

*Dáma
ve věži*

*Amanda
Quick*

BARONET

Přeložila:
Jolana Tůmová

Amanda Quick: Dáma ve věži
Vydání druhé, v nakladatelství Baronet první.
Copyright © 1992 by Jayne A. Krentz.
Published by arrangement with Bantam Books,
a division of Random House, Inc.
All rights reserved.

Vydalo nakladatelství Baronet a. s., Široká 22, Praha 1
v roce 2002 jako svou 677. publikaci.
Přeloženo z anglického originálu Reckless vydaného nakladatelstvím Bantam
Books a division of Random House, Inc., New York 1992.
Český překlad © 2002 Jolana Tůmová.
Přebal a vazba © 2002 Ricardo a Baronet.
Sazba a grafická úprava Ricardo, Sudoměřská 32, Praha 3.
Odpovědná redaktorka Hana Dušková.
Korektorka Zdeňka Grigarová.
Vytiskly a svázaly Tiskárny Vimperk a. s., Boubínská 483, Vimperk.

Veškerá práva vyhrazena.
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být přetiskována, kopírována či jiným
způsobem rozšiřována bez výslovného povolení.

Název a logo BARONET® jsou ochranné známky zapsané
Úřadem průmyslového vlastnictví pod čísly zápisu 216133 a 216134.

ISBN 80-7214-456-1

*S HLUBOKOU VDĚČNOSTÍ YOOK LOUIE,
JEJÍŽ UMĚLECKÝ TALENT A VIZE
MĚ NEPŘESTÁVAJÍ UVÁDĚT V ÚŽAS.
JSEM OPRAVDU VDĚČNÁ.*

1

Měsíční světlo se k němu hodilo. Gabriel Banner, hrabě z Wylde, vypadal v měsíční záři stejně tajemně a nebezpečně jako oživlá legenda.

Phoebe Laytonová zastavila klisnu na okraji skupiny stromů a se zatajeným dechem sledovala, jak Wylde přijíždí. Křečovitě sevřela oči, aby se jí netřásl ruce. Teď nesmí ztratit odvalu. Je přece dáma na rytířské výpravě.

Potřebuje si zajistit pomoc statečného rytíře a nemá příliš na vybranou. Jiného kandidáta s potřebnými schopnostmi než Wylde vlastně nezná. Ze všeho nejdřív ho však musí přemluvit, aby ten úkol přijal.

Zabývala se tím už několik týdnů. Uzavřený a samotářský hrabě až dodneška vytrvale ignoroval její dopisy, ačkoli udělala, co mohla, aby co nejvíce zapůsobily. Nakonec v krajní nouzi sáhla k jiné taktice. Aby ho vyprovokovala, nastražila na něj past s návnadou, jíž, jak věděla, neodolá.

Už sám fakt, že je v této chvíli zde, na osamělé venkovské cestě v Sussexu, znamená, že se jí ho přinejmenším podařilo přilákat na schůzku.

Wylde neměl ani tušení, s kým se má setkat, protože své dopisy podepisovala jako Dáma v závoji. K té lsti se uchýlila nerada, bylo to však nezbytné. Kdyby totiž Wylde vytušil, kdo doopravdy je, odmítl by jí pomoci, na to mohla vzít jed. Nejdřív jí musí slíbit, že se té věci ujme, a teprve pak mu Phoebe může prozradit, kdo je. Byla si jistá, že jakmile hrabě zjistí, o čem jde, pochopí i důvody jejího počátečního tajnůstkářství.

Ne, Wylde ji neznal, zato Phoebe znala jeho.

Neviděla ho téměř osm let. V šestnácti si ho vysnila jako živoucí legendu, vznešeného a chrabrého rytíře jako vystřiženého ze středověkého románu. V jejích nadšených mladých očích mu k dokonalosti scházely pouze meč a lesklé brnění.

Až příliš dobře si pamatovala, kdy ho viděla naposledy, věděla však, že Gabriel si na ni nevzpomíná. Byl totiž tenkrát příliš zaujat přípravami na útěk s její sestrou Meredith.

Blížil se k ní a Phoebe zvědavě napínala zrak. Naneštěstí však jí bledé měsíční světlo i hustý závoj, kterým si zahalila obličej, bránily rozeznat, jak dalece se za ta léta změnil.

Ze všeho nejdřív ji napadlo, že vypadá daleko větší než tenkrát. Vyšší. Hubenější. Jakoby tvrdší. Jeho ramena se pod nařaseným těžkým pláštěm zdála mohutnější, přiléhavé kalhoty zdůrazňovaly silnou a svalnatou linii stehen. Ohrnutá krempa klobouku vrhala na tvář hrozivý stín.

Na krátký a znepokojivý okamžik se jí zmocnila obava, jestli to není někdo jiný. Co když je to nějaký poberta, lupič nebo kdovíco horšího? Stísněně se v sedle zavrtěla. Kdyby se jí dnes v noci něco stalo, nemohla by své těžce zkoušené rodině zazlívát, kdyby jí na náhrobek nechali vyřít něco výstižného, třeba NAKONEC NA SVOU NEROZVÁŽNOST DOPLATILA. Podle názoru svých přesprálených starostlivých příbuzných se Phoebe totiž odjakživa řídila z jednoho maléru do druhého. A tentokrát možná riskovala příliš.

„Tajemná Dáma v závoji, jestli se nemýlím?“ otázal se chladně Gabriel.

Zaplavila ji úleva. Pochybnosti o jeho totožnosti byly rázem ty tam. Ten temný a drsný tón hlasu by si nespletla nikdy, třebaže ho neslyšela dobrých osm let. Zato ji polekalo dychtivé nadšení, které se jí z ničeho nic zmocnilo. Na okamžik se jí na čele objevily chmury nad tou podivnou reakcí.

„Dobrý večer, mylordé,“ pozdravila.

Gabriel zastavil koně několik stop před ní. „Dostal jsem váš poslední vzkaz, paní. Rozlítíl mě na nejvyšší míru, stejně jako ty předešlé.“

Phoebe stísněně polkla, protože si uvědomila, že se Gabriel vůbec netváří vesele. „Tak trochu jsem doufala, že vzbudím váš zájem, pane.“

„Mám hluboký odpor k podvodům.“

„Aha.“ Phoebe se zmocnila úzkost. *Hluboký odpor k podvodům.* Náhle ji napadlo, jestli se v jednání s Wyldem nedopustila závažné taktické chyby. Ještěže si vzala ten závoj, pochvalovala si. Ani v nejmenším nestála o to, aby zjistil, kdo je, kdyby její dnešní úsilí mělo vyjít vniveč. „Ale těší mě, že jste i přesto moje pozvání přijal.“

„Přemohla mě zvědavost.“ Gabriel se pousmál, ale nebyla v tom ani špetka vřelosti, a z pohledu, skrytého ve stínu, nemohla nic

vyčíst. „Minulé dva měsíce jste byla trnem v mém oku, madam. Předpokládám, že jste si toho vědoma.“

„Omlouvám se,“ řekla Phoebe vážně. „Ale pravda je taková, že jsem si už nevěděla rady, mylord. Setkat se s vámi není vůbec snadné. Na moje první dopisy jste vůbec neodpověděl, a jelikož do společnosti nechodíte, nenapadla mě žádná jiná možnost, jak upoutat vaši pozornost.“

„Proto jste si umínila, že mě budete provokovat tak dlouho, až mě konečně přimějete, abych se s vámi setkal?“

Phoebe zhluboka nabrala dech. „Něco na ten způsob.“

„Všeobecně se ví, že provokovat mě je nebezpečné, Dámo v závoji.“

Ani na okamžik o tom nepochybovala, na ústup však už bylo pozdě. Zašla příliš daleko, aby z toho ještě mohla vycouvat. Je dáma na rytířské výpravě a musí si zachovat statečné srdce.

„Vskutku, mylord?“ Phoebe se pokusila o ledabylý a pobavený tón. „Po pravdě jste mi jinou možnost nedal. Ale nebojte se. Jakmile uslyšíte, oč mi jde, budete rád, že jste se přece jen uráčil se mnou sejít, a můj malý klam mi ochotně odpustíte, to vím jistě.“

„Jestli jste mě sem pozvala, abyste se mohla vychloubat svým nejnovějším triumfem, musím vás upozornit, že nerad prohrávám.“

„Triumfem?“ Nechápatě zamžikala, ale pak si uvědomila, že Gabriel naráží na návnadu, na niž ho sem dnes večer přivábila. „Ach ano, ta kniha. Ale jděte, mylord. Toužíte stejně nedočkavě jako já spatřit ten rukopis. Zjevně jste nedokázal odolat mé nabídce, že vám ho ukážu, i když teď patří mně.“

Gabriel hladil hřebce po šíji dlaní v kožené rukavici. „Podle všeho máme společný zájem o středověké rukopisy.“

„To je pravda. Chápu, že vám není po chuti, že jsem zjistila dříve než vy, kdo je majitelem *Rytíře a černokněžníka*, i to, že je kniha na prodej. Určitě jste však natolik velkomyslný, abyste uznal, že jsem si počínala chytře. Rukopis byl koneckonců přímo tady v Sussexu. Měl jste ho na dosah ruky.“

Gabriel schýlil hlavu na znamení, že její šikovnost oceňuje. „Jak se zdá, měla jste štěstí. Tohle je už třetí rukopis, který jste mi v průběhu několika týdnů vyfoukla před nosem. Můžu se zeptat, proč jste ho prostě nepopadla a neodnesla, jako jste to udělala s těmi předešlými?“

„Protože, jak už jsem vám vysvětlila v dopisech, s vámi musím mluvit, pane.“ Phoebe zaváhala a trochu kvapně přiznala: „A abych byla úplně upřímná, usoudila jsem, že bude moudré mít s sebou dnes v noci doprovod.“

„Aha.“

„Dospěla jsem totiž k závěru, že pan Nash je velice zvláštní člověk, dokonce i na sběratele knih,“ pokračovala Phoebe. „To, jak trval na hodině, kterou pro předání rukopisu sám určil, mě poněkud zneklidnilo. O půlnoci uzavírám obchody dost nerada.“

„Vypadá to, že ten Nash asi nebude jen neškodný výstřední pán,“ připustil Gabriel.

„Tvrdí o sobě, že je noční pták, něco jako sova. V dopisech mi psal, že se jeho domácnost řídí podle zcela opačných hodin než zbytek světa. Spí, když ostatní bdí, a pracuje, když ostatní spí. Dost podivné, nemyslíte?“

„Bezpochyby by dobře zapadl mezi příslušníky smetánky,“ prohodil suše Gabriel. „Ti také obvykle probdí noc a většinu dne pak prospí. Nicméně je chvályhodné, že se zdráháte setkat se s ním o půlnoci a bez doprovodu.“

Phoebe se usmála. „Těší mě, že mi to schvalujete.“

„To ano, ale na druhou stranu musím dodat, že mě taková opatnost z vaší strany udivuje,“ zaryl si Gabriel a trefil rovnou do černého. „Až dosud jste obezřetnost a rozvahu rozhodně neprojevovala.“

Phoebe při tom sarkastickém výpadu zahořely tváře. „Člověk, který se vydal splnit rytířský úkol, musí být smělý, mylorde.“

„Tak vy to chápete jako rytířský úkol?“

„Přesně tak, mylorde.“

„Aha. V tom případě bych vás měl upozornit, že jsem si dnes večer jeden malý také vytkl.“

Phoebe zamrazilo. „Opravdu, mylorde? A jaký?“

„Víte, nepřivedla mě sem pouze vyhlídka na to, že si prohlédnu Nashův rukopis, než si ho přivlastníte vy, milá Dámo v závoji.“

„Opravdu, mylorde?“ Pomyslela si, že její strategie podle všeho účinkuje. Asi přece jen vzbudila jeho zájem, přesně jak doufala. „Zajímá vás, co mám na srdci?“

„To ani ne. Spíš bych se rád se svým novým protivníkem důkladně seznámil. Člověk má svého nepřítele dobře poznat.“ Gabriel ji

chladně pozoroval. „Nevím, kdo jste, madam, ale vodila jste mě za nos dost dlouho. Mám vašich hrátek po krk.“

Naděje, která ve Phoebině mysli začínala klíčit, pohasla. K úspěšnému cíli má ještě hodně daleko. „Předpokládám, že se v budoucnu střetneme ještě mnohokrát. Jak jste řekl, oba se zajímáme o stejné knihy a rukopisy.“

Sedlo tlumeně zavržalo, když Gabriel pobídl hřebce o několik kroků kupředu. „Udělal vám ta vaše nedávná vítězství radost, Dámo v závoji?“

„To ano.“ Navzdory nervozitě se usmála. „Mé nové přírůstky mě přímo nadchly. Moc pěkně se v mé knihovně vyjímají.“

„Aha.“ Na chvíli se odmlčel. „A nepřipadá vám trochu neuvážené brát mě v noci s sebou jako svědka svého dalšího úspěchu?“

Je to daleko neuváženější, než vůbec tušíš, dodala Phoebe v duchu ponuře. „Jde o to, mylorde, že jste jeden z mála lidí v celé Anglii, kteří jsou s to ocenit můj nejnovější objev.“

„Samozřejmě že ho oceňuji. Vlastně velmi. A v tom je právě to nebezpečí.“

Phoebe sevřela oči pevněji. „Jak to myslíte?“

„Co když se rozhodnu sebrat vám ten rukopis násilím, až vám ho Nash prodá?“ prohodil Gabriel tiše a hroživě.

Phoebe při té výhrůžce celá ztuhla. S takovou možností nepočítala. Wylde je přece hrabě. „Nebud'te směšný. Jste urozený člověk. Nic takového byste neudělal.“

„Tajemné dámy v závoji, které se chystají urozeného člověka připravit o něco, nač má zálusk, by se mohly dočkat nemilého překvapení, protože by dotyčný mohl lehce ztratit trpělivost.“ Gabrielův hlas ztvrdl. „Pokud je ten rukopis skutečně nefalšovaná legenda ze 14. století z okruhu Kulatého stolu, jak vám to tvrdí Nash, pak ho chci, madam. Kolik za něj požadujete?“

Vzduch mezi nimi praskal napětím. Phoebe na chvíli poněkud opustila odvaha. Musela se vši silou ovládat, aby neotočila klisnu a nehnala ji horempádem zpátky do venkovského sídla Amesburyových, kde byla na návštěvě. Zauvažovala, jestli s potulnými rytíři ve středověku bylo také tak neuvěřitelně těžké pořízení.

„Pochybuji, že byste byl ochoten zaplatit cenu, jakou bych požadovala,“ namítla šeptem.

„Řekněte kolik a uvidíme.“

Phoebe si olízla suché rty. „Já ale nemám v úmyslu ten rukopis prodat.“

„Víte to jistě?“ Gabriel pobídl hřebce a přiblížil se k ní o další krok. Velký kůň zatřásl hlavou, ztěžka si odfrkl a tlačil se na její klisnu.

„Naprosto jistě,“ odpověděla Phoebe kvapně. Pak udělala pauzu, aby dosáhla kýženého efektu. „Ale třeba bych vám ho mohla dát.“

„Dát?“ Její slova Gabriela viditelně vyvedla z konceptu. „Co to, u všech čertů, vykládáte?“

„Vysvětlím vám to později, pane.“ Snažila se uklidnit nervózní klisnu. „Nemusím vám jistě připomínat, že půlnoc bude co nevidět. Za několik málo minut musím být v domku pana Nashe. Pojedete se mnou, nebo ne?“

„Na to můžete vzít jed, že s vámi pojedu,“ odpověděl Gabriel ponuře. „Na to, abyste se mě zbavila, je už příliš pozdě.“

„Ano. Takže vyrazíme?“ Phoebe pobídla klisnu kupředu po cestě ozářené měsíčním světlem. „Podle instrukcí, které mi pan Nash poslal v posledním dopise, to už nemůže být daleko.“

„Rozhodně ho nenechávejte čekat.“ Gabriel obrátil hřebce a rozjel se za ní.

Když koně spolu srovnali krok, napadlo Phoebe, jestli je z toho její klisna stejně nervózní jako ona. Gabriel a jeho hřebec se v měsíčním světle rýsovali mohutně a hrozivě.

„Když jsme se konečně setkali, milá Dámo v závoji, rád bych vám položil několik otázek,“ promluvil najednou Gabriel.

Phoebe se po něm ostražitě podívala koutkem oka. „To mě dost překvapuje, když uvážím, že jste všechny mé dopisy dva měsíce ignoroval. Usoudila jsem, že jsem vám lhotejná.“

„Zatraceně dobře víte, že to už neplatí. Povězte mi, hodláte se vrhnout po každé bezvýznamné středověké knize, o kterou projevim zájem?“

„Pravděpodobně ano. Jak už jste sám poznamenal, máme zřejmě v těchto věcech podobný vkus.“

„To by mohlo být pro oba dost nákladné. Jakmile se roznese, že na každou starou knihu, která se objeví, jsou hned dva kupci, ceny velice rychle vyletí do závrtných výšek.“

„Ano, to si dovedu představit,“ přisvědčila Phoebe s hranou bezstarostností. „Ale já si to můžu dovolit. Dostávám velmi štědré kapesné.“

Gabriel ji přelétl kosým hloubavým pohledem. „Váš manžel nemá námitky proti tak nákladnému koníčku?“

„Já manžela nemám, pane. A ani o něj nestojím. Všimla jsem si totiž, že manželé svým ženám obvykle každé dobrodružství překazí.“

„V tom vám dávám za pravdu. Jen málokterý manžel by své ženě trpěl takovou ztřeštěnost, do jaké jste se dnes v noci pustila vy,“ zavrčel Gabriel. „Žádný soudný muž by své ženě nedovolil, aby se v tuhle hodinu potloukala sama po venkově.“

Neil by mi to dovolil, oponovala mu v duchu Phoebe zarmouceně. Jenomže její plavovlasý Lancelot je mrtev a ona si vytkla za úkol vypátrat jeho vraha. Odsunula vzpomínky a snažila se potlačit provinilý pocit, který v ní probouzela každá zmínka o Neilu Baxterovi.

Nebýt jí, Neil by se nikdy nevydal do Tichomoří hledat štěstí. A kdyby se tam nevypravil, nebyl by zavražděn piráty.

„Já ale nejsem sama, pane,“ připomněla Gabrielovi. Ze všech sil se snažila udržet lehký tón konverzace. „Doprovází mě přece statečný rytíř. Cítím se naprosto bezpečně.“

„To mluvíte o mně?“

„Ovšem.“

„Tak to byste asi měla vědět, že stateční rytíři za svou námahu očekávají odměnu. Ve středověku věnovala dáma vyvolenému rytíři svou přízeň. Povězte mi, madam, máte v úmyslu odměnit mě za dnešní noční práci podobným způsobem?“

Phoebe vytřeštila oči. Ta slova ji proti její vůli pohoršila. Nechce snad naznačit, že by ho měla odměnit přízní *intimní* povahy? I když se z něj stal poustevník a dávno necítí povinnost ctít pravidla zdvořilosti uznávaná vysokou společností, odmítala uvěřit, že se jeho charakter mohl od základu změnit.

Ten šlechtetný rytíř, který se před mnoha lety rozhodl zachránit její sestru před dohodnutým sňatkem, je v hloubi duše i dnes stejně galantní jako tenkrát. Vždyť podle tehdy šestnáctileté slečny byl víc než hoden zasednout mezi rytíře Kulatého stolu. Ten by dámě určitě nedělal tak otevřeně nerytířské návrhy.

Nebo ano?

Určitě to špatně pochopila. Anebo ji jenom škádlí.

„Připomeňte mi, abych vám věnovala kousek stuhy jako odměnu za vaši dnešní námahu, mylord,“ prohodila zvysooka. Nebyla si jistá, jestli to zní dost světaznale. Bylo jí sice už skoro pětadvacet, ale to

neznamenal, že by měla rozsáhlé zkušenosti s nevychovanými pány. Jako nejmladší dcera hraběte z Claringtonu byla odmala pod nepřetržitou ochranou své rodiny. Na její gusto někdy až příliš důkladnou.

„Nemyslím si, že kus stuhy bude dostatečnou odměnou,“ namítl Gabriel.

Phoebe ztratila trpělivost. „Každopádně nic jiného nedostanete, tak mě přestaňte provokovat, mylord.“ S ulehčením konstatovala, že se před nimi objevilo rozsvícené okno. „To je jistě dům pana Nashe.“

Pozorně se zahleděla na nevelkou zchátralou stavbu, spoře osvětlenou měsíčním svitem. Dokonce i v tom šeru bylo na první pohled zjevné, že se domu nedostává řádné péče, protože vypadal velmi zanedbaně. Zahradní cestu zarostlou plevem uzavírala rozbitá branka. V rozsvíceném okně byla jedna tabulka prasklá, střecha byla samá díra.

„Mám dojem, že tomu člověku obchody s rukopisy zrovna moc skvěle nejdu.“ Gabriel zastavil hřebce a pružně seskočil na zem.

„Myslím, že jich moc neprodává. Z jeho dopisů jsem usoudila, že vlastní rozsáhlou knihovnu, ale nerad se s něčím loučí.“ Phoebe přitáhla klisně uzdu. „*Rytíře a černokněžníka* chce prodat jen proto, že mu scházejí prostředky na nákup jiné knihy, které si cení mnohem víc než frivolního středověkého románu.“

„Co by mohlo být cennější než frivolní román?“ Gabrielovy rty zvlhl slabý úsměšek. Vztáhl paže a uchopil Phoebe v pase.

Zalapala po dechu, když ji bez námahy zvedl z dámského sedla. Avšak místo aby ji postavil na nohy, podržel ji před sebou kousek nad zemí. Poprvé se jí vůbec dotkl, poprvé mu byla tak blízko. Phoebe ze všeho nejvíc zmátla její vlastní reakce, protože zůstala dočista bez dechu.

Překvapeně si uvědomila, jak příjemně Gabriel voní. Byla to vůně blíže neurčitelná, mísila se v ní kůže s dřevem a byla velmi mužná. Phoebe bylo okamžitě jasné, že jí už nikdy nevymizí z paměti.

Z nějakého důvodu ji síla jeho rukou podráždila. Uvědomovala si, jak malá a nepatrná je ve srovnání s ním. Nebyla to jen domněnka, on je opravdu větší, než si pamatovala.

Před osmi lety chovala k sestřinu zachránci dívčí a nevinný obdiv.

Dnes s úlekem zjistila, že by ji mohl docela dobře přitahovat jako muž. Dosud nikdy nic podobného nepocítila, dokonce ani vůči Neilovi ne. Nikdy nezažila takové bezprostřední a drtivé vzrušení.

Nejspíš si s ní jen pohrává fantazie, chlácholila se. Příliš mnoho napětí a měsíčního svitu. Rodina ji přece v jednom kuse nabádá, aby svou obrazotvornost trochu krotila.

Gabriel ji postavil na zem. Phoebe tak zmátl ten mámivý účinek, kterým zapůsobil na její smysly, že se zapomněla pevně zapřít pravou nohou, než přenesla váhu na levou. Zapotácela se a křečovitě se zachytila jeho paže, aby získala rovnováhu.

Gabriel povytáhl obočí. „Jste ze mě nervózní?“

„Ne, ovšemže ne.“ Phoebe se ho pustila a kvapně si urovnala záhyby na jezdecké sukni. Pak odhodlaně vykročila k rozbité brance. Nepodařilo se jí zakrýt, že při chůzi nepatrně napadá na jednu nohu. Ona sama už byla dávno zvyklá, ale ostatní lidé na to neustále upozorňovali.

„Vymkla jste si kotník, když jsem vám pomáhal z koně?“ V Gabrielově hlase zazněla nelíčená starost. „Omlouvám se vám, madam. Pojďte, opřete se o mě.“

„S mým kotníkem je všechno v pořádku,“ odsekla Phoebe netrpělivě. „Mám prostě levou nohu slabší, to je všechno. Je to důsledek úrazu, který jsem utrpěla ještě jako dítě.“

„Ach tak,“ odtušil Gabriel a znělo to zamyšleně.

Phoebe napadlo, že mu možná ta viditelná slabost její levé nohy vadí. V minulosti už ostatně několik nápadníků odradila. Jen málokterý muž by vyzval k tanci kulhavou dámu. Obvykle jí takové reakce nevypaděly z míry, protože na ně už byla zvyklá. Zjistila však, že se jí svírá srdce při pomýšlení, že by k mužům, kteří u ženy nesnesou žádnou vadu, mohl patřit i Gabriel.

„Pokud působím trochu nervózně,“ připustila Phoebe rozladěně, „tak jediné proto, že vás dost dobře neznám, pane.“

„Tím si nejsem tak jistý,“ odporoval jí Gabriel s náznakem pobavení v hlase. „Jelikož se mi právě chystáte ukrást už třetí rukopis, ukazuje to spíš na to, že mě znáte až příliš dobře.“

„Nic se vám nechystám ukrást, mylord.“ Phoebe si sáhla na krempu kloboučku a spustila si přes obličej ještě jeden hustý závoj. Jeden by možná ve světle lampy její rysy úplně nezakryl. „Považuji nás dva za rivaly, ne za nepřátele.“

„Když dojde na tyhle záležitosti, příliš velký rozdíl v tom není. Dávejte si pozor, madam. Možná že jste dnes pokoušela štěstí až příliš.“

Phoebe rychle zaklepala. „Netrapte se, Wylde. Jsem si jistá, že se vám v téhle hře naskytnou ještě jiné příležitosti.“

„To nepochybně.“ Gabriel utkvěl pohledem na Phoebině hustě zahalené tváři. Z druhé strany dveří bylo slyšet blížící se kroky. „Rozhodně se postarám, abyste to příště neměla tak snadné jako dosud.“

„Mně to tak bylo docela po chuti,“ odpověděla Phoebe a zaslechla, jak se zevnitř odemykají dveře. Dohadovat se s Wylde bylo jako mávat kusem syrového masa tygrovi před nosem. Opravdu nebezpečné, a to bylo řečeno ještě mírně. Připomínala si však, že musí udržet jeho zájem. Kdyby ho to přestalo bavit, jednoduše by se sebral a odjel. Znovu zalitovala, že dvorných rytířů je na světě tak málo. Výběr měla vskutku omezený.

„Líbilo se vám to jenom proto,“ dodal Gabriel, „že jste zatím pokaždé vyhrála. Ale to se co nevidět změní.“

2

Dveře Nashova domku se otevřely a ven vykoukla zavalitá starší hospodyně v zašlém čepci a zástěře. „Vy jste kdo?“ zeptala se podezřívavě. „Vyřídíte laskavě svému pánovi, že dáma, která si od něj před nedávnem koupila jeden středověký rukopis, si přijela knihu vyzvednout,“ oznámila jí Phoebe. Pohlédla ženě za záda. Stěny v chodbě byly od podlahy až po strop obestaveny regály, jejichž police byly plné svazků v kožených vazbách. Další knihy ležely naskládané na podlaze.

„Tak už prodal další, co?“ Hospodyně s očividným uspokojením pokývala hlavou. „No, chválabohu. Už zas je pozadu s mým platem. Dluží mi toho už požehnaně, víme? Ale tentokrát zaplatí nejdřív mně a teprve potom srovná, co dluží kramářům. Než došlo v minulým kvartále na mě, bylo všechno fuč.“

„Tak Nash prodal jednu knihu ze své sbírky, aby splatil dluhy za minulé čtvrtletí?“ otázal se Gabriel a rázně vkročil do úzké chodby za Phoebe. Těžký plášť se mu zavlnil nad horním okrajem dokonale vyleštěných holínek.

„Egan ho nakonec přemluvil. Pán se tvářil, jako kdyby mu trhali zub.“ Hospodyně si povzdychla a zavřela dveře. „Když von se s žádnou knihou nechce rozloučit. Jsou to jediný, na čem mu záleží.“

„Kdo je Egan?“ zajímala se Phoebe. „Pánův syn. Chválabohu že sem vobčas zajde a dá věci do pořádku, jinak nevím nevím, jak by to tady dopadlo.“ Hospodyně šla chodbou před nimi. „Nevím, co by s náma bylo, kdyby Egan našeho pána nepřemluvil, aby pár těch špinavejch starejch knih prodal. Asi bysme zašli hladý.“

Phoebe se pokradmu podívala na Gabriela, který se rozhlížel po ošumělé předsíni přeplněné knihami. Klobouk držel v ruce. Pozorně si ho prohlížela a uvědomovala si to nové a pronikavé vzrušení, které v ní roznítil. Ve slabém světle blikající svíčky si všimla, že jeho vlasy jsou stále černé jako uhel, přesně jak si pamatovala, jen na skráních byly nepatrně postříbřené. Je mu už ovšem třicet čtyři, připomněla si. A to stříbro jí připadalo podivně přitažlivé. Před osmi lety se jí zdál úděsně starý. Ted' měl přesně ten správný věk. Prsty v

kožené rukavici sevřela pevněji sklad na purpurových jezdeckých šatech a nadzvedla si krátkou vlečku, aby nesmetla hromadu knih. Rostoucí dychtivost, která cloumala jejím nitrem, neměla co dělat s rukopisem ani s tím, že potřebovala Gabriela přesvědčit, aby jí pomohl najít Neilova vraha.

Souvisela jen a jen se samotným Gabrielem.

Dobré nebe, začíná to být vážně nebezpečné, pomyslela si. Takovouhle citovou komplikaci teď potřebuje ze všeho nejméně. Musí si zachovat jasnou hlavu a stále si uvědomovat, že Gabriel nemá důvod chovat vřelejší city vůči kterémukoli členu její rodiny.

Gabriel zatím přejížděl pohledem hřbety knih nacpaných bez ladu a skladu v nejbližším regále a obličej měl napůl odvrácený. Phoebe se zahleděla na tvrdou linii jeho brady a na arogantní úhel lícních kostí. Bůhvíproč ji polekalo zjištění, že ještě stále vypadá jako dravec.

Útroby se jí nervózně sevřely. Neočekávala, že by osm uplynulých let ty divoké rysy změkčilo. Zneklidnilo ji však zjištění, že jsou ještě drsnější a neoblomnější než dřív.

Gabriel k ní náhle otočil hlavu, jako by jí četl myšlenky. Smaragdově zelené oči zachytily její pohled a držely ho v šachu.

Phoebe na okamžik dostala strach, že vidí skrz její hustý závoj, a v nitru se jí všechno sevřelo. *Na ty jeho oči už dočista zapomněla.*

Jako mladému děvčeti na samém prahu ženství jí unikal účinek toho utkvělého pohledu. Tenkrát ostatně Gabriela zahlédla jen několikrát a nakrátko, když přišel do otcova domu ve městě mezi mnoha jinými mladými šlechtici, aby se dvořil její překrásné sestře Meredith.

Phoebin zájem tehdy vzbudil jedině Gabriel. Od začátku na něj byla zvědavá, protože dychtivě hltala knihy a básně, které sestře nosil darem. Místo květin ji totiž zahrnoval artušovskými legendami. Meredith starodávné dvorské příběhy nezajímaly, zato Phoebe je přímo hltala.

Kdykoli přišel Gabriel na návštěvu, pozorovala ho shora z úkrytu nad schodištěm. Ve své naivitě se domnívala, že pohledy, které vrhá na Meredith, jsou rozkošně romantické.

Nyní však pochopila, že slovo *romantické* je příliš měkké a frivolní slovo, aby mohlo charakterizovat Gabrielův blýskavý pohled. Žádný div, že sestře připadal děsivý. Meredith byla tehdy přes všechnu svou bystrou inteligenci bázlivá a něžné stvoření.

Poprvé od chvíle, kdy Phoebe začala s tím odvážným plánem, který měl Gabriela nalákat, aby jí pomohl, měla najednou pocit, že přecenila své síly. On opravdu není typ muže, se kterým si může žena zahrávat. Možná jí ten plán přece jen nevyjde. Vyslala k nebesům němé poděkování, že je ještě pořád bezpečně ukrytá pod závojem.

„Stalo se něco?“ zeptal se Gabriel tiše. Přelétl zkoumavým pohledem její jasně purpurový jezdecký oblek a zatvářil se pobaveně.

„Ne. Nic.“ Zdvihla bradu, odvrátila se od něj a vykročila za hospodyní. Co má být, jestli je ta purpurová barva trochu moc nápadná? Věděla, že její vkus chápe málokdo. Matka a sestra jí v jednom kuse dělaly kázání kvůli barvám, kterým říkaly ohnivé.

Hospodyně je uvedla do malého pokoje, který byl ještě přecpanější než předsíň. Všechny čtyři stěny byly obložené knihovnami, které praskaly ve švech. Další svazky byly navršeny na podlaze do výše pasu a mezi nimi se klikatily úzké uličky. Po obou stranách krbu stály těžké truhly se zvednutými víky, rovněž naplněné knihami a papíry.

Za psacím stolem, s desítkami dalších svazků, seděl obtloustlý muž v příliš těsných kalhotách a vybledlém kaštanově hnědém kabátě. Hrbil se nad jakýmsi letitým spisem. Světlo svíčky mu dopadalo na plešatou hlavu a na husté šedivé licousy. Promluvil, aniž vzhlédl.

„Copak je, Stilesová? Řekl jsem vám přece, že nechci být rušen, dokud nepřeložím ten text.“

„Je tady dáma, co si koupila tu knihu, pane.“ Hospodyně se pánova nevrlost zjevně nikterak nedotýkala. „A přivedla si přítele. Mám udělat čaj?“

„Co to má znamenat? Oni jsou dva?“ Nash odhodil pero a vyskočil od stolu. Obrátil se ke dveřím a přes brýle se stříbrnými obroučkami si návštěvníky nevraživě měřil.

„Dobrý večer, pane Nashi,“ pozdravila Phoebe zdvořile a udělala krok kupředu.

Nash krátce utkvěl rozlíceným pohledem na Phoebině kulhající noze, ale zdržel se komentáře. Jeho beztak ruměná tvář při pohledu na Gabriela znachověla ještě víc. „Tak heleďte se, víc než jeden rukopis neprodám. Jak to, že jste tady dva?“

„Kvůli tomu se netrapte, pane Nashi,“ chlácholila ho Phoebe. „Tenhle pán se mnou přišel jen proto, že se mi nezamlouvalo chodit sem v tak pozdní hodinu.“

„A pročpak?“ Nash probodl Gabriela zuřivým pohledem. „V našem kraji vám žádné nebezpečí nehrozí. V téhle části Sussexu se jakživo nikomu nic nestalo.“

„Ano, jenže víte, já to tady tak dobře jako vy neznám,“ chlácholila ho Phoebe. „Jsem z Londýna, pokud si vzpomínáte.“

„Co ten čaj?“ vložila se do hovoru paní Stilesová pevně.

„Jděte k šípku i s čajem,“ odbyl ji Nash. „Tak dlouho tady nezůstanou. Vypadněte, Stilesová. Mám tady obchodní jednání.“

„Prosím, pane.“ Paní Stilesová zmizela.

Gabriel přelétal zkoumavým pohledem místnost plnou knih. „Blahopřeji k tak rozsáhlé knihovně, Nashi.“

„Děkuji vám, pane.“ Nash sledoval Gabrielův pohled a v očích mu zableskla hrdost. „Mám z ní velkou radost, to musím přiznat.“

„Nemáte ve svém majetku čirou náhodou jeden konkrétní výtisk Maloryho *Morte d'Arthur*?“

„Jaký výtisk máte na mysli?“

„Vydání z roku 1634. V dost špatném stavu. Ve vazbě z červené marokénové kůže. Na předsádce je vepsáno věnování, které začíná ‚Mému synovi‘.“

Nash sraštil čelo. „Ne. Já mám dřívější vydání. A to je ve vynikajícím stavu.“

„Ach tak.“ Gabriel na něj pohlédl. „Tak snad abychom přikročili k obchodu.“

„Zajisté.“ Nash otevřel jednu zásuvku ve stole. „Asi tu věc budete chtít vidět, než si ji odnesete, vidíte?“

„Když dovolíte...“ Phoebe se letmo ohlédla na Gabriela.

Držel v ruce tlustou knihu, kterou vzal z jednoho stolku, odložil ji však, jakmile uviděl, že Nash vytahuje ze zásuvky dřevěnou kazetu.

Nash zvedl víko kazety a s posvátnou úctou vyndal svazek, který ležel uvnitř. V září svíček se zalesklo zlacení na ořízce knihy. Gabrielovi zajiskřilo v zelených očích.

Phoebe musela navzdory všem obavám potlačit úsměv. Věděla přesně, jak mu je. Když Nash položil rukopis na stůl a opatrně jej otevřel na první stránce, projel jí důvěrně známý záchvěv nadšení.

„Ach, bože můj,“ zašeptala. Při pohledu na ten velkolepý rukopis se jí vykourily z hlavy všechny pochybnosti, jestli bylo moudré požádat o pomoc Gabriela.

Přistoupila blíž, aby lépe viděla na čtyři miniatury umístěné vedle sebe na horní polovině stránky. Prastaré iluminace, které i na tu vzdálenost zářily jako vzácné drahokamy, lemoval složitý ornament z propletených břečťanových šlahounů.

„Je to krása, to se musí nechat,“ prohlásil Nash s pýchou sběratele. „Před rokem jsem to koupil od jednoho londýnského knihkupce. Měl to od Francouze, který do Anglie uprchl před revolucí. Dělá se mi zle, když pomyslím na to, kolik krásných sbírek asi vzalo zasvě v minulých letech na kontinentě.“

„To ano,“ dal mu Gabriel tiše za pravdu. „Válka škodí knihám i všemu ostatnímu.“ Přistoupil ke stolu a upřeně se zadíval na iluminovaný rukopis. „U sta hromů. Je to opravdu pozoruhodně krásný rukopis.“

„Je nádherný.“ Phoebe pozorně studovala třpytivé miniatury. „Absolutně fantastický.“ Vzhlédla k Nashovi. „Můžu si ho prolistovat?“

Nash zaváhal, ale pak pokrčil rameny. „Zaplatila jste za něj. Je váš. Dělejte si, co chcete.“

„Děkuji vám.“ Phoebe vytáhla z kapsy na sukni čistý krajkový kapesníček. Vycítila, že se jí Gabriel naklání přes rameno. Jeho prudká, třebaže ovládaná dychtivost ji pobavila, protože se v té chvíli nápadně podobala pocitům, které sama zakoušela.

Napadlo ji, že ona a Gabriel jsou v té konkrétní chvíli jako jedna bytost. Jen sběratel knih dokáže pochopit krásu takového okamžiku.

Pomocí kapesníčku obracela stránky. Rukopis byl bohatě zdobený. Byl pravděpodobně objednáán bohatým francouzským aristokratem, který dovedl ocenit iluminátorovo umění i dovedně sepsaný příběh.

Phoebe se chvílemi začetla do staré francouzštiny a obdivovala přitom překrásné písmo. Když dospěla k poslední stránce, soustředila se na závěrečná slova.

„Zde končí příběh *Rytíře a černokněžníka*,“ přečetla nahlas. „Já, Filip z Blois, jsem pověděl čistou pravdu. Tato kniha byla sepsána pro mou paní a patří jenom jí. Budiž proklet, kdo uzme tuto knihu z jejího místa. Bude pronásledován zloději a vrahy. Skončí na šibenici. Bude odsouzen do plamenů pekelných.“

„Soudím, že nic nevynechal,“ prohodil Gabriel. „Není nad takovou pěknou staromódní kletbu. To si pak člověk dvakrát rozmyslí, než dotyčnou knihu ukradne.“

„Těžko můžete mít písarům za zlé, že dělali, co se dalo, aby tahle úžasná umělecká díla uchránili před krádeží.“ Phoebe knihu opatrně zavřela. S úsměvem vzhledla k panu Nashovi. „Jsem s nákupem velmi spokojená, pane.“

„Je to jenom román z okruhu Kulatého stolu,“ zabručel Nash. „Pošetilá historka sesmolená pro nějakou rozmazlenou dvorní dámu. Zdaleka nemá takovou hodnotu jako *Historia Scholastica*, kterou jsem koupil zároveň s ní. Ale je to pěkná věcíčka, co?“

„Je až nestoudně krásná.“ Phoebe opatrně položila knihu do kazety. „Budu o ni náležitě pečovat, pane Nashi.“

„Tak už si ji seberte a běžte.“ Nash odtrhl pohled od kazety. „Mám dnes ještě spoustu práce.“

„Chápu.“ Phoebe zdvihla těžkou schránku.

„Ponesu vám ji.“ Gabriel jí hbitě vzal kazetu z rukou. „Je pro vás dost těžká, nemyslíte?“

„Poradím si, děkuji.“

„Ale já vám ji přesto velice rád ponesu.“ Gabriel se záhadně usmál. „Najala jste si mě na dnešní večer jako průvodce, vzpomínáte si? Posloužit vám je teď mou výsadou. Půjdeme?“

„Ano, ano, běžte už,“ hartusil Nash. Posadil se ke stolu a uchopil pero. „Stilesová vás vyprovodí.“

Phoebe nezbylo než vyjít před Gabrielem do přeplněné předsíně. Jeho posměšný pohled se jí ani trochu nelíbil.

Přece by se nepokusil vzít jí rukopis násilím, ujistovala se v duchu. Ani na okamžik si nechtěla připustit, že se z jejího rytíře bez bázně a hany stal padouch. Utěšovala se, že ji chce jistě jen pozlobit.

Hospodyně čekala u dveří a pokukovala po kazetě v Gabrielových rukou. „Tak je zase vo jednu knihu k voprašování mñ. Jenže pán teď jistojistě poletí ven a za tu jednu nakoupí deset jinejch. Můžu mluvit vo štěstí, jestli tenhle kvartál dostanu zaplacíno.“

„Přeji vám, abyste to štěstí opravdu měla, paní Stilesová,“ řekl Gabriel. Uchopil Phoebe pod paží a vyšel s ní ven do tmy.

„Až budu sedět na koni, ráda bych si ten rukopis vzala,“ prohlásila Phoebe kvapně.

„Nevěříte, že u mě bude v bezpečí?“

„To není otázka důvěry.“ Nedovolí mu, aby jí nahnal ještě větší strach, než jaký už má. „Vím přece, že jste džentlmen.“

„To tvrdíte pořád.“ Odložil kazetu na kámen, popadl Phoebe kolem pasu a vysadil ji do sedla. Nepustil ji však a vzhlédl k její zahalené tváři. „Myslíte si zřejmě, že toho o mně hodně víte.“

„Ano.“ Uvědomila si, že mu svírá ramena, a kvapně se odtáhla a sáhla po otěžích.

„Kolik toho opravdu víte, madam?“ Gabriel ji pustil a přistoupil ke svému koni. Zlehka jako pírkó se vznesl do sedla a začal si rukopis upevňovat pod těžké záhyby pláště.

Nastal čas k rozmluvě. Phoebe obezřetně volila slova, zatímco koně vykročili zpáteční cestou. Vylákala osamělého rytíře z jeho doupěte, svého cíle však dosud nedosáhla. Chtěla vzbudit jeho zájem a zvědavost do té míry, aby jí slíbil pomoc dřív, než mu odhalí svou totožnost.

„Vím, že jste se do Anglie vrátil teprve nedávno po delším pobytu v zahraničí,“ začala opatrně.

„*Po delším pobytu v zahraničí,*“ opakoval Gabriel. „Inu, taky se to tak dá říci. Byl jsem mimo Anglii osm zpropadeně dlouhých let. Co ještě o mně víte?“

Ocelový tón, který mu zazněl v hlase, se jí příliš nezamlouval. „Také jsem slyšela, že jste dost nečekaně zdědil titul.“

„Velmi nečekaně. Kdyby před rokem můj strýc i se svými syny nezahynul na moři, hraběcí titul by mi nepřípadl nikdy. Ještě něco, Dámo v závoji?“

„Vím, že se hodně zajímáte o dvorskou literaturu a středověké legendy.“

„To je zjevné.“ Gabriel na ni pohlédl. Zelené oči mu v měsíční záři vybledly, ale výzva, která se v nich zračila, se nedala přehlédnout. „Co ještě?“

Phoebe si dodala odvahy. Usoudila, že bude muset použít silnější zbraň. „Vím něco, kvůli čemu by se mnozí neštíteli ani vraždy, jen aby to zjistili. Vím, že jste onen neznámý autor *Dobrodružné výpravy*.“

Účinek jejího prohlášení byl okamžitý. Gabrielův hněv byl téměř hmatatelný, ačkoli se ho snažil mít pod kontrolou. Přimhouřil oči. „U všech rohatých, vy jste se vážně činila. Jak jste na to přišla?“

„Ach, víte, mám své zdroje,“ prohodila Phoebe rádoby ledabyle. Těžko mu mohla prozradit celou pravdu. Dokonce ani její rodina neznala její nejhlubší a nejtemnější tajemství.

Gabriel zprudka zarazil hřebce, švihl rukou a popadl Phoebe za zápěstí. „Ptal jsem se vás, jak jste k té informaci přišla. A tu odpověď od vás dostanu, madam.“

Phoebe se zachvěla. Jeho obličej byl v šeru bledý, prsty jí svíral zápěstí jako svěrák. Phoebe bylo jasné, že nemluvil jen tak do větru. Že z ní tu odpověď hodlá dostat.

„Copak je to něco špatného?“ vypravila ze sebe zajíkově. „Nad totožností autora nejpopulárnější knihy letošní společenské sezony si přece láme hlavu kdekdo.“

„Prozradil vám to můj nakladatel? U sta hromů, madam, vy jste podplatila Laceyho?“

„Ne, přísahám, že ne.“ Těžko mu mohla vykládat, že ona je tím tajemným investorem, který loni zachránil Josiáše Laceyho před úpadkem. Použila na to peníze uspořené ze štědré čtvrtletní apanáže, kterou jí vyplácel otec, a z prodeje několika vzácných knih ze své sbírky. Pravdu neznal nikdo a Phoebe věděla, že to tak musí zůstat navždy. Její rodina by se zhrozila, kdyby tušila, že se Phoebe snížila k podnikání.

Spolek s Laceyem fungoval vcelku výborně. Phoebe vybírala rukopisy k publikování a Lacey se staral o tisk. Za jejich spolupráce a s pomocí jednoho mladého advokáta a několika prodavačů Laceyho knihkupectví vzkvétalo. Jejich prvním velkým úspěchem byla *Dobrodružná výprava*, kterou Phoebe toužila vydat, jakmile ji dočetla.

„Určitě jste Laceyho zahrnula stříbrem,“ hádal Gabriel. „Ale neřekl bych, že ten starý opilec je takový hlupák. Má za ušima a neobrátil by se proti mně. Už proto, aby neohrozil zisk, který očekává z mé příští knihy.“

Phoebe sklopila oči na prsty v kožené rukavici, které jí svíraly zápěstí. Co když udělala osudnou chybu? Gabriel se vůbec nechová jako dvorný rytíř. Jeho ruka ji svírala stejně nelítostně jako ocelová pouta. „Pan Lacey za nic nemůže.“

„A jak jste tedy zjistila, že jsem autorem *Dobrodružné výpravy*?“

Phoebe horečně vymýšlela nějakou věrohodnou lež. „Požádala jsem rodinného právníka, aby mi to zjistil, abyste věděl.“ Marně se

pokoušela vysvobodit ruku z jeho sevření. „On je totiž velmi schopný.“

Alespoň v tomhle ohledu mluvila pravdu. Pan Peak byl nesmírně inteligentní a velmi úslušný mladík, který se ze všech sil snažil dokázat své schopnosti. Zašel dokonce tak daleko, že bez Claringtonova vědomí obstarával finanční stránku podnikání jeho nejmladší dcery.

„A není to jenom další úskok?“ Gabriel tlumeně zaklel a konečně její ruku pustil. „Tahle hra na slepou bábu mě začíná unavovat. Řekl jsem vám přece, že nesnáším lži a podvody. Kdo vlastně jste?“

Phoebe si jazykem navlhčila rty. „To vám nemůžu prozradit. Alespoň zatím ne. Je na to ještě příliš brzy. A pak, kdyby můj plán nevyšel, nerada bych, aby utrpěla moje pověst, to snad chápete.“

„Jaký plán? Mám se snad od vás nechat zatáhnout do dalšího dobrodružství, ačkoli nemám ani tušení, kdo jste? Máte mě za hlupáka?“

„To rozhodně ne,“ chlácholila ho Phoebe. „Povím vám, kdo jsem, když slíbíte, že mi pomůžete.“

„Oč vám, k čertu, vlastně jde?“ vybuchl Gabriel, kterému zjevně docházela trpělivost.

Phoebe sebrala odvalu a spustila: „Vzala jsem na sebe jistý úkol.“

„Snad mi nechcete vyfouknout další vzácnou knihu?“ otázel se jízlivě.

„Kdepak. Tentokrát mi nejde o žádnou starou knihu, ale o spravedlnost. Dospěla jsem k závěru, že jste jediný, kdo mi může pomoci.“

„O jakou spravedlnost? Co to vykládáte za nesmysly? Nedal jsem vám snad dostatečně najevo, že mě romantická dobrodružství nezajímají?“

„Ale to není žádné romantické dobrodružství,“ protestovala Phoebe. „Opravdu mi jde o spravedlnost. Chci totiž vypátrat vraha.“

„Vypátrat vraha?“ Gabriel na chvíli ztratil řeč. „Pane na nebi, tak já se nechám vylákat uprostřed noci na liduprázdné místo, abych se mohl dohadovat s pomatenou ženskou!“ povzdychl si.

„Já nejsem pomatená! Vyslechněte mě, prosím vás. Celé dva měsíce jsem se snažila probudit váš zájem. Takže když jste se konečně uráčil vylézt z té své nory, mohl byste mě alespoň vyslechnout.“

„Já nebydlím v žádné noře,“ ohradil se dotčeně.

„Ale mně to tak, bohužel, připadá. Podařilo se mi zjistit, že ze svého obydlí na venkově, kde žijete jako jeskynní muž, nevytáhnete paty.“

„Přeháníte,“ zahučel. „S lidmi, kteří mě zajímají, se stýkám úplně normálně. Na druhou stranu je pravda, že mi samota vyhovuje a velkoměstský ruch mě neláká, ani co by se za nehet vešlo. Jenom nevím, proč bych se z toho měl zpovídat zrovna vám.“

„Snažně vás prosím, pomozte mi. Musím pomstít smrt člověka, který mi byl velmi blízký.“

„Co znamená to blízký?“

„Víte, před třemi lety se ucházel o mou ruku. Jenže moji rodiče se sňatkem nesouhlasili, protože byl chudý.“

„To se stává,“ poznamenal Gabriel ponuře.

„Já vím. Můj přítel odjel do Tichomoří, aby tam zbohatl a mohl se po návratu se mnou oženit. Ale nevrátil se. Podařilo se mi zjistit, že ho zavraždil nějaký pirát.“

„Dobrotivé nebe, snad po mně nechcete, abych se vypravil do světa hledat nějakého piráta? To pusťte z hlavy! Prožil jsem v Tichomoří bezmála osm let a můžu vás ujistit, že pirátů je tam jako much.“

„Špatně jste mě pochopil. Mám důvodné podezření, že se ten vrah vrátil do Anglie.“

„Jak jste na to přišla?“

„Před odjezdem jsem svému příteli věnovala na památku jednu ze svých vzácných knih. Věděla jsem, že by ji v žádném případě neprodal ani nedaroval. Měl ode mne jen tu jedinou věc.“

Gabriel se zarazil. „Jakou knihu?“

„Jmenuje se *Dáma ve věži*. Říká vám to něco?“

„Ovšem.“

„Opravdu ji znáte?“ zvolala Phoebe vzrušeně.

„Vím, že existuje jen několik exemplářů. Jakým jazykem byl sepsán ten váš, francouzsky, anglicky nebo italsky?“

„Francouzsky. Byl nádherně iluminovaný a nesrovnatelně krásnější než *Rytíř a černokněžník*. Tak vidíte, Wylde, a já jsem zjistila, že se znovu objevil v Anglii. Je prý v soukromé knihovně jedné významné osobnosti.“

Gabriel na ni vrhl pohled plný podezření. „A jak to víte?“

„Pověděl mi to jeden knihkupec na Bond Street. Měl to od svého dobrého zákazníka, který to zase slyšel od nějakého sběratele z Yorkshire.“

„Proč si myslíte, že je to právě váš exemplář?“

„Protože podle toho knihkupce jde o francouzskou verzi, jejímž autorem je William z Anjou. A právě on vyhotovil i můj opis. Musím tu knihu najít.“

„Protože věříte, že zároveň s knihou objevíte člověka, který zavraždil vašeho milence?“ vyzvídal Gabriel tiše.

„Ano.“ Při slově milencem ji polilo horko, ale nechtělo se jí vysvětlovat, že Neil nebyl jejím milencem, protože se vždy choval jako věrný a oddaný Lancelot. Jeho láska byla čistá a ušlechtilá. Vždycky si počínal ohleduplně a nikdy nežádal víc, než aby jí směl sloužit stejně oddaně jako dávný rytíř dámě svého srdce.

Důvodem, proč si jeho smrt vyčítala, bylo ve skutečnosti to, že její city k Neilovi byly spíše vlažné. Kdyby ho totiž opravdu milovala, dokázala by rodiče přesvědčit, aby k jejich sňatku svolili. Naneštěstí ho však nemilovala a provdat se za něj bez hluboké lásky nechtěla za žádnou cenu.

„Jak se jmenoval muž, který pro vás tolik znamenal?“

„Neil Baxter.“

„Co když nynější majitel tu knihu od někoho koupil?“ nadhodil Gabriel. „Možná nemá ani tušení o neblahém osudu vašeho milence.“

Phoebe rozhodně zavrtěla hlavou. „Ne, tomu nevěřím. Po odjezdu z Anglie mi Neil několikrát napsal. V jednom z dopisů se zmínil o pirátovi, který přepadl loď v místech, kde Neil pobýval. Tvrdil, že to není obyčejný ničema, ale anglický šlechtic, který se dal na pirátství a stal se postrachem celého Tichomoří.“

„To by nebyl první ani poslední,“ prohodil Gabriel suše.

„Jenže já se domnívám, Wylde, že právě ten člověk zavraždil Neila a zmocnil se *Dámy ve věži*.“

„A když se vám doneslo, že se kniha znovu objevila v Anglii, usoudila jste, že se spolu s ní vrátil i onen urozený pirát?“

„Víte, připadá mi to opravdu velmi pravděpodobné. Nedá se totiž vyloučit, že ten darebák zbohatl natolik, že má volný přístup do vyšší společnosti. Nikdo přece nebude zjišťovat, jakým způsobem k majetku přišel. Všichni budou předpokládat, že zbohatl z poctivého obchodu jako řada jiných.“

„Máte neuvěřitelně bujnou fantazii.“

Phoebe zaskřípala zuby. „A vy zase vůbec žádnou. Moje verze je náhodou velmi pravděpodobná. Ale i kdyby nynější majitel mé knihy

nakrásně nebyl dotyčný pirát, jak naznačujete, mohl by skutečného vraha znát. Proto ho musím za každou cenu najít.“

Její důrazné prohlášení náhle přerušil šramot. Jako by se někdo prodíral houštím rostoucím podél cesty.

„Co je to, ksakru?“ Gabriel zprudka zarazil koně, když se z křoví vyřítil jezdec.

„Peníze nebo život!“ zvolal maskovaný muž. Ve světle měsíce bylo zřetelně vidět, jak na ně míří pistolí.

„Zatraceně! Tušil jsem, že mám dnes v noci raději zůstat v posteli,“ utrousil Gabriel znechuceně.

3

Gabriel si okamžitě uvědomil, že Dáma v závoji na rozdíl od něj vůbec nechápe, co se děje. Zjevně jí zcela ušlo, že je bandita drží v šachu pistolí.

„Co to má znamenat?“ vybuchla pobouřeně, jako by měla co dělat s nemotorným sluhou.

Gabriel musel přemáhat nutkání k smíchu. Ta má ale kuráž! Nejdřív si pozve neznámého muže, aby jí dělal společníka, a pak se zvysoka osopí na ozbrojeného lupiče. V duchu jí musel vyseknout poklonu. Ještě nikdy nepotkal ženu, která by se jakkoli podobala téhle ztřeštěně smělé a tajemně zahalené osůbce.

„Peníze nebo život!“ opakoval útočník a mířil zbraní střídavě na Gabriela a jeho společníci. „A hezky rychle, nebo vás pošlu na onen svět, než se stačíte pomodlit.“

„Mám u sebe jen pár drobných,“ namítla Dáma v závoji. „A šperky nemám vůbec.“

„Sem s tím, co máte.“ Lupič se pozorně zahleděl na Gabriela. „Určitě máte pod pláštěm pistoli. Sundejte ho a hod'te na zem.“

„Jak si přejete.“ Gabriel pokrčil rameny a začal si rozepínat plášť.

Phoebe se polekala. „Nedělejte to, pane,“ vykřikla. „Nesmíte zůstat bez pláště. Vždyť se nachladíte!“ Nato se otočila k útočníkovi. „Úpěnlivě vás prosím, nenuťte mého přítele svlékat plášť. Má tuze chatrné zdraví. Doktor mu přísně zakázal chodit ven bez pláště.“

Gabriel se na ni pobaveně podíval. „Je od vás skutečně šlechetné, že se v tak překurní situaci strachujete o mé zdraví.“

„Když je tak choulostivý, s radostí mu pomůžu na onen svět,“ obořil se na ně bandita. „Tak hněte sebou, rychle!“

„Nesmíte si ten plášť sundat, pane! Myslete na své plíce!“ volala Phoebe zoufale.

Bylo však už pozdě. Gabriel si mezitím plášť svlékl a spolu s ním se chystal odhodit na zem i pouzdro s knihou.

„Copak to tam máte?“ Zloděj popohnal koně blíž.

„Starou dřevěnou truhličku. Copak nevidíte?“ odpověděla Phoebe pohotově místo Gabriela.

„Přesně tak,“ připojil se Gabriel.

„Tu si vezmu taky,“ rozhodl se bandita vmžiku a vztáhl ruku.

„To mu nesmíte v žádném případě dovolit, pane!“ zasáhla Phoebe rozhořčeně. „Slyšíte?“

„Slyším.“ Gabriel podal kazetu násilníkovi a na víko přihodil několik mincí.

Rozzuřená Phoebe otočila klisnu a stanula tváří v tvář útočníkovi. „Okamžitě mi tu kazetu vraťte. Patří mně.“

„A co má být? Vás jsem přece přepadl taky.“

„Wylde, udělejte něco, proboha! Jestli ho necháte odjet, nikdy vám to neodpustím.“

„Lituji vás, pane.“ Lupič vrhl na Gabriela soucitný pohled. „Určitě to s ní nemáte lehké.“

„Člověk si zvykne,“ odsekl Gabriel.

„No, vy to musíte vědět nejlíp. Děkuji vám. Velice mě těšilo.“ Obrátil koně a pobídl ho do cvalu.

Phoebe chvíli vzdalujícího se lupiče sledovala pohledem a pak se prudce otočila ke Gabrielovi. Nepochyboval, že si na něm zchladí žáhu. Chování jejího statečného rytíře jí nepochybně nebylo po chuti.

„To se mi snad jenom zdálo,“ spustila rozhořčeně. „Proč jste mu tu knihu bez odporu vydal?“

Gabriel se na ni nevlídně zakabonil. Seskočil z koně a shýbl se pro plášť. „Byla byste snad raději, kdyby mi prostřílel mou chatrnou hrud?“

„To ne, ale mohl jste se mu aspoň postavit na odpor. Jste přece šlechtic a určitě se umíte bránit. Ten chlap byl přece obyčejný sprostý ničema.“

„Sprostý ničema umí zmáčknout spoušť přinejmenším stejně rychle jako šlechtic.“ Gabriel se vyšvihl zpět do sedla a uchopil otěže.

Phoebe si zlostně odfrkla a tlumeně zaklela. „Jak jste to mohl připustit? Žádala jsem vás přece, abyste mě ochránil.“

„A to se mi, jak je vidět, podařilo. Jste živá a zdravá.“

„Jenže ten darebák ukradl mou krásnou knihu!“

„Přesně tak. Ukradl ji vám, ne mně.“ Gabriel pobídl hřebce do kroku. „Už dávno jsem se poučil, že se nevyplácí dávat krk v sázku kvůli něčemu, co mi nepatří. Vůbec to nestojí za tu námahu.“

„Jak si dovoluujete takhle mluvit? Vy vůbec nejste takový, za jakého jsem vás pokládala.“

„A za jakého jste mě pokládala?“ zavolal přes rameno posměšně.

Pobídla klisnu, aby ho dohnala. „Domnívala jsem se, že člověk, který napsal *Dobrodružnou výpravu*, musí být přinejmenším stejně šlechetný a statečný jako její hrdina,“ odpověděla hlasitě, aby ji slyšel.

„Tak to jste dost naivní. Rytířství se nosí pouze v románech. Dobře se prodává, to připouštím, ale jinak je to jen pošetilá báchorka pro romantické dámy.“

„Nesmírně jste mě zklamal, Wylde,“ pronesla zarmouceně, když její klisna doklusala na jeho úroveň. „Měla jsem o vás skvělé mínění, ale zjevně to byl jen výplod mé fantazie. Všechno jste zkazil. Dočista všechno.“

„A co jste ode mne vlastně očekávala, Dámo v závoji?“

„Očekávala jsem, že budete bojovat. Byla jsem přesvědčena, že mne i mou knihu dokážete ochránit. Nikdy bych nevěřila, že se vzdáte bez boje. Jak jste se mohl zachovat tak zbaběle?“

„To vám na té knize tolik záleží?“

„Ovšem. Zaplatila jsem za ni horentní sumu. Ale to není momentálně to nejdůležitější. Daleko víc totiž potřebuji statečného rytíře.“

„Tak dobrá. Najdu vám tu knihu. Vrátím vám ji a současně vám oznámím, jestli se ujmu pátrání.“

„Cože?“ Phoebe to očividně zaskočilo.

Gabriel vycítil, že jí v srdci opět svítá naděje.

„Má to znamenat, že ještě není všechno ztraceno?“

„Budu o tom důkladně přemýšlet. Rovnou vás ale musím varovat, že pokud se toho ujmu a budu v pátrání po knize úspěšný, budu trvat na odměně.“

„Na odměně?“

„Ano.“

„Víte,“ odušila a popuzeně se ošila, „chtěla jsem vám za odměnu věnovat právě ten rukopis, který jste před chvílí tak ochotně vydal lupiči. Měl to být honorář za prokázanou službu.“

„Obávám se, že moje nároky jsou podstatně vyšší.“

„Mám tomu rozumět tak, že očekáváte, že vám zaplatím?“

„A proč ne? Není snad správné odměnit člověka, který vám poskytne pomoc?“

„Měl byste se stydět!“ vyhrkla roztrpčeně. „Jde přece o spravedlnost a o čest. Nechci po vás, abyste hledal ukrytý poklad nebo klenoty.“

„Spravedlnost a čest jsou zboží, které se dá ukrást nebo prodat stejně jako klenoty či zlato. Nevidím jediný důvod, proč bych neměl dostat, co mi náleží.“

Phoebe si utrápeně povzdychla. „Jste cynik, Wylde!“

„Jen velmi praktický člověk, Dámo v závoji,“ namítl.

„Rozumím. Vlastně proč ne. Ať je tedy po vašem. Je-li vám zatěžko chovat se jako šlechtitý rytíř a je-li vaše čest na prodej, já se přizpůsobím.“ Hrdě zvedla hlavu. „Jaká je tedy cena za vaše služby?“

„Ještě nevím. Přece nemůžu předem stanovit cenu, když netuším, na kolik mě to pátrání přijde. Oznámím vám ji dodatečně.“

Ta záhadná žena ho už několik týdnů vytrvale dráždila, ale teď mohl být spokojen. Konečně nad ní získal převahu. A to je velmi užitečná výhoda. Nepochybně mu v budoucnu přijde vhod, soudě podle toho, co o Dámě v závoji v minulých hodinách zjistil.

„To není čestné. Co když vám nebudu moci zaplatit?“

„Buďte bez obav, na to určitě budete mít. Otázkou je pouze, zda dodržíte slovo. Nevím totiž jistě, jestli vám mohu důvěřovat. Třeba si se mnou jenom zahráváte.“

„Jak se opovažujete pochybovat o mé cti, Wylde?“ obořila se na něj uraženě.

„Vy jste o mně také bez zaváhání pochybovala. Zašla jste dokonce tak daleko, že jste mě před chvílí označila za zbabělce.“

„A právem,“ odsekla.

„O rytířích je všeobecně známo, že tasili zbraň i pro mírnější urážku, než je zbabělec. Jsem však ochoten na to zapomenout.“

„To je od vás skutečně velkorysé,“ prohodila posměšně. „Takže naše dohoda platí?“

„Ano,“ přisvědčila překotně. „Ale nejdřív mi musíte vrátit *Rytíře a černokněžníka*. Silně pochybuji, že se vám to podaří.“

„Vidím, že příliš nevěříte v mé schopnosti,“ poznamenal zlomyslně.

„Ten zloděj je už určitě hodně daleko.“ Zarazila se. „Propána, na něco jsem si vzpomněla!“

„A prozradíte mi to?“

„Vzpomínáte na tu kletbu na konci knihy?“

„No a?“

„Pokud mě paměť neklame, stálo tam, že zmocní-li se knihy nepovolaná osoba, padne za oběť lupičům a vrahům. A nás před chvílí přepadl lupič.“

„Který se jen zázrakem nestal vrahem. To ovšem jen díky obratnosti, s níž jsem tu překerní situaci zvládl,“ dodal Gabriel samolibě.

„Já bych to nazvala spíš vaší neschopností,“ opravila ho trpce.

„Nazývejte si to, jak je vám libo. Ale neměli bychom naši dohodu zpečetit?“ Gabriel zastavil koně a vztáhl k Phoebe ruku.

Ta chvíli váhala, ale potom mu zdráhavě podala ruku v glazé rukavičce. „Skutečně hodláte o mém návrhu uvažovat?“

„Buďte bez obav. Od této chvíle nebudu myslet na nic jiného než na vaši nabídku.“

„Děkuji,“ odpověděla odměřeně. „Neumíte si představit, co to pro mne znamená. Pokud to ovšem myslíte vážně.“

„Snad byste svou vděčnost mohla projevit trochu přesvědčivěji.“ Propletl své prsty s jejími. Místo aby jí pouze stiskl ruku, přitáhl ji blíž k sobě. Než si stačila uvědomit, co má za lubem, zvedl jí závoj a vystavil její polekaný obličej svitu měsíce.

Zalapala po dechu a strnula hrůzou.

Gabriel se jí pátravě zahleděl do tváře. Konečně ukojil zvědavost, která mu už několik týdnů hlodala v mysli. Nutkání odhalit tajemství Dámy v závoji bylo stejně neodbytné jako tělesná touha.

Už při prvním pohledu na úhledný rukopis dospěl k závěru, že dopis psala vzdělaná žena. Navíc nerozvážná a značně impulzivní. Nyní vyčkával a klidně na ni hleděl. Byl hrdý na sebeovládání, které si vypěstoval v uplynulých osmi letech a které mu pomohlo zvítězit nad tělesnou touhou. Nebylo to snadné, ale neměl se sebou slítování. Z naivního romantického mladíka nezbylo pranic. V minulých dvou měsících však jeho pevná vůle prošla novou zkouškou. Usoudil, že ho Dáma v závoji s rozmyslem provokuje. Celé dny mu vrtalo hlavou, kdo ta žena může být. Studoval její dopisy stejně pozorně jako staré rukopisy. Vyvodil z nich však jediný konkrétní poznatek, a

to, že pisatelka je ve středověkých rytířských legendách a obyčejích stejně zběhlá jako on.

Podvědomí mu našeptávalo, že se už někdy museli setkat, protože věděla o jeho zálibě v knihách. Když však teď hleděl na její tvář ozářenou měsícem, nemohl si vzpomenout, zda ji už někdy viděl. Připadala mu tajemná a současně okouzlující jako perly ukryté v tichomořských lagunách.

Stříbřité měsíční světlo propůjčovalo její pleti alabastrový nádech. Měla svůdně pootevřené plné rty, vyzývavý malý nosík a nad nepatrně vyčnívajícími lícními kostmi na něj zděšeně hleděly velké oči, jejichž barvu by rád viděl za denního světla. Energická linie brady naznačovala, že to v žádném případě není slabá a poddajná žena. Přitahovala ho i její postava, drobná, štíhlá a překypující energií.

V Nashově domě zjistil, že má tmavé, téměř černé vlasy, stažené do hladkého uzlu. I v matném světle svíčky se výrazně leskly. Gabriel je zatoužil spatřit volně rozpuštěné na jejích ramenou. Konečně má tu tajemnou dámu v hrsti. Jak si ji tak prohlížel, všechny pocity, které v něm až dosud probouzela, se přetavily v urputnou touhu. Chtěl, aby mu patřila.

Neohlížel se na to, že údiv na její tváři vystřídal hněv, sklonil k ní hlavu a přitiskl svá ústa na její.

Zpočátku mu nezáleželo na odezvě. Líbal ji drsně a důrazně, jakoby ze msty za všechny urážky, které mu uštědřila. Záhy si však všiml, jak je strnulá a celá se chvěje.

Na okamžik zmateně zaváhal. Přece už není nezkušená holčička! Musí jí být víc než dvacet! Přece ho k tomu polibku sama vyprovokovala. A navíc se přiznala, že byla milenkou Neila Baxtera, známého svůdce žen, jehož šarmu a sladkým lichotkám neodolala dokonce ani jeho vlastní snoubenka Honora Ralstonová.

Ale ať už byla Dáma v závoji jakkoli odvážná, Gabrielovi bylo vzápětí jasné, že není zkušená svůdkyně, za kterou ji zpočátku pokládal. Vyprovokovala ho k polibku, když však výzvu přijal, očividně upadla do rozpaků.

Zvědavost, kterou až dosud držel pevně na uzdě, se mu náhle vymkla z rukou. Musí si bezodkladně ověřit, jestli ji dokáže přimět, aby polibek opětovala.

Špičkou jazyka jí přešel po dolním rtu a pobízel ji, aby pootevřela ústa. Důrazný tlak jeho úst vyvolal v Phoebe vzrušené zasténání.

Gabriela se znenadání zmocnil pocit vyhladovělého člověka, který nečekaně dostal najíst. Lačně zatoužil dostat víc.

Když se mu v objetí vzrušeně zachvěla a pevně se k němu přivinula, jako by chtěla být co nejblíže, ulevilo se mu.

Protože však mu celým tělem pulzovala touha zmocnit se jí, sevřel ji ještě silněji.

„Co to děláte, Wylde?“ vyrazila ze sebe ohromeně.

„Noci jsou chladné,“ odpověděl chraplavě. „Ale přísahám, že až si v lese lehnete na zem, za chvíli nám bude horko. Počkejte, rozprostřu plášť.“

Kouzlo chvíle vmžiku vyprchalo. Dáma v závoji sebou trhla, jako by ji šlehl bičem. Začala ho od sebe odstrkovat a rázně se mu vyprostila z objetí.

Gabriel sváděl urputný boj se svými protestujícími smysly. Nakonec nad sebou zvítězil a zdráhavě ji pustil. S tlumeným výkřikem se napřímila v sedle a chvějícími se prsty si stáhla závoj přes obličej. Slyšel jen její přerývané dýchání. Vědomí, že v ní probudil touhu, mu působilo nemalé potěšení.

„Na něco takového nemáte právo,“ pokárala ho přísně. „Bylo to od vás velmi opovážlivé. Jak jste si mohl dovolit něco tak nehorázného? Považovala jsem vás za čestného muže.“

Gabriel se usmál. „Zdá se, že máte o mém rytířství dost zvláštní představu. Zjevně jste si ji utvořila na základě četby *Dobrodružné výpravy*. To jen potvrzuje můj názor, že nezkušené dívky by neměly číst milostné příběhy, protože se jimi až příliš snadno nechávají ovlivnit.“

„Nesmysl. Víím, že jste mě chtěl pouze provokovat.“ Na hlase bylo znát, že se jí vrací sebevědomí. Vyvést ji z míry zřejmě nebude tak snadné.

„A nebyla jste to spíš vy, kdo se už několik týdnů snaží provokovat mě?“ připomněl jí. „Pořádně mě to dopalovalo.“

„Nic nechápete,“ vzdychla Phoebe. „Chtěla jsem jenom vyburcovat vaši zvědavost, ne vás dopálit. Myslela jsem si, že se vám to noční dobrodružství bude zamlouvat. Hrdina vaší knihy by proti němu určitě nic neměl.“

„Jenže ten je nesrovnatelně mladší a také nezkušenější než já,“ upozornil ji Gabriel. „A má v sobě příliš mnoho rytířského idealismu a mladické nerozvážnosti.“

„Právě proto se mi líbí. Rozhodně je mi mnohem sympatičtější než vy. Špatně jsem vás odhadla, ale co se dá dělat. Byla to ode mne bláhovost a zbytečná, nesmyslná ztráta času. A ještě k tomu jsem přišla o *Rytíře a černokněžníka*.“

„Opakuji, že až se příště setkáme, vrátím vám tu knihu a odpovím vám, jestli se pustím do pátrání po Baxterově vrahovi.“

Phoebe se od něj ještě víc odtáhla. „Vždyť ani nevíte, kdo jsem. Nenajdete mě.“

„Ovšemže vás najdu.“

Sotva to vyslovil, uvědomil si, že ten slib dává právě tak sobě jako jí. Dnešní noc jeho zvědavost neukojila, protože nenašel odpověď na otázku, kdo tajemná Dáma v závoji doopravdy je. Naopak jen prohloubila jeho touhu odhalit ji. Tak cílevědomou a půvabnou ženu ještě nepotkal a bylo mu jasné, že nebude mít klid, dokud se jí nezmocní. „Vy jste sice tohle dobrodružství začala, ale ujišťuji vás, že to budu já, kdo je ukončí.“

„Myslím, že už skončilo samo,“ prohlásila zachmuřeně. „Opakuji, Wylde, že jste mě nesmírně zklamal.“

„Nevidíte snad, jak si kvůli tomu zoufám?“ zazubil se.

„K čertu, na tom přece není nic směšného!“ zvolala rozhořčeně. Klisna nervózně přeshlápla, jak se polekala rozčileného hlasu své paní. „Pomalu přestávám chápat, jak jsem si mohla vybrat zrovna vás.“

„Ani já to nechápu,“ přiznal se Gabriel. „Nechtěla byste mi to vysvětlit?“

„Domnívala jsem se, že jste úplně jiný,“ odpověděla mu tónem veřejného žalobce. „Myslela jsem si, že jste šlechetný jako pravý rytíř, který ví, co je touha po spravedlnosti a po napravení křivdy. Možná si vzpomenete, že jsem v prvním dopise nadhodila možnost vaší účasti na pátrání. Jenže vy jste se mi vůbec nenamáhal odepsat.“

„Tomu se není co divit, když jsem neznal vaše jméno. Měl jsem jen několik dopisů od neznámé ženy, která se mě dotazovala, nemám-li zájem stát se jejím rytířem. Zpočátku jsem je ignoroval, jenže posléze se ukázalo, že s tou dámou musím soupeřit o každý středověký román, který je na prodej. A to mě dopálilo.“

„Už jsem vám prozradila, že mým záměrem bylo zahalit svůj pravý úmysl rouškou tajemství, abych vzbudila vaši zvědavost.“

„To se vám skvěle podařilo. Jenže tajemství ještě pořád není odhaleno, i když vaši tvář jsem už spatřil. Stále však nevím, kdo jste.“

„A ani se to nedozvíte,“ prohlásila úsečně. „Začnu s pátráním sama. Dospěla jsem k názoru, že vaši pomoc nepotřebuji a vlastně už o ni vůbec nestojím. Přeji vám dobrou noc, Wylde. A odpusťte, že jsem vás uprostřed noci zbůhdarma vytáhla z domu.“

Rázně pobídla klisnu, která se cvalem rozběhla po cestě zalité měsíčním světlem.

Gabriel se za ní chvíli zamyšleně díval a pak také pobídl koně, ale do mnohem klidnějšího kroku. Neměl v úmyslu hnát se za ní, chtěl jen mít jistotu, že bezpečně dorazí domů. Tušil, kam má Dáma v závoji namířeno.

Zanedlouho si ověřil, že se nemýlil. Přestože nad krajem vládla tma, zahlédl, že jezdce zahnula k okázalému venkovskému sídlu Amesburyových.

Značný počet kočárů, které čekaly před hlavní budovou, naznačoval, že se v domě koná jeden z jejich vyhlášených plesů. Z otevřených oken starobylého zámku se do noci linuly tóny hudby. Lady Amesburyová zřídka kdy zvala méně než sto hostů.

Dáma v závoji se zřejmě pro vytouženou knihu vytratila potajmu. V plesovém zmatku se jí to podařilo celkem snadno, protože tou dobou už byla většina kavalírů mírně opilá a její zmizení prošlo bez povšimnutí.

Gabriel uvažoval, že ze seznamu hostů se jméno tajemné dobrodružky nejspíš nedozví. Mezi pozvanými byla spousta důležitých lidí z vyšších kruhů a většina místní šlechty.

Věděl však o lepším způsobu, jak zjistit jméno dámy a možná i zodpovědět otázku, kdo uloupil *Rytíře a černokněžníka*. Obrátil koně na zpáteční cestu.

4

Za dvacet minut dorazil ke skupině stromů nedaleko Nashova domu. Nepřekvapilo ho, že se uvnitř dosud svítí. Uvázal koně ke stromu a prošel keři k nevelké stáji za domem. Při otevírání vrat uslyšel tiché zaržání a zahlédl obrys koňské hlavy, která se k němu otočila.

„Neboj se, příteli,“ domlouval koni a otevřel vrata stáje dokořán, aby do ní proniklo bledé měsíční světlo. Přistoupil k boxu, kde zvíře stálo. Kůň tiše zafrkal a vystrčil hlavu přes pažení.

„Měl jsi rušnou noc, co?“ prohodil Gabriel, stáhl si rukavici a pohladil zvíře po šíji zvlhlé potem. „Ještě jsi nestačil ani vychladnout. Líbí se ti být pomocníkem lupiče? Je to ohromně vzrušující, nemám pravdu?“

Na rozloučenou koně ještě jednou pohladil a opustil stáj.

Když se připlížil k zadnímu vchodu do domu, vytáhl z kapsy pláště pistoli.

Překvapilo ho, že dveře nejsou zavřené na závoru.

Bandita měl zřejmě při návratu z noční výpravy velmi naspěch.

Gabriel si otevřel a vstoupil dovnitř.

Hospodyně právě myla nádobí. Při zvuku otevíraných dveří se polekaně otočila. Jakmile poznala příchozího, užasle vytřeštila oči a už už otvírala ústa k výkřiku.

„Buďte laskavě zticha, paní Stilesová.“ Gabriel dál držel pistoli hlavní k zemi a ani se na ženu nenamáhal namířit. „Přišel jsem si jen popovídat s vaším zaměstnavatelem. Ani tentokrát se nemusíte obtěžovat s čajem. Nezdržím se dlouho.“

Hospodyně sklapla ústa, polkla a tiše zabědovala: „Já věděla, že z toho pochybného nápadu nevzejde nic dobrého. Však jsem mu to taky řekla.“

„A teď mu to povím i já. Uvidíme, jestli to nezapůsobí o trochu víc.“

Paní Stilesová se na něj prosebně podívala. „Nenecháte ho zavřít, že ne? Udělal to, protože potřebuje peníze, jenomže se s těma

nešťastnejma knihama nedokáže rozloučit. Nevím, co si počnu, jestli ho zavřou. Teď je hrozně těžký najít nákou práci. Pán mi sice neplatí, ale aspoň se tady najím a vobčas si něco smím vodnýst domů.“

„Žádné strachy, paní Stilesová, nemíním vás připravit o místo. Pán je pořád v knihovně?“

„Jo.“ Hospodyně žmoulala cíp zástěry. „A vopravdu ho nedáte zavřít?“

„Ujišťuji vás, že ne. Chápu jeho dilemma a cítím s ním, ale pochopitelně nemůžu připustit, aby mu jeho úskok vyšel. Moje spolécnice byla hrozně zoufalá, když o tu knihu přišla.“

Hospodyně si odfrkla. „To teda nechápu, co na těch starejch knihách všichni vidí. Podle mě je to akorát zbytečný harampádí. Je to ztráta času a vyhazování peněz voknem.“

„Vášeň sbírat staré knihy je opravdu těžko pochopitelná,“ souhlasil Gabriel. „I mně občas připadá spíš jako posedlost.“

„Škoda že na to není nákej lék.“

„Možná je. Naštěstí to ale není bolestivé onemocnění.“ Gabrielovi už bylo jasné, že se hospodyně nepokusí zmařit jeho zásah. Zdvořile se jí uklonil a zamířil ke knihovně. Dveře sice byly zavěšené, zevnitř se však ozývaly rozčilené hlasy. Hlasitější z nich nepochybně patřil rozhorlenému mladému muži.

„Kruci, tati, provedl jsem to přece přesně tak, jak jsme se dohodli, zrovna jako minule. Jak jsem měl vědět, že s ní bude ten chlap? A co na tom? Nedělal žádné problémy.“

„Když jsi viděl, že není sama, měl jsi to nechat být,“ reptal otec.

„Říkám ti přece, že mi ten chlap vůbec nekladl odpor.“ V mladíkově hlase zazněl výsměch. „Vydal mi knihu bez námitek. Starost mi dělala spíš ta ženská. Namouduši, ta mít pistoli, je se mnou ámen. Tak už se přestaň trápit. Máme knihu i peníze.“

„Tak jednoduché to zase není,“ namítl Nash. „Ten chlap, co s ní přišel, se mi ani trochu nelíbil. Něco na něm mě znepokojovalo. Měl takové divné oči. Zelené jako smaragdy. A zrovna tak studené. Nekoukalo z nich nic dobrého. V životě jsem neviděl člověka s tak pronikavým pohledem.“

„Všechno bude v pořádku, tati. Říkám ti, že se vůbec nevzpouzel.“

Gabriel potichu otevřel dveře.

Nash seděl za psacím stolem a ustaraně si svíral hlavu v dlaních. V malém prostoru mezi stohy knih neklidně přecházel mladý muž s drsnými rysy ve tváři. Jeho černý plášť ležel přehozený přes židli.

„Obávám se, že teď vám nějaké problémy přece jen způsobím,“ promluvil tiše Gabriel. Pistoli v ruce držel tak, aby ji oba Nashové viděli, ale nemířil na ně.

Muži se prudce otočili. Na tváři mladšího se objevil strach. Otec dal zprvu najevo úžas, vzápětí však odevzdaně mávl rukou a zjevně se smířil s osudem.

Mladík se rychle vzpamatoval. „Co si to dovoluujete, pane? Vešel jste sem bez ohlášení. To je v rozporu se zákonem a za to se budete zodpovídat před soudcem.“

Gabriel se na něho posměšně podíval. „Vy jste určitě Egan, ten příčinnivý synáček, který na všechno dohlíží.“

Egan v údivu vytřeštil oči. „Odkud mě znáte?“

„Na tom nesejde.“ Gabriel přesunul pohled na otce. „Kolikrát se vám už podařil podobný kousek?“

„Dnes to bylo teprve podruhé,“ přiznal Nash zkormouceně. „Poprvé to proběhlo hladce.“

„Proto jste to zkusili znovu?“

„Musel jsem to udělat. Nemám peníze a u jednoho knihkupce na mě čeká *Historia Trojana* od Guida delle Colonne. Co jsem měl dělat? Neměl jsem na vybranou.“

„Do jisté míry vás chápu,“ připustil Gabriel. „A protože jste se nedokázal rozloučit se žádnou vzácností ze své sbírky, umínil jste si, že ji dostanete zpět třeba i násilím. Nemám pravdu?“

Nash přivřel víčka. „Jen jsem vás s tou dámou uviděl, tužil jsem, že budou potíže.“

„Vaše tušení bylo správné,“ souhlasil Gabriel. „Ale snad vám bude útechou, že ani já jsem to neměl lehké. Ta dáma totiž dělá problémy, kudy chodí.“

„Je skutečně náramně výbojná,“ přitakal Egan. „Dost se mi přičilo, jak se vás v jednom kuse snažila proti mně poštvat.“

„Ani mně to nebylo po chuti.“ Gabriel vrhl pohled na kazetu na psacím stole. „Gratuluji vám, pánové, k tomu báječnému nápadu. Bohužel jste si tentokrát vyhlédli nesprávnou oběť. Žádám, abyste mi tu knihu okamžitě vrátili. Dotyčná dáma si nad její ztrátou zoufá.“

„Jistě nás teď udáte,“ hádal otec Nash odevzdaně.

„Nevidím důvod hnát tu záležitost až do krajnosti.“ Gabriel přistoupil ke stolu a zvedl vzácný rukopis. Pistoli stále držel připravenou k použití. „Stačí, když dostanu zpět knihu, která patří oné dámě.“

„Seberte si ji a běžte,“ zavrčel Nash.

„Jenže to není všechno,“ upozornil ho Gabriel.

Nash na něj vrhl nasupený pohled. „Jestli chcete peníze, tak ty už nemám. Zákaznice zaplatila předem a já už jsem celou sumu složil jako zálohu na knihu, o níž jsem se zmínil.“

„O peníze mi nejde,“ uklidnil ho Gabriel velkomyslně. „Chci adresu té dámy.“

„Cože?“ podivil se Egan. „Vy ji neznáte? Jak to? Byli jste přece spolu!“

„Ta dáma je velmi záhadné stvoření. Pouze jsem ji doprovázel. Své jméno mi ale zapomněla sdělit.“

„Tak tomu nerozumím už vůbec,“ vrtěl hlavou Egan.

Nash sraštil čelo. „V tom vám, bohužel, nepomůžu. Já její jméno také neznám.“

Gabriel na něj vrhl pronikavý pohled. „Jistě si s vámi dopisovala, než knihu koupila, ne? A poslala vám stvrzenku o zaplacení. Musíte tedy vědět, jak se jmenuje.“

Nash zavrtěl hlavou. „Koupí sjednal její právník a ten také složil peníze na můj účet v bance. Tu ženu jsem viděl dnes v noci poprvé.“

„Dobrá,“ usmál se Gabriel, pobavený rafinovaností Dámy v závoji. „Tak se spokojím se jménem toho právníka.“

Nash pokrčil rameny a vyndal ze zásuvky psacího stolu list papíru. „Tohle je jeho poslední dopis. Oznamuje mi v něm, že jeho klientka si knihu vyzvedne dnes v noci. Jmenuje se Peak.“

Gabriel rychle přelétl očima právníkovu adresu. „To mi stačí. Jsem vám velmi zavázán. Teď mě však budete muset omluvit, mám ještě nějaké povinnosti.“

„Jaké povinnosti?“ zhrozil se Egan. „Snad nás nechcete udat?“

„To ne. Čeká mě něco mnohem důležitějšího.“ Gabriel strčil dopis do kapsy a vykročil ke dveřím. „Chtě nechtě se budu zřejmě muset pustit do menšího pátrání.“

Pět dnů poté seděl Gabriel sám v komůrce ve věži, která mu sloužila jako pracovna. Pravé rameno měl celé strnulé, jako vždy, když dlouho psal. Byl to následek dávného zranění, které se bolestivě ozývalo nejen za deštivého počasí, ale také po dlouhých hodinách strávených za psacím stolem.

Dnes ráno mu naštěstí šlo psaní jako po másle. Dějová linie nového románu, kterému dal název *Ztřeštěný podnik*, měla už v jeho představách jasné kontury. Pero se s jistotou rozletělo po papíře, když jeho majitel vysílal hrdinu svého díla do boje se zákeřným zlosynem o dědictví a lásku krásné plavovlasé panny.

V jeho románech se o krásné panny zpravidla ucházeli ušlechtilí hlupáci, kteří byli navíc tak naivní, že o jejich srdce dokonce bojovali.

Něco takového se ve skutečném životě samozřejmě nestává. Ten, kdo uvěří slibům krásné panny, je pošetilý blázen.

Gabriel už dávno pochopil, že muž, který chce získat náklonnost jakékoli, dokonce i nehezké panny, musí mít docela jiné přednosti než jen šlechetné srdce a rytířskou povahu. Musí mít především velké jmění, šlechtický titul a společenské postavení. V tom směru se mu dostalo důrazného ponaučení, když se kdysi pokusil uprchnout s Meredith Laytonovou, dcerou zámožného lorda Claringtona. Na tuhle lekci do nejdelší smrti nezapomene.

Rozběsněný Clarington ho totiž za to, že se Meredith pokusil zachránit před sňatkem s markýzem Trowbridgem, kterého vůbec neznala, krutě ztrestal. Úklady mu začal strojit hned nazítří po nezdařeném únosu.

Finančníci, kteří se chystali investovat do Gabrielova sice malého, ale velmi slibného loděařského projektu, po rozmluvě s Claringtonem bez slůvka vysvětlení zrušili uzavřené smlouvy a požadovali vrácení vložených prostředků. Krátce nato začala banka požadovat okamžité splacení půjčky, kterou si vzal na koupi pozemků v Londýně. Následky byly katastrofální. Gabriel musel prodat veškerý svůj majetek včetně milovaných knih, aby zaplatil dluhy. Zbylo mu stěží dost peněz na lodní lístek do Tichomoří. Pochopil totiž, že v Anglii se z té pohromy už nikdy nevzpamatuje, a rozhodl se začít nový život na jihu.

Při pomýšlení, že se v minulých osmi letech dokázal oprostit od takových přitěží, jako jsou šlechetnost srdce a rytířská odvaha, pocítil chmurné zadostiučinění. Tehdy před osmi lety si přísahal, že

se už nikdy nestane otrokem svých citů, a dřel ve dne v noci, až se mu obchodem s perlami podařilo zbohatnout. Nejednou dal sice v sázku i život, nakonec se však vrátil do Anglie zdravý a mnohem bohatší než kdy předtím.

V Tichomoří se seznámil s řadou ctižádostivých Američanů, jejichž lodě se plavily po celé zeměkouli. Kontaktů s nimi využil k zakoupení obchodní flotily. Zboží mezi Anglií a Amerikou dnes převážely jeho vlastní lodě.

V průběhu minulých osmi let dospěl i k jiným životním pravdám. Zjistil, že ve skutečném světě nejsou lež a přetvářka výjimkou, ale pravidlem. Že lidé vůbec nejsou takoví, jak se staví navenek. A že se jen velmi málo mužů chová rytířsky a galantně.

Presvědčil se také, že ve skutečném světě si hrdlořezové hrají na džentlmeny a něžné dámy zrazují muže, jimž přísahaly věčnou lásku. Má-li člověk za takových podmínek přežít, musí mít nervy z ocele a místo srdce kus ledu. Dnes už od lidí neočekával nic dobrého. Jen hlupáci důvěřují jiným. Inteligentní muž by se rozhodně měl vyvarovat toho, aby věnoval svou důvěru nějaké ženě, nebo se do ní snad dokonce zamiloval.

Muž, který chce žít v duševní harmonii, musí zůstat nezávislý a velmi ostražitý.

To však neznamená, že se musí vzdát všech požitků, které mu život nabízí. Dokáže-li udržet své srdce a city na uzdě, může si dopřát i neškodný flirt s tak nevšední ženou, jako je Dáma v závoji.

Gabriela najednou napadlo, že by se mohl dokonce i oženit. Manželku by věru potřeboval. Nejen pro zachování rodu, ale i proto, že ho už samotářský život omrzel. Oženit by se vážně měl. Potřebuje ženu, která by mu porodila dědice, nejen zahrála postel. Mimoto mu schází někdo, s kým by si mohl večer popovídat.

Na druhou stranu však neviděl jediný důvod, proč by vůči manželce neměl zachovávat stejně střízlivý odstup jako vůči milence.

Představa Dámy v závoji v roli manželky a milenky mu od jejich setkání nescházela z mysli a byla stále neodbytnější. Odložil pero a nepřítomně se zahleděl oknem do dálky.

Dáma v závoji jako jeho manželka? Při tom pomyšlení zkrivil rty v ironickém úsměšku, přestože pocítil vzrušení ve slabínách. Šílený nápad! Je přece nemyslitelné, aby se jedna z Baxterových obět stala

hraběnkou z Wylde. Od člověka Gabrielova postavení se očekává, že se ožení s dámou neposkvrněné pověsti. A samozřejmě pannou.

Jenže panny nejsou o nic důvěryhodnější než zkušené svůdnice. To Gabriel dobře věděl. Proto si umínil, že až si jednou začne hledat manželku, panenství pro něj nebude rozhodujícím kritériem. Pro manželství jsou důležitější jiné přednosti.

Ty ovšem Dáma v závoji naneštěstí zcela postrádá. Gabriel se přece už dávno pevně rozhodl, že se ožení s poslušnou ženou, která bude respektovat všechna jeho rozhodnutí, která k němu bude chovat úctu a nebude mu upírat právo rozhodovat o rodinných záležitostech. Ženu, již byla vštípena úcta a poslušnost, totiž snáz uchrání před lákadly světa a svody cizích mužů a snáz ji bude ovládat. Taková sebejistá a ztřeštěná divoženka jako Dáma v závoji jeho představu v žádném směru nesplňuje.

Gabriel si umíňoval, že se bude mít na pozoru, i kdyby našel pravý vzor ženské ctnosti – ženu mírnou a poslušnou. A ačkoli jí hodlal poskytnout všechny výsady a výhody vyplývající z jeho postavení, nezamýšlel jí věnovat tak velkou důvěru, aby se na ni citově upnul. Tuhle chybu už rozhodně nikdy neudělá. Byl přesvědčen, že pokud jde o ženy, bude moudřejší chránit se předem, než aby musel později litovat. Raději se obrnit špetkou nedůvěry než podstupovat útrapy zdlouhavé a bolestné léčby ze zrady.

Hledání manželky však pro Gabriela momentálně nebylo nejnaléhavějším problémem. Znovu mu vytanula na mysl Dáma v závoji. Teď bude ze všeho nejdůležitější zjistit, kdo ta žena vlastně je.

Chce-li však začít pátrat po její totožnosti, bude se muset přestat vyhýbat společnosti. Už jen to pomyšlení ho nepříjemně rozladilo. O takzvaných vyšších kruzích totiž neměl nejlepší mínění a od návratu do Anglie se jim důsledně vyhýbal.

Dáma v závoji je však příliš vzdělaná a bohatá, aby ji mohl hledat jinde než ve vybrané společnosti.

Usmál se při představě, jak se asi ta tajemná dáma zatváří, až zjistí, že ji vystopoval. Z neohrožené lovkyně se stane šťvaná zvěř.

Vstal ze židle a protáhl se, aby uvolnil strnulé svaly. Levou rukou si zamyšleně třel bolavé rameno. Dnes pracoval od časného rána a už je málem jedenáct. Napadlo ho, že by neškodilo projít se po pobřeží.

Pohledem zavadil o pouzdro s knihou od Nashe, které leželo na stolku ve zmeti knih a papírů. Kdykoli se na ně podíval, vytanula mu

před očima vzrušující představa, jak je bude vracet právoplatné majitelce.

Rozhodl se, že naoko přistoupí na pomoc při pátrání po Baxterově vrahovi. Osobně na tom sice neměl nejmenší zájem, Dáma v závoji ho však příliš přitahovala. Musel si přiznat, že její smělé a přímo troufalé vystupování, třebaže je vlastně odsouzeníhodné, ho fascinuje a vzrušuje. Možná je mu jakožto milovníkovi středověkých legend souzeno sblížit se právě s takovou ženou. Její vystupování se vyznačuje odvahou – vlastností u osob něžného pohlaví nadmíru vzácnou a současně nebezpečnou.

Uvědomoval si, že se jeho touha po sblížení se záhadnou neznámou stále stupňuje. Jedinou cestou k její přízni bude předstírat ochotu podílet se na tom pochybném plánu, který mu na druhé straně připadal docela vzrušující, to nemohl popřít.

Mimoto náramně dobře věděl, kdo hledaný exemplář *Dámy ve věži* vlastní. Tohle však před ní musí utajit, dokud ji nedostane do postele.

Přistoupil k zasklené knihovně, v níž uchovával nejvzácnější kousky své sbírky. Otevřel ji a vyndal knihu vázanou v tlusté měkké kůži.

S nezvykle těžkým svazkem se vrátil k psacímu stolu, kam jej opatrně položil. Stránky z jemného pergamentu měly zlacenou ořízku. Uvolnil přezku, která spínala desky, a opatrně knihu otevřel na poslední stránce.

Dlouho v zamyšlení hleděl na závěrečná písarova slova ve staré francouzštině:

Tak končí příběh Dámy ve věži. Já, William z Anjou, jsem v něm sepsal čistou pravdu. Kletba necht' dopadne na hlavu každého, kdo tuto knihu vezme neoprávněně do ruky. Necht' utone v hlubinách. Necht' zhyne v plamenech. Necht' prožije věčnou noc v pekle.

Gabriel knihu opatrně zavřel a uložil ji zpět do knihovny. Hra, kterou hodlá rozehrát s Dámou v závoji, v sobě tají nejedno úskalí.

Marně kupříkladu hledal odpověď na otázku, jak se mohla zamilovat do Neila Baxtera. S nelibostí konstatoval, že na něj zřejmě ještě pořád vzpomínala.

Baxter si přece takovou inteligentní ženu vůbec nezasloužil.

Jenomže Neil Baxter to se ženami vždycky uměl. O tom se Gabriel přesvědčil až příliš citelně.

Nakonec si pevně umínil, že se postará, aby tajemná Dáma v závoji na svého někdejšího milence zapoměla. A najednou se už nemohl dočkat příštího setkání.

Vyšel z komůrky ve věži a začal sestupovat po úzkém točitém schodišti. Jeho kroky na starých kamenných stupních hlasitě duněly.

Když míjel chodbu ve druhém patře, ovanul ho chlad táhnoucí ze zdejších komnat. Vytopit ten středověký hrad bylo zatraceně nesnadné. V čase, kdy ho budovali, nebylo pohodlí jeho obyvatel prvořadým kritériem. Nebylo sporu, že si uvázal na krk nepřiliš pohodlný příbytek, jehož modernizace se možná povleče celé desetiletí.

Utěšoval se alespoň tím, že tu má spoustu prostoru.

Našlo se zde i bezpečné místo pro někdejší otcovu knihovnu, kterou se snažil neustále doplňovat. Hrad byl rovněž ideálním prostředím pro utěšeně se rozrůstající sbírku středověkých zbraní, které byly jeho dalším koníčkem.

Přesto asi jen Všemohoucí ví, co ho přimělo koupit tuto starobylou pevnost na sussexském pobřeží. Na druhou stranu tady má naprosté soukromí a s nikým kromě služebnictva se nemusí stýkat.

Život o samotě pro něj nebyl ničím novým. Celý dosavadní život prakticky prožil sám. Jeho otec, významný vědec, se po manželčině smrti zcela pohroužil do pokladů své knihovny. K synkovi se sice nechoval špatně, nesrovnatelně víc než osiřelý chlapec ho však zajímaly staré knihy. Tak zůstal Gabriel odkázaný sám na sebe a na služebnictvo a žil ve vlastním vysněném světě. Už jako pětiletý si ho začal zalidňovat postavami z legend o rytířích z družiny krále Artuše. Když dychtivě přečetl všechny dostupné příběhy o šlechtných skutcích dávných rytířů, začal sepsovat vlastní příběhy.

Ty dětské pokusy se pochopitelně nezachovaly, protože vzaly z své s celým jeho osobním majetkem, když odjel z Anglie. Před dvěma lety se však k té dětské zálibě vrátil a pustil se do psaní skutečného románu.

Rytíři Kulatého stolu byli pro romantického chlapce vhodnou a poučnou společností, nepřipravili ho však na něco velmi podstatného – na skutečný život. A ten mu v dospělosti uštědřil nejedno nemilé ponaučení.

Gabriel koupil hrad nazvaný Dámblova Mlha krátce po návratu do Anglie. Jeho nádherné věže, věžičky a hradby ho uchvátily na první

pohled. Když vyhlížel jeho úzkými okny, živě si představoval, jak do brány vjíždějí na mohutných koních stateční rytíři v lesklém brnění.

Đáblova Mlha nebyla architektonickou hříčkou rozmařilého boháče jako řada jiných, modernějších sídel. Tato nefalšovaná pevnost pocházela ze třináctého století a její tehdejší pán si obzvlášť potrpěl na tajné chodby a dveře ovládané skrytými mechanismy. Krátce po svém nastěhování se Gabriel několik týdnů věnoval průzkumu podzemních chodeb, v nichž dokonce objevil inspiraci pro svůj nový román.

Když sešel po točitém kamenném schodišti a zahrnul do dlouhé chodby, z bočních dveří právě vycházel komorník Rollins.

„Pošta, pane.“

Na podnose, který mu Rollins s vážnou obřadností podával, ležel jediný dopis. Na Đablovu Mlhu mnoho pošty nepřicházelo. Většina dopisů z poslední doby byla od Dámy v závoji.

Gabriel zůstal stát pod obzvlášť jemně tepaným štítem ze 13. století, který visel pod stropem. „Děkuji, Rollinsi. Přečtu si ho na procházce.“

„Velmi dobře, pane.“ Rollins se otočil a odpochodoval mezi dvěma vznosnými řadami brnění vycídných do vysokého lesku. Na konci síně otevřel mohutné dveře.

Když Gabriel hrad koupil, v kameni nade dveřmi žádné heslo nebylo. Nechal je tam vytesat, až když se na Đablovu Mlhu přistěhoval. Byl na ně docela pyšný. Bylo stručné a k věci.

AUDEO. Latinsky „Odvážím se“.

Nebylo to původní motto hrabat z Wylde, kteří ostatně žádné tradiční neměli. To současné si Gabriel vymyslel pro sebe a své potomky. Když nyní titul připadl jeho rodinné větvi, měl pevný úmysl udržet ho tam.

Napadlo ho, že Dáma v závoji se k tomu heslu docela hodí, bez ohledu na všechno ostatní, co o ní lze říci.

Cestou ke dveřím si prohlížel dopis, který držel v ruce. Všiml se, že ho odeslal jeho londýnský advokát, a zmocnilo se ho vzrušení. Při troše štěstí by v něm mohla být informace, na kterou netrpělivě čeká.

Svět právníků je malý a peníze v něm hovoří hodně hlasitou řečí, jako ostatně v každém jiném světě. Gabriel nepochyboval, že jeho člověk bude znát Peaka, advokáta, který obstarává záležitosti Dámy v závoji. Žen, které sbírají středověké rukopisy, v Londýně zase tolik nebude.

Ještě na schodech dopis otevřel a pak vykročil ven na chladné dubnové slunce. Když si na krasopisně popsané stránce přečetl jméno, zůstal stát jako přimrazený. Znovu a znovu je četl a vzrůstal v něm vztek.

Lady Phoebe Laytonová, nejmladší dcera hraběte z Claringtonu.

„Zatraceně.“ Gabriel nevěřil svým očím. Lomcoval jím hněv. Jeho tajemná a fascinující Dáma v závoji je Claringtonova nejmladší dcera.

Zuřivě dopis zmačkal v dlani.

Nejmladší dcera. Ne ta, která ho před osmi lety úpěnlivě prosila, aby ji zachránil před dohodnutým sňatkem, a kvůli níž málem padl v souboji s jejím bratrem. *Ta druhá.* Ta, s níž se nikdy nesetkal, protože tenkrát ještě chodila do školy.

Když Clarington Gabriela finančně zruinoval a přinutil ho odjet z Anglie, nemohlo jí být víc než šestnáct. Když byl Gabriel nucen rozprodat otcovu knihovnu, jediné své dědictví, aby vůbec mohl přežít, musela být ještě malé děvče.

Před osmi lety. Dámě v závoji tedy nebude víc než čtyřia dvacet. Ano, všechno to do sebe zapadá.

„Krucinál,“ procedil Gabriel mezi zuby. Těžkým krokem přešel nádvoří ke kamenné bráně a vyšel ven. Další Claringtonová. Jako by jich neměl nadosmrti po krk.

Měla tu drzost pohrávat si s ním, pomyslel si. Usmyslela si snad, že půjde v sestřiných stopách? Domnívá se, že se na jeho účet může bez rizika pobavit?

„Zatraceně.“

Gabriel došel až na okraj útesů a zahleděl se na rozbourané moře. Touha po Dámě v závoji, která v něm plápolala, neztratila na prudkosti. Dostanu ji, umiňoval si. Ano, určitě ji dostanu. Ale tak, jak budu chtít já.

Nechápal, jak se mohla opovážit vyzkoušet na něm své rozmary, když věděla, co mu provedla její rodina. Je tak nerozvážná, nebo tak arogantní? Hněv a zklamání, které zažil před osmi lety, mu znovu vtrhly do života, jako by to bylo včera.

Ale nestalo se to včera, pomyslel si ponuře. On už není ten idealista a nemajetný blázen jako tenkrát. Tentokrát starý Clarington nedokáže lady Phoebe ochránit jako před osmi lety tu starší.

Dáma v závoji je mnohem zranitelnější, než vůbec tuší. *A stejně tak i její rodina.*

Bohatství, které si Gabriel přivezl z Tichomoří, se zcela vyrovná Claringtonovu a navíc se k němu nyní váže titul, který si s Claringtonovým také v ničem nezádá. A jmění spojené se společenským postavením skýtá moc. Nesmírnou moc.

A vtom si Gabriel připomněl, že Dáma v závoji nemá ani tušení, jak je bohatý. Nikdo ho nezná a nic se o něm neví. Pro vyšší společenské kruhy je stejně anonymní jako pro čtenáře svého románu.

Lady Phoebe Laytonová ho požádala o pomoc při pátrání. Gabriel zat'ál ruku v pěst. Dobrá, má ji mít. Ale cena, kterou za jeho služby zaplatí, bude náramně vysoká.

Využije jí, aby Claringtona ztrestal za to, co mu provedl před osmi lety.

Markýza z Trowbridge ušila na lemu mušelínových šatiček další drobný steh. „Poslyš, Phoebe, teď už není nutné, abys vůči lordu Kilbournovi byla tak odměřená. Jsem si jistá, že co nevidět požádá o tvou ruku. Klidně ho můžeš sem tam povzbudit bez obav, že tě budou považovat za příliš smělou.“

Phoebe, která si právě nalévala další šálek čaje, udělala obličeje. Její sestře Meredith to však ušlo, protože měla plno práce s květinou, kterou vyšívala na šatičky své dcerky.

Phoebe nikoli poprvé při pohledu na sestru napadlo, že v ní každý musí vidět vzornou manželku a matku. Nebyla to iluze. Meredith byla opravdu vzorná. Jen málo lidí mimo bezprostřední okruh její rodiny však vědělo, jak úžasný talent pro obchod a finanční záležitosti se pod jejím neuvěřitelně dokonalým zevnějškem skrývá. Byla nejen oddaná manželka a matka, ale pro svého manžela navíc i skvělá poradkyně při investování.

Tato schopnost byla ve Phoebině rodině dost běžná. Její otec, hrabě Clarington, byl vynikající matematik a s nadšením se věnoval rovným dílem investicím i vědeckým experimentům. Její bratr Anthony, vikomt Oaksley, se vyvedl po otci a dnes řídil rozsáhlé claringtonské impérium, takže se otec mohl plně soustředit na vědeckou činnost.

Phoebina matka Lydia Claringtonová to s čísly také uměla. Na rozdíl od svých blízkých však neobvyklý talent využívala nejraději u karetních stolků. Většinou nad přáteli vyhrávala, třebaže ne vždycky. Vždy se však měla velmi na pozoru, aby se o tom její pán a vládce nedověděl. Clarington by se zhrozil, kdyby jen tušil, že jeho žena má slabost pro hazardní hry.

Jedině u nejmladší Phoebe se žádné zvláštní nadání pro matematiku či finančnictví nepodařilo odhalit. Velmi brzy bylo každému včetně jí jasné, že rodinné schopnosti nezdědila.

Všichni ji samozřejmě měli velmi rádi, jen si s ní dost dobře nevěděli rady. Byla jiná a její odlišnost vyváděla z míry všechny kromě matky, kterou Phoebe chování ponechávalo zcela v klidu.

Všem ostatním Phoebe připadala jako z jiného světa. Zatímco oni své závěry stavěli na logice, Phoebe používala intuici. Četla romány, kdežto oni burzovní zprávy v *Magazínu pro pány*. Počínala si unáhleně všude tam, kde oni postupovali obezřetně. K čemu se oni stavěli lhostejně nebo nesouhlasně, to v ní probouzelo nadšení. A ještě ke všemu byla nejmladší. Výsledkem toho bylo, že k ní celá rodina s výjimkou matky zaujímala přehnaně ochranný postoj. Neustále se strachovali kvůli její nerozvážnosti a jejich obavy ještě vzrostly, když si při nehodě s kočárem ošklivě poranila nohu.

Phoebe se tehdy zbrkle pokusila zachránit štěně, aby je kočár nepřejel. Výsledkem bylo, že pod koly skončila ona, zatímco štěně vyvázlo bez úhony.

Lékaři Claringtonovi sdělili, že jeho nejmladší potomek nebude už nikdy chodit. Rodinou to otrásl. Všichni ji obletovali, dávali jí najevo svou účast a ze všech sil se snažili osmiletou holčičku udržet v posteli.

Ale protože Phoebe byla Phoebe, nenechala ze sebe udělat invalidu. Navzdory doporučení doktorů se tajně učila znovu chodit. Ještě dnes si pamatovala, jak strašně ty první nejisté kroky bolely. Jenom její skálopevné odhodlání, že se nenechá nadosmrť upoutat na lůžko, jí umožnilo vytrvat. Rodina se však z toho otřesu nevzpamatovala nikdy. Vyvodili si, že to byla jen další z mnoha nehod, která dokazovala, že Phoebe musí být před důsledky své nerozvážnosti co nejdříve chráněna.

„Nestojím o to, aby mě Kilbourne žádal o ruku,“ ohradila se Phoebe. Opřela si chodidlo o podnožku a mechanicky si masírovala levou nohu, namoženou při ranní vyjíždce.

„Hloupost. Ovšemže o to stojíš.“ Meredith ušila další steh. Byla o dva roky starší než Phoebe, vzhledem a povahou se však ty dvě od sebe lišily jako den a noc. Světlovlasá a modrooká Meredith byla okouzující jako porcelánová figurka. Kdysi to bývalo bázlivé a plaché stvoření, jež zmíralo hrůzou při pomýšlení na důvěrné objetí, které ji čeká v manželském loži.

Když se před několika lety chystala na vstup do společnosti, úplně vážně se své mladší sestře svěřila, že pomýšlí na klášter, aby manželským povinnostem unikla. Phoebe jí tenkrát dala za pravdu,

že vstoupit do svatého řádu by mohlo být docela zábavné, ale pouze za předpokladu, že se člověk dostane do hodně starého kláštera, kde straší. Představa, že by se mohla setkat s nefalšovanými přízraky, jí připadala náramně lákavá.

Bylo jen dobře, že Meredith nakonec těm náboženským svodům odolala, usoudila Phoebe. Manželství jí rozhodně svědčilo. Dnes z ní byla veselá a spokojená žena, zbožňovaná svým manželem, markýzem z Trowbridge, a milovaná třemi zdravými dětmi.

„Myslím to vážně, Meredith. Já si Kilbournu vzít nechci.“

Meredith vzhledla s užasle rozšířenýma modrýma očima. „Dobré nebe! Co to, propánakrále, povídáš? Vždyť je čtvrtý v přímé linii. A jeho rodinné jmění je určitě aspoň tak velké jako Trowbridgovo. Otcovu se vyrovná určitě. Maminka je z té vyhlídky celá nadšená.“

„Já vím.“ Phoebe upíjela čaj a ponuře se zadívala na stěnu, kde visel velkolepý gobelín zobrazující lovecký výjev. „Bude to pro ni výhra, jestli si o mě Kilbournu řekne. Získá dalšího bohatého zete, aby ji měl kdo založit, až ji opustí štěstí v kartách.“

„Inu, obě dobře víme, že jen stěží může žádat, aby jí s čestnými dluhy vypomáhal otec. Hazardní hry z duše odsuzuje. A my dvě ji nemůžeme zachraňovat donekonečna. Dokonce ani naše apanáže nedokážou pokrýt některé její prohry.“ Meredith si povzdychla. „Kéž by nebyla do těch karet tak poblázněná.“

„Většinou přece vyhrává.“

„Ano, ale ne vždycky.“

„I ten nejjobratnější hráč má občas smůlu.“ Phoebe na matčinu hráčskou vášeň pohlížela mnohem shovívavěji než Meredith. Z vlastní zkušenosti věděla, jaké to je, když člověka posedne nákladná vášeň.

Meredith se kousla do rtu. „Trowbridge byl posledně dost nevrlý, když jsem ho žádala, aby jí vypomohl.“

Phoebe se truchlivě usmála. „Tak proto mě maminka tak dychtí provdat za Kilbournu. Ten ubožák nemá ani tušení, do čeho se řítí. Možná bych mu měla o té její slabosti povědět, ještě než se vyjádří.“

„Opovaž se.“

Phoebe si povzdychla. „Opravdu jsem doufala, že už se rodiče konečně vzdali naděje, že mě provdají. Jsem už přece v poněkud pokročilém věku.“

„Nesmysl. Čtyřiařacet není žádné stáří.“

„Nic si nezastírej, Meredith. Jsem nebezpečně blízko pětadvacítce a obě náramně dobře víme, že jediný důvod, proč se mi ještě tu a tam nějaké té nabídky dostane, je výhradně moje nemalé věno.“

„Stěží můžeš lorda Kilbournu obviňovat, že se o tebe zajímá jen kvůli tvému věnu. Vlastní řadu panství od Hampshiru až po Cornwall. Ten se kvůli penězům ženit nemusí.“

„A proč se tedy tolik zajímá o mne, když si může vybrat z té spousty krasavic, které se tuhle sezonu urodily?“ V duchu si Kilbournu představila a snažila se přijít na důvod, proč ji tak málo přitahuje.

Kilbourne byl vysoký a uhlazený muž s chladnými šedivými očima a světlehnědými vlasy. Musela připustit, že je jistým povzneseným a důstojným způsobem hezký. Vzhledem ke svému postavení mezi londýnskou smetánkou představoval kořist, jaká by každou ctižádostivou matinku naplnila nevýslovným blahem. Na druhou stranu byl ovšem příšerně nudný.

„Třeba se do tebe zamiloval, Phoebe.“

„To tedy nevím proč. Nemáme přece pranic společného.“

„Jistěže máte.“ Meredith si vybrala novou nit a pustila se do vyšívání listu. „Oba dva pocházíte z dobré rodiny, pohybujete se v nejlepších kruzích a máte úctyhodné jmění. A co víc, hodí se k tobě věkem.“

Phoebe vytáhla obočí. „Je mu jedenačtyřicet.“

„Přesně tak. Ty potřebuješ někoho staršího a usedlejšího, než jsi sama, Phoebe. Někoho, kdo ti poskytne patřičné vedení. Sama dobře víš, jak často si my všichni zoufáme nad tou tvou impulzivní povahou. Nebude trvat dlouho a dostaneš se do horší šlamastyky, ze které se sama nedostaneš.“

„Zatím jsem to vždycky zvládla dobře.“

Meredith zvedla oči k nebi. „To jen díky ochraně Všemohoucího a svému štěstí.“

„Tak zlé to zase není, Meredith. Každopádně věřím, že si dovedu docela slušně poradit i bez Kilbournova vedení. Jen uvaž, zanedlouho bude i mně jedenačtyřicet. Budu tak stará, jako je on teď, a nebudu ho k ničemu potřebovat.“

Meredith nehodlala brát na vědomí Phoebiny humorné narážky. „Manželství na tebe bude mít dobrý vliv, Phoebe. Opravdu se už musíš co nejdřív usadit. Já skutečně nechápu, jak ti může tvůj

dosavadní život vyhovovat. Pořád se jenom někde potloukáš a sháníš ty hloupé staré knihy.“

„Pověz mi upřímně, Meredith, nepřipadá ti Kilbourne maličko chladný? Vždycky když s ním mluvím a pohlédnu mu do očí, mám pocit, že v nich nic podstatného nenacházím. Žádnou vřelost, jestli chápeš, jak to myslím. Nezdá se mi, že vůči mně chová nějaký silný cit.“

„Ty máš ale divné řeči.“ Meredith se delikátně zachmuřila. „Mně chladný nepřipadá. To je tím, že je to velmi přejemný pán, který ví, co se sluší a patří. Tvůj problém spočívá hlavně v tom, že čteš příliš mnoho knížek, které tak usilovně sbíráš.“

Phoebe se ponuře usmála. „Myslíš?“

„Ano, myslím. Ty nesmysly o dvorské lásce a o potulných rytířích, kteří zabíjejí draky, aby získali srdce své dámy, ti zatemňují mozek.“

„Možná máš pravdu. Ale jsou tak zábavné.“

„Ne, zábavné nejsou ani v nejmenším,“ prohlásila Meredith. „Ta tvá záliba ve starých legendách ti přílišnou měrou zjitřila obrazotvornost a vnukla nerealistický názor na manželský stav.“

„Nemyslím si, že je nerealistické, když chci, aby základem manželství byla pravá láska,“ oponovala klidně Phoebe.

„Ale to víš, že je. Láska se dostaví po svatbě. Jen se podívej na Trowbridge a na mě.“

„Ano, já vím,“ přitakala Phoebe. „Ale já nechci podstupovat takové riziko. Chci mít jistotu, že si mě dotyčný bere z lásky a že já tu lásku opětuji, než se zavážu k něčemu tak strašlivě trvalému.“

Meredith na ni úkosem vrhla rozhořčený pohled. „Tak ty najednou nechceš riskovat? Zrovna od tebe to zní dost legračně. Neznám jinou osobu ženského pohlaví, která by riskovala tak často a tak ráda jako ty.“

„Riskovat s manželstvím je moc i na mě,“ přiznala Phoebe.

„Sňatek s Kilbournem žádné riziko nepředstavuje.“

„Meredith?“

„Ano?“ Meredith vyrobila další, dokonale přesný steh. „Vzpomínáš někdy na tu noc, kdy jsi utekla s Gabrielem Bannerem?“

Meredith sebou cukla. „Propána. Teď jsem se píchla do prstu. Prosím tě, podej mi kapesník. Honem, ať mi na ty šaty neukápně krev.“

Phoebe postavila šálek, vstala a podala sestře batistový kapesníček. „Jsi v pořádku?“

„Ano, ano, nic to není. Co jsi to říkala?“ Meredith odložila vyšívaní a ovázala si prst kapesníkem.

„Ptala jsem se, jestli si někdy vzpomeneš na Gabriela Bannera. Je teď hrabě z Wylde, víš o tom?“

„Slyšela jsem, že se vrátil do Anglie.“ Meredith uchopila svůj šálek a upila malý doušek čaje. „A abych odpověděla na tvou otázku, snažím se ze všech sil, aby mi ty otravné události nepřicházely na mysl. Jaká jsem tenkrát byla husa.“

„Chtěla jsi, aby tě Gabriel zachránil před sňatkem s Trowbridgem.“ Phoebe si zase sedla a zvedla nohy na podnožku. Sukně žlutozelených mušelinových šatů se jí zavlnily kolem kotníků. „Moc dobře si na to vzpomínám.“

„Však není divu,“ odsekla Meredith kysele. „Nejenže jsi mě v té pošetilosti povzbuzovala, ale dokonce jsi mi pomohla svázat prostěradla, abych mohla sešplhat z okna své ložnice.“

„Bylo to tak vzrušující. Když s tebou Gabriel ujížděl do noci, připadalo mi to ohromně romantické.“

„Byla to katastrofa,“ zabručela Meredith. „Chválabohu že Anthony zjistil, co se stalo, a ihned za námi vyrazil. Přisahám, nikdy jsem našeho drahého bratra neviděla raději jako té noci, ačkoli tak strašlivě zuřil. Pochopitelně se mi celá věc rozležela v hlavě, ještě než jsme dojeli na okraj Londýna, jenže Gabriel mě nechtěl přestat zachraňovat.“

„Ačkoli jsi změnila názor?“

Meredith potřásla hlavou. „Musela bys Gabriela znát, abys pochopila, jak nesnadné je vychýlit ho z vytčeného směru. Když jsem ho požádala, aby otočil kočár a odvezl mě domů, myslel, že jsem jenom dostala strach. Asi mu dost dobře nemůžu mít za zlé, že k takovému názoru dospěl. Byla jsem tenkrát taková malá a bázlivá holka. Dodnes nemůžu uvěřit, že jsem vůbec k tomu útěku svolila.“

„Byla jsi k smrti vyděšená, že si máš vzít Trowbridge.“

Meredith se nostalgicky usmála. „Jak jsem byla hloupá. Trowbridge je ten nejlepší manžel, jakého žena vůbec může mít. Problém byl v tom, že jsem ho vlastně pořádně neznala. Nebesa, vždyť jsem s ním jenom asi dvakrát tančila. Opravdu mi naháněl hrůzu.“

„A tak jsi požádala Gabriela, aby tě zachránil.“

„Ano.“ Meredith nakrčila nos. „Naneštěstí jeho představa o způsobu záchrany byla úplně jiná než moje. Sotva jsme totiž vyrazili, dal mi jasně najevo, že se se mnou hodlá v Gretna Greenu oženit. Přirozeně jsem se zhrozila. Netušila jsem, že má takový úmysl.“

„A co sis představovala, když přistoupil na to, že tě zachrání?“

„Bohužel jsem tak daleko dopředu neuvažovala. Chtěla jsem prostě jenom zmizet a Gabriel byl ten typ člověka, k jakému se člověk v nesnázích bezděčně obrací o pomoc. Působil dojmem, že si v takových věcech dokáže poradit.“

„Aha.“ Tak to se Gabriel za ty roky musel hodně změnit, konstatovala Phoebe v duchu ponuře. S tím banditou v Sussexu si moc dobře neporadil. Přesto nemohla popřít, že s ním zažila vzrušující dobrodružství.

„Velice brzy jsem pochopila, že jsem se dostala z bláta do louže,“ uzavřela Meredith.

„Nelituješ, že ses tenkrát vrátila domů?“ vyváděla Phoebe.

Meredith se s hlubokým uspokojením rozhlédla po elegantně zařízeném obývacím pokoji. „Každé ráno děkuji Bohu za to, že nepřipustil, aby mě Wylde unesl. Nemyslím si, že mu šlo jenom o mé peníze, ale jsem přesvědčena, že by z něj byl naprosto příšerný manžel.“

„Proč?“ vyhrkla Phoebe, která se nedokázala včas ovládnout.

Meredith na ni vrhla mírně užaslý pohled. „Abych byla úplně upřímná, absolutní jistotu samozřejmě nemám. Vím jen to, že mi naháněl strach. Nechoval se ani trochu uhlazeně. Při té cestě na sever jsem se ho strašně bála, abys věděla. Za těch několik málo mil, co jsme urazili, jsem si ho úplně zošklivila. Tolik jsem plakala.“

„Aha.“ Phoebe si v duchu vybavila kratičký okamžik v Gabrielově náručí. Měla v té chvíli samozřejmě pořádnou zlost, jeho objetí v ní však nevzbuzovalo sebemenší hrůzu nebo odpor.

Naopak, když to vzala kolem a kolem, Gabrielův polibek patřil k nejúžasnějším okamžikům jejího života. Probděla tehdy celou noc, protože nemohla přestat myslet na ono palčivé smyslné objetí. Ta vzpomínka jí ostatně nescházela z mysli ani dnes.

„Myslíš, že se začne znovu objevovat ve společnosti, když je zpátky v Anglii a zdědil titul?“ zeptala se Phoebe tiše.

„Modlím se, aby se to nestalo.“ Meredith se zachvěla. „Celých osm let se třesu hrůzou, že se vrátí. Jdou na mě mdloby, když na to jen pomyslím.“

„Proč? Vždyť jsi bezpečně vdaná za Trowbridge.“

Meredith na ni zpřímá pohlédla. „Trowbridge nemá ani tušení, k čemu před osmi lety došlo, a tak to taky musí zůstat.“

„To je mi jasné,“ odbyla ji Phoebe netrpělivě. „Nikdo mimo rodinu o tom nic neví. Otec to krásně ututlal. Tak proč tě pomýšlení na Wyldův návrat tolik děsí?“

„Protože by určitě nebylo pod Wyldovu úroveň uvést události té noci ve známost a tím nás všechny ponížit,“ zašeptala Meredith. „Když teď má titul, budou mu popřávat sluchu klevetníci, pokud se rozhodne chodit do společnosti.“

„Chápu, jak to myslíš,“ zamumlala Phoebe. Meredith měla pravdu. Gabriel coby hrabě, třeba nemajetný, mezi smetánkou neprojde bez povšimnutí. A kdyby začal šířit pomluvy o manželce markýze z Trowbridge, naslouchala by mu řada lidí.

„Nesnesla bych, kdyby se Trowbridge ocitl v trapném postavení kvůli něčemu, co jsem provedla před osmi lety,“ dodala Meredith stísněně. „Určitě by se ho hluboce dotklo, že jsem se pokusila uprchnout, abych se vyhnula sňatku s ním. Otec by zuřil, že se ten skandál provalil, a Anthony by třeba znovu riskoval krk v souboji.“

„Nevěřím, že by to bylo tak zlé,“ chlácholila ji Phoebe. „Wylde určitě nebude nic vykládat. Je přece džentlmen.“ Kousla se do rtu, protože si vzpomněla, že si tím už nemůže být tak úplně jistá. Gabriel se po pravdě za těch osm let hodně změnil. Její iluze o něm utržily oné noci v Sussexu krutou ránu.

„Wylde žádný džentlmen není. Přesto na celou věc musíme pohlížet z té lepší stránky.“ Meredith se znovu chopila vyšívání. „Mám vážné pochybnosti, že se bude chtít vrátit do společnosti. Nikdy o ni příliš nedbal a zaručeně nemá ani dnes dost peněz.“

„Jeho finanční situace se mohla změnit.“ Phoebe zamyšleně svažila čelo. Velmi dobře věděla, že peníze z prodeje *Výpravy* by mu na výdaje, které s sebou pobyt ve společnosti nese, nestačily. Strávil však značnou dobu v Tichomoří. A nesporně působil dojmem schopného člověka.

„Každý ví, že s titulem žádné peníze nezdědil,“ prohlásila Meredith příkře. „Ba ne, soudím, že jsme celkem v bezpečí.“

Phoebe si vybavila výraz na Gabrielově tváři, když ji zdráhavě propustil z objetí. Výraz v *bezpečí* by jí v té chvíli na mysl nepřišel.

V hloubi duše se obávala, že by mohl splnit svůj slib, že ji najde, vrátí jí rukopis a ujme se pátrání. A zároveň ji mučil strach, že to neudělá.

Meredith na ni vrhla ostrý pohled. „Jsi dnes nějak divná, Phoebe. Tolik ti leží v hlavě, že se budeš muset zabývat Kilbournovou nabídkou?“

„Už jsem si rozmyslela, jak to provedu. Pokud ji učiní.“

Meredith si povzdychla. „Jistě po takové době už nečekáš, že se Neil Baxter jako zázrakem vrátí do Londýna s velkým majetkem a ožení se s tebou.“

„Vím velmi dobře, že Neil je už víc než rok mrtev.“

„Ano, já to vím také. Jenže ty ses s tím pořád ještě nesmířila, vid’?“

„Ale ano. Jenže jeho smrt mi bude tížit svědomí až do konce života,“ přiznala Phoebe.

Meredith poplašeně vytřeštila oči. „To nesmíš říkat. Na jeho smrti nenesíš nejmenší vinu.“

„Obě dvě víme, že nebýt mě, Neil by se nikdy nevypravil do Tichomoří za bohatstvím. A kdyby tam neodjel, nebyl by zabít.“

„Dobré nebe,“ zašeptala Meredith. „Opravdu jsem doufala, že jsi už dávno pustila z hlavy ten pošetilý pocit odpovědnosti. Neil si svůj osud zvolil sám. Nesmíš klást vinu sobě.“

Phoebe se smutně usmála. „To se snáz řekne, než udělá, Meredith. Myslím, že nejvíc mě na tom trápí skutečnost, že jsem ho považovala za přítele, ne za budoucího manžela. A on se vlastně nikdy nesmířil s tím, že od něj nechci víc než přátelství.“

„Vzpomínám si, jak prohlašoval, že je tvůj Lancelot, který se dal cele do tvých služeb.“ V Meredithině hlase zazněl zřetelný nesouhlas. „Přitažlivý ovšem byl, to se musí nechat. Ale mimo vzhledu vážně nevím, co jsi na něm viděla.“

„Tančil se mnou.“

Meredith na ni užasle pohlédla. „Tančil s tebou? Co tím, proboha, myslíš?“

Phoebe se smutně usmála. „Obě víme, že mě k tanci vyzve málokdo. Každý se bojí, že díky té nemocné noze budu nemotorná.“

„Nechtěl tě přivést do rozpaků,“ opravila ji pevně Meredith. „Nevyzývají tě k tanci, protože jsou taktní a ohleduplní.“

„Nesmysl. Bojí se, že by sami sebe ponížili, kdyby je lidé viděli s takovou partnerkou.“ Phoebe se vybavila jedna vzpomínka a vyloudila jí na rtech úsměv. „Ale Neilovi ani za mák nesešlo na tom,

co si o něm lidé myslí. Tančil se mnou valčík, Meredith. Opravdu se mnou tančil valčík. A ani trochu mu nevadilo, že mi to moc nejde. Pokud šlo o mě, byl opravdu můj vlastní pravý Lancelot.“

Věděla, že klid mysli může najít, jen když vypátrá Neilova vraha. Potom snad dokáže nechat minulost minulostí.

„Bez ohledu na to, co si myslíš o Kilbournovi, Phoebe, snažně tě prosím, obleč si dnes večer něco méně křiklavého. Nemusíš ho úplně odradit naprosto nevhodnými šaty.“

„Měla jsem v úmyslu vzít si ty nové z ostře zeleného a oranžového hedvábí,“ prohodila Phoebe zamyšleně. „Toho jsem se obávala,“ vzdychla Meredith odevzdaně.

„Nečetl jste náhodou *Výpravu*, mylord?“ Phoebe vzhledla ke Kilbournovi, který ji odváděl zpět do tanečního sálu, poté co jí dopřál malé občerstvení. Jen z čiré nudy do sebe nacpala tři humrové paštičky a zmrzlinu.

„Nebesa, to nikoli,“ usmál se Kilbourne nanejvýš blahosklonně. Jako obvykle vypadal v dokonalém večerním obleku velmi distingovaně. „Takové pohádky pro mě už nejsou, lady Phoebe. Nemyslíte, že i vy jste na ně trošičku stará?“

„Ano, a každou minutou stárnu víc a víc.“

„Jak prosím?“

Phoebe se pousmála. „To nic. Tu knihu četl už kdekdo, abyste věděl. Dokonce i Byron a regent.“ Protože jsem donutila Laceyho, aby jim poslal výtisky, dodala v duchu potměšile. Věděla, že tím dost riskuje, ale vyplatilo se jí to. Byron i regent si knihu přečetli a před svými známými se o ní vyjádřili pochvalně. Jakmile se to rozneslo, kniha zaznamenala hvězdný úspěch.

Kilbourne patřil nejspíš k těm několika málo lidem v Londýně, kteří Gabrielovu knihu neznali.

Kdykoli si představila, jaké by asi bylo manželství s tím vycpaným panákem, bylo jí jasné, že by vedli právě takové rozčilující rozhovory jako teď. Manželství mezi ní a Kilbournem by zkrátka nefungovalo. Mohla jen doufat, že ji nepožádá o ruku, aby nebyla nucena odmítnout. To by, panečku, bylo pozdvižení. Celá její rodina by z toho měla šok.

„Musím přiznat, že mě překvapuje, jak je ten směšný román populární.“ Kilbourne se rozhlížel po přeplněném sále. „Člověk by si myslel, že příslušníci smetánky budou využívat svého času užitečněji než četbou podobných nesmyslů.“

„Rozhodně si nemůžete stěžovat na to, že by tón *Výpravy* byl málo ušlechtilý. Je to dobrodružné vyprávění, inspirované středověkou dvorskou literaturou. Vyzdvihuje čest, vznešenost ducha a chrabrost. A musím vás upozornit, že téma lásky je v něm zpracováno velmi podnětným způsobem.“

„Soudím, že naši předkové byli úplně stejně praktičtí jako dnes my, když došlo na věci lásky,“ prohodil Kilbourne. „Peníze, rodina a pozemky jsou při uzavírání manželských svazků to nejdůležitější. A vždycky byly. A pokud jde o čest a vznešenost ducha, nuže, obávám se, že tyto pojmy byly ve středověku daleko méně vytříbené než dnes.“

„To můžete mít pravdu. Ale zdá se mi, že nejdůležitější je idea rytířství. Možná že ve skutečnosti vůbec neexistovala, ale to neznamená, že by se neměla podporovat.“

„Je to jen snůška hloupostí vhodná nanejvýš pro mladé ženy a děti. A teď bychom snad mohli změnit téma. Rád bych si s vámi promluvil venku na zahradě, když dovolíte.“ Jeho prsty jí sevřely loket. „Už nějakou dobu s vámi chci cosi probrat.“

Phoebe potlačila povzdech. To poslední, oč stála, byl důvěrný rozhovor s Kilbournem na zahradě. „Snad někdy jindy, mylord, promiňte. Zahlédla jsem bratra a nutně s ním musím mluvit. Omluvte mě, prosím.“

Kilbourne sevřel rty. „Tak dobrá. Doprovodím vás k němu.“

„Děkuji vám.“

Anthony byl jediný mužský dědic hraběte z Claringtonu a měl titul vikomt Oaksley. Bylo mu dvaatřicet a měl statnou atletickou postavu. Kromě matematického nadání a obchodního ducha zdědil po otci také plavé vlasy a obličej s výraznými lícními kostmi, nemluvě o chladné aristokratické sebejistotě, která pramenila z vědomí, že za ním stojí několik generací bohatství, urozenosti a moci.

Phoebe měla bratra docela ráda, ačkoli jí připadal stejně despotický a panovačný jako jejich otec. Většinou to přecházela s humorem, ale občas jí s tím přehnaným ochraňováním šli oba pořádně na nervy.

„Tady jsi, Phoebe. Bylo mi divné, kam jsi zmizela. Dobrý večer, Kilbourne,“ kývl Anthony vlídně staršímu muži.

„Dobrý večer, Oaksley.“ Kilbourne se zdvořile uklonil. „Vaše sestra vám něco chce.“

„Copak, Phoebe?“ Anthony vztáhl ruku a vzal si z podnosu, který kolem nesl lokaj v livreji, sklenku šampaňského.

Phoebe horečně uvažovala a pátrala v mysli po zámince, která by zněla aspoň trochu rozumně. „Chtěla jsem vědět, jestli máš v úmyslu jít ve čtvrtek na maskarní ples k Brantleyovým. Rodiče nepůjdou a Meredith taky ne.“

„A ty potřebuješ doprovod, vid’?“ zasmál se Anthony shovívavě. „Vím, jak miluješ maskarní plesy. Tak dobrá, zastavím se pro tebe v devět hodin. Nezůstanu tam sice, protože už mám něco domluveného, ale neboj se, zařídím, aby tě Mortonstoneovi odvezli domů. Vy tam budete, Kilbourne?“

„Neměl jsem to v úmyslu,“ připustil Kilbourne. „O maskarní plesy dvakrát nestojím. Všechno to pobíhání v maskách mi jde pořádně na nervy, když už se ptáte.“

Nikdo se tě neptá, utrhla se na něj Phoebe v duchu dopáleně.

„Ale pokud o to lady Phoebe tolik stojí,“ pokračoval Kilbourne blahosklonně, „udělám, samosebou, výjimku.“

„Vůbec není nutné, abyste se kvůli mně přemáhal, mylord,“ vyhrkla Phoebe kvapně.

„Bude mi potěšením,“ uklonil se Kilbourne. „Džentlmeni musí koneckonců hovět rozmarům svých dam, nemám pravdu, Oaksley?“

„To záleží na tom, jaké rozmary to jsou,“ odušil Anthony. Usmál se na Phoebe, když tu mimochodem pohlédl na schodiště vedoucí z balkonu do tanečního sálu a úsměv byl vmžiku ten tam. „Ať se propadnu.“ Modré oči mu zledověly. „Tak je to přece pravda. Wylde je ve městě.“

Phoebe strnula. Bleskurychle pohlédla ke schodišti pokrytému rudým kobercem. *Gabriel je tady.*

Stěží dokázala dýchat. Je jisté, že ji nemůže poznat. Onehdy v Sussexu neměl příležitost zřetelně vidět její obličej. A neměl možnost zjistit její jméno.

A přece je tady. Přímo tady, v tomtéž sále jako ona. Musí to být náhoda. V hloubi srdce však věděla, že to náhoda být nemůže.

Ohromeně a fascinovaně přihlížela, jak schází ze schodů mezi shromážděné hosty. Tajila se v něm nebezpečná arogance. Phoebe se

vzrušením sevřely útroby. Neměla jsem sníst tolik pastiček, pomyslela si.

Gabriel byl celý v černém, až na bílou kravatu a nabíranou košili. Ta strohá barva mu slušela. Zdůrazňovala jeho divoké orlí rysy a tygří půvab pohybů. Ebenové vlasy se mu ve světle lustrů matně leskly.

Gabriel se rozhlédl po sále plném elegantně oděných lidí a vpil se jí pohledem do očí.

On ví, kdo jsem.

Zmocnilo se jí vzrušení. Jediný důvod, proč sem Gabriel dnes večer přišel, je zaručeně to, že přijal.

Má svého dvorného a statečného rytíře.

Samozřejmě pár potenciálních problémů pořád zbývá. Nedávná zkušenost s ním ji přivedla k závěru, že Gabrielův pancíř notně potřebuje vycídit, o jeho chování a způsobech ani nemluvě.

Tak se jí však ulevilo, když ho spatřila, že si podobnými malichernostmi nehodlala kazit náladu. Dnes člověk na statečného rytíře nenarazí každý den, a musí proto vzít zavděk tím, co se mu nabízí.

„Jen se na něj podívejte,“ láteřil Anthony. „Člověk by řekl, že ten chlap zdědil titul při narození, ne že k němu přišel jenom šťastnou náhodou.“

„Každopádně se v tom novém postavení cítí jako ryba ve vodě,“ přitakal Kilbourne. Bylo vidět, že ho nově příchozí příliš nezajímá. „Co o něm víte?“

„Nic moc,“ odvětil Anthony stručně a střelil varovným pohledem po Phoebe. „Jen mě překvapilo, že ho tady vidím. Nečekal jsem, že bude mít tu drzost objevit se ve společnosti.“

„Přišel docela nedávno k úctyhodnému titulu,“ poznamenal Kilbourne a pokrčil rameny. „U mnoha dam tím značně stoupl v ceně.“

Anthony přimhouřil oči. „Vím o jediném důvodu, proč se bude chtít ochomýtat v plesových sálech. Bude shánět bohatou nevěstu.“

Phoebe navzdory roztřeseným útrobám vrhla na Anthonyho káravý pohled. „To nemůžeš vědět jistě. Z toho, co jsem slyšela, nikdo o Wyldovi nic neví.“

Anthonyho ústa ztvrdla. Bylo zjevné, že by jí rád odporoval, ale před Kilbournem to nešlo. Osm let staré události musí zůstat temným rodinným tajemstvím.

„Lady Phoebe má pravdu,“ ozval se Kilbourne. „Nikdo o Wyldovi nic neví. Byl prý dlouho mimo Anglii.“

„Taky jsem to slyšel,“ přitakal Anthony. „Zatraceně. On snad jde k nám.“

Phoebe na okamžik pevně semkla víčka a rychle se ovívala čínským vějířem. Poprvé v životě se jí udělalo mdlo. *Našel ji.* Jako smělý a chrabrý rytíř ze středověké legendy se ji vydal hledat a našel ji.

Budu muset přehodnotit jeho schopnosti a dovednosti, pomyslela si blaženě. Třeba bude jako rytíř daleko lepší, než si po událostech v Sussexu představovala. Vždyť ji dokázal najít v Londýně, ačkoli měl k dispozici jen velmi málo stop.

„Omluvíte-li mne, zajdu si pohovořit tamhle s Carstairsem,“ řekl Kilbourne. Sklonil se nad Phoebinu ruku v glazé rukavičce. „Budete těšit, že vás uvidím ve čtvrtek večer, má drahá. Jaký kostým budete mít na sobě?“

„Bezpochyby něco středověkého,“ odušil Anthony suše.

Kilbourne pustil Phoebinu dlaň a uculil se. „Jak jinak.“ Otočil se na patě a odkráčel.

„Aby toho chlapa vzal čert. Vždycky byl drzý jako pekelník,“ procedil Anthony mezi zuby.

„Drzý bych zrovna neřekla,“ namítla Phoebe, která se dívala za Kilbournem. „Spíš je trochu moc pompézní, nezdá se ti? Člověk se otrásá odporem při představě, že by měl až do konce svého života den co den sedět při snídani naproti němu.“

„Nebud’ hloupá. Kilbourne je naprosto přijatelný chlapík. Měl jsem na mysli Wylda.“

„Ach tak.“

„Ksakru, on má vážně namířeno k nám. Ten tedy má drzost. Ale já si to s ním vyřídím. Utíkej najít Meredith. Jestli ví, že je tady, určitě je strachy bez sebe.“

„Nechápu, proč tak vyvádíš,“ protestovala Phoebe. „A beztak už je pozdě posílat mě pryč. Je prakticky u nás.“

„Seznamovat vás nehodlám,“ ujistil ji Anthony ponuře.

Gabriel došel k oběma sourozencům, Anthonyho však ignoroval. S nezastřenou výzvou v jiskřivých zelených očích shlédł na svou kořist. „Dobrý večer, lady Phoebe. Moc rád vás zase vidím.“

Tak to bychom měli, pomyslela si Phoebe. Zjevně nečeká, že by ho starý nepřítel představil. Musela uznat, že smělost Gabrielovi neschází.

„Dobrý večer, mylorde,“ pozdravila. Koutkem oka zahlédla, jak se na bratrově obličej kupí bouřková mračna, a zářivě se usmála. „Anthony, mám dojem, že jsem se zapomněla zmínit, že jsme s jeho lordstvem už byli vzájemně představeni.“

„Rád bych věděl kdy a kde.“ Anthony probodával Gabriela ledovým pohledem.

„Na venkovském sídle Amesburyových, vidíte, mylorde?“ Phoebe pohlédla zpřímá do Gabrielových blýskavých očí. „Vzpomínáš si, Anthony, strávila jsem tam celý týden.“

„To ano,“ přitakal Anthony drsně. „A tvůj dojem je správný. Opravdu ses zapomněla zmínit, že ses tam seznámila s Wyldem.“

„Bylo tam strašně moc lidí,“ zamumlala Phoebe.

Povšimla si výrazu na Gabrielově obličeji. On se nepokrytě baví. Musí ho vystrnadit někam pryč, než dojde ke krveprolití. „Asi jste mě přišel vyzvat k tanci, vidíte, mylorde?“

„Phoebe.“ Anthony byl do hloubi duše otřesen navzdory napjaté situaci. Dámy za žádných okolností nezvou pány k tanci.

„Neberte si to tak, Oaksley.“ Gabriel uchopil Phoebe pod paží. „Vaše sestra a já jsme se u Amesburyových velice dobře seznámili. Možná je to tím, že jsem strávil minulých osm let mimo vyšší kruhy, anebo mám zkrátka takovou povahu. Ale každopádně zjišťuji, že mě u žen ani v nejmenším neodpuze chování, jaké by někteří muži možná považovali za smělé.“

„Jak se opovažujete naznačovat, že je moje sestra smělá?“ sykl Anthony.

„Nesmělá mi rozhodně nepřipadá.“ Gabriel zamířil s Phoebe na taneční parket a Anthonymu se nepodařilo přijít na způsob, jak mu v tom civilizovaně zabránit.

Phoebe měla co dělat, aby se nerozesmála, když uviděla, jak se bratr tváří. Vtom však zaslechla tóny valčíku a vystřízlivěla. Vzhlédla ke Gabrielovi s obavou, že se asi bude cítit trapně, až ho lidé uvidí s ní tančit. Nevěděla, jestli ho už napadlo, že mu nejspíš udělá ostudu.

„Třeba bychom se mohli spokojit s rozhovorem někde v klidu, mylorde,“ navrhla provinile, protože si uvědomovala, že ho do té situace víceméně vmanévrovala.

„Ten rozhovor vás určitě nemine,“ prohlásil Gabriel. „Ale ze všeho nejdřív si chci zatancovat.“

„Totiž, mylorde –“

Upřel na ni vědoucí pohled. „Nemějte strach, Phoebe. Kdybyste náhodou ztratila rovnováhu, zachytím vás, věřte mi.“

V nitru se jí rozlil nádherný pocit radosti a úlevy, když pochopila, že Gabriel ani za mák nedbá na to, jestli ho na parketu znemožní.

Zhoupl se s ní ve vířivé otáčce. Byla by ztratila rovnováhu hned při prvním kroku, kdyby ji tak pevně nedržel. Ale takto se její střevíčky stěží dotýkaly země. Hedvábné sukně oranžových a zelených plesových šatů se rozevlály.

Oslnivé záře lustrů se jí roztočila nad hlavou, když s ní začal kroužit v širokých obloucích. Měla pocit, jako by pastelové šaty dam kolem ní splynuly v duhový pás.

Rozjařilo ji to. Nepamatovala se, že by se někdy v životě cítila tak skvěle.

Dokonce ani Neil s ní takhle netančil. Ušlechtilý Lancelot si pokaždé zvolil pomalý a klidný tanec, aby ho bezpečně zvládla. Na tom, jak tančil Gabriel, však nebylo pranic bezpečného. Přesto dokázal vytušit sebemenší zakolísání. Při každém podklesnutí ji pozvedl a několika otáčkami ji doslova pronesl. Phoebe měla pocit, že létá.

Když hudba dospěla do finále, byla celá udýchaná. Jediná pevná věc, které se v tom roztočeném a chaotickém světě mohla zachytit, byl Gabriel. V jeho pevném sevření se cítila bezpečně i při těch nejprudších otáčkách.

Matně si uvědomovala, že hudba dohrála, stále však nemohla ovládnout pronikavou závrať. Když ji Gabriel odváděl z parketu, držela se ho jako klíště.

„Bylo to vskutku nádherné, mylorde,“ vyhrkla bez dechu.

„A to je teprve začátek,“ pronesl tiše.

Chvilí nato ji na obličej zastudil chladný večerní vzduch. Uvědomila si, že ji vede k řadě francouzských oken, tvořících jednu stěnu plesového sálu.

Beze slova ji uchopil za ruku a odvedl ven do noci.

„Teď si v klidu popovídáme, lady Phoebe.“ Vedl ji dál do zahrady, kde byla úplná tma.

Phoebe ještě stále nemohla popadnout dech, věděla však, že důvodem už není vzrušení z tance. Nemohla uvěřit, že ji Gabriel našel.

„Musím přiznat, že na mě vaše detektivní schopnosti udělaly ohromný dojem.“ Vzhlédla k němu. „Jak jste odhalil mou totožnost? Vždyť jsem vám neposkytla žádné vodítko.“

Zůstal stát v temném stínu vrhaném keři a obrátil se k ní. „Našel jsem vás stejným způsobem, jakým jste vy odhalila, že jsem autorem *Výpravy*. Informoval jsem se u právníka.“

Cítila, že rudne. Bylo nanejvýš nešťastné, že mu v tom směru musela zalhat, neměla však na vybranou. Pravdu mu prostě nemohla povědět. „To od vás bylo chytré.“

„Bylo to nutné,“ odvětil. „Zůstalo mezi námi něco nedokončeného. Onehdy v noci jste mě s velkým chvatem opustila, jestli si vzpomínáte.“

Phoebe upřeně hleděla na střízlivé záhyby jeho bílé kravaty. „Doufám, že mi to odpustíte, mylord. Byla jsem trochu rozrušená. To dobrodružství se vůbec nevyvíjelo podle mých představ.“

„To jste dala jasně najevo. Nejen dobrodružství, ale ani já jsem nesplnil vaše očekávání.“

„Abych byla zcela upřímná, tak ne.“

„Možná jste očekávala příliš.“

„Možná.“ Kdyby mu tak viděla do očí, kdyby mohla zjistit, jak se tváří. Z hlasu se nedalo poznat, jak je naložený, tušila v něm však ponuré napětí. Jako by se chystal do bitvy. „Ale možná ne. Smím se zeptat, proč jste si dal tu práci, abyste mě našel?“

„Čekal bych, že na odpověď přijdete sama. Musím vám něco dát.“

Phoebe zatajila dech. „Vy jste našel *Rytíře a černokněžníka*?“

„Slíbil jsem vám přece, že ho dostanete zpátky.“

„Ano, já vím, ale ani ve snu by mě nenapadlo, že to opravdu dokážete.“

„Vaše důvěra v mé rytířské dovednosti je vskutku povznášející.“

Pominula jeho sarkasmus. „Je to tak vzrušující, mylord. Jak jste toho zloděje našel? Jak jste ho přinutil, aby vám rukopis vydal?“ Zarazila se, protože jí na mysli vytanula děsivá myšlenka. „Nemusel jste ho zastřelit, vidíte, že ne?“

„Ne. Pan Nash a jeho syn spolupracovali docela ochotně.“

Phoebe otevřela ústa. „Pan Nash? To on ten rukopis ukradl?“

„Zřejmě nemohl snést pomýšlení, že se s ním musí rozloučit. Peníze ale velmi nutně potřeboval. Tak se synem vymysleli plán, který by jim zajistil obojí. Ten nanejvýš užitečný Egan sehrál roli lupiče.“

„Dobré nebe!“ Phoebe se zamračila. „Vlastně to byl docela dobrý plán. Naprosto pana Nashe chápu. Muselo pro něj být opravdu těžké rukopis prodat. Jak jste se dopídl pravdy?“

„Připadalo mi to jako příliš velká náhoda, že jsme byli oloupeni stěží deset minut po odchodu z jeho domku. Navíc se ten bandita vůbec nezajímal o naše peněženky, kdežto kazeta ho přímo nadchla.“

„To je pravda.“ Phoebe vykulila oči. „Vy jste od začátku věděl, kdo ten lupič je?“

„Měl jsem jisté podezření.“

„To od vás bylo naprosto geniální,“ prohlásila Phoebe obdivně. „Už se nedivím, že jste se vůbec nebránil. Věděl jste přesně, kde ten

rukopis najdete. Beru zpátky všechno ošklivé, co jsem o vás řekla, mylorde.“

„To se mi ulevilo, že už si nemyslíte, že jsem jako statečný rytíř úplně k ničemu.“

Phoebe pochopila, že ho tenkrát hodně urazila. Dotkla se jeho paže v omluvném gestu. „Ujišťuji vás, že jsem tenkrát nemyslela doopravdy, že jste *vyloženě* k ničemu.“

„Mám dojem, že jste mě nazvala zbabělcem.“

„Ano, ale pochopte, že jsem byla v té chvíli strašlivě rozčilená. Snad na to můžete vzít ohled, ne?“

„Nakonec proč ne?“ prohodil Gabriel suše. „Soudím, že dámy, které vysílají rytíře na dobrodružné výpravy, mají právo být náročné.“

Phoebe se usmála. „A já soudím, že rytíři, po nichž se žádá, aby nasazovali krk, mají právo být nedůtkliví.“

„Tak jsme se shodli alespoň v jedné věci.“ Gabriel k ní přistoupil o krok blíž a zvedl jí bradu hranou své dlaně v kožené rukavici. Silným stehnem zavadil o její hedvábné sukně.

Phoebe se zachvěla. Jeho dotek okamžitě přivolal všechny pocity, které jí zmítaly, když ji tehdy v noci vzal do náruče. Ještě nikdy na ni žádný muž nezapůsobil tak intenzivně. Náhle si uvědomila, že v tak velké mužské moci se pro ni skrývá nebezpečí. Na druhou stranu ji ale neslýchaně vábí. Zhluboka nabrala dech a snažila se uklidnit.

„Musím se vás zeptat, mylorde,“ spustila kvapně, „jestli jste sem dnes večer přišel, protože jste se mi rozhodl být nápomocen v mém pátrání.“

„Myslím, že odpověď znáte.“

Phoebe k němu vzhledla s rostoucím vzrušením. „Takže odpověď zní ano? Pomůžete mi najít toho piráta a vraha, který ukradl *Dámu ve věži*?“

Gabriel lehce zkrivil rty. „Než skončí tato sezona, budete znát totožnost majitele knihy, na to můžete vzít jed, lady Phoebe.“

„*Já to věděla.*“ Tolik ji přemohla radost, že se mu vrhla kolem krku. „Já věděla, že tak smělému podniku neodoláte. Nevím, jak vám poděkovat, mylorde.“ Vystoupila na špičky a zlehka ho políbila na tvář. Pak kvapně ucouvla. Když si uvědomila, co udělala, polilo ji horko.

Gabriel přimhouřil oči. Na krátký okamžik se dotkl políbeného místa. „Pro začátek to bude stačit. Ale asi bych vás měl upozornit, že

pokud se odhodlám vzít na sebe nějaký úkol, postarám se, aby odměna za mou námahu byla odpovídající.“

„Chápu. Řekl jste už, že za svou službu budete chtít plat.“ Phoebe se narovнала v ramenu. „Jsem připravena zaplatit.“

„Opravdu?“

„Pokud na to moje prostředky budou stačit,“ opravila se honem.

„Budou, o tom není pochyb.“

Phoebe mu zapátrala v neproniknutelném obličejí. „Kolik to bude, pane?“

„Ještě jsem to nevyčíslil.“

„Aha.“ Phoebe nevěděla, jak tomu má rozumět. Obezřetně si odkašlala. „Mně počty nikdy moc nešly.“

„Zato já jsem v nich velmi zdatný,“ ujistil ji tiše.

„Ach. No, tak to mi musíte dát vědět, jakmile tu sumu dáte dohromady. A prozatím bych vám měla dát předběžné instrukce.“

Gabriel na ni chvíli upřeně hleděl. „Instrukce?“

„No ovšem. Jde o velice vážnou věc a já chci, abyste postupoval velice obezřetně, a hlavně diskretně.“ Phoebe ucouvla o další krok a začala před ním přecházet sem a tam a usilovně přitom vražtila čelo. „Především to musíme zachovat v naprosté tajnosti.“

„V tajnosti.“ Gabriel o tom chvíli uvažoval. „Proč?“

„Nebudte hlupák. Musíme to utajit, aby ten, po kom paseme, nezjistil, že jsme mu na stopě.“

„Ach tak.“

Phoebe zvedla jeden prst. „Utajení je první požadavek. Nikdo nesmí vědět, že na tom pátrání pracujeme spolu.“ Zvedla druhý prst. „Za druhé mě musíte informovat o všem, co zjistíte.“

Gabriel vytáhl obočí. „Požadujete pravidelná hlášení?“

„Ano. Tak budu moci řídit a koordinovat vaši práci. Musím mít jistotu, že nezanedbáte žádný směr pátrání.“

„Vy nevěříte, že si dokážu poradit sám?“ užasl Gabriel.

„Ne, ovšemže ne. Byl jste osm let mimo společnost, mylord. Spoustu toho nevíte. Mohu vám poskytnout řadu informací o sběratelích a knihkupcích. A vy ty informace budete moci použít při své práci.“

„Poslyšte, přistoupil jsem na to vaše pátrání, ale raději si hned na začátku запиšte za uši, že nejsem žádný policista z Bow Street, kterého můžete komandovat, jak se vám zamane.“

Přestala přecházet sem tam a chláholivě se na něj usmála. „Já přece moc dobře vím, že nejste policista, mylorde. Na tuhle věc by žádný policista nestačil. Vy jste potulný rytíř. *Můj* potulný rytíř. V pravém smyslu toho slova pro mě budete pracovat, mylorde. To snad chápete, ne?“

„Začíná mi svítat, co si představujete pod pojmem partnerství. Ale nemyslím si, že vaše koncepce středověkého rytíře je správná.“

Překvapeně na něj pohlédla. „Jak to myslíte, mylorde?“

„Je notoricky známo, že potulní rytíři ve středověku vyraželi na dobrodružné výpravy sami a počínali si na nich podle vlastního uvážení.“ Gabriel si zvolna stahoval rukavice. Naklonil se k ní a oči mu ve tmě blýskaly. „Abyste mě špatně nepochopila. S nadšením svým dámám posloužili, ale tak, jak sami uznali za vhodné.“

Zamračila se. „Ať je to, jak chce, moje vedení bude pro vás zcela jistě nezbytné, mylorde. Mohu vám opatřit nejen informace, ale také pozvání, která budete potřebovat.“

„Hmmm. O tom se s vámi nemůžu přít,“ ustoupil Gabriel. „Při vašich stycích mi jistě můžete opatřit pozvání všude tam, kam sama půjdete.“

„Přesně tak.“ Pochvalně se na něj usmála. „A zjistíte, že vám mohu být užitečná i jinak. Jak vidíte, mylorde, musíme spolu úzce spolupracovat. Nechci na to sice klást přehnaný důraz, ale fakt je, že pátrání po té knize byl můj nápad. Proto je logické, že bych neměla stát stranou.“

Gabriel vzal její tvář do holých dlaní. „Něco mi říká, že v celé téhle věci nemá logika co dělat.“ Sklonil k ní hlavu.

Phoebe vytřeštila oči. „Co to děláte, mylorde?“

„Chci vás políbit.“

„Mně to ale nepřipadá jako rozumný nápad.“ Divoce se jí rozbušilo srdce. Vybavila si ten minulý polibek, který ji tak velice vyvedl z míry. „Mám dojem, že rytíři ve středověku své dámy obdivovali zpovzdálí.“

„Tak v tomhle se opravdu pletete.“ Gabrielova ústa jí přejela mučivě pomalu přes rty. „Rytíři ve středověku dělali vždycky všechno, co bylo v jejich silách, aby svým dámám byli co nejbliž.“

„Přesto by bylo lepší –“

Zbytek Phoebeina přiškrceného protestu zdusila Gabrielova ústa, která se přimkla na její. Křečovitě se ho chytila za ramena jako přikovaná prudkostí pocitů, které se jí rozlévaly po těle.

Když ji políbil poprvé, měl na rukou rukavice. Dnes, když na sobě ucítila jeho překvapivě drsné dlaně, vylekalo ji to. *To nejsou ruce džentlmena, napadlo ji. Dobré nebe, to jsou ruce válečníka.*

Gabriel rychle polibek prohluboval, jeho ústa byla divoká a žádostivá. Phoebe cítila, že sama reaguje s náhlou naléhavostí, která ji překvapila. Tiše zasténala a vějíř jí vypadl z ruky. Vztáhla paže a objala ho kolem krku.

Byla ještě omámenější a udýchanější než při tanci. Gabriel si ji podmaňoval a současně v ní probouzel drtivou touhu. Jeho rty se pohybovaly na jejích a snažily se vyloudit kýženou reakci. Phoebe váhala, protože nevěděla, co si počít s tou neznámou a skrznaskrz pustošivou smyslností, kterou v ní roznítil.

Pak ucítila v koutku úst Gabrielův mozolnatý prst. Pochopila, že chce, aby pootevřela rty. Mimoděk poslechla. V příštím okamžiku jí vnikl do úst jazykem a hlasitě přitom zasténal.

Phoebe už i dřív občas políbil některý příliš smělý citel. Taková objetí, k nimž došlo většinou v zahradě před přeplněným plesovým sálem, byla uspěchaná a obvykle zcela nezajímavá. Vzbudila v ní pokaždé jedinou touhu – vrátit se co nejrychleji zpátky do sálu. Také Neil Baxter ji jednou či dvakrát políbil, ale nikdy ne takhle. Neilovy polibky byly cudné a zdvořilé a Phoebe nikdy nezatoužila dostat víc, než jí poskytl.

Věděla však, že s Gabrielem zažívá vášeň. O tomhle se vypráví v legendách, pomyslela si jásavě. Tušila, že ji něco takového v budoucnu čeká s tím pravým.

Je to ovšem nanejvýš nebezpečné.

Gabrielova drsná dlaň jí zlehka přejížděla po nahém rameni. Jeho prst vklouzl pod okraj nepatrného rukávku a začal jej shrnovat na paži.

Phoebe se začala vzpomínat na úleku, jak na ni zapůsobilo jeho objetí. Hlava se jí ale nepřestávala točit. Navlhčila si špičkou jazyka rty a s námahou ze sebe vypravila: „Mylorde, opravdu si nemyslím –“

Bez varování se ve tmě za Gabrielem něco pohnulo. Phoebe strnula, když uslyšela Anthonyho hlas.

„Dejte ty svoje zatracené pracky pryč od mé sestry, Wylde. Jak se na ni opovážujete sáhnout?“

Gabriel se s ledovým úsměvem k Anthonymu otočil. „Mám dojem, že tuhle scénku jsme spolu už jednou sehráli, Oaksley.“

„A konec bude taky úplně stejný jako tenkrát.“ Anthony zůstal stát několik kroků od nich se zlostně zaťatými pěsti.

„To si nemyslím,“ odporoval mu Gabriel až příliš vlídně. „Situace je tentokrát úplně jiná.“

Phoebe byla zděšená. „Nechte toho oba dva. Gabriel a já jsme přátelé, Anthony. Nedovolím ti, abys ho urážel.“

„Nebud' blázen, Phoebe.“ Anthony se na ni ani nepodíval. „Chce tě k něčemu využít, na to můžeš vzít jed. Znáš ho dost dobře, abych věděl, že pase buď po penězích, nebo po pomstě. A nejspíš po obojím.“

Ze tmy se ozval Meredithin úzkostný hlas. „Anthony? Našel jsi je?“ Okamžik nato vyšla zpoza bizarně přistřižených keřů. Když uviděla Gabriela, zůstala stát jako přimrazená a na krásné tváři se jí objevil zděšený výraz. „Proboha. Tak je to přece jen pravda. Vrátil jste se.“

Gabriel na ni pohlédl. „Vážně jste si myslela, že se nevrátím?“

„Modlila jsem se za to,“ zašeptala zlomeně Meredith.

Phoebe měla čím dál větší zlost. „Je to všechno strašné nedorozumění, Anthony, Meredith. Trvám na tom, abyste byli ke Gabrielovi zdvořilí.“

Meredith se k ní otočila. „Anthony má pravdu, Phoebe. Wylde je tady z jediného důvodu. Chce se pomstít.“

„Tomu nevěřím,“ prohlásila Phoebe. Vzdorně postoupila o krok blíž ke Gabrielovi. Vzhlédla k němu s přísným pohledem. „Nebudete vykládat o tom, co se přihodilo před osmi lety, vidíte, že ne?“

„Kvůli tomu si ani jeden z vás nemusí dělat zbytečné starosti,“ ujistil je Gabriel s pobaveným výrazem v obličeji. „Nemám v úmyslu vytahovat tu starou historku.“ Zavadil pohledem o Meredithinu tvář. „Obzvlášť tak zoufale nudnou starou historku.“

Meredith zalapala po dechu.

Anthony výhrůžně pokročil kupředu. „Chcete mou sestru urážet, pane?“

„To sotva,“ usmál se bezvýrazně Gabriel. „Jen jsem připomněl imponující ctnost lady Trowbridgové, Mám v tom směru dost obsáhlé znalosti.“

Phoebe se na bratra a sestru přísně zamračila. Anthony se tvářil zlostně a znechuceně. Meredith tam stála mlčky s rukou na hrdle jako éterická tragická postava.

Phoebe už toho měla dost. Stoupala si před Gabriela, takže stála mezi ním a ostatními. „Už o tom nepadne ani slovo. Slyšeli jste mě? Nedovolím to. Co bylo, to bylo.“

„Neplet’ se do toho, Phoebe,“ odbyl ji Anthony hněvivě. „Už jsi nadělala nepříjemností až až.“

Phoebe zvedla bradu. „Gabriel vám dal své slovo, že nebude mluvit o tom, co se přihodilo před osmi lety, a to stačí. Napříště se k němu budete chovat jako ke každému jinému úctyhodnému občanu.“

„To určitě,“ zavrčel Anthony.

„Dobré nebe, to je katastrofa,“ zašeptala Meredith.

Gabriel se usmál. „Nedělejte si starosti, lady Phoebe.“ Navlékl si rukavice. „Nemusíte mě chránit před svou rodinou. Ujišťuji vás, že se o sebe dovedu postarat.“

Se zdvořilým úklonem hlavy, věnovaným výhradně jí, se otočil a odkráčel do tmy.

Topas.

Gabriel otevřel noviny a se zvláštním pocitem zadostiučinění se usmál. Konečně má odpověď na otázku, která ho už několik dní nepřestává dráždit. Phoebiny oči mají teple zlatou topasovou barvu.

Připomínala mu třpytivé ryby, jaké vídal v lagunách u tichomořských ostrovů. Hodily se k ní zářivé barvy s měňavými odstíny. Včera večer se jí ve světle lustrů objevovaly na tmavých vlasech rudé odlesky. Její svítivé šaty mu připomněly východ slunce nad ostrovem. A když ji vzal na tanečním parketu do náruče, vzplálo v něm prudké smyslné vzrušení.

Toužil po ní víc než dřív. Skutečnost, že je Claringtonova dcera, na tom nemohla nic změnit. A jeho touha na druhou stranu nijak neovlivní jeho rozhodnutí, ujišťoval sám sebe. Nakonec dostane obojí, Phoebe i pomstu.

Gabriel se přinutil obrátit pozornost k novinám. V jeho klubu byl toho dopoledne klid. Jako ostatně ve většině těchto zařízení. Převážná část členů dosud vyspávala včerejší probdělou noc a obrovská kvanta alkoholu. Naposledy tady byl před osmi lety, ale změnilo se toho jen málo. Pramálo změn je ostatně charakteristickým znakem dobrého klubu.

Přelétal pohledem inzeráty divadelních představení, prodeje koní a domů k pronajmutí. Zběžně pročetl seznam hostů na jednom večíрку z předešlého večera a některá jména si vryl do paměti.

Potřeboval si co nejrychleji osvojit pohyb ve spletitém a občas nebezpečném labyrintu společenského světa. Nebylo to tak docela nepodobné tomu, jak se učil žít ve zrádných vodách Tichomoří. Piráty, žraloky i skrytými útesy se to tady stejně jako tam jen hemží.

Phoebe měla v jednom pravdu: její postavení ve společnosti mu otevře všechny důležité dveře. A on se potřebuje pohybovat na stejné úrovni jako lord Clarington a jeho rodina, chce-li svou pomstu uskutečnit.

Jakmile projde těmi exkluzivními dveřmi, říkal si Gabriel, jeho titul a majetek mu zajistí prakticky neotřesitelné postavení, odkud bude snadné udeřit na Claringtonův klan.

„Wylde. Syn měl tedy pravdu. Vrátil jste se.“

Gabriel pomalu složil noviny a přemáhal nával hlubokého zadostiučinění. Clarington je tady. Bitva začala.

S rezignovanou zdvořilostí vzhlédl, jako by měl před sebou velmi nudnou záležitost, a upřel zrak na dávného nepřítele. „Dobrý den, mylord. To je od vás pěkné, že jste mě přišel přivítat osobně.“

„Stejně drzý jako vždycky, jak vidím.“ Clarington se posadil naproti Gabrielovi.

„Za nic na světě bych vás nechtěl zklamat.“

Gabriel si Claringtona zvědavě prohlížel. Stejně jako klub ani on se za těch osm let mnoho nezměnil. Ačkoli mu bylo už alespoň šedesát a trochu přibral v pase, z naduté arogance, kterou Gabriel tak dobře znal, mu neubýlo pranic.

Clarington se jako dědic titulu narodil a byl tak vychován. Pět generací dějin rodu a společenského postavení do sebe vstřebal už v kolébce a byl pevně rozhodnut zajistit, aby jeho rodina pokračovala v jeho šlépějích. Gabriel věděl, že hlavním Claringtonovým životním cílem je nedopustit, aby titul došel poskvrvny.

Na první pohled to byl impozantní muž. Byl vysoký, jen o málo menší než Gabriel. Neochvějně odhodlanému a pyšnému obličejí dominoval zabanovitý nos. Pronikavé modré oči vyzařovaly bystrou inteligenci, tak příznačnou pro celou rodinu. Nyní je však naplňovala hluboká nelibost, když se zlobně zabodávaly do Gabriela.

„Nečekám, že jste se za ty roky, co jste byl pryč, změnil k lepšímu,“ spustil.

„A proč bych to měl dělat? Je přece daleko snazší unést dědičku.“

„Tak to je vaše hra,“ konstatoval Clarington s pochmurným uspokojením, jako by se potvrdilo jeho nejčernější podezření. „Anthony to tvrdil taky. Povídal, že jste včera večer doslova vyvlekl mou nejmladší dceru do zahrady.“

„Nedá se říci, že jsem ji vlekl,“ pousmál se Gabriel. „Šla docela ochotně, pokud si vzpomínám.“

„Zneužil jste její poněkud impulzivní povahy, pane.“

„Poněkud impulzivní? Nevím, nevím, jestli bych Phoebe charakterizoval jako pouze *poněkud* impulzivní. Podle mého soudu má výrazný sklon k čiré nerozváženosti.“

Claringtonovi zledověly oči a zaškubalo mu v licousech. „Tak podívejte se, Wylde. Nemyslete si, že budu jen tak nečinně přihlížet a nechám vás uprchnout s Phoebe. Nepodaří se vám to stejně jako tenkrát, když jste se o to pokusil s mou nejstarší dcerou.“

„Třeba ani netoužím s vaší Phoebe uprchnout. Koneckonců, když se s ní ožením, zůstane mi do smrti na krku, nemám pravdu? Bez urážky, pane, ale můj dosavadní dojem z vaší nejmladší dcery je, že z ní nebude nejpovolnější a nejposlušnější choť.“

Clarington zuřivě zaprskal. „Jak se opovažujete být tak osobní?“

„Vlastně,“ pokračoval zamyšleně Gabriel, „myslím, že mohu bez nadsázky tvrdit, že lady Phoebe bude pro každého muže pořádný oříšek. Ne, ne, ani trochu si nejsem jist, že bych se s ní chtěl oženit. Ale kdo ví, jak o té věci začnu smýšlet, až budu mít příležitost uvážit ji podrobněji.“

„K čertu s vámi, Wylde. Co máte za lubem?“

„Jsem si jist, že pochopíte, že nemám v úmyslu probírat své plány do budoucna zrovna s vámi.“

„Vsadím se, že chystáte nějakou nepřístojnost.“ Claringtonovo bílé obočí létalo v hněvu hned nahoru, hned zase dolů. „Varuji vás, Phoebe nedostanete a její majetek také ne.“

„Proč jste tak nepřátelský, Claringtone? Musíte připustit, že tentokrát jsem mnohem lepší partie.“

„Pche. Pitomost. Máte možná titul, ale jinak ani penny, nebo ano? Víím naprosto jistě, že s titulem jste nezdědil ani peníze, ani pozemky. To jsem si prověřil.“

„To od vás bylo prozíravé, Claringtone. Ale vy jste byl odjakživa opatrný. Jistě jste tušil, že na mě dříve nebo později narazíte.“

Koutkem oka Gabriel zahlédl Claringtonova syna, který právě přišel do klubu. Anthony přelétl pohledem poloprázdný sál, spatřil otce s Gabrielem a spěšným krokem k nim zamířil. Tvářil se stejně zuřivě jako předešlého večera.

„Vidím, že jste ho našel, pane.“ Anthony usedl vedle otce. „Dostal jste z něj, co zamýšlíte s Phoebe?“

„To víím moc dobře, co má za lubem.“ Clarington překypoval vztekem. „Myslí si, že s ní uteče, jako to udělal s Meredith. Myslí si, že shrábne její dědictví.“

Anthony vrhl na Gabriela vzteklý pohled. „Vzdejte to, Wylde. Najděte si jiné nevinátka. Mezi smetánkou se vždycky najde dědička, jejíž otec rád vyhandluje peníze za titul.“

„Povedu to v patrnosti,“ odtušil Gabriel zdvořile, zvedl noviny a pohroužil se do čtení.

„Zatraceně, člověče, vážně vám tentokrát jde jen o peníze?“ vybuchl Clarington a vší silou tlumil hlas. „Čekáte, že vás vyplatím? Je to tak?“

„Vida, to je vskutku zajímavý nápad.“ Gabriel nezvedl oči od novin.

„Je-li tomu tak, jste ještě opovrženější, než jsem si o vás myslel,“ chrčel Clarington. „Minule jste byl alespoň příliš hrdý, než abyste vzal peníze za to, že se budete držet dál od mé dcery.“

„V Tichomoří se člověk naučí být praktický.“

„Tak praktický, hm. No tohle! Klesl jste vážně hodně hluboko, Wylde. Jste ostudou svého rodu. Ale co, nebudete první podnikavec, kterému jsem zaplatil, aby nechal Phoebe na pokoji. To děvče zjevně přitahuje darebáky nejhoršího ražení. Kolik chcete?“

Gabriela to zaujalo a okamžitě vzhlédl. „Kohopak jste to musel vyplatit, Claringtone?“

Anthony se zachmuřil. „Myslím, že na dané téma toho bylo řečeno víc než dost. Jsou to rodinné záležitosti a vám po nich nic není.“

Clarington se narovnal v ramenou. „Můj syn má pravdu. Nemám chuť s vámi probírat tyhle záležitosti, pane.“

„Nebyl to náhodou Neil Baxter?“ otázal se Gabriel tiše.

To, jak dotčeně se Clarington zatvářil, Gabrielovi jako odpověď úplně stačilo. Anthony tlumeně zaklel a sáhl po láhvi portského, která stála na nedalekém stolku.

„Už jsem řekl, že s vámi nehodlám probírat osobní záležitosti,“ prohlásil Clarington ledově. „Uveďte svou cenu, člověče.“

„To nebude nutné.“ Gabriel odložil noviny, vstal a zvedl balík, který odložil na sousední stolek. „Můžete vzít jed na to, že nemáte dost velký majetek, abyste se mě tentokrát zbavil, Claringtone. A teď mě oba omluvte. Mám schůzku.“

„Počkejte, Wylde.“ Anthony postavil sklenku a mrštně vyskočil ze židle. „Varuji vás. Jestli urazíte mou sestru, vyzvu vás na souboj jako minule.“

Gabriel řekl po chvilce: „No prosím, ale tentokrát by výsledek mohl být úplně jiný, Oaksley. Zjišťuji, že nejsem ani zdaleka tak shovívavý, jako jsem býval kdysi.“

Anthony temně zrudl. Gabriel věděl, že se mu vybavila jejich schůzka za svítání před osmi lety. Tehdy to byl první vikomtův duel, Gabrielův už třetí.

Gabriel, vedený svým tehdejším naivním smyslem pro rytířskost, si předtím už dvakrát smluvil schůzku za úsvitu. V obou případech hájil čest dámy.

Oba souboje vyhrál, aniž svého soupeře zabil, vrtalo mu však hlavou, jak dlouho ještě bude mít takové štěstí. A také ho už několikrát napadlo, jestli vůbec nějaká žena za takové riziko stojí. Ani jedna z těch, kvůli nimž se bil, totiž jeho snahu neocenila. A onoho studeného a šedivého říjnového jitra dospěl k rozhodnutí, že se souboji kvůli ženám je konec.

Anthony byl velmi odhodlaný, ale také velmi nervózní. Navíc nevydržel čekat a vypálil příliš brzy. Byla to čirá náhoda, nikoli dobrá muška, co způsobilo, že kulka škrábla Gabriela do ramene, a oba muži to věděli.

Anthony velice dobře věděl, že jediným důvodem, že je dnes naživu, bylo, že Gabriel nevystřelil, ačkoli byl zraněn. Krev, která mu prosákla bílou košilí, a otřesený výraz na Anthonyho tváři Gabriela přesvědčily, že tři souboje byly víc než dost.

Znechuceně namířil pistolí k obloze a vystřelil nazdařbůh. Čest byla zachráněna a Gabriel dospěl k nezvratnému rozhodnutí. Už nikdy nepřipustí, aby jeho činy řídilo rytířství, které už dávno vyšlo z módy. Za takový nesmysl nestojí žádná žena.

Nyní se na Anthonyho chladně usmál, protože si v jeho očích přečetl vlastní vzpomínky. Spokojeně se otočil a odešel. Ani jednou se neohlédl.

Tušil, že Clarington a jeho syn za ním civí v bezmocném hněvu.

Cítil se skvěle. Dospěl k názoru, že pomsta je náramně příjemná věc.

Lady Lydie Claringtonová postavila šálek čaje a přes brýle se zlatou obroučkou pohlédla na Phoebe. Nosila je pouze v soukromí Claringtonová elegantního městského domu, nebo když hrála karty u některého dobrého známého. Raději by však umřela, než by připustila, aby ji s nimi někdo zahlédl na veřejnosti.

V mladších letech bývala vyhlášenou krasavicí. Její zlaté vlasy se léty proměnily ve stříbro a bujné křivky ve vyloženou baculatost, dodnes to však byla velmi atraktivní žena.

Phoebe soudila, i když si to nechávala pro sebe, že matka vypadá v brýlích rozkošně mateřsky a kouzelně nevinně. Lord Clarington patrně trpěl stejnou iluzí po celých šestatřicet let, co trvalo jejich manželství. Phoebe byla přesvědčena, že otec žije dodnes v blažené nevědomosti o tom, jak propastná je Lydiina karetní vášeň.

Podle něj si jeho moderní hraběnka tu a tam zahrála u přátel partičku whistu. O ohromující výši jejích výher ani o rozsahu občasných proher však neměl nejmenší tušení.

„Wylde asi neměl dost rozumu, aby si v Tichomoří nadělal jmění, co?“ prohodila s nezdočným optimismem notorického hráče.

„Pokud vím, tak ne, maminko,“ odvětila Phoebe vesele. „V tom směru se nesmíš oddávat planým nadějím. Mám dojem, že není o nic bohatší, než když před osmi lety odjížděl z Anglie.“

„Škoda. Vždycky mi byl dost sympatický. Byl tak nebezpečně atraktivní. Pro Meredith se samosebou ani trochu nehodil. Vyděsil by ji k smrti. A z mého hlediska by jako zeť byl pochopitelně úplně k ničemu.“

„Protože neměl majetek. Ano, já vím, maminko. Tvoje požadavky na zeť jsou tak prosté a přímočaré.“

„V tom směru musím být praktická. Nač by mi byl chudý zeť?“

Phoebe potlačila úsměv při pomýšlení na úspěch Gabrielovy knihy. „Wylde možná tak docela bez peněz není. Mám pocit, že má malý příjem, protože nedávno dost výhodně investoval.“

„Pchá.“ Lady Claringtonová odbyla takovou almužnu mávnutím ruky. „Malý příjem nestačí. Ty se musíš provdat za někoho s velmi úctyhodným jměním, Phoebe. I kdybych já byla ochotná udělat výjimku, tvůj otec bude neoblomný. Musíš si najít vhodného manžela. Dlužíš to rodovému jménu.“

„Víš, maminko, není nejmenší důvod ke spekulacím o tom, jaké má Wylde se mnou úmysly. Můžu ti rovnou sdělit, že o manželství neprojevuje nejmenší zájem.“

Lydie se na ni pozorně podívala. „Víš to jistě?“

„Docela jistě. Je pravda, že když jsme se seznámili u Amesburyových, zjistili jsme, že máme společné zájmy, ale jsme pouze přátelé. Nic víc.“

„Tak to se obávám, že jsme zase zpátky u Kilbourny,“ přemítala Lydie. „Jistě by to mohlo dopadnout i hůř. Má skvělý titul a skvělý majetek.“

Phoebe usoudila, že nadešla vhodná chvíle navrhovaný sňatek matce rozmluvit. „Nerada to říkám, maminko, ale ten Kilbourne není jen pompézní, je to navíc i příšerný pedant.“

„No a co? Tvůj otec je taky pompézní, a pokud jde o pedantství, hned tak někdo se mu nevyrovná. A já s ním přitom vycházím báječně.“

„Ano, já vím,“ připustila Phoebe trpělivě. „Jenže tatínek není bezcitný člověk. Tebe i své tři potomky má moc rád.“

„To je snad samozřejmé. Neprovádala bych se za něj, kdyby nebyl schopen něžných citů.“

Phoebe uchopila šálek s čajem. „Jenže Kilbourne takových citů, bohužel, schopen není. Například mám značné pochybnosti, že bude chtít platit příležitostné čestné dluhy své tchyně.“

Lydie to poplašilo. „Myslíš, že by se zpěčoval tu a tam mi vypomoci?“

„Obávám se toho.“

„Dobré nebe. Netušila jsem, že je takový pedant.“

„Rozhodně to stojí za zamyšlení, maminko.“

„Máš naprostou pravdu.“ Lydia sešpulila rty. „Na druhou stranu ho tvůj otec schvaluje a není sporu, že je to skvělá partie. Rozhodně nejlepší, v jakou jsme vůbec mohli doufat, když uvážíme, že je ti už bezmála pětadvacet let.“

„To si uvědomuji, maminko. Jenže vyhlídka na sňatek s Kilbournem mě nenaplňuje prázdným nadšením.“

„Zato tvého otce ano.“ Lydia rozjasnila tvář. „A je velká naděje, že až bude Kilbourne nějakou dobu ženatý, v otázce těch půjček trochu změkne. Musíš na něm pracovat, Phoebe, a přesvědčit ho, že potřebuješ hodně velkou apanáž, abys mohla působit dobrým dojmem.“

„A pak ti z té apanáže hradit dluhy?“ Phoebe si povzdychla. „Pochybují, že to bude tak snadné, maminko.“

„Přesto nesmíme ztrácet naději. Však ty se naučíš Kilbournu zvládat. Jsi v tom moc dobrá, Phoebe.“

Phoebe truchlivě nakrčila nos. „Děkuji, maminko. Wylde včera večer naznačil to samé.“

„Inu, není sporu, že jsi byla vždycky dost průbojná, a s věkem se ta tendence viditelně prohloubila. U žen je to běžné, i když se to obvykle projeví, až když jsou bezpečně pod čepcem.“

„Tak to je pro mě, bohužel, už pozdě,“ prohlásila Phoebe a vstala. „Mých velitelských sklonů už si bezpochyby stačil všimnout kdekdo. A teď mě budeš muset omluvit.“

„Kampak jdeš?“

Phoebe zamířila ke dveřím. „Do Hammondova knihkupectví. Pan Hammond mi vzkázal, že má na skladě něco tuze zajímavého.“

„Ty a ty tvoje knihy!“ zvolala Lydia. „Nedokážu pochopit, jak se můžeš zajímat o takové špinavé staré krámy a ještě je sbírat.“

„Mám podezření, maminko, že moje sběratelská posedlost bude do jisté míry souviset s tvou hráčskou vášní.“

„Jenže je v tom rozdíl,“ namítla Lydia. „Já se vždycky můžu těšit, že příště vyhraju, kdežto ty pořád jenom vyhazuješ peníze oknem.“

„To záleží na tom, z jakého úhlu se na to díváš, maminko,“ odporovala Phoebe s úsměvem.

Vzkaz však nepocházel od pana Hammonda, ale od Gabriela, který ji požádal, aby se s ním u zmíněného knihkupce sešla. Phoebe list obdržela během dopoledne a ihned odpověděla, že se dostaví přesně v jedenáct.

Pět minut před jedenáctou už vystupovala z kočáru na Oxford Street. Služku nechala čekat na sluníčku na lavičce a sama nedočkavě vstoupila do obchodu.

Gabriel už tam byl, neviděl ji však vcházet, protože byl zabraný do prohlížení starého, v kůži vázaného svazku, který před něj pan Hammond s posvátnou úctou položil.

Phoebe na okamžik zaváhala, protože její pozornost upoutalo, jak se sluneční paprsky, dopadající dovnitř vysokými okny, třpytí na Gabrielových ebenových vlasech. Měl na sobě tmavé sako, které mu sedělo jako ulité a zdůrazňovalo jeho široká ramena a ploché břicho. Přiléhavé kalhoty a dokonale vyleštěné vysoké boty mu obepínaly svalnaté nohy.

Phoebe toho dne bůhvíproč pocítila potřebu strávit nezvykle dlouhou dobu výběrem oblečení. Váhala mezi dvojími či trojími šaty

a dlouho se nemohla rozhodnout, což u ní nebývalo běžné. Nyní však byla ráda, že si vybrala ty nové tytkovově žluté šaty s fuchsiově červenou pláštěnkou. Klobouk tvořila plizovaná kreace s květinami, na níž se obě barvy střídaly.

Gabriel vzhlédl, jako by vytušil její přítomnost, a podíval se na ni. Rty mu zvlínil mírný úsměv, když zrakem sklouzl na křiklavé šaty. Jeho oči byly v ranním slunci velmi zelené. Phoebe se zhluboka nadechla a sama sobě přiznala, že tohle byl důvod, proč strávila tolik času před zrcadlem. Protože doufala, že na Gabrielově obličeji uvidí právě takový výraz.

Sotva si to však uvědomila, snažila se tu myšlenku zapudit. Gabriel přece před osmi lety dal nad veškerou pochybnost najevo, že ho přitahují něžné modrooké blondýnky oděné do pastelových barev.

„Dobré jitro, lady Phoebe.“ Gabriel přešel místnost, aby ji pozdravil. „Že ale dnes ráno vypadáte zářivě a vesele.“

„Děkuji vám, lorde Wylde.“ Phoebe se rozhlédla, aby se ujistila, že je nikdo nemůže slyšet. „Dostala jsem váš vzkaz.“

„To vidím. Říkal jsem si, že už se jistě nemůžete dočkat *Rytíře a černokněžníka*.“

„Vy ho máte s sebou?“

„Ovšem.“ Gabriel ji odvedl k pultu, kde hned vedle svazku, který prohlížel, ležel balík v hnědém papíře, tvarem připomínající rukopis. „Důkaz mých schopností pro roli chrabrého rytíře.“

„To je báječné, Wylde.“ Phoebe zvedla balík. „Nemohu ani vyjádřit, jaký to na mě udělalo dojem. Teď vím, že mi v mém pátrání budete hodně užitečný.“

„Udělám, co bude v mých silách.“ Gabriel ukázal na otevřenou knihu ležící na pultě a maličko zvýšil hlas. „Možná vás zaujme tohle, lady Phoebe. Je to velice pěkný exemplář dějin Říma z počátku 16. století. Pan Hammond ho právě koupil z pozůstalosti jednoho sběratele v Northumberlandu.“

Phoebe ihned pochopila, že Gabrielovi jde o to, aby jim poskytl věrohodný důvod pro další rozhovor. Nikomu v knihkupectví nebude připadat divné, když je uvidí studovat zajímavou starou knihu. Poslušně se nad svazkem sklonila.

„Nádhera,“ prohlásila hlasitě, protože koutkem oka zahlédla pana Hammonda. „Je italská, jak vidím, ne latinská. A ty skvělé iluminace.“

„Napadlo mě, že by se vám mohla líbit.“ Gabriel obrátil stránku a chvíli mlčky četl.

Phoebe se znovu rozhlédla kolem dokola a pak se k němu nahnula, jako by mu chtěla číst přes rameno. „Moje rodina je z toho všeho trochu vyvedená z míry, Wylde.“

„Všiml jsem si.“ Gabriel obrátil další list a svažtil čelo, jak se zahloubal do textu.

„Nemají o mém pátrání ani tušení, a proto přirozeně předpokládají, že se mezi mnou a vámi vytvořilo něco jako přátelství.“

„Něco víc než přátelství, lady Phoebe. Obávají se, že mezi námi vznikla náklonnost.“ Gabriel opět otočil stránku.

Phoebe se začervenala a znovu se spěšně rozhlédla kolem dokola. Pan Hammond se zabýval dalším zákazníkem. „No, pochopte, že jsem jim těžko mohla prozradit pravdu. Nikdy by mi nic podobného nedovolili. Ale ujišťuji vás, že si kvůli tomu nemusíte dělat starosti.“

„Aha. A jak jim přesně hodláte vysvětlit, že jsme pouze známí?“

„Nedělejte si starosti, já už to nějak zařídím. Mám s tím spoustu zkušeností.“

„Paličák,“ zamumlal Gabriel. „Co prosím?“

Gabriel ukázal na jedno slovo v knize. „Mám dojem, že tohle je italský výraz pro paličáka.“

„Ach.“ Phoebe se zamyslela. „Ne, myslím, že nemáte pravdu. Jsem si naprosto jistá, že to slovo znamená mula.“

„Ach. Ovšem. Zmýlil jsem se. Copak jste to předtím povídala?“ otázal se Gabriel zdvořile.

„Nesmíte připustit, aby vám nedůvěra, kterou vám moje rodina dává najevo, zasahovala do pátrání.“

„Vynasnažím se nad jejich nízké mínění o mně povznést, madam.“

Phoebe se pochvalně usmála. „Výborně. Některé lidi dokáže ten otcův poněkud diktátorský přístup dost odradit.“

„Neříkejte!“

„On je ve skutečnosti nesmírně hodný, víte?“

„To tedy nevím.“

Phoebe se kousla do rtu. „Předpokládám, že zkušenost, kterou jste s ním udělal před osmi lety, ve vás nezanechala příjemný dojem.“

„Ne, to opravdu ne.“

„No, jak už jsem řekla, nesmíte na něj brát zřetel. A teď pojďme zpátky k věci. Opatřila jsem vám několik důležitých pozvání. To první je na maskární ples u Brantleyových ve čtvrtek večer.“

„Mám to brát tak, že je to rozkaz, abych se tam dostavil?“

Phoebe se na něj rozzlobeně podívala. „Je to nutné. Budu vás tam moci představit velkému počtu lidí a hned můžete začít s pátráním.“

Gabriel sklonil hlavu. „Tak dobře, mylady. Vaše přání je mi rozkazem.“

„Tak se mi to líbí. A teď, máte mi už co hlásit?“

Gabriel zabubnoval prsty o pult. „Počkejte. Prozatím se mi podařilo sehnat si na sezonu dům. Nebylo to snadné, musím podotknout. Najal jsem také nepříliš početné služebnictvo. Objednal jsem si u Westona nějaké nové obleky a u Hobyho boty. To je myslím všechno, co jsem do dnešního dne stihl zařídit.“

Phoebe se zamračila. „Tohle jsem na mysli neměla.“

„Musím se postarat i o detaily, než se vydám do společnosti, to snad chápete, madam.“

Phoebe se kousla do rtu. „Máte pravdu. Na to jsem vůbec nepomyslela. Ale když už jste o tom začal, musím vám položit velmi osobní otázku.“

Gabriel na ni vrhl kosý pohled. „Jak osobní?“

„Neuražte se, prosím vás.“ Phoebe se ještě jednou ostražitě rozhlédla a pak se nahnula až k němu. „Máte na tyhle výdaje dost peněz?“

Gabriel si dal s odpovědí na čas. Obrátil další stránku. „To je vskutku nadmíru osobní otázka.“

Phoebe cítila, jak jí do tváří stoupá provinilý nach. Gabriel je velice hrdý muž. Za nic na světě by ho nechtěla ponížit. Ale na druhou stranu musí být v té věci neústupná.

„Prosím vás, mylorde, nesmíte se pro to cítit trapně. Jsem si náramně dobře vědoma, že po vás chci, abyste se pohyboval ve velmi exkluzivních kruzích a navíc v době, kdy vrcholí společenská sezona. Právě tak si uvědomuji, že je k tomu zapotřebí spousta peněz. A jelikož jsem si vaše služby vyžádala, soudím, že bude spravedlivé, když se s vámi o ty výdaje podělím.“

„Ale já mám příjem z *Výpravy*,“ připomněl jí.

Phoebe nad tím mávla rukou. „Velice dobře vím, že příjem začínajícího spisovatele nemůže stačit na financování sezony.“

Gabriel nadále upíral pohled na starý svazek před sebou. „Jsem přesvědčen, že se o své finanční záležitosti dokážu postarat i bez vaší pomoci, madam. Přinejmenším po dobu pátrání.“

„Víte to jistě?“

„Ovšem. Vynasnažím se, abych to zvládl.“ Gabriel se opřel jedním loktem o pult, obrátil se k Phoebe a upřel na ni ostrý zkoumavý pohled. „A nyní je řada na mně, madam, abych vám položil osobní otázku. Jak moc jste milovala Neila Baxtera?“

Phoebe na něj užasle vytřeštila oči. Pak uhnula pohledem. „Řekla jsem vám přece, že jsme s Neilem byli přátelé.“

„Jak blízcí?“

„Nemyslím, že na tom dnes ještě záleží.“

„Záleží na tom mně.“

„Proč?“ utrhla se na něj. „Jaký je v tom rozdíl? Neil je mrtvý. Jediné, na čem dnes sejde, je najít jeho vraha.“

„Spousta vrahů unikne bez trestu.“

„Ale tenhle ne.“ Phoebe zaťala ručku v pěst. „Musím ho najít.“

„Proč?“ vyzvídala Gabriel tiše. „Protože jste Baxtera milovala tolik, že nedojdete klidu, dokud nebude pomstěn?“

„To ne,“ přiznala smutně. „Musím ho najít, protože Neil zemřel mou vinou.“

Gabriel na ni zíral s nelíčeným úžasem. „Vaší vinou? Jak jste na to, proboha, přišla? Ten muž zahynul v Tichomoří, tisíce mil daleko od Anglie.“

„Copak to nechápete?“ Phoebe k němu zvedla pohled plný utrpení. „Nebýt mě, Neil by odtud nikdy neodjel. Vypravil se tam jen proto, aby zbohatl. Pak by se vrátil zase sem a požádal o mou ruku. To já jsem vinna vším, co se stalo.“

„Kristepane,“ zamumlal Gabriel. „To je opravdu pomatený nápad.“

„Vůbec ne,“ sykla Phoebe ve snaze nezvýšit hlas.

„Je to stupidní, idiotský a absolutně iracionální závěr.“

Phoebe se zmocnilo zklamání. Pátravě pohlédla Gabrielovi do obličeje. „Myslela jsem, že vy, spíš než kdo jiný, dokážete moje jednání pochopit.“

„Je to pošetilst.“

Phoebe nabrala dech. „Znamená to, že mi nakonec přece jen nepomůžete?“

„To ne, můj bože,“ procedil Gabriel mezi zuby. „Pomohu vám najít majitele *Dámy ve věži*. Bude pak jenom na vás, co si o něm budete chtít myslet.“

„Ten člověk je pirát a vrah. Jistě ho budete chtít předat spravedlnosti.“

„Nijak zvlášť.“ Gabriel zavřel knihu, kterou až dosud zkoumal. „Tenkrát v noci v Sussexu jsem vám přece řekl, že už mě idealistické nápady příliš nevzrušují.“

„Ale na moje pátrání jste přistoupil,“ namítla Phoebe.

„Zajímá mě. Občas se rád pobavím řešením nějaké záhady. Ale to neznamená, že vám hodlám pomáhat v potrestání člověka, který vám zabil milence.“

Phoebe by se s chutí přela dál, jenže v tom okamžiku vstoupila do obchodu velmi módně oblečená mladá dáma v doprovodu služky. Namířila si to rovnou k pultu a netrpělivě čekala, kdy ji pan Hammond přijde obsloužit.

„Ráda bych si koupila *Výpravu*,“ oznámila velitelsky. „Všichni známi už ji četli, takže si ji zřejmě musím přečíst rovněž.“

„Myslím, že ji dostanete koupit u Laceyho,“ upozornil ji pan Hammond uctivě.

„Taková otrava.“ Mladá dáma se obrátila k Phoebe a Gabrielovi, zatímco pan Hammond opět zmizel v zadní místnosti. Přes řasy vzhlédla ke Gabrielovi. „Vy jste to četl, pane?“

Gabriel si odkašlal. Vypadal podivně nesvůj. „Ech, ano. Ano, četl.“

„A co si o tom myslíte?“ vyptávala se mladá dáma vážně. „Je to opravdu tak chytré, jak všichni tvrdí?“

„Víte...“ Gabriel se bezmocně ohlédl na Phoebe.

Phoebe si uvědomila, že ho ještě nikdy neviděla tak zmateného. Dokonce se začal červenat. Usmála se na mladou dámu a vložila se do hovoru.

„Vím jistě, že se vám *Výprava* bude líbit. Podle mého soudu představuje zcela nový druh románu. Je plná dobrodružství a rytířských epizod. Nehledá laciný efekt a nespolehá na nadpřirozené prvky.“

„Aha.“ Mladá dáma se zatvářila pochybovačně.

„Je to vskutku strhující příběh,“ pokračovala Phoebe honem. „Klade se v něm důraz na ty nejušlechtlejší city. Autor se velice podnětným způsobem zhostil tématu lásky. A hlavně se vám bude líbit hlavní hrdina. Je daleko lepší než všichni hrdinové paní Radcliffové.“

Mladá dáma se rozzářila. „Ještě lepší než u Radcliffové?“

„Ano, je to tak. Ujišťuji vás, že nebudete zklamaná.“ Phoebe se usmála a udělala dramatickou pauzu, než zasadila poslední úder. „Víte, že *Výpravu* četl i Byron? Doporučil ji všem svým známým.“

Mladá dáma vykulila oči. „Musím ihned k Laceymu.“

Phoebe se spokojeně usmála. Další prodaná kniha. Kdyby kolem nebylo tolik lidí, spokojeně by si zamnula ruce.

Nezdědila sice rodinný talent pro matematiku a finance, zato však neomylně rozpoznala, jaká kniha bude mít úspěch.

Škoda že její rodina tuhle zvláštní verzi rodinného nadání nedokáže ocenit.

Představuje zcela nový druh románu... Nehledá laciný efekt a nespolehá na nadpřirozené prvky... Autor se velice podnětným způsobem zhostil tématu lásky.

Phoebina slova zněla Gabrielovi v uších, ještě když téhož odpoledne vstupoval do Laceyho obchodu. Byla mu totiž náramně povědomá. Ve skutečnosti se Lacey vyjádřil téměř totožně, když mu před časem napsal, že by *Dobrodružnou výpravu* rád vydal. Gabriel jeho dopis tenkrát přečetl několikrát a pochvalná slova si uložil do paměti.

Od dopolední schůzky s Phoebe u Hammonda mu v mysli narůstalo podezření. Zpočátku ten nápad zamítl jako příliš nehorázný, ale čím víc na něj myslel, tím víc se utvrzoval v dojmu, že nějak podivně dává smysl.

Kdyby se jeho podezření potvrdilo, každopádně by se tím vysvětlilo, jak je možné, že o něm Phoebe od samého začátku tolik ví. A také by to znamenalo, že její troufalost je bezmezná.

Muž, který stál za pultem, k němu vzhlédl. „Co si račte přát, pane?“

„Kde je Lacey?“ vyjel na něj Gabriel zostra. Setkal se s Laceyem jen jednou, krátce poté, co se dohodli na vydání knihy, a Gabriel dal tehdy jasně na srozuměnou, že od nakladatele očekává respektování své anonymity.

Prodavač zamrkal a diskrétně si odkašlal. „Pan Lacey je, bohužel, příliš zaneprázdněn, mylorde.“

„Chcete tím říct, že je namol opilý?“

„Ovšemže ne, pane. Pracuje.“

Gabriel v té chvíli zaslechl ze zadní místnosti šramot. „Nevadí. Najdu si ho sám.“

Obešel pult, strčil do dveří a vkročil do místnosti, kde měl Lacey svůj tiskařský lis. Ve vzduchu visel těžký pach inkoustu a oleje. Masivní železný lis byl zticha. Lacey, tělnatý plešatý muž s brunátným obličejem orámovaným přerostlými licousy, seděl v

koutě a prohlížel hromadu papírů. Přes kalhoty poseté inkoustovými skvrnami měl koženou zástěru, z jejíž kapsy čouhala láhev jalovcové kořalky.

„Něco bych s vámi rád probral, Lacey,“ oznámil Gabriel a zavřel za sebou dveře.

„Co se děje?“ Lacey se otočil a upřel na Gabriela usazené oči. „Á, to jste vy, mylord. Tak heleďte se, jestli jste si přišel stěžovat, že jste za tu knihu dostal málo zapláceno, tak marníte čas. Už jsem vám řekl, že můj partner všechny tyhle záležitosti předal právníkovi. Já se už kvůli penězům trápit nemusím.“

Gabriel se chladně usmál. „Nepřišel jsem kvůli penězům, Lacey.“

„No, tak to se mi ulevilo.“ Lacey se narovnal a vytáhl z kapsy láhev. Zhluboka si přihnul a zamračeně přitom po Gabrielovi pokukoval. „Nevěřil byste, jak jsou autoři neodbytný, když jde o peníze.“

„Mě zajímá jméno vašeho partnera.“

Laceymu zaskočilo. Horečně polykal a pak se křečovitě rozkašlal. „Tak o tom, bohužel, nesmím mluvit, mylord. Je anonymní, zrovinka jako vy.“

„Chci to jméno, Lacey.“

„Tak koukněte se, nemáte právo strkat nos do mých soukromých věcí.“

„Pokud mi jméno svého partnera nesdělíte, odnesu svou novou knihu, která už je téměř dopsaná, k jinému vydavateli.“

Lacey na něj zděšeně vytřeštil oči. „To nemůžete, mylord. Po všem, co jsme pro vás udělali?“

„Já svůj *Ztřeštěný podnik* nechci nosit jinam, ale jestli mě k tomu donutíte, udělám to.“

Lacey ztěžka dopadl na dřevěnou židli. „Jste tvrděj člověk, mylord.“

„Já jsem opatrný člověk, Lacey. Rád vím, s kým obchoduji.“

Lacey na něj zamžoural a pak si utřel nos flekatým rukávem. „Ale nepovíte jí to, že ne? Strašně jí záleží na tom, aby se to udrželo v tajnosti. Její rodině by se to nelíbilo.“

„Mně můžete věřit,“ prohlásil Gabriel ponuře. „Umím udržet tajemství.“

Ve čtvrtek večer seděl Gabriel za psacím stolem a dopisoval poslední věty svého románu. Byl přesvědčený, že se mu mimořádně povedl. Za pár dní ho pošle nakladateli.

A pak bude čekat na písemné přijetí nebo odmítnutí. Bezpochyby bude zajímavé, co tomu rukopisu bude říkat Laceyho *partner*.

Zdráhavě zvedl hlavu od psaní, když se otevřely dveře a v nich stanul jeho nový komorník Shelton.

„Přišly za vámi dvě dámy, pane.“ Komorník se tvářil nesouhlasně. „Nechtěly mi sdělit jména.“

„Uved'te je sem, Sheltone.“ Gabriel odložil pero a vstal.

Sám pro sebe se usmál. Zná jen jedinou ženu, která je natolik smělá, aby navštívila muže, a to je Phoebe. Bezpochyby mu chce předat další příkazy, směrnice a návrhy. Uvažoval, koho to asi má s sebou. Nejspíš služku, usoudil posléze.

Zmocnila se ho nedočkavost stejně jako v úterý, když se s ní měl setkat u Hammonda. Byl to nesporně smyslný pocit. Představil si v duchu, jak se s Phoebe miluje přímo tady v knihovně, a dospěl k závěru, že by to bylo docela dobře možné.

Jestli je ta divoška tak pošetilá, že dává v sázku svou pověst tím, že za ním dnes přišla, on rozhodně nemá žádné skrupule a s klidem její pověst ohroží ještě o něco víc.

Ta dáma je koneckonců rozená podvodnice. Kula pikle od samého začátku.

V té chvíli se dveře opět otevřely a v nich stanuly dvě elegantně oblečené dámy zahalené hustými závoji. Gabriel pocítil prudké zklamání. Neviděl jim sice do tváří, okamžitě však poznal, že Phoebe není ani jedna z nich.

Tu by teď poznal kdekoli, se závojem či bez něj. A nejen proto, že nepatrně napadala na nohu. V držení hlavy i v tom, jak jí její pestrobarevné šaty s vysokým pasem rámovaly poprsí a splývaly přes boky, bylo něco, co by poznal kdekoli.

Úkosem vrhl teskný pohled na zelenou sametovou pohovku nedaleko krbu. Ty tam jsou plány, že stráví příští hodinku sváděním té nerozvážné osůbky.

„Dobré ráno, dámy.“ Gabriel vytáhl obočí, když se obě návštěvnice usadily před jeho psacím stolem. „Jak vidím, potrpíte si u vás v rodině na závoje. Možná že všechny Claringtonovy dámy podvědomě tíhnou ke klášternímu životu.“

„Nenechte se vysmát, Wylde.“ Lady Claringtonová si prsty v rukavičce zvedla závoj a zachytila jej na dýnku šviháckého modrého kloboučku. „O klášterní život stojím zrovna tak málo jako asi vy.“

Také Meredith si zvedla závoj a upevnila jej na módním čepci s květinovým lemem. Pak na Gabriela upřela vyčítavý pohled svých modrých očí. „Vždycky jste měl dost zvláštní smysl pro humor, Wylde.“

„Děkuji vám, lady Trowbridgová.“ Gabriel se zlehka uklonil. „Odkakživa jsem se domníval, že je lepší mít alespoň nějaký než vůbec žádný.“

Meredith nejistě zamžikala. „Nikdy jsem vám moc nerozuměla.“

„Toho faktu jsem si vědom.“ Gabriel se posadil a sepal ruce na desce stolu. „Budeme si dál vyměňovat vtipné postřehy, nebo mi laskavě sdělíte, co je důvodem vaší návštěvy?“

„Řekla bych, že důvod naší návštěvy je jasný,“ povzdychla si Lydia. „Jsme tady, samozřejmě, kvůli Phoebe. Meredith jinak nedala.“

Meredith se na matku káravě podívala a pak se obrátila ke Gabrielovi. „Přišly jsme za vámi, Wylde, s úpěnlivou prosbou. Vydáváme se vám na milost a nemilost a snažně vás žádáme, abyste Phoebe neničil život.“

„Samozřejmě pokud skutečně chováte takový úmysl,“ dodala Lydia. Zvědavě se rozhlížela po knihovně a bezděčně přitom mhouřila oči, jak se snažila zaostřit. „Vám se asi nepodařilo v Tichomoří nashromáždit jmění, vidíte?“

Gabriel na ni vrhl úmyslně nechápavý pohled. „Proč se mě na to ptáte, lady Claringtonová?“

„Protože by se to všechno ohromně zjednodušilo,“ vysvětlila Lydia. „Mohl byste se s Phoebe oženit a nikdo by neřekl ani slovo. A my bychom si mohly odpustit celý tenhle nesmysl.“

„Prosím tě, maminko, snaž se pochopit, oč tady jde,“ napomenula ji Meredith suše. „Jeho lordstvo Phoebe nemiluje. Snaží se ji jenom využít.“

„Pochybuju, že uspěje,“ odtušila Lydia bez okolků. „Je náramně nesnadné Phoebe k něčemu přinutit, pokud sama nechce. S tou si hned tak někdo neporadí.“

Meredith ztuhla. Složila ruce v klíně a obrátila se ke Gabrielovi. „Já moc dobře vím, pane, že jste se s Phoebe spřátelil, protože ji chcete využít, abyste nás všechny mohl potrestat. Snažně vás prosím,

abyste uvážil, že ona s tím, co se přihodilo před osmi lety, neměla pranic společného. Byla přece tenkrát ještě dítě.“

„Tehdy v noci jste mi prozradila, že na to, abyste sešplhala po svázaných prostěradlech, přišla ona,“ neodpustil si Gabriel.

V Meredithiných krásných očích se zatřpytily slzy. „Jistě byste ji za to nechtěl trestat. Nechápala, oč jde. Připadalo jí to jako úžasné dobrodružství. Hltala knihy, co jste mi v jednom kuse nosil, a vzala si do hlavy, že jste něco jako moderní rytíř od Kulatého stolu. Nebesa, já dokonce myslím, že ve vás viděla samotného krále Artuše.“

Lydia zpozorněla. „A víš, že budeš mít pravdu, Meredith? Když si tak na to vzpomínám, opravdu se mi zdá, že to politováníhodné zánícení pro středověké knihy se u Phoebe projevuje od té doby. No ovšem, teď to všechno dává smysl.“ Zamračila se na Gabriela. „Je to všechno vaše vina, Wylde.“

Gabriel na ni ostře pohlédl. „Moje vina?“

„No ovšem.“ Lydia přemítavě přimhouřila oči. „To vy jste ji k těm nesmyslům přivedl. Podle mě jste jí tím zkazil život.“

„No tak počkejte.“ Gabriel měl najednou pocit, že ztrácí kontrolu nad situací. „Já jsem Phoebe život nezkazil. Aspoň prozatím ne.“

Meredith vyťfeštila oči, když jí došel význam jeho posledních slov.

„Ale ano, zkazil,“ stála na svém Lydia a skrytou hrozbu vůbec nevzala na vědomí. „To, že se neprovdala, je vaše vina. Za to, že se z ní stala stará panna, nesete odpovědnost jediné vy.“

„Já?“ Gabriel užasle civěl na Lydii a snažil se držet krok s její pokřivenou logikou. „Přece mi nebudete klást za vinu, že se vám ji nepodařilo provdat.“

„Ale ano, budu. Ten nešťastný zájem o středověké knihy způsobil, že najednou začala být nemožně vybíravá. Žádný nápadník se nevyrovnal rytířům z těch stupidních knih, ve kterých ležela od rána do večera.“

„Tak poslyšte –“ začal se ohrazovat Gabriel.

„A to není všechno,“ skočila mu do řeči Lydia. „V jednom kuse si stěžovala, že ani jeden nápadník nesdílí její zájem o středověk. Kromě toho příšerného Baxtera, pochopitelně. Nemám pravdu, Meredith?“

„Máš, maminko,“ přitakala Meredith pochmurně. „Ale nemyslím si, že jsme s jeho lordstvem chtěly probírat zrovna tohle. Máme naléhavější problémy.“

„Dobré nebe,“ odbyla ji Lydia. „Nedovedu si představit nic naléhavějšího než dostat Phoebe pod čepec s vhodným manželem.“ Vrhla na Gabriela spiklenecký pohled. „I přes ty škody, co jste v naší rodině napáchal, chovám značnou naději, že se Kilbourne vyjádří, víte?“

„Vskutku?“ Gabriela její slova bůhvíproč podráždila. Phoebe se ani slovem nezmínila, že se ji Kilbourne chystá požádat o ruku. Zjistil, že mu to zjištění není příliš po chuti.

Meredith matku zarazila nabádavým pohledem. „Maminko, jestli Wylde zničí Phoebe pověst, nepodaří se nám ji provdat za nikoho, o Kilbournovi už vůbec nemluvě.“

„Proboha.“ Lydia zaostřila na Gabriela. „Heleďte, vy nemáte doopravdy v úmyslu zničit Phoebe pověst, že ne?“

Meredith vytrhla z pompadurky krajkový kapesníček a otřela si oči. „Ovšemže má, maminko. O to tady jde. Je to jeho představa pomsty.“ Vzhledla ke Gabrielovi a oči jí přetékalý křišťálovými slzami. „Snažně vás prosím, upust'te od toho, mylorde.“

„Proč bych měl?“ otázal se Gabriel zdvořile.

„Kvůli tomu, co mezi námi kdysi bylo,“ vykřikla Meredith.

„Pokud si vzpomínám, nebylo mezi námi skoro nic.“ Gabriel se zadíval na její krásnou tvář a uplakané oči a v duchu užasl, co na ní tenkrát viděl. Uvědomil si, že vyvázl velmi těsně, a vyslal k nebesům děkovnou modlitbu ke svatému, který zjevně bdí nad pošetilými mladíky.

„Prosím vás, mylorde. Myslete na Phoebe.“

„Nemyslet na ni je dost těžké,“ připustil. „Je to velmi zajímavá osoba.“

„A nevinná,“ dodala rychle Meredith.

Gabriel pokrčil rameny. „Když to říkáte.“

Meredith na něj dotčeně vytřeštila oči. „Chcete snad naznačovat opak, pane?“

„Ne.“ Gabriel pomyslel na Neila Baxtera a jak daleko asi zašla dívčina láska k tomuto muži. „Phoebe a já jsme o té věci nikdy podrobně nehovořili.“

„To tedy doufám,“ poznamenala Lydia přísně. „Moje dcera možná je maličko výstřední, pane, ale je to ctihodná mladá dáma. Její pověst je bez poskvrnky.“

„Výstřední? Podle mého soudu je víc než jen maličko výstřední,“ odporoval Gabriel.

Lydia elegantně pokrčila rameny. „No tak dobře. Má několik neobvyklých zájmů, za což padá veškerá vina na vás. Jsem si však jistá, že je ten pravý muž dokáže přehlédnout.“

„Kdybych za ni byl odpovědný já, dělalo by mi starost mnohem víc než jenom *neobvyklé zájmy*,“ pokračoval Gabriel.

„Ach, ovšem, připouštím, že je tu a tam trochu moc průbojná,“ dala mu Lydia za pravdu. „A občas drobátko umíněná. A chová se poněkud příliš nezávisle, což se také nemusí každému zamlouvat. Ale to není nic tak závažného.“

„Dobrý bože.“ Gabriel pochopil, že Phoebina rodina nemá o jejích skutečných spádech ani potuchy. Napadlo ho, co by lady Claringtonová asi řekla, kdyby jí sdělil, že si její nejmladší dcera dává o půlnoci schůzky s muži a organizuje pátrání po vrazích.

Meredith ke Gabrielovi prosebně vzhlédla. „Pane, dejte mi, prosím vás, čestné slovo, že v tom přátelství s Phoebe nebudete pokračovat. Oba dva víme, že z vaší strany není upřímné.“

„Myslíte?“ opáčil Gabriel.

Meredith smrkala do kapesníku. „Nejsem blázen, pane. A ani nikdo z mé rodiny. Všichni víme, že osnujete pomstu. Prosím vás na kolenou, abyste toho nechal. Phoebe si nezaslouží trpět za něco, co nezavinila.“

„Možná že ne, ale člověk musí pracovat s materiálem, který má k dispozici,“ vysvětlil Gabriel.

V půl jedenácté večer se Gabriel opřel ramenem o stěnu Brantleyho velkolepého tanečního sálu a upíjel šampaňské. Na obličej měl jednoduchou černou masku a přes večerní oblek černý plášť. Velká většina hostů však na sobě měla nákladné a složité kostýmy.

Phoebe objevil před několika minutami, krátce po svém příchodu. Vzhledem k tomu, co věděl o jejích zájmech a její zálibě v divokých barvách, nebylo těžké ji v davu rozeznat.

Na hlavě měla širokou středověkou čelenku, na očích zlatou škrabošku, hladké tmavé vlasy zavínuté ve zlaté síťce. Zářivé tyrkysové a zlaté šaty měly rovněž středověký střih. Pod šaty jí tu a

tam zasvítily zlaté saténové taneční střevíčky, když procházela sálem zavěšena do muže v hnědém dominu.

Gabriel jejího průvodce poznal okamžitě. Hnědá maska na očích a plášť téže barvy nedokázaly skrýt Kilbournovy plavé vlasy ani bolestně zdvořilý výraz na jeho obličeji.

Gabriel se pro sebe usmál. Phoebe se očividně dobře baví, kdežto Kilbourne je odhodlán maškarní ples přetrpět.

Pak uviděl, jak se Kilbourne pokusil přitáhnout Phoebe blíž k sobě, a zorničky se mu zúžily. Pohled na Phoebiny prsty spočívající na rukávu hraběte mu byl vyloženě odporný. Vybavila se mu poznámka lady Claringtonové o tom, že se Kilbourne patrně co nevidět vyjádří.

Odložil sklenku šampaňského a začal si davem razit cestu k místu, kde stáli Kilbourne a Phoebe.

Když se přiblížil na dohled, Phoebe vzhledla. V topasových očích za zlatou maskou blýsklo poznání. Na měkkých rtech se objevil nadšený úsměv.

„Dobrý večer, lorde Wylde,“ oslovila ho. „Znáte se s hrabětem Kilbournem?“

„Známe.“ Kilbourne zprudka kývl hlavou. „Stejně kluby, tuším.“

„Dobrý večer, Kilbourne,“ pozdravil Gabriel a obrátil se k Phoebe. „Smím vás požádat o příští tanec, lady Phoebe?“

„Poslyšte, pane,“ upozornil ho Kilbourne. „Lady Phoebe se na tanečním parketu necítí dvakrát dobře.“

„Nesmysl,“ prohlásila Phoebe. „Zatančím si moc ráda.“ Věnovala Kilbournovi rozjařený úsměv. „Snad se uvidíme později, pane.“

Kilbourne sklonil hlavu k její ručce, jeho rozhořčení však bylo téměř hmatatelné. „Dychtivě budu očekávat další příležitost k rozmluvě, lady Phoebe. Jak jsem říkal zrovna před chvílí, rád bych si s vámi dnes večer pohovořil v soukromí.“

„Uvidíme,“ prohodila Phoebe nezávazně a zavěsila se do Gabriela.

Gabriel pocítil vlnu uspokojení nad tím, že se mu podařilo Phoebe odlákat z Kilbournovy blízkosti. Zhoupl se s ní v první otáčce valčíku a ucítil, že na okamžik zatápala. Ihned ji podepřel. Bylo to snadné, protože byla lehká jako pírkó.

Zářivě se na něj usmívala. „Jsem moc ráda, že jste tady, mylordě. Máte pro mě nějaké novinky?“

Gabriel ji sevřel pevněji v pase. „Copak nedokážete myslet na nic jiného než na to své pátrání, Phoebe?“

„A nač bych měla podle vás myslet?“

„Co třeba Kilbournova žádost o ruku? Může přece přijít každým okamžikem. Podle mne by vás to mělo zajímat.“

Phoebe pod zlatou maskou užasle zamžikala. „Vy víte o záměrech lorda Kilbourn?“

„Vaše matka se mi dnes svěřila, že už se nemůže dočkat, až se ten pán konečně rozhoupe.“

„Dobré nebe. Matka vás byla navštívit?“

„I vaše sestra.“

Phoebe si ustaraně hryzla spodní ret. „Doufám, že vás to, co vám řekly, neodradilo, pane. Ujistila jsem vás, že se svou rodinou si dokážu poradit. Nesmíte se od nich nechat zastrašit.“

„Věřte mi, Phoebe, vaše rodina mě nezastrašila. Ale se zájmem jsem vyslechl, že se co nevidět budete vdávat.“

Phoebe se zasmála. „Kdepak, mylord. Ujišťuji vás, že pokud se Kilbourn vůbec na žádost o ruku zmůže, zdvořile ho odmítnu.“

„Pročpak?“ chtěl vědět Gabriel. Uvědomil si, že musí o jejím vztahu s Kilbournem vědět všechno.

Phoebe pod škraboškou zvedla oči v sloup. „Kdybyste ho znal tak dlouho jako já, věděl byste, že by to pro mě byl nesnesitelný manžel.“

Gabriel svařstil obočí. „Je přece hrabě, a navíc nesmírně bohatý, jak jsem slyšel.“

„Ten chlap je domýšlivý snob. Věřte mi, tyhle lidi rozpoznám na dálku a rozhodně se za nikoho takového nevdání. Nedovedu si představit, že bych se připoutala k takovému pompéznímu náfukovi na celý život. Bylo by to peklo.“

„Jinými slovy,“ podotkl Gabriel, „obáváte se, že vám zatrhne to vaše neuvážené počínání, nemám pravdu? Konec s půlnočními schůzkami s cizími muži, konec dobrodružných výprav.“

„Kilbourn by nezůstal jen u toho. Je příšerně úzkoprsý a nic mu nejde pod nos. Teď to tolik nedává najevo, protože se mi dvoří, ale jakmile bychom se vzali, začal by mi vybírat přátele a předepisovat, co mám nosit a co ne, to vím jistě. Neměla bych vůbec žádnou svobodu.“

„A vám na vaší svobodě hodně záleží, vidíte?“

„Strašně moc. Maminka mě ujišťuje, že inteligentní žena dokáže muže, jako je Kilbourn, zvládnout, ale já nehodlám riskovat.“ Phoebe se usmála. „Víte, mylord, že Kilbourn dokonce odsuzuje i

takové knihy, jako je ta vaše? Jsem přesvědčena, že by mi je zakázal jako všechno ostatní.“

Così v Gabrielově nitru se uvolnilo. Pomalu se usmál. „V tom případě vám musím dát za pravdu. Kilbourne by byl nesnesitelný manžel.“

Phoebe se blaženě zasmála a oči jí pod zlatou škraboškou zlatě zasvítily. Třpytivá vlákna síťky se leskla ve světle lustrů. Gabriel na ni pohlédl a chvíli si nebyl jist, jestli drží v náruči skutečnou ženu nebo nějakou čarodějku.

Zmocnila se ho obava, jestli ho neočarovala. V žilách mu zabouřila touha. Mimoděk zesílil sevření. Kilbourn si nesmí vzít za žádnou cenu.

„Mylorde?“ Naklonila hlavu a zadívala se mu do maskovaného obličeje. „Stalo se něco?“

„Pojďme ven do zahrady nadýchat se čerstvého vzduchu,“ zamumlal Gabriel.

Phoebe neodporovala, když se s ní zastavil u francouzských dveří. Když však zprudka vykročil do zahrady, ztratila rovnováhu.

„Ne tak rychle, mylorde.“ Zachytila se ho, aby neupadla.

„Držím vás,“ řekl klidně a přitáhl si ji pevněji k boku. *A nepustím, dodal v duchu. Přinejmenším dokud nebude hotov s tvou rodinou.*

„Zahrada Brantleyových je vskutku velkolepá,“ spustila Phoebe konverzačním tónem, když vykročili po cestě vysypané štěrkem. „Už jste tady někdy byl?“

„Ne.“ Gabriel se zhluboka nadechl chladného nočního vzduchu. Ze všech sil se snažil potlačit smyslnou touhu, která mu bouřila v těle.

„Je velmi rozlehlá. Mají tady i oranžerii, labyrint a jezírko s rybami.“ Phoebe upřela pohled do tmy. „V noci toho pochopitelně moc vidět není, ale když jsem tady byla ve dne, udělalo to na mě velký dojem.“

„Phoebe?“

„Ano, mylorde?“

„Nemám náladu na výklady o zahradě.“

„Já to věděla,“ zvolala Phoebe nadšeně. „Odvedl jste mě sem, abyste mi pověděl, co jste vypátral, vidíte? Povězte mi, co jste zjistil, mylorde. Jsme o něco blíž k cíli?“

„Jak se to vezme.“ Gabriel ji táhl dál od osvětleného domu, hlouběji do temnoty rozlehlé zahrady. „Myslím, že mohu s jistotou tvrdit, že pravděpodobně zaznamenám úspěch.“

„Výborně.“ Phoebe k němu vzhledla. „A na co jste přišel? Máte zprávu od některého knihkupce? Nebo jste získal informace v klubu?“

„Objevilo se několik náznaků, které mám v úmyslu prozkoumat,“ odvětil neurčitě Gabriel. Povšiml si, že na ně z domu není vidět, a zvolnil krok.

Všude kolem nich se tyčily keře ostříhané do nejrozmanitějších tvarů. Měsíční světlo odhalilo několik mytologických figur. Mezi podivnými okřídlenými tvory a draky chrlícími oheň se vinula šterková cesta.

„To moc ráda slyším, mylord.“ Phoebe se rozhlédla po prapodivných tvarech a zaváhala. „Tahle zahrada je vážně kouzelná, ale v noci z ní člověku běhá mráz po zádech, nemyslíte?“ Přistoupila blíž ke Gabrielovi. „Ve dne to všechno vypadá moc zábavně, ale ve tmě si s člověkem začne zahrávat fantazie.“

„A vy máte bujnější fantazii než všichni ostatní,“ dodal Gabriel.

„Od vás to sedí, pane. Vždyť si vyděláváte na živobytí sepisováním smyšlených příběhů.“

„Které by vám Kilbourne jistě zakázal číst, až by se s vámi oženil.“ Gabriel zůstal stát ve stínu vřhaném olbřímím zeleným Pegasem.

Phoebe se rozmarně usmála. „Právě jsem vám vyložila, že možnost, že by se se mnou Kilbourne oženil, je nepatrná. Proč se k tomu pořád vracíte, pane?“

„Ať se propadnu, jestli to vím.“ Gabriel cítil, jak ho jeho touha přemáhá. Dáma ho bez odporu následovala do tmy. Nemá ani potuchy o tom, co se sluší a patří. Je nerozvážná a příliš smělá a je to Claringtonová dcera.

Zaslouží si to.

Gabriel ji prudce strhl do náruče a políbil.

Phoebin tichý polekaný výkřik rychle umlkl. Nebránila se. Naopak, nesměle se k němu přivinula.

Cítil, jak se mu její paže pokradmu sunou kolem krku, a zalila ho vlna vítězného vzrušení. *Chce ho.* Dlaní jí podepřel šíji a s rozmyslem polibek prohluboval. Pak sklonil hlavu a políbil ji na krk. Zachvěla se.

„Gabrieli.“ Ve Phoebině hlase znělo ženské vzrušení, které ho okouzlo.

Prsty mu vjela do vlasů a sevřela je s neomylnou naléhavostí. Gabriel cítil, jak mu cuká ve ztopořeném mužství.

„Líbí se ti to?“ zeptal se s ústy na jejím hrdle. „Řekni, že se ti to líbí.“

„Ach, ano.“ Phoebe se zajíkla, když uchopil do zubů její ušní lalůček.

„Pověz mi, jak se ti to líbí,“ naléhal. Její vnímavost ho okouzila. Celá se chvěla a její odezva ještě vybičovávala jeho vlastní touhu.

„Moc se mi to líbí. Nikdy jsem nic takového nezažila, Gabrieli.“

Táhl ji dál do tmy mezi vysoké keře. V té chvíli dokázal myslet jen na to, jak najít co největší soukromí. Nemohl se dočkat, až začne objevovat poklady jejího těla.

Slyšel, jak vyjekla, když jí stáhl rukávek. Zabořila mu obličej do ramene a pevně ho objala, když jí měsíční paprsek ozářil obnažené ňadro.

Gabriel sklopil oči a pomyslel si, že něco tak krásného jakživ neviděl. „Jsi dokonalá, Phoebe.“

„Ach, Gabrieli.“ Dál mu skrývala obličej na rameni.

„Dokonalá.“ Uchopil do dlaně to sladké, jako jablko tvarované ňadro a přejel palcem po bradavce, která se ihned vztyčila.

Sklonil hlavu a uchopil ji ústy. Phoebina reakce byla okamžitá. Tiše vykřikla a přitiskla se k němu jako k poslední záchraně před utopením.

Gabriel si pomyslel, že tonoucí je spíš on. Ztrácel se ve Phoebině měkkém teple. Její vůně mu stoupala do hlavy a opanovala jeho smysly. Chtěl poznat, jak bude chutnat, jaké to bude, až vedle něj bude ležet nahý. Bolestně toužil zjistit, jaké to bude, až bude hluboko v ní. Nemohl se dočkat, až se mu v náručí rozechvěje naplněnou rozkoší.

Nikdy žádnou ženu nechtěl tak jako teď Phoebe.

V závratí vášně, kterou nehodlal zkrotit, zatáhl Phoebe hlouběji mezi zelené keře. Zastavil se, strhl ze sebe plášť a rozprostřel ho na trávu.

Phoebe se chvěla, ale nebránila se, když ji stáhl na plášť a ulehl vedle ní. Dotkla se jeho tváře. Jeho maska stejně jako její zakrývala pouze oči. Prsty měla nesmírně něžné.

„To se mi snad zdá, Gabrieli.“

„Mně taky. Necháme si ten sen zdát společně.“ Sehnul hlavu a jemně uchopil do zubů její bradavku.

Prohnula se mu v pažích a tiše zasténala. Hladil ji dlaní po těle a laskal křivku boků a stehén.

Nahmátl lem tyrkysových a zlatých šatů a pomalu je vysunul nahoru. Přejel jí dlaní po celé délce nohy, přes punčochu a podvazek uvázaný pod kolenem. A potom zkoumal dál, sunul prsty výš, po jemné pokožce na vnitřku stehna. Cítil její teplo a málem z něj zešílel.

Phoebe přidušeně vykřikla, když se jeho dlaň sevřela na horkém a vlhkém místěčku mezi nohama.

„Gabrieli.“

„Pst, lásko.“ Líbal ji na hrdlo a pak znovu na ňadro. „Dovol mi, abych tě hladil. Jsi už vlhká. Cítím na prstech tvou vláhu.“

„Ach, bože,“ vyjekla. Oči měla v měsíčním světle obrovské a rty užasle pootevřené.

Gabriel zvedl hlavu a pozorně sledoval její maskovanou tvář, zatímco pomalu a opatrně otevíral měkké a kypré záhyby, střežící její svatyni. Všiml si, jak si špičkou jazyka přejela koutek úst. Celou dobu mu křečovitě svírala ramena.

Když jí jemně vsunul dovnitř jeden prst, málem ztratil poslední zbytek sebeovládání. Je tak těsná. Tak horká. Tak připravená.

Phoebe strnula, otevřela ústa a v očích měla skelný pohled. „Gabrieli?“

Gabriel nabyl jistoty, že v tak intimní situaci s mužem dosud nebyla. To poznání ho naplnilo vítězným blahem. Ať pro ni Neil Baxter znamenal cokoli, nedovolila mu, aby se s ní miloval. Náhle se ho zmocnilo prudké nutkání ochránit ji, ačkoli ji v té chvíli zaučoval v její vlastní vášni.

„Uklidni se, má sladká. Budu moc opatrný.“ Gabriel ten slavnostní slib zpečetil sprškou drobných polibků na ňadra. „Nezpůsobím ti bolest. Budeš mě chtít stejně, jako chci já tebe.“

Jemně v ní pohyboval prstem a pak ho pomalu vysunul. Cukla sebou, ale neodtáhla se od něj. Znovu do ní vníkl prstem a pak začal hladit drobný citlivý výstupek, ukrytý v jemném ochlupení. Phoebe strnula a vykřikla. Hladil ji dál.

„Gabrieli, já ne... nemůžu myslet...“

„Teď není čas myslet. Je čas cítit. Mám ti říct, jak tě cítím já? Jsi sladká. Sladká, měkká a vnímavá. Bože můj, je to jako hladit tekutý oheň.“

„Ach, och, Gabrieli, je to tak zvláštní...“

Cítila, jak se její tělo víc a víc stahuje kolem jeho prstu. Hladil ji dál, okouzlen její odezvou. Když se začala zvedat proti jeho ruce a

mlčky žádala víc, měl pocit, jako by obdržel poklad nevýslovné ceny.

Phoebe začala velmi rychle dýchat. Gabriel cítil, jak její tělo spěje k vyvrcholení, jaké dosud nezažilo. Nejraději by své vlastní nadšení začal vykřikovat ze střech. Po dnešní noci se na něj bude dívat jako nikdy předtím.

Po dnešní noci si na Neila Baxtera ani nevzpomene.

Vtom zaslechl tiché skřípání podrážek na štěrk, jen vteřinu předtím, než mu Phoebe v náruči vzplála plamenem. Zareagoval instinktivně, protože mu bylo jasné, že Phoebe nic neslyší. Na to vězela příliš hluboko v předivu elastického opojení, do něž ji přivedl. Bylo příliš pozdě pokoušet se ji probrat.

Udělal to jediné, co mohl. Ve chvíli, kdy se mu začala v náruči třást a svíjet, přikryl její ústa drtivým polibkem. Jen tak se mu podařilo její tiché výkřiky jakž takž ztlumit.

Pak ji k sobě rychle přivinul, zabalil ji do černého pláště a pevně ji objímal, dokud neodezněly poslední drobné záchvěvy.

Chvíli bylo napjaté ticho a potom Phoebe ochabla.

Na druhé straně keře zaskřípal štěrk. Phoebe sebou v Gabrielově náruči trhla. Pochopil, že ten zvuk slyšela. Znehybněla a pevně se k němu přitiskla.

„Lady Phoebe?“ zavolal ze tmy hlasitě Kilbournův hlas. „Haló, jste tady někde?“

Gabriel vycítil Phoebin úlek. Nahnul se k ní a nezvučně jí sykl do ucha: „Pst.“

Horečně kývala, že rozuměla.

Kilbourne přišel ještě blíž. Gabriel k sobě Phoebe dál pevně tiskl. Rozhlédl se a ujistil se, že jsou ze všech stran obklopeni zelenými stěnami vysokých keřů. Při troše štěstí sem Kilbourne nezajde.

Kroky se blížily víc a víc. Gabriel tajil dech a v duchu Kilbournu nabádal, aby se nezastavoval. Pak se z opačné strany křoví ozvala tlumená kletba a Kilbournovy kroky se začaly vzdalovat. Gabriel pochopil, že se Kilbourne vrací do domu, a oddychl si.

Ještě nějakou dobu počkal, dokud si nebyl jist, že markýz je bezpečně z doslechu, a potom Phoebe pomohl ze záhybů černého pláště.

Posadila se a vypadala rozkošně ucouraně. Čelenku měla nakřivo a zpod zlaté sít'ky se draly uvolněné prameny vlasů. Masku se jí svezla na nos.

„Proboha, to bylo těsné,“ vydechla Phoebe a pokoušela se dát si vlasy do pořádku. „Děším se, co se mohlo stát, kdyby nás Kilbourne viděl.“

Gabriela, jehož tělo dosud naplňovala touha a neuvolněné napětí, její poznámka nevysvětlitelně popudila. „Teď je trochu pozdě na obavy o dobrou pověst, madam.“

Phoebe se zarazila s prsty na okraji čelenky. „To máte nejspíš pravdu. Unikli jsme jen zázrakem. Považte, že kdyby nás Kilbourne přistihl v té nanejvýš kompromitující situaci, musel byste hned zítra ráno oznámit naše zasnoubení.“

Gabriel vstal a postavil ji na nohy. „A vás snad to pomyšlení děsí, madam?“

„No ovšem.“ Vzhledla k němu a narovнала si masku.

„Protože by to šokovalo vaši rodinu?“

„O mou rodinu tady přece nejde ani v nejmenším. Je mi čtyřiaadvacet a dělám si, co se mi líbí. Problém je v tom, Gabrieli, že nijak zvlášť nestojím o manželství, ačkoli jsem právě zjistila, že v sobě má i přednosti, o kterých jsem dosud neměla ani tušení.“

„Zatraceně.“

„Ale pokud bych se měla vdát,“ pokračovala, jako by se nechumelilo, „tak jediné z lásky, a ne proto, že mě přistihli, jak se u Brantleyových válím v křoví.“

Gabriela to urazilo ještě víc. Přistoupil až k ní a hrozivě se nad ní tyčil. „Bylo to daleko víc, než jen válení v křoví, madam. A že se tak ptám, pročpak si myslíte, že bych se cítil povinen oznámit naše zasnoubení, kdyby nás přistihli?“

„Ach, vy byste určitě udělal, co se sluší a patří, Gabrieli. Máte už takovou povahu.“

„Žalostně se ve mně pletete, madam. Aby bylo jasno, nejsem rytíř vašich snů. Nejsem žádný král Artuš.“

Phoebe se pousmála. Stoupla si na špičky a zlehka ho políbila na rty. „Váš pancíř je možná trochu zašlý, ale pod ním je pořád tentýž hrdina jako před osmi lety. Nepomáhal byste mi v mém pátrání, kdyby to bylo jinak.“

„Krucinál, Phoebe –“

„Vím, že jste před osmi lety miloval mou sestru a že já se jí ani v nejmenším nepodobám, takže nepřipadá v úvahu, abyste se někdy zamiloval do mne.“

„Vůbec nevíte, o čem mluvíte, Phoebe,“ namítl Gabriel.

„Ale ano. Já vždycky vím, o čem mluvím. A jelikož se nechci provdat za muže, který mě nemiluje, a jelikož vím, že muž jako vy se také nehodlá oženit bez lásky, podobného dobrodružství jako dnes v noci se napříště musíme vyvarovat.“

Gabriel na ni hleděl jako omráčený. „A to čekáte, že s tím budu souhlasit?“

„Abyste mi nerozuměl špatně, mylordé,“ dodala honem. „Bylo to vážně nesmírně příjemné.“

„Příjemné.“

„No, možná víc než jen příjemné. Ale jsem si jistá, že si uvědomujete, jak to bylo nebezpečné. Přece nechcete být po zbytek života ke mně připoután jen kvůli takovému pomíjivému prohřešku.“

„Nemůžu uvěřit, že jste táž žena, s níž jsem měl schůzku v noci na silnici do Sussexu.“

„Ano, ovšemže jsem. Víím, že si o mně myslíte, že jsem zbrklá, ale to ještě neznamená, že jsem úplný idiot.“

„Tak se mi zdá, že to vaše matka vidí správně,“ prohodil Gabriel. „Stěžovala si, že máte na své nápadníky příliš velké nároky. Nechcete se vdát za Kilbourn, protože by se vás snažil vést –“

„Řekněte rovnou tyranizovat. A máte pravdu, Kilbourn si opravdu vzít nechci.“ Znechuceně se otřásla.

Gabriel na ni vrhl posupný pohled. „A nechcete se vdát za nikoho, kdo před vámi nepadne na kolena a neodpřísáhne vám nehynoucí lásku –“

„Přesně tak.“

„Vaše matka si myslí, že hledáte nějakého zpropadeného rytíře jako z legendy.“

Zářivě se na něj usmála. „A proč bych měla brát zavděk něčím menším?“

„Vy, madam, jste na svůj pokročilý věk až příliš vybíravá. Dobrý bože. Proč já tady vlastně s vámi klábosím o manželství?“

„To vážně nevím. Proč vlastně, mylordé?“

„Nechme to být. Promluvíme si o tom někdy jindy. Můžete vzít jed na to, že si zážitek z dnešní noci dřív nebo později zopakujeme. A že nezůstane jen u něj.“ Gabriel ji popadl za ruku a vykročil do úzké uličky mezi keři.

„Není o čem debatovat, Gabrieli. V tomhle ohledu musím být, bohužel, zcela neoblomná. V budoucnu nesmíme tolik riskovat.“

„Je o čem debatovat. Je toho spousta. Jestli si myslíte, že vás po dnešku nechám na pokoji, tak jste blázen.“ Zamračil se, když si uvědomil, že jsou na konci uličky a před nimi se tyčí další keř. „Co je to, krucinál?“

„Propánakrále.“ Phoebe se rozhlédla po vysokých zelených stěnách, které je obklopovaly. „Tak se mi zdá, že jsme zabloudili do Brantleyho labyrintu. Je na něj strašně pyšný. Až dosud z něj nikdo nenašel cestu ven bez pomoci. Jen Brantley zná cestu.“

Gabriel znechuceně udeřil pěstí do křoví. „To nám ještě scházelo.“

„Žádný problém tady nevidím, Gabrieli,“ prohlásila Phoebe a povzbudivě se na něj usmála. „Vzpomínám si, že hrdina vaší knihy se na straně tři sta čtyři také ocitl v bludišti.“

„To ano. Ale proč to sem teď pletete?“

„Vzpomínám si, že našel cestu ven díky nějaké velice chytré úvaze,“ připomněla Phoebe. „Mám ve vás naprostou důvěru a vím, že nás pomocí toho postupu dostanete ven. Ale měl byste sebou hodit. Musíme se vrátit do tanečního sálu, než mě kromě Kilbourny začne hledat ještě někdo další.“

Když Gabriel později té noci stoupal po schodech ke svému pronajatému domu ve městě, nebylo mu příliš do smíchu. Vlastně měl velmi podivnou náladu.

Poznání, že Phoebe je víc než kdy předtím přesvědčena, že patří mezi hrdiny, jeho rozmrzelost ještě prohloubilo.

Tak dobrá, našel cestu z toho Brantleyho idiotského bludiště, a co má být? Nebylo to zase tak těžké. Jednoduše položil dlaň na jednu zelenou stěnu a neodtáhl ji, dokud nebyli venku.

Stejnou techniku použil hrdina *Dobrodružné výpravy*. Gabriel si ten návod přečetl před lety v jednom středověkém rukopise, ani ve snu ho však nenapadlo, že ho někdy použije ve skutečném životě.

V skrytu duše se mu ulevilo a také ho dost udivilo, že to opravdu funguje.

Phoebe si tím byla od začátku jistá. *Tak vidíte. Já věděla, že to dokážete, Wylde. Pro člověka vašeho ražení je to přece součást řemesla.*

Gabriel měl sto chutí přehnout ji přes koleno. Její utkvělé přesvědčení, že je zaměnitelný s románovým hrdinou, ho začínalo pořádně dopalovat.

„Běžte si zase lehnout, Sheltone,“ vyzval ospalého komorníka, který mu otevřel. „Budu ještě pracovat.“

„Prosím, mylord,“ opáčil Shelton a poslušně zmizel ve dveřích za schodištěm.

Gabriel odešel do knihovny, hodil černý plášť na židli a zapálil lampu na psacím stole. Z křišťálové karafy na stolku před krbem si nalil sklenku brandy. Palčivá tekutina utišila jeho zklamané pocity. Pohledem zavadil o plášť, který měl ten večer na sobě.

V hlavě mu znovu vybuchly vzrušující vzpomínky na Phoebe, na to, jak vypadala v měsíčním světle, jak mu plápolala v náručí.

Nedopadlo to ani zdaleka tak, jak si naplánoval.

Ne že by mu pomsta nevycházela, uvědomil si. Problém je spíš v tom, že si ji začíná rozmyšlet. Co to s ním je? Nechápal to.

Vypadalo to tak slibně, když odjížděl z Ďáblovy Mlhy. Bude se Phoebe dvořit tak dlouho, až ji svede, čímž poníží a urazí Claringtonovy. Až tu nerozvážnou uličnici dostane do postele, Clarington bude muset spolknout svou pýchu a žebrat, aby se s ní Gabriel oženil.

Těšil se, jak Claringtonovi pohlédne zpřímá do očí a ruku zruinované dcery odmítne. Teprve tehdy se Clarington dozví, že Gabriel není žádný lovec věna a že neexistuje způsob, jak ho ke sňatku přinutit.

Phoebe to bude patřit. Je to nezvládnutelná uličnice, impulzivní a tvrdohlavá ženská, která se krutým způsobem poučí, že projednou riskovala příliš, že sehrála o jednu nebezpečnou hru víc, než měla.

Gabriel své neklidné svědomí chlácholil ujištěním, že Phoebe přece není žádné nezkušené děvče sotva odrostlé školním lavicím. Je jí už čtyřicet a dává si schůzky s cizími muži v noci na opuštěných venkovských cestách.

Nemá pochopitelně v úmyslu chvástat se svým úspěchem, jakmile bude po všem. Nehodlá řečené dámě zničit pověst před celou společností. Jeho jediným cílem je podupat bezmeznou pýchu hraběte z Claringtonu.

Jde mu o prostou a přímočarou pomstu.

Zadíval se na černý plášť a v duchu si vybavil, jak Phoebe reagovala na jeho doteky. Byla tak sladká, tak vášnivá. Když ji přivedl k jejímu prvnímu vyvrcholení, zmocnil se ho pocit, že je skutečně tím skvělým rytířem, kterého v něm viděla. Když uslyšel přicházet Kilbournu, jeho první popud byl ochránit ji.

Gabriel znovu usrkl brandy a vzpomínal, jak se Phoebiny oči obdivně rozzářily, když našel cestu z bludiště. Potrásl hlavou nad její neochvějnou vírou, že jí pomůže najít vraha Neila Baxtera.

Začíná se to zpropadeně komplikovat.

K čertu, možná by se s tou nezbedou měl rovnou oženit a bylo by po starostech.

To pomyšlení jím otřásl do morku kostí.

Zatraceně. Přece teď nepodlehne slabosti. Není k tomu důvod. Může mít přece obojí: dāmu i pomstu.

Vybavil si Phoebiny rozesmáté oči a nevinnou nebojácnost.

Přistoupil k oknu a obezřetně zvažoval ten nehorázný nápad, že by Phoebe učinil svou hraběnkou.

Znamenalo by to, že by se musel vzdāt své pomsty vůči její rodině.

Pravda, mohl by je pak trápit o to déle, ale dříve nebo později by stejně přišli na to, že není lovec věna, za kterého ho mají. Je možné, že by si ho nezamilovali nikdy, ale neměli by už důvod stavět se proti němu. Má koneckonců všechno, co u Phoebina manžela požadují.

Znamenalo by to, že by musel najít způsob, jak zvládnout smělou a dobrodružnou ženu, která mu nepochybně po zbytek života bude dávat co proto.

Znamenalo by to mít Phoebe v posteli.

Zjistil, že se na svůj odraz v okně usmívá.

U sta hromů. Mohl by dopadnout hůř. Ona si podle jeho nově vymyšleného hesla *Odvážím se rozhodně počiná už teď*. Má kuráž. Bude dobrou matkou jeho synům.

A nejen to. Phoebe je zaručeně jediná žena, s níž se dosud setkal, kterou by život na Ďábově Mlze nadchl. Každá jiná ctihodná příslušnice londýnské smetánky by do toho starého hradu, kde tak příšerně táhne, vůbec odmítla vkročit.

Ano, mohl by dopadnout i hůř.

Uvědomil si, že se chystá zanechat pomsty, a to poznání jím otrásl. Bude si to muset ještě důkladně rozmyslet, než učiní nezvratné rozhodnutí.

Obrátil se a přešel k psacímu stolu. Postavil sklenku s brandy a vztáhl ruku k lampě. Při pohledu na stůl se však zarazil. Něco tady není v pořádku. Jedna ze zásuvek byla pootevřená, jako by někdo spěchal a nestačil ji dovřít.

Když odcházel, byly všechny zásuvky zavřené. A zamčené.

Někdo se mu hrabal ve stole.

Spisovatelská část jeho mysli málem podlehla panice. Vytrhl zásuvku se *Ztreštěným podnikem* a chvatně kontroloval čísla stránek. Pak pomalu klesl na židli a ulehčeně zaklel, protože žádná nechyběla.

Pak však zvítězil zdravý rozum. Gabriel vstal a začal kontrolovat obsah malé knihovny. Při bližším zkoumání mu bylo jasné, že s několika knihami bylo hnuto, nezdálo se však, že něco chybí. Rozhlédl se po místnosti a po zařízení. Bylo mu divné, že vetřelec neodnesl stříbrné svícny nebo pěknou vázu z černého wedgwoodského porcelánu. Obojí by mohl slušně zpeněžit.

Někdo mu důkladně prohledal knihovnu, nic však neodcizil. Gabriel by se cítil daleko méně nesvůj, kdyby zmizela nějaká

cennost. Takhle se mu začaly ježít vlasy vzadu na šíji. A vyvstaly před ním otázky.

Ráno vyzpovídá služebnictvo. Zjistí-li, že do toho není nikdo z nich zapleten, nařídí Sheltonovi, aby učinil opatření, která by podobným incidentům předešla.

Tři dny po maškarním plese u Brantleyových, právě když Phoebe seděla s Meredith v salonu Claringtonová městského domu, vtrhla k nim vítězně Lydia.

„Je bohatý, je bohatý. A Kilbourne je zadlužený. Věřily byste tomu? Ze všech lidí zrovna Kilbourne. Kdo by si to byl pomyslel?“ Lydia byla bez sebe vzrušením. „Počkejte, až se o tom dozví váš otec.“

Phoebe na matku užasle pohlédla. „O čem to, propánakrále, mluvíš, maminko?“

„O Kilbournovi. A o Wyldovi.“ Lydia si strhla módní francouzský čepec a hodila ho na židli. Pak se snesla na žlutou pohovku se vznešeností Kleopatry usedající na trůn. „Nalejte mi některá šálek čaje.“

„Ano, maminko.“ Meredith uchopila zelenobílou worcesterskou konvici.

„Anebo ne,“ opravila se Lydia kvapně. „Podívej se, jestli je v té karafě nějaké sherry, Phoebe. Potřebuji nějaký lék. Byl to pro mne obrovský otřes.“

Zatímco Phoebe vstala a šla pro karafu, Meredith vrhla na matku lehce káravý pohled. „Uklidni se, maminko. Jsi úplně bez sebe.“

„To bych řekla.“ Lydia vytrhla Phoebe z ruky sklenku sherry a napila se. „Však taky mám proč. Jen počkejte, až vám vylíčím všechny podrobnosti.“

Phoebe se posadila a zvědavě se zeptala: „Kde jsi k té novince přišla, maminko?“

„Na partii karet u lady Birkenshawové. Nellie byla tak rozčilená, že si vůbec nedávala pozor na karty. Vyhrála jsem na ní tři sta liber, než jí vůbec došlo, co se děje.“ Lydia se na chvíli odmlčela a kochala se svým úspěchem. „Jenže pak jsem se dozvěděla tu novinku a

musela jsem karet nechat úplně. Vůbec jsem se nedokázala soustředit.“

„Jakou novinku?“ naléhala Meredith. „Co jsi to povídala o Kilbournovi?“

„Je na mizině, zruinovaný, finančně na dně. Ten člověk prostě nemá ani penny.“ Lydia se znovu napila sherry. „Ne že by to bylo poznat, pochopitelně. Celou sezonu to dokázal skrývat. Lord Birkenshaw na to přišel až dnes ráno. Jeho právník ho totiž přišel vatovat, aby s Kilbournem neuzavíral žádné obchody.“

„Aha,“ řekla Phoebe. „Proto mě celou sezonu tak pronásledoval! Sháněl bohatou partii. Já věděla, že to nebude jen tak, když jsem mu najednou jako budoucí manželka tak vhod.“

„Dobrý bože.“ Meredith to ohromilo. „Kilbourne doufal, že Phoebe získá, než se provalí pravda o jeho finanční situaci.“

„Přesně tak.“ Lydia postavila sklenku. „Jen počkejte, až to uslyší váš otec. Ten bude zuřit. Kilbourne celou tu dobu pásl jen po Phoebině věnu.“

„A já si myslela, že na ni bude mít zdravý, stabilní a zralý vliv,“ povzdychla si lítostivě Meredith. „Taková škoda.“

Phoebe pohlédla na matku a na sestru. „Nemá smysl nad tím truchlit. Celou dobu jsem vám dávala jasně najevo, že Kilbournovu nabídku přijmout nehodlám.“

„Je přece hrabě,“ připomněla jí Meredith.

„Je to snob,“ odsekla Phoebe.

Lydia zvedla ruku. „Tak dost, je to za námi. Bylo to o vlásek, ale dobře to dopadlo. Dobrá zpráva je, že můžeme uvažovat o nabídce od Wylde.“

Phoebe a Meredith na ni vytřeštily oči.

„Co to povídáš, maminko?“ otázala se Meredith.

Lydia se samolibě usmála. „Mé drahé, Wylde je pohádkově bohatý.“

Meredith zalapala po dechu. „Cože?“

„Je to tak.“ Lydia se na Phoebe spiklenecky usmála. „Je stejně bohatý jako váš otec. Já vždycky říkala, že ten hoch to v Tichomoří dotáhne daleko.“

Phoebe polkla. „Tomu nevěřím.“

„Ale ano, je to pravda. Nellie si tím byla skálopevně jistá. Ten právník, který jejího manžela varoval před Kilbournem, mu poradil, aby zvážil investici do některé z Wyldových lodí.“

„Lodí?“ Meredith div nevypadly oči.

„Lodí,“ potvrdila Lydia. „Množné číslo. Má víc než jen jednu loď, má jich hodně a má nanejvýš lukrativní smlouvy s Amerikou. Wylde byl až dosud velmi diskrétní, pokud šlo o stav jeho financí, ale dřív nebo později to muselo vyjít najevo. Jeho obchody jsou příliš rozsáhlé, než aby se daly dlouho tajit.“

„Dobré nebe,“ vydechla Meredith. „Proč to vlastně tolik tajil? A proč dráždil otce předstíráním, že se zajímá o Phoebe?“

Lydia se zamračila. „Nevěřím, že to předstíral. Myslím, že to myslí naprosto vážně. A pokud jde o to dráždění, řekla bych, že se pouze snaží Claringtonovi oplatit stejnou mincí za to, co musel podstoupit před osmi lety.“

Phoebe se nad tím nedorozuměním zhrozila. „Maminko, musím tě ujistit, že Wylde a já jsme pouze přátelé. O svatbě mezi námi nepadlo ani slůvko. Nesmíš se oddávat falešným představám.“

„Tak to vidíš.“ Meredith si nalila další šálek čaje. „Já to věděla. Wyldovy záměry nejsou čestné, ať už má za lubem cokoli.“

Phoebe se k ní otočila. „Takhle nesmíš mluvit, Meredith. Wylde je velmi čestný člověk.“

„Jestli je to pravda, tak proč tě obletuje a nedá sebestěně najevo, že tě chce požádat o ruku?“ pustila se do ní Meredith.

„Protože jsme přátelé,“ odsekla Phoebe zprudka a zmocnilo se jí zoufalství. Těžko jim mohla povědět o pátrání po Neilově vrahovi. „Máme společné zájmy. Ujišť'uji tě, že v tom nic víc není.“

Meredith smutně potřásla hlavou. „Je mi to tak líto, Phoebe. Ale musíš být realistická. Existuje pouze jeden důvod, proč je Wylde v jednom kuse ve tvé společnosti. Kuje pikle, jak zničit tvou pověst, a tak se nám všem pomstít.“

Phoebe vyletěla ze židle. „Mýlíš se a já už ty nesmysly nebudu poslouchat. Wylde a já svatbu neplánujeme. Jsem si velmi dobře vědoma, že nejsem jeho typ. Ale jsme přátelé a chceme jimi zůstat. A to je všechno.“

Vyběhla z pokoje a utíkala nahoru po schodech do své ložnice. Zavřela za sebou dveře a vrhla se do křesla u okna.

Tak Gabriel je přece jen bohatý. Co to vlastně znamená?

Ta skutečnost ji vlastně příliš nepřekvapila. Gabriel přece patří k těm úžasně schopným mužům, kteří působí dojmem, že zvládnou všechno, do čeho se pustí. A jelikož se vydal do Tichomoří nashromáždit bohatství, co je divného na tom, že uspěl?

Jestli je zámožný nebo chudý, bylo Phoebe zcela lhostejné. Zamilovala se do něj z docela jiných důvodů.

Zamilovala se.

Ano, zamilovala. Phoebe zavřela oči a pevně sevřela opěradlo křesla. Docela dobře si to může přiznat. Je do Gabriela zamilovaná od chvíle, kdy se s ním setkala na té měsícem ozářené cestě v Sussexu.

Od chvíle, kdy ji poprvé políbil.

Možná ještě předtím. Smutně zauvažovala, jestli se do něj nezamilovala, už když četla jeho první rukopis a zjistila, že autorem je muž, který pro ni v mládí ztělesňoval ideál rytíře.

Nařídila tehdy Laceyemu, aby okamžitě odepsal, že román vydají. Celý dopis mu nadiktovala... *Nový druh románu. Velmi podnětně zvládnuté téma lásky...*

Zanedlouho potom se jí o něm začalo zdát. Když si uvědomila, že bude potřebovat statečného rytíře, aby jí pomohl vystopovat Neilova vraha, volba nutně padla na Gabriela.

Nebylo sporu o tom, že měla Gabriela po mnoho týdnů plnou hlavu, a začínalo jí svítat, že na něj nezapomene po zbytek svých dnů.

To je ale propletenec. Maminka je blahem celá bez sebe, že se Phoebe za Wylde provdá. Meredith se děsí, že ji Gabriel chce zkompromitovat, aby se mohl pomstít celé rodině. Anthony a otec si vezmou do hlavy něco podobně hrůzostrašného. Anebo začnou na Gabriela tlačit, aby ji požádal o ruku.

Phoebe záúpěla a zabořila tvář do dlaní. Nikdo ji neposlouchal, když se pokoušela vysvětlit, že Wylde je pouze její přítel. A kdyby jim prozradila, že jí pomáhá v pátrání, nepochopili by to a snažili by se jí v tom zabránit.

Pokud se bude příliš často vyskytovat ve Wylдовě společnosti, její rodina se utvrdí v názoru, že Gabriel buď kuje pomstu, nebo se ji chystá požádat o ruku.

Rítí se na ni pohroma. Jak dlouho to takhle může pokračovat, zoufala si.

Její zmatené uvažování přetrhlo zaklepání na dveře. „Vstupte.“

Do pokoje vešla služka a uklonila se. „Mám pro vás dopis, milostlečno.“ Podávala jí složený papír. „Před chvilkou ho dones nákej kluk.“

„Dopis?“ Phoebe překvapeně vstala. „Ukaž, ať se podívám.“

Otevřela list a zvědavě se do něj začetla.

*Slečno,
dovolte, abych se představil. Moje jméno je Rilkins. Mám malé knihkupectví na Willard Lane. Právě jsem obdržel překrásný exemplář velmi vzácného středověkého rukopisu. Ilustrace jsou překrásné a příběh se týká rytíře od Kulatého stolu. Doslechl jsem se, že se o takové knihy zajímáte. Schovám Vám ji až do čtyř hodin odpoledne. Pak budu nucen uvědomit i jiné zájemce.
S úctou*

A. Rilkins

„Dobré nebe,“ zvolala Phoebe. „Další příběh od Kulatého stolu je na světě. Jak vzrušující.“ Pohlédla na služku. „Počkej, napíšu dopis.“

„Prosím, milostslečno.“

Phoebe přistoupila k sekretáři, uchopila pero a rychle načrtla vzkaz pro Gabriela. Rilkinsův nález ho bude zajímat stejně jako ji a určitě bude chtít do obchodu jít s ní. Společně snáz stanoví hodnotu knihy.

Phoebe psaní složila a podala je služce. „Tady je to. Postarej se, ať je co nejdřív doručeno. Pak mi sem pošli Betsy a zaříd', aby Morris zapráhl do kočáru a předjel s ním. Chci si odpoledne vyjet.“

„Prosím, milostslečno.“ Služka se znovu uklonila a spěšně odešla.

Phoebe vyskočila a otevřela šatník. Uvidí se s Gabrielem, a proto musí vypadat co nejlépe. Zaváhala, jestli si má obléci zlatožlutý mušelín nebo ty nové vycházkové šaty v paví modři.

Volba padla na mušelín.

Phoebe a její komorná vyrazily během hodiny do Rilkinsova knihkupectví. Obě dvě se trochu polekaly, když zjistily, že kočár míří k řece.

Betsy vyhlédla z okénka a ustrašeně se zachmuřila. „Tohle není moc dobrá čtvrt', slečno.“

„To tedy není, víd'?“ Phoebe sáhla do kabelky a vytáhla Rilkinsův dopis. „Willard Lane. Nikdy jsem to jméno neslyšela. Ty ano?“

„Ne, ale kočí asi ví, kde to je.“

„Zeptej se ho, jestli to ví určitě.“

Betsy poslušně zvedla padací dvířka ve stropě kočáru a křikla na kočího. „Víš jistě, že se do Willard Lane jede tudy?“

„Jo, je to dole v dokách. Proč? Milostslečna tam už nechce? Mám kočár vobrátit?“

Betsy pohlédla na Phoebe. „Tak co, slečno? Vrátime se?“

„Ne, ovšemže ne,“ odvětila Phoebe. Rukopisy už sháněla i na horších místech, než bylo tohle. Třeba na opuštěné cestě v Sussexu a o půlnoci k tomu. „Takovou příležitost nesmím propást, jen proto, že si pan Rilkins nemůže dovolit obchod v lepší části města. Musíme si pospíšet.“

Ukázalo se, že Willard Lane je uzoučká ulička, vlastně to byla přímo myši díra. Majestátní kočár Claringtonovy rodiny se do ní nevešel. Kočí zastavil koně opodál a lokaj seskočil, aby doprovodil Phoebe a komornou do Rilkinsova obchodu.

Phoebe pohlédla vzhůru na stěží čitelný nápis nad vchodem a vešla dovnitř. Na první pohled bylo zjevné, že pan Rilkins není příliš úspěšný knihkupec, protože obchod vypadal velice sešle. Výloha byla tak zaprášená, že dovnitř nebylo vůbec vidět.

Když vstoupila do krámků, uvítal ji zatuchlý a plesnivý zápach. V šeru kolem sebe chvíli vůbec nic nerozeznávala. Pak se za pultem něco pohnulo.

Objevil se malý vychrtlý mužík s krysím obličejem. Zamžoural na ni přes brýle a horlivě se ukláněl.

„Vítejte v mém skromném obchodě, madam. Soudím správně, že jste přišla kvůli tomu starému rukopisu?“

Phoebe se usmála. „Ano, správně.“ Rychle se rozhlédla kolem dokola. Bylo tam úplně prázdné. Nikde v dohledu nebyl žádný další zákazník a na policích leželo jen několik zaprášených svazků. Po Gabrielovi nebylo ani stopy. „Nikdo jiný se na knihu nepřišel podívat?“

„Nikdo,“ zachechtal se Rilkins. „Poskytl jsem vám výhodu, abyste se na ni mohla podívat jako první. Teprve potom vyroзумím ostatní pravidelné zákazníky.“

Phoebe pochopila, že Rilkins zřejmě počítá, že z ní vyrazí daleko víc peněz než ze svých běžných zákazníků. „Oceňuji, že jste mě uvědomil o svém objevu, pane Rilkinsi. Smím se zeptat, jak jste zjistil, že se zajímám o středověké rukopisy?“

„Mezi těmi, kteří prodávají staré knihy, se zprávy šíří rychle, madam.“

„Aha. Takže se na to podíváme? Nemohu se dočkat, až ten rukopis uvidím.“

„Tudy, madam. Přímo tudy. Mám ho v zadní místnosti. Nechtěl jsem tak cennou věc dávat sem dopředu. Není to nejlepší čtvrt', to víte.“

„Chápu.“ Phoebe dychtivě vykročila kupředu a Betsy ji následovala.

U dveří za pultem Rilkins zaváhal. „Služebná bude muset s dovolením počkat tady. Pro tolik lidí tam není dost místa.“

Phoebe se ohlédl na Betsy a na lokaje a ujistila je: „Budou hned zpátky.“

Betsy přikývla. „Počkáme na vás venku, slečno.“

„Výborně.“

Rilkins otevřel dveře do místnůstky, která byla tmavá a úzká. Phoebe vešla dovnitř a rozhlížela se po rukopise. „Ani netušíte, jak si toho vážím, pane Rilkinsi.“

„To mě moc těší.“ Rilkins zavřel dveře.

Phoebe se ocitla ve tmě. Na malém okénku bylo tolik špíny, že sem nedopadala ani ta trocha světla, které skýtala úzká ulička.

„Rozsvítím svíčku,“ ozval se Rilkins.

Slyšela ho šramotit za svými zády. A pak zaslechla ještě jiný zvuk. Na dřevěné podlaze přešlápla noha obutá v holínce. Zamrazilo ji.

„Je tady ještě někdo?“ vyhrkla a rychle se otočila. Příliš rychle. Levá noha se jí smekla, Phoebe se zapotácela a musela se zachytit okraje stolu.

Kolem krku ji popadla mužská paže. Phoebe švihla kabelkou a zasáhla útočníka do holeně, až vztekle hekl. To ji povzbudilo. Vykopla nohou. Špička kotníčkové botky zaznamenala zásah.

„Kruci, holka se nám pere,“ sykl muž. „Chyť ji za nohy, Nede. Máme málo času.“

Phoebe začala znovu kopat, ale tentokrát marně. Ze tmy se vynořil další muž a silnými pěsti ji popadl za kotníky. Oba násilníci ji zvedli do vzduchu.

„A teď honem. Hod'te sebou, pán už na ni čeká.“ Rilkins přispěchal a otevřel dveře vedoucí do tmavé uličky. Vykoukl ven a pak se obrátil k únoscům. „Nikde nikdo. Večer se sejdem a vyrovnáme účty.“

„My tam budem, Rilkinsi,“ zavrčel jeden darebák. „Hlavně abys ty přines prachy.“

„Přinesu. Jeho lordstvo nám za dnešní práci bohatě zaplatí.“

Phoebe zuřivě hekala a ze všech sil se snažila osvobodit. Bylo to však marné.

Rilkins přes ni přehodil špinavou houni a muži ji vynesli ven do páchnoucí uličky jako pytel odpadků.

Gabriel odpočíval v klubu, když se k němu přiblížil Clarington a mračil se jako čert. Měl s sebou Anthonyho. „Poslechněte, Wylde, ta vaše hra už zašla moc daleko,“ vyštěkl Clarington. „Co, u všech čertů, znamenají ty řeči, že se topíte v penězích?“

Gabriel s úsměvem vzhlédl. „Překvapujete mě, Claringtone. Hovořit o penězích je přece tak vulgární, nemyslíte?“

Anthony na něj vrhl hněvivý pohled. „Proboha, chlape, co máte za lubem? Je to pravda, že jste v Tichomoří zbohatl?“

Gabriel pokrčil rameny. „Hlady zrovna neumírám.“

„Tak o co vám vlastně jde?“ nechápal Clarington. „Nechcete se nechat vyplatit a o Phoebinu ruku jste nepožádal. A teď se najednou dovídáme, že její majetek nepotřebujete, takže zjevně nemáte v plánu s ní uprchnout. *Tak o co vám jde?*“

Anthony přimhouřil oči. „Vymyslel jste jinou formu pomsty, co? Nejde vám o peníze. Chcete mou sestru svést a tak se pomstít nám všem. Krucinál, chlape, to nemáte kouska studu?“

„Mám ho dost málo,“ přiznal Gabriel. „Silné morální zásady jsou luxus. Když se člověk ocitne v takové situaci jako před osmi lety já, začne být brzy velmi praktický.“

„Vy nám snad máte za zlé, že jsme Meredith chránili před nemajetným lovcem věna, jakým jste tehdy byl?“ užasl Anthony. „Jak byste se asi cítil vy, kdyby to byla vaše sestra?“

Clarington sraštil husté bílé obočí. Tvář mu zrudla. „Ano, jak byste se cítil, kdyby Meredith byla vaše dcera? Jednou nejspíš taky budete mít dceru. Moc rád bych viděl, jak daleko zajdete, abyste ji ochránil před lovci věna.“

Než Gabriel stačil odpovědět, vyrušilo ho diskrétní zakašlání.

„Ehm,“ vmísil se portýr. „Račte prominout, panstvo. Mám tady vzkaz pro lorda Wylda. Prý to nesnese odklad.“

Gabriel vzhlédl a sáhl na tácek, který mu portýr podával. „Kdo to přinesl, Bailey?“

„Nějaký kluk. Povídal, že ho posílá váš komorník.“

Gabriel otevřel psaní a přelétl pohledem jeho obsah.

Pane,

až budete číst moje psaní, budu už na cestě do knihkupectví A. Rilkinse na Willard Lane, kde si mám prohlédnout rukopis, který by mohl zajímat nás oba. Jestli ho chcete vidět, můžete se tam se mnou sejít. Ale varuji vás, předkupní právo mám já.

Vaše přítelkyně

P.

„Dobrý bože.“ Gabriel vyletěl z lenošky. „Říká vám něco Willard Lane?“

„To je někde dole v docích,“ řekl zamračeně Anthony.

„Toho jsem se obával,“ prohodil Gabriel. Znal každého většího knihkupce v Londýně a o A. Rilkinsovi jakživ neslyšel. To je Phoebe podobné, hnát se jako o život do nejhorší části města, jen uslyší o rukopisu.

„Posad'te se, Wylde, ještě jsme neskončili,“ nařizoval mu Clarington.

„Ten poutavý rozhovor budeme, bohužel, muset odložit na jindy,“ odmítl Gabriel. „Musím vyřídit jeden drobný a dosti otravný problém, který se právě vynořil.“

Rychle prošel kolem Claringtona a Anthonyho a ani se po nich neohlédl. Byl nejvyšší čas zkrotit tu umíněnou mladou ženu, s níž se hodlal oženit.

Drožkář věděl, kde leží Willard Lane. Gabriel mu slíbil velké spropitné, když tam dojedou včas, a muž nadšeně souhlasil.

Gabriel se pohodlně opřel, zkřížil paže a pevně svíral rty, zatímco přemítal, jak to Phoebe vytmaví. Čím víc se drožka blížila k cíli, tím byl dopálenější. Nevlídně si měřil ponuré krčmy a hostince, plné dokařských dělníků a námořníků.

Tohle je nebezpečná čtvrt'. Phoebe by měla mít rozum a sama sem vůbec nejezdit. Jenže zdravý rozum nepatří k Phoebiným nejsilnějším stránkám, připomněl si. Její blízci k ní až dosud byli příliš shovívaví. Nechali ji úplně zdivočet.

Ale on jí ty zřeštěnosti zatrhne, jen co se s ní ožení. Nebude si běhat za každou starou knihou, jak si zamane. Jestli má potřebu riskovat, může si zatraceně dobře zkusit poradit nejdřív s ním.

Drožka zastavila v úzké uličce a Gabriel vystoupil.

„Vodpuste, mylorde. Dál neprojedu,“ omlouval se muž, když Gabriel vystupoval z kočáru. „Uličky v týdle čtvrti jsou strašně ouzký. Drožka jima neprojede. Budete to muset dojít pěšky.“

„Dobře. Počkejte tady na mě. Vrátím se co nejdřív.“

Drožkář ochotně přikývl a sáhl pod kozlík pro láhev.

Jakmile Gabriel zahrnul za roh, uviděl stát opodál impozantní Claringtonův kočár. Nahnědo nalakovanou a černě zdobenou ekvipáž nebylo možné přehlédnout. S ulehčením se k ní vydal po hrbolatém dláždění.

V půli cesty však u vjezdu do sousední uličky uviděl stát další kočár. Bylo to malé štíhlé vozidlo s párem mrštně vyhlížejících šedáků. Hodilo se sem stejně málo jako Claringtonův kočár. Gabriel se podíval blíž a všiml si, že erb na dvířkách je úmyslně zakryt černou látkou a záclonky jsou stažené. Vykročil k němu.

Vtom však zaslechl v uličce hluk a útroby mu sevřely ledové prsty. Tenhle pocit dobře znal, zmocnil se ho nejednou, když pobýval v Tichomoří. Naučil se nebrat ho na lehkou váhu.

Rozběhl se tím směrem a jeho vysoké boty hlasitě duněly na kočičích hlavách.

Sotva doběhl k vjezdu do uličky, uslyšel tlumené kletby a přidušený výkřik. Dva statní chlapi zápasili s vrtícím se balíkem ve velké houni.

Gabriel jediným pohledem zhodnotil situaci a vyrazil kupředu.

Oba muži měli s neposlušným balíkem co dělat a Gabriela si hned nevšimli. Popadl toho prvního za rameno, otočil ho k sobě a ze všech sil ho udeřil pěstí do zpoceného brunátného obličjeje.

Muž hekl, upustil balík a zhroutil se na zeď.

„Co to, ksakru, je?“ Ten druhý chvíli civěl, pak také pustil balík na zem, který potupně žuchnul na špinavé dlažební kostky.

Muž sáhl do vysoké boty, vytáhl nůž a výhrůžně se na Gabriela zašklebil. „Tak pojď, kámo, já tě naučím, strkat nos do toho, po čem ti nic není.“

Skočil po Gabrielovi, ten však rychle uhnul stranou, a když ho muž míjel, napřáhl paže a vši silou do něj strčil. Útočník ztratil rovnováhu, uklouzl na slizkém dláždění a upadl. Přistál na svém společníkovi, který se právě drápal na nohy. Oba muži dopadli na zem a nůž se odkutálel.

Gabriel sáhl do holínky pro svůj vlastní nůž, který tam nosil už osm let. Zvykl si na to už v prvních měsících na ostrovech a staré zvyky odumírají jen pomalu. Přikročil k únoscům a jednomu z nich přidržel špičku nože u hrdla.

„Jenom se tak nevzrušuj, kámo.“ Muž roztáhl rty ve smířlivém úsměvu. Účinek nebyl takový, jak si asi představoval, protože měl ústa plná zčernalých a zkažených zubů. „Když vám vo ní tak de, je vaše. Měli sme za ni dostat slušně zaplácino vod toho pána v tom nóbl kočáře. Vy nám asi nezaplatíte, co?“

„Vypadněte odtud,“ nařídil jim Gabriel tiše.

„Správně, kámo. Už sme pryč.“ Oba lotři nespouštěli oči z nože, s nímž Gabriel tak profesionálně vládl, a couvali nazpátek k vjezdu do uličky.

„Nic ve zlým,“ dodal ještě ten první. „Jak říká tady kámoš, je celá vaše.“

Jako šipky vystřelili z uličky a zmizeli.

Gabriel zasunul nůž zpátky do holínky a přistoupil k balíku. Nijak zvlášť ho neudivilo, když zjistil, že z něj vykukuje zlatožlutá mušelínová sukně. Shýbl se a vymotal Phoebe ze záhybů houně.

„Jste v pořádku?“ Bez velkých ceremonií ji zvedl na nohy a prohlédl si ji od hlavy k patě. Byla rozcuchaná, ale zjevně nezraněná.

„Ano, jsem v pořádku. Ach, Gabrieli, vy jste mě zachránil.“ Vrhla se mu přímo do náruče.

Pevně ji objal, ale vtom zaslechl od vjezdu do uličky rachot kočáru.

„Krucinál.“ Pustil Phoebe a rozběhl se tím směrem.

„Co se děje, Gabrieli?“ Phoebe mu utíkala v patách.

Gabriel však na ni nečekal. Kočí na kozlíku kočáru se zakrytým erbem se právě chystal prásknout bičem a pobídnout koně do trysku.

„Stát!“ zvolal Gabriel hlasem zvyklým udílet rozkazy. Kočí zaváhal a otočil hlavu, aby zjistil, odkud ten rozkaz přišel.

Když se dovtípil, že má za sebou pronásledovatele, bylo už pozdě. Gabriel mezitím stačil doběhnout ke dvířkům. Trhnutím je otevřel, sáhl dovnitř a nahmátel paži. Pak zděšeného muže vytáhl ven na ulici.

Phoebe, která ze všech sil svírala kabelku a klobouk a klopýtala kvůli oslabené levé noze, udiveně vyjekla: „*Kilbourne*.“

Kilbourne jí nevěnoval jediný pohled. Pohrdavě si oprášil rukáv a vrhl na Gabriela ledově povýšený pohled.

„Doufám, že pro své nepřístojné chování máte přijatelné vysvětlení, Wylde?“

„Samozřejmě.“ Gabriel mluvil velmi tiše, aby Phoebe, která byla ještě dost daleko, nic neslyšela. „A podám vám je s velkým potěšením za svítání pistolí. Večer vám pošlu své sekundanty.“

Kilbourne vmžiku ztratil klid. „No poslyšte, co to vyvádíte?“

„Zachraňuje mě před únosem,“ odpověděla za Gabriela rozzlobená Phoebe, která k nim právě dorazila. Byla celá udýchaná a usilovně si narovnávala klobouk. „Vím, oč vám šlo.“

„Vraťte se do svého kočáru, Phoebe,“ nařídil jí Gabriel klidně.

Ignorovala ho a její zářivé oči metaly na Kilbournu blesky. „Matka mi dnes ráno pověděla, že jste na mizině, mylorde. Brzy toho bude plné město. Věděl jste, že vám otec mou ruku nedá, až zjistí, že jste žebrák, je to tak?“

„Phoebe,“ vmísil se Gabriel ostře.

„Tak jste mě sem vylákal pod falešnou záminkou a pokusil jste se mě unést,“ pokračovala triumfálně Phoebe. „Ale to se vám nepovedlo, pane. Já věděla, že mě Wylde zachrání. Je v tom úplně skvělý.“

Gabriel ji popadl za rameno a přiměl ji, aby se k němu otočila čelem. „Už ani slovo, madam. Vraťte se zpátky do kočáru a jeďte rovnou domů. Promluvíme si později. Rozuměla jste?“

Zamžikala. „No, ano, ovšem. Řekl jste to naprosto jasně, mylordě, ale já bych nejdřív lordu Kilbournovi ráda ještě něco sdělila.“

„Vy teď pojedete domů, Phoebe.“ Chvilí to vypadalo, že se s ním bude přít, a Gabriel už se obrňoval k boji, ale pak pokrčila rameny a znechuceně nakrčila nos.

„No tak dobře.“ Vrhla na Kilbournu poslední škodolibý pohled. „Toho budete moc litovat, mylordě.“ Pak se otočila na patě a rázně odkráčela. Její zlatožluté sukně se vyjímalý nápadně v tom nevábém okolí.

Gabriel počkal, dokud nebyla bezpečně z doslechu. Pak se výsměšně Kilbournovi uklonil. „Tak tedy na shledanou při naší jitřní schůzce, Kilbourn. Budu se těšit.“ Otočil se a vykročil k drožce.

„K čertu, Wylde, vraťte se,“ prskal Kilbourn. „Jak se odvažujete vyzvat mě na souboj?“ Gabriel se však neohlédl.

Došel k drožce a řekl: „Jed'te za tím hnědým kočárem, dokud nedojedeme do slušnějších končin. Pak mě odvezete zpátky na Saint James Street.“

„Prosím, mylordě.“ Drožkář uklidil láhev a chopil se opratí.

Půl hodiny nato vpadl Gabriel jako bouře do svého klubu a s velkým zadostiučiněním konstatoval, že Clarington a Anthony dosud neodešli. Oba byli zabráni do četby *The Times* a *Morning Post*.

Gabriel zprudka usedl naproti nim a čekal, dokud nevzhlédli od novin.

„Vidím, že už jste zpátky,“ prohodil Anthony. „Proč jste odtud tak vystřelil?“

„Vystřelil jsem odtud,“ odušil Gabriel vyrovnaně, „abych zachránil vaši sestru. Kilbourn se ji totiž pokusil unést.“

Anthony na něj mlčky zíral. Clarington praštil novinami o nejbližší stůl. „Co to tady, k čertu, vykládáte, pane? To nám musíte vysvětlit.“

„Ten vzkaz, který mi sem doručili, byl od Phoebe. Oznamovala mi v něm, že je na cestě do knihkupectví jistého A. Rilkinse, který jí nabídl odprodat nějaký rukopis. Když jsem k tomu obchodu přijel,

spoutanou Phoebe právě vynášeli do postranní uličky dva kriminálníci.“

Anthony vypadal omráčeně. „No poslyšte, přece nečekáte, že vám uvěříme tenhle žvást?“

Claringtonovi spadla brada. „Dobrý bože. Má to snad být nějaký žert, Wylde?“

„Ujišťuji vás, že nikoli.“ Gabriel přimhouřil oči. „Ukázalo se, že Kilbourne je na mizině. Zpráva o tom se brzy roznese po celém městě. Zřejmě pochopil, že se jeho tajemství prozradilo a na další dvoření mu už nezbyvá čas, a proto sáhl k únosu.“

„Dobrý bože,“ opakoval Clarington. Vypadal, jako by do něj udeřil hrom. „Kdyby se mu to podařilo, měla by zničenou pověst. Byl bych nucen na ten sňatek přistoupit.“

Všichni tři na sebe chvíli mlčky hleděli.

„Je Phoebe v bezpečí?“ vyhrkl potom Anthony ostře.

„Je na cestě domů, je nezraněná a její dobrá pověst je nadále nedotčená.“ Gabriel se natáhl po láhvi klaretu, která stála na stole vedle jeho židle. „Bůhsud, na jak dlouho, ovšem. Jak to teď vede, katastrofa ji dříve nebo později nemine.“

„U sta hromů,“ ulevil si Clarington. „Nedovolím vám, abyste takhle mluvil o mé dceři.“

„Vzhledem k tomu, že jsem jí právě zachránil ten její pěkný krček, budu si o ní mluvit, jak se mi zlíbí.“ Gabriel se napil klaretu. „Dovolte, abych vás upozornil, pánové, že podle mě máte tu pohromu na svědomí vy dva.“

„Cože?“ vybuchl Clarington zuřivě.

„A vy především,“ pokračoval Gabriel. „Jste její otec a nechal jste ji doslova zdivočet. Ta ženská je sama sobě hrozbou. Dopisuje si s podivnými lidmi a dává si s nimi o půlnoci schůzky na osamělých venkovských cestách. Kdykoli si vzpomene, uhání jako o život do nejhorších částí Londýna –“

„Tak poslyšte,“ přerušil ho Clarington.

Gabriel ho ignoroval. „Je příliš nezávislá a v jednom kuse se řítí do nějaké šlamastyky. Nebude trvat dlouho a něco se jí přihodí doopravdy.“

„Tak podívejte se,“ zavrčel Clarington. „Mluvíme tady o mé dceři. Co to vykládáte o tom dopisování a schůzkách o půlnoci?“

„A jak jsem se s ní podle vás asi seznámil já, k čertu?“ opáčil Gabriel.

Anthony na něj užasle zíral. „Chcete tvrdit, že si s vámi začala dopisovat? Že si s vámi domluvila schůzku?“

„Přesně tak,“ potvrdil Gabriel. „A bylo veliké štěstí, že si tu půlnoční schůzku domluvila se mnou. Co kdyby to byl nějaký jiný muž?“

Clarington ztuhl. „Co tím chcete naznačit?“

„Chci tím naznačit, že ani jeden z vás nedokáže Phoebe zvládnout, natož ji ochránit před její vlastní nerozvážností.“ Gabriel upil další doušek klaretu. „Proto se toho musím ujmout já sám. Jiná možnost zjevně neexistuje.“

„Vý.“ Clarington na něj vrhl posupný pohled přes svůj zahnutý nos.

„Já.“ Gabriel postavil prázdnou sklenku na stůl. „Zítřka odpoledne ve tři vás navštívím a probereme to. Chci, aby se to vyřídl jednou provždy.“

„Okamžik, jestli dovolíte,“ ozval se Anthony a zvedl ruku. „Chcete říct, že máte v úmyslu požádat o Phoebinu ruku?“

Gabriel na něj pohlédl. „Chcete raději počkat, až se ji Kilbourne nebo jiný lovec věna pokusí znovu unést?“

„Nebud'te směšný. Ovšemže nechceme, aby ji někdo unesl.“ Clarington si povzdychl. „Jenže uhlídat Phoebe je strašně těžké. Má víc kuráže než rozumu. Rozumné rady pouští jedním uchem dovnitř a druhým ven. Myslí si, že si s celým světem dokáže poradit sama. Vždycky byla taková, už jako malá holčička.“

„To je pravda,“ potvrdil Anthony ponuře. „Pořád někde něco zkoumala a prováděla nezbednosti. Čím víc jsme se ji snažili držet na uzdě, tím dobrodružnější spády měla.“ Pohlédl na Claringtona. „Pamatuješ, jak se jí přihodil ten úraz?“

„Na to nezapomenu, dokud budu živ,“ prohlásil Clarington s citem. „Myslel jsem, že je po ní. Vyletěla na ulici za tím zatraceným psiskem, které přebíhalo před kočárem. Psisko to samozřejmě v klidu stihlo na druhou stranu. Zato Phoebe ne.“

Anthony potřásl hlavou. „To byla celá Phoebe. Odjakživa byla ukvapená. Jenže tenkrát to málem dopadlo tragicky. Doktoři tvrdili, že už nikdy nebude chodit.“

„A řekli to i Phoebe?“ otázal se Gabriel příkře.

Clarington přikývl. „Ovšemže jí to řekli. A upozornili ji, že se nesmí přepínat. Řekli jí, že stráví zbytek života jako invalida. Že musí vést klidný život.“

Gabriel se pousmál. „Ale jelikož Phoebe je Phoebe, odmítla se jejich radami řídit, předpokládám.“

Anthony na něj pohlédl. „Jednou jsem vešel k ní do ložnice, bylo to přibližně tři měsíce po té nehodě. A ona stála u postele a křečovitě se držela sloupku. Potom už se vůbec nedala zastavit.“

„Přesto jste ji mohli ochránit líp,“ pokáral je Gabriel ponuře. „Ksaku, Oaksley, uvědomujete si, že ji málem unesl člověk, který ji chtěl přinutit k sňatku, protože pásl po jejím věnu? Kdyby se mu to podařilo, zničil by jí život.“

Anthony vytáhl obočí. „Ted’ tedy víte, jaké to je.“

Gabriel na něj vytřeštil oči.

„Člověk by s klidem dokázal spáchat vraždu.“ Claringtonem zpráva o nedávno odvrácené pohromě viditelně otrásla. „Bůhví, že je to strašlivý pocit, když člověk zjistí, že nedokázal ochránit vlastní dceru.“

Gabriel neměl slov. Náhle pochopil, že hněv a úzkost, které se ho v té chvíli zmocnily, si nezahladily s city, které s Claringtonem a jeho synem cloumaly před osmi lety, když se on sám pokusil uprchnout s Meredith.

Poprvé se na tu situaci podíval z jejich hlediska. Ač nerad, musel poctivě uznat, že na jejich místě by pravděpodobně jednal úplně stejně. Claringtonovi nemohli tušit, že Gabrielovi nešlo o Meredithino věno. Jevil se jim stejně odpudivě jako nyní Kilbourne.

„Chápu, jak to myslíte, Claringtone,“ připustil nakonec.

Clarington se s Gabrielem střetl pohledem. V pronikavých očích hraběte se kmitlo pochopení a podivný výraz, který by se dal vykládat jako uznání.

„Věřím, že jste konečně pochopil, co jsem tenkrát cítil, pane.“ Clarington pokýval hlavou, jako by ho něco uspokojilo. „A já začínám věřit, že byste k mé dceři mohl chovat upřímnou náklonnost.“

„Musím přiznat, že mou náklonnost k ní poněkud zchlazuje obava, že mě dřív nebo později přivede k šílenství,“ přiznal Gabriel.

„Tomu osudu jsem sám unikl jen o vlasek,“ pousmál se Clarington. „Z duše rád vám odpovědnost za dohled nad ní přenechám, pane. A přeji vám k tomu hodně štěstí.“

„Děkuji vám.“ Gabriel pohlédl na Anthonyho. „Budu potřebovat sekundanty.“

Anthony ho chvíli mlčky upřeně pozoroval. „Vyzval jste Kilbournu na souboj?“

„Ano.“

„Jsem Phoebin bratr. Tohle by měl být můj úkol.“

Gabriel se ironicky usmál. „Vy už jste si svou povinnost odbyl u jedné sestry. Tentokrát si to vezmu na starost sám.“

Anthony váhal. „Nevím, jestli vám to mám dovolit.“

„Jakožto její budoucí manžel na to mám nezadatelné právo,“ stál na svém Gabriel.

„Tak dobrá,“ ustoupil Anthony. „Budu vám dělat sekundanta a opatřím i toho dalšího. Ale musíte se mít na pozoru. Kdybyste Kilbournu zabil, musel byste opustit Anglii, a jak znám Phoebe, určitě by chtěla jet s vámi.“

„Netoužím znovu opouštět Anglii. Kilbourne bude žít. Ale lacino mu to neprojde.“

Anthony si ho pozorně změřil a potom truchlivě zvlínil rty. „Myslíte jako tenkrát mně?“

„Ne,“ řekl Gabriel. „Trochu jinak. Mám pevně v úmyslu toho chlapa postřelit, aby si nechal zajít chuť na únosy mladých dam.“

Po třech hodinách se Anthony vrátil do klubu, aby Gabrielovi oznámil, jak uspěl při zařizování souboje.

„Máte smůlu,“ řekl mu. „Kilbourne odjel z Londýna.“

„Krucí.“ Gabriel zklamaně praštil pěstí do opěradla židle. „Víte to jistě?“

„Jeho komorník tvrdí, že odjel na sever, a nikdo neví, kdy se vrátí. Určitě to nebude nijak brzy. Služebnictvo dostalo příkaz zavřít jeho dům. Po celém městě se vykládá, že je na mizině. Několikrát špatně investoval a přišel o všechno.“

„Zatraceně! U sta hromů!“

„Možná je to tak nejlepší.“ Anthony se uvelebil na nejbližší židli. „Je po všem. Souboj se konat nebude a Kilbournu máme z cesty. Já osobně jsem rád, že to takhle dopadlo.“

„Já tedy ne.“

„Věřte mi, že máte víc štěstí, než tušíte.“ Anthony se zazubil. „Kdyby Phoebe zjistila, že se kvůli ní chcete bít, strašně by zuřila.“

Myslím, že rozzuřenou Phoebe jste ještě nezažil. Není to nic příjemného.“

Gabriel na něj pohlédl a uvědomil si, že mezi ním a Anthonym se začíná vytvářet pouto založené na společné starosti o Phoebe. „Děkuji, že jste přistoupil na to, že budete mým sekundantem. Je mi jen líto, že jste k tomu nedostal příležitost.“

Anthony pokýval hlavou. „Jak už jsem řekl, je po všem. Kilbourne už byl beztak ponížen. Nechme to tak, jak to je.“

„To asi budu muset.“ Gabriel chvíli mlčel. „Ted' vím, jak vám bylo před osmi lety, Oaksley.“

„Ano, je to na vás vidět. Ale něco vám povím, Wylde. Mám Trowbridge rád a Meredith je s ním zjevně velmi šťastná. Ale přiznám se vám, že kdybych o vás tenkrát věděl to, co vím teď, tolik bych se té noci za vámi nehnal. Klidně bych jednu nebo druhou sestru svěřil do vaší péče.“

Gabriel vytáhl obočí. „Protože jste zjistil, že nejsem nemajetný?“

„Ne,“ odporoval Anthony. „Moje důvody nemají co dělat s vaší finanční situací.“

Oba chvíli mlčeli. Potom se Gabriel usmál. „Dovolte, abych vám sdělil, že jsem vám nesmírně vděčný za to, že jste tenkrát v noci Meredith a mě dostihl. To manželství by se nevyvedlo. Já chci Phoebe.“

„Víte to jistě?“

„Naprosto.“

Příštího odpoledne ve tři hodiny seděla Phoebe celá nesvá nahoře ve své ložnici a čekala, až ji zavolají do knihovny. Od včerejška vládlo v domácnosti zaražené ticho, jako by umřel někdo z rodiny.

Phoebe náramně dobře věděla, co se děje. Matka ji už předtím upozornila, že Gabriel přijde požádat o její ruku a že její otec bude souhlasit. Bylo jasné, že rodina přestala mít proti Gabrielovi námitky.

Phoebe za to byla vděčná, ale nějak nedokázala utřídit vlastní protichůdné pocity. Polovinou duše se radovala, že se provdá za muže, kterého miluje. Toužila se té příležitosti chopit. Tak jako Gabriela dosud nikdy v životě nikoho nechtěla.

Zato ta druhá část její duše byla nanejvýš stísněná. Neměla totiž ani sebemenší náznak toho, jestli ji Gabriel skutečně miluje, a velmi se bála, že se s ní Gabriel chce oženit jen proto, aby ji ochránil před podobnými incidenty, jako byl ten, k němuž došlo včera.

Bylo víc než pravděpodobné, že se s ní chce oženit z nemístného rytířství.

Samozřejmě si byla jistá, že mu není vyložene protivná. Dával nepokrytě najevo, že je k ní fyzicky přitahován. A mají ovšem společné zájmy.

Jenže o lásce mezi nimi nepadlo ani slovo.

Phoebe pohlédla na hodiny. Bylo už skoro půl čtvrté. O čem tam, propánakrále, tak dlouho debatují? podivila se v duchu.

Vstala a začala přecházet po pokoji. Tohle je směšné. Žena má právo být při tom, když se projednává její budoucnost.

To, že musí pokorně čekat ve své ložnici, zatímco muži dole jednájí o něčem tak důležitém, jako je sňatek, ji náramně popuzovalo. Jako by muži měli o takových věcech větší přehled.

Například vůbec nechápou, že se Phoebe nehodlá vdávat jen proto, že si to žádají Gabrielovy ušlechtilé rytířské zásady.

Už před lety sama sobě slíbila, že se provdá jedině z lásky, z takové lásky, jaká spojovala rytíře a dámy ze středověkých legend. A že se s ničím menším nespokojí.

Ve tři čtvrti na čtyři Phoebe usoudila, že poslušnou dceru hrála už dost dlouho. Odhodlaně vyšla z ložnice a zamířila po schodech dolů.

Dveře knihovny byly zavřené a před nimi stál komorník, jako by tam přirostl. Když ji uviděl, zatvářil se ostražitě a zároveň neoblomně.

„Ustupte mi, prosím,“ vyzvala ho. „Chci jít za otcem.“

Komorník se chabře narovnal. „Odpusťte, madam, ale váš otec mi výslovně přikázal, že nechce být v rozhovoru s lordem Wyldem nikým rušen.“

„Psst, Phoebe.“ Lydia vystrčila hlavu zpoza rohu a horlivě na Phoebe mávala. „Nechod’ tam. Muži rádi takové věci projednávají sami. Mají pak pocit, že jak náleží dostáli svým povinností.“

Meredith, která postávala za matkou, se na Phoebe zamračila. „Počkej, až tě zavolají, Phoebe. Tatínek se příšerně dopálí, jestli ho vyrušíš.“

„Já už dopálená jsem.“ Phoebe vyrazila vpřed.

Komorník znejistěl. Víc Phoebe nepotřebovala. Otevřela si sama a vtrhla do knihovny.

Gabriel a její otec seděli u krbu a popíjeli brandy. Když vešla, oba vstali a zatvářili se hrozivě.

„Počkej venku, má drahá. Zavolám tě za pár minut,“ vyzval ji Clarington pevně.

„Už mě to čekání přestalo bavit.“ Phoebe zůstala stát a upřela pohled na Gabriela. Z jeho výrazu nedokázala vyčíst nic. „Chci vědět, o co jde.“

„Wylde žádá o tvou ruku,“ odvětil Clarington. „Probíráme podrobnosti. Tím se nemusíš zabývat.“

„Znamená to, že už jsi tu nabídku přijal i za mě?“ chtěla vědět Phoebe.

„Ano, přijal.“ Clarington se napil brandy.

Phoebe šlehla po Gabrielovi tázavým pohledem. V odpověď vytáhl jedno obočí. Vrátila se pohledem k otci. „Tatínku, chci si s Gabrielem promluvit, než to bude oznámeno.“

„Promluvíš si s ním, až všechno dojednáme.“

„Ale tatínku –“

„Odejdi, Phoebe,“ nařídil jí Gabriel s klidem. „Promluvíme si později.“

„Já o tom chci mluvit teď hned.“ Zaťala pěsti. „Projednává se tady moje budoucnost. Mám k tomu taky co říct. Jestli si vy dva myslíte, že se na něčem dohodnete a já to pak bez námitek přijmu, tak to se náramně pletete.“

Clarington na ni upřel zrak. „Tak dobře, má drahá. Jinou námitku k tomu všemu tedy nemáš?“

Phoebe se zhluboka nadechla, otevřela zaťaté pěsti a otřela si zpoceně dlaně o sukně. „Odkakživa jsem dávala velmi jasně najevo, že se provdám jenom z lásky. Abych byla zcela upřímná, tatínku, Wylde přede mnou o lásce neřekl nikdy ani slůvko. Nenechám se vehnat do manželství, dokud nebudu mít jistotu, že láska je oboustranná. Nenechám se provdat jen proto, že to vyžaduje Wyldovo rytířství.“

„Phoebe,“ napomenul ji Clarington unaveně, „chováš se jako romantická školačka. Wylde má naprostou pravdu. Po tom, co se včera stalo, už tě nemůžeme nechat jednat tak zbrkle a nerozvázně jako dosud.“

„Tohle že řekl?“ Phoebe Gabriela probodla pohledem.

„Ano, řekl, a já s ním souhlasím,“ prohlásil Clarington. „Tvrdí, že tě dokáže zvládnout, a musím přiznat, že jsem rád, že mu tu odpovědnost mohu předat.“

Phoebe to šokovalo. „A co když nechci, aby mě manžel zvládnul?“

„Neznám lepší způsob, jak docílit, aby ses usadila, a zkrotit tvé výstřední chování,“ odsekl Clarington. „Prokristapána, vždyť je ti už bezmála pětadvacet. To, že jsi navíc bohatá, tě vystavuje nesmírnému nebezpečí. Jen pomysli, co se přihodilo včera.“

„Za to, co se přihodilo včera, přece nemůžu, tatínku.“

„To tedy můžeš,“ vyštěkl Clarington. „Kdo ví, kolik takových Kilbournů na tebe ještě číhá? Wylde má pravdu, když tvrdí, že tě ty tvoje zbrklé nápady jednou dostanou do pořádné kaše. Chci tě vidět v bezpečí, pod ochranou a vedením tvého manžela.“

Phoebe se zmocnilo zoufalství. „Prosím tě, tatínku. Musím mít čas na rozmyšlenou. Musím si o tom s Wyldem promluvit.“

Gabriel na ni přes okraj sklenky vrhl chladný pohled. „Pokud jde o mne, není momentálně o čem debatovat. Vraťte se zpátky do svého pokoje. Brzy pro vás pošleme.“

Phoebe ztratila řeč. Muž, kterého považovala za dvorného rytíře, kterého v hloubi duše *milovala*, ji vyhání do jejího pokoje. To už je příliš.

„Vy, mylordé,“ pronesla tiše, „nejste o nic lepší než Kilbourne.“

Chvilí bylo strašlivé ticho.

„Phoebe,“ zaburácel její otec. „Ihned se omluv. Wylde není žádný lovec věna.“

Přejela si hřbetem ruky přes oči, aby setřela zrádnou vlhkost. „Tak jsem to nemyslela. Ale je zrovna takový pompézní a panovačný snob jako Kilbourne.“ Vrhla na Gabriela zmučený pohled. „Myslela jsem, že jste můj přítel. Myslela jsem, že moje názory na lásku a manželství chápete.“

Než se jeden nebo druhý zmohl na slovo, otočila se na patě a utekla z knihovny.

Proběhla beze slova kolem ustaraně se tvářící matky a sestry. Nadzdvihla si sukně a utíkala po schodech nahoru. V ložnici se vrhla na postel a rozplakala se.

Když ji po čtvrt hodině pláč přešel, rozlil se jí v nitru nepřírozený klid. Osušila si oči, umyla obličej, posadila se a čekala.

Když ji dvacet minut nato zavolali do knihovny, byla klidná a vážná. Zvolna sešla po schodech dolů, zdvořile počkala, až jí komorník otevře, a pak vstoupila dovnitř.

Otec dosud seděl na židli. Zřejmě si nalil už druhou sklenku brandy. Gabriel stál u krbu s jednou paží položenou na římsu. Když s vážnou tvářích vešla, napjatě ji pozoroval.

„Poslal jsi pro mě, tatínku?“ pronesla nesmírně zdvořile.

Clarington na ni vrhl pohled plný podezření. „Všechno je dohodnuto, má drahá. Provádáš se za Wylde na konci sezony.“

Phoebe se zahoupal žaludek, ale podařilo se jí udržet klidný výraz. „Aha. Takže pokud je to všechno, vrátím se do svého pokoje. Necítím se příliš dobře.“

Gabriel přísně sraštil černé obočí. „Jste v pořádku, Phoebe?“

„Trochu mě bolí hlava, mylord.“ Otočila se na patě a odešla z knihovny.

Nazítří ráno krátce před svítáním si Phoebe oblékla své nejlepší cestovní šaty a vyhodila z okna své ložnice dvě velké tašky. Pak spustila přes římsu několik svázaných prostěradel.

Na tom improvizovaném lanu sešplhala do zahrady, zvedla obě tašky a vyšla na ulici před velkým domem.

ranním londýnském ruchu se zamíchala mezi prodavače a nosiče mléka. Ulice byly v tuto časnou hodinu přeplněné venkovany a vozy naloženými zbožím určeným na trh. Nikdo si jí nevšímal.

V sedm hodin nasedla do dostavníku, který ji měl odvézt do srdce Sussexu. Vmáčknutá mezi obtloustlou ženu v šedivém turbanu a zapáchajícího venkovského šlechtice, který si celou cestu nahýbal z láhve jalovcové kořalky, měla spoustu času na úvahy o svém dalším osudu.

Gabriel musel zmobilizovat veškeré své sebeovládání, aby dokázal potlačit vztek, který se ho zmocnil. Nemohl uvěřit, že od něj Phoebe jen tak utekla.

Claringtonovi seděli jako na pohřbu a němě přihlíželi, jak Gabriel zuřivě rázuje sem tam po salonu.

Bylo téměř deset. Phoebe začali pohřešovat teprve před hodinou, když jí služka zanesla do pokoje čaj. Krátce nato obdržel Gabriel tajemné pozvání. Když do Claringtonova domu dorazil, čekala už na něj v salonu celá rodina s novinou, že Phoebe uprchla.

„Musíte se na to dívat z té světlejší stránky,“ radila Lydia. „Pokud je nám známo, utekla sama. Zjevně v tom není zapleten žádný jiný muž.“

„Pokud je nám známo,“ zdůraznil nevrle Anthony. Gabriel po něm šlehl zuřivým pohledem. To poslední, co dnes ráno potřeboval, byly úvahy o tom, že Phoebe uprchla s jiným mužem. Situace byla beztak dost zlá. „Myslíte, že má namířeno do Sussexu?“

„Nechala nám dopis,“ vysvětlila tiše Meredith. „Sděluje nám v něm, že stráví nějaký čas u tety v Sussexu.“

„Jenže to může být jenom lest,“ namítla Lydia. „Třeba chtěla, abychom si mysleli, že jela tam, a ve skutečnosti se vydala někam úplně jinam.“

„Ne.“ Meredith byla stále velice klidná. Celou dobu nespustila oči z Gabriela. „Věděla, že o ni budeme mít starost, proto nám napsala, kam jede, abychom se netrápili.“

„Cože?“ Clarington zrudl. „*Abychom se netrápili?* To děvče se v noci sebere a uteče bez jediného slova, protože chce, abychom se netrápili? Jak se, prokristapána, podle ní budeme cítit?“

Lydia mu položila ruku na předloktí. „Uklidni se, drahý. Všechno bude v pořádku. Phoebe se o sebe dokáže velice dobře postarat.“

„Ale, opravdu?“ Clarington vrhl na ženu sžíravý pohled. „Tak mi tedy pověz, jak dokáže, aby její pověst zůstala po tomhle incidentu“

nedotčená? No? Poslouchám. Vůbec bych Wylдови nezazlíval, kdyby ten sňatek odvolal.“

Meredith zalapala po dechu. „Takhle nesmíš mluvit, tatínku.“

„Proč ne?“ ozval se Anthony. „Který muž, pokud má všech pět pohromadě, by stál o ženu, která mu bude co chvíli vyvádět podobné kousky?“

„Phoebe měla strach.“ Meredith vyskočila ze židle a přelétala dopáleným pohledem z Gabriela na ostatní. „Nechápete to? Utekla, protože jste ji do toho manželství bezohledně tlačili. Ani na její názor jste se nezeptali.“

Clarington se zamračil. „Má přece Wylđa ráda. Alespoň já jsem ten dojem měl. Tak co jí, ksakru, je? Nedává to přece smysl.“

Meredith zdvihla bradu. „Já ti povím, co jí je. Zjistila, že ty a Wylde jste jí zařídili budoucnost, tatínku. Připadala si jako kůň, kterého prodali tomu, kdo nabídl nejvíc.“

Gabriel zaťal zuby.

„Nesmysl,“ odporoval Clarington.

„Je to pravda,“ trvala Meredith na svém. „Vím přesně, jak jí bylo, protože mně bylo před osmi lety zrovna tak. Rozdíl mezi Phoebe a mnou je v tom, že já jsem při útěku potřebovala něčí pomoc, kdežto Phoebe si všechno zařídila sama.“

„Proč by, k čertu, měla chtít utíkat?“ nechápal Anthony. „Otec má pravdu. Vždyť přece Wylđa miluje.“

Meredith vztekle dupla nohou. „Vážně? A co k ní cítí Wylde?“

Gabriel se zamračil. „Phoebe ví, co k ní cítím.“

„Opravdu?“ zaútočila na něj Meredith. „Takže jste jí svou lásku vyznal, pane? Pověděl jste jí, že ji milujete?“

„Proboha, Meredith,“ ohradil se Gabriel. „Do toho vám přece nic není.“

„Aha. Takže neřekl. A pěkně prosím, pane, milujete ji?“

Gabriel si byl náhle velice ostře vědom upřených pohledů ostatních. „Phoebe a já si navzájem rozumíme.“

„O tom pochybuji,“ odporovala mu Meredith. „Vsadím se, že mezi vámi je úplně stejné porozumění, jako bylo před osmi lety mezi mnou a Trowbridgem. A to neznamená pranic.“

Gabriela to rozhněvalo. „To není pravda.“

Meredith přimhouřila oči pro ni velice netypickým způsobem. „V podstatě jste se přiznal, že jste Phoebe neřekl, že ji milujete. Co jste čekal, že udělá, když jste ji z ničeho nic dotlačil k sňatku?“

„Není to žádné nezkušené děvče,“ procedil Gabriel mezi zuby.
„Neměla důvod utíkat.“

Meredith opovržlivě zvedla bradu. „Jestli chcete znát můj názor, prakticky jste ji k útěku přinutil. Neměla důvod předpokládat, že se k ní budete chovat jinak, i kdyby zůstala a pokorně souhlasila se vším, co jste pro ni naplánovali. Phoebe má velmi pevnou vůli.“

„Je příliš umíněná,“ opravil ji Gabriel.

„Měl jste si s ní nejdřív o tom sňatku promluvit,“ stála na svém Meredith. „Měl jste jí povědět, jaké k ní chováte city.“

Lydia si povzdychla. „Nějak nemůžu uvěřit, že z těch podivných představ, že si muži a ženy mají navzájem vykládat o tak intimních záležitostech, může vzejít něco dobrého. Každý ví, že v tom muži dvakrát nevnikají. Kdykoli se do tak složitých debat pustí, začnou být bezradní a pak dostanou vztek. Má to asi co dělat s jejich mozkiem.“

„Bezpochyby, madam.“ Gabriel toho měl právě tak dost. Pohlédl na členy Phoeby rodiny. „Tak tedy dobrá. Jelikož jste mi ztratili snoubenku už v den, kdy ta zpráva vyšla v novinách, musím vyrazit.“

Anthony vstal. „Co máte v úmyslu?“

„Co asi? Vydám se za ní, pochopitelně. Tak snadno mi neunikne.“ Gabriel zamířil ke dveřím.

„Počkejte, pojedu s vámi,“ zvolal Anthony.

„Ne, nepojedete. Opatřil jsem si zvláštní povolení k sňatku. Tohle si s Phoebe vyřídíme sami.“

„Vy se s ní chcete oženit?“ Meredith se polekala. „Počkejte, Wylde. Musím si s vámi promluvit.“

„Oč jde?“ Gabriel už stál ve dveřích celý netrpělivý.

Meredith na něj vrhla prosebný pohled. „Budete k ní laskavý, až ji chytíte, vidíte? Prosím vás, snažte se chápat její city. Víím, že působí dojmem, že je impulzivní, ale ve skutečnosti je precitlivělá. Potřebuje porozumění.“

„Potřebuje tvrdou ruku a pořádný nářez,“ zabručel Gabriel a vyšel ze dveří.

Meredithina poslední slova mu však nescházela z mysli po celou dobu příprav na odjezd z města. Vybavil si, jak se Phoebe tvářila včera odpoledne, když ji Clarington konečně zavolal do knihovny a oznámil jí, že o její budoucnosti bylo rozhodnuto.

Teprve teď si uvědomil, že se vlastně chovala velmi nepřírozeně. Měl tušit, že něco není v pořádku. Ve snu ho však nenapadlo, že by mohla uprchnout, aby se vyhnula sňatku s ním.

Jste stejný jako Kilbourne.

Utekla od něj. To vědomí se do něj zakrojilo jako nůž. Uvědomil si, že choval neochvějnou víru, že ho ta neukázněná a neovladatelná Phoebe nikdy neopustí.

Udělala strašlivou chybu. Phoebe si to přiznala, ještě než dostavník urazil prvních patnáct mil.

Je naprostý idiot. Prchá před mužem, kterého má ráda.

Co na tom, že ji Gabriel zatím nemiluje? Vždyť má před sebou celý zbytek sezony, a tudíž moře času, aby vymyslela, jak ho to naučit. To bude její nový rytířský úkol.

Její úzkostné úvahy přerušilo prudké trhnutí a polekané výkřiky pasažérů.

„Prasklo kolo, namouduši,“ oznamoval muž s láhví. „To nás pořádně zdrží.“

Pokud šlo o Phoebe, viděla v tom zásah Prozřetelnosti. Ještě nikdy v životě nebyla za pouchaný kočár tak vděčná.

Dostavníku se podařilo dojet k nejbližšímu hostinci. Phoebe vystoupila s ostatními pasažéry, vzala si zavazadla a vešla dovnitř.

Protlačila se davem cestujících k pultu a požádala o jízdenku do Londýna.

„Na dnešek už není volný ani jediný místo, madam,“ odvětila hostinská bez špetky lítosti. „Včera se všechno vyprodalo. Můžu vám prodat lístek na zejtra ráno.“

„Ale já musím být dnes večer v Londýně,“ naléhala Phoebe.

„Budete muset počkat do zejtrka.“ Žena ji odhadovala pohledem. „Můžu vám dát pokoj.“

„Ne, děkuji vám. Rozhodně tady nestrávím noc.“ Phoebe si začínala uvědomovat skutečný rozsah katastrofy. Kdyby někdo zjistil, že úplně sama strávila noc v hostinci, po její dobré pověsti by byla veta.

Stáhla si závoj přes obličej a dokulhala do jídelny, aby něco snědla. Musí si to pořádně promyslet a s prázdným žaludkem to nesvede.

Usedla ke stolu a povšimla si, že se k ní soustředí neomalené pohledy. Dáma, která cestuje sama, je obvykle velmi zranitelná. A až padne noc, bude to ještě horší.

Napadlo ji, jestli Gabriel už dostal zprávu, že utekla. To pomyšlení ještě prohloubilo její truchlivou náladu. Až zjistí, že odjela z Londýna, možná si nad ní prostě umyje ruce.

Musí se vrátit dřív, než Gabriel zjistí, že je pryč. Co to měla za idiotský nápad? Možná by se měla vydat na milost a nemilost některé rodině, která cestuje do Londýna soukromým kočárem. Pokud ovšem někdo takový zastaví právě u tohoto hostince. Jenže to by musela přiznat, kdo doopravdy je, a to se neodváží.

Valem v ní narůstala bezradnost. Musí najít způsob, jak se z té šlamastyky dostat ven. Pokradmu si prohlížela lidi kolem sebe a uvažovala, koho by mohla požádat o pomoc. Někdo z nich určitě cestuje do Londýna. Třeba by se jí podařilo lístek odkoupit, kdyby nabídla několikanásobek ceny.

V té chvíli jí tělem projel zvláštní pocit. Spěšně se rozhlédla a s úžasem zjistila, že do místnosti vstoupil Gabriel.

Gabriel je tady.

Zaplavila ji radostná úleva. *Přijel pro ni.* Vzápětí však následovalo poznání, že ještě nikdy nevypadal tak nebezpečně. Jestřábí obličej měl hrozivý a oči jako zelené střípky ledu. Chvilí zůstal nehybně stát a rozhlížel se po přeplněné místnosti.

Phoebe se zahoupal žaludek. Tohle není galantní milenec, který vyrazil za svou milovanou, aby ji přemluvil k návratu. Vůbec nevypadá, že by jí chtěl vyznat nehynoucí lásku a oddanost.

Okamžik tam seděla jako přimrazená a zmítala se mezi touhou vrhnout se mu do náruče a stejně neodbytným nutkáním vzít nohy na ramena. Ta vteřinová nerozhodnost způsobila, že Gabrielovy oči utkvěly na její zahalené tváři.

Zřejmě ji okamžitě poznal. Možná i kvůli těm ostře fialovým cestovním šatům. Každopádně ihned vykročil jejím směrem a hlučně přitom dupal zablácenými botami. Několik hlav se zvědavě otočilo. Gabriel se však nerozhlížel napravo ani nalevo. Ani na okamžik nespustil oči z Phoebe.

Když došel k jejímu stolu, neodvážila se skoro ani dýchat.

„Zklamala jste mě, Phoebe,“ pronesl bezvýrazně. „Utíkat před problémem, to se vám nepodobá. Obvykle se nedáte zahnat na útek, ale bojujete.“

To bylo příliš. Phoebe vyletěla na nohy a rozzuřeně spustila: „Nikam jsem neutíkala. Po pravdě tady čekám na příští dostavník do Londýna.“

Gabriel vytáhl obočí. „Skutečně?“

„Ano. Můžete si to ověřit u hostinské, když nevěříte mně. Pová, že jsem se snažila sehnat lístek.“

„Snažila?“

„Nemůžu za to, že jsou všechny vyprodané,“ odsekla Phoebe. „Doufala jsem, že se mi podaří odkoupit lístek od některého cestujícího.“

„Aha.“ Gabrielův hlas o několik stupňů zteplal a z jeho očí se vytratil tvrdý lesk. „No, na tom stejně nezáleží, jestli lístek seženete nebo ne. Beztak ho nebudete potřebovat.“

Ostražitě se po něm koukla. „Proč ne?“

„Nepojedete veřejným dopravním prostředkem.“ Gabriel ji vzal za paži.

„Vy mě odvezete zpátky do Londýna?“

„Ne, madam. Odvezu si vás domů.“

„Domů?“ Vytřeštila oči. „To myslíte k vám domů?“

„Ano.“ Jeho oči téměř nepostřehnutelně zjihly. „Mám s sebou zvláštní povolení, Phoebe. Vezmeme se ihned. Na Ďáblovu Mihu přijedete už jako moje žena.“

„Propána,“ zašeptala, „to mi nepřípadá moc moudré, mylordé.“

„Myslíte, že to, co se dnes stalo, udříte v tajnosti?“

Po očku na něj pohlédla, když ji odváděl ven z místnosti. „Přemýšlela jsem o tom, mylordé, a myslím, že když budeme opatrní, dokážeme nepozorovaně proklouznout zpátky do Londýna.“

„Dovolte, Phoebe, abych vás upozornil, že vy význam slova *opatrný* vůbec neznáte. Navíc není důvod náš sňatek oddalovat. Zanechte naději, že mi to rozmluvíte. Oznámení vyšlo v dnešních ranních novinách. Pro vás ani pro mě už není úniku. Takže to můžeme s klidem odbýt rovnou.“

Phoebe sebou cukla. „Víte naprosto jistě, že si mě chcete vzít, Wylde?“

„Ano.“

Dodala si odvahy. „Protože mě milujete?“

Gabriel se zamračil a významným pohledem přelétl hemžení kolem nich. „Probůh, madam, ani místo, ani čas nejsou pro takové debaty

právě příhodné. Počkejte tady, já se postarám o koně a o vaše zavazadla. Máte s sebou nějaká zavazadla, nebo se mýlím?“

Phoebe si povzdychla. „Ano, mylord. Mám s sebou zavazadla.“

Po zbytek toho dne si nepřipadala jako ve skutečném světě. Chvillemi měla dokonce dojem, že se jí to jenom zdá. A občas se jí zmocnilo zvláštní nadějeplné vzrušení.

V průběhu krátkého a uspěchaného obřadu bez špetky romantiky se stala Gabrielovou chotí. Jakmile Wylde předložil zvláštní povolení, vesnického faráře už zajímala jen výše odměny.

Když pak Gabriel vyzdvihl Phoebe do svého faetonu, oba stísněně mlčeli. Gabriel usedl vedle ní a chopil se otěží.

Phoebe si nepřestávala připomínat, že tohle je její svatební den a že se právě provdala za muže, kterého miluje, ale nějak tomu pořád nemohla uvěřit.

Když pak padl soumrak, začal být ten neskutečný pocit ještě tísnivější. Od moře se začala valit šedivá mlha, která sussexskou krajinu zcela zahalila. Phoebe se roztrásla, protože ji ani těžké cestovní šaty nedokázaly ochránit před večerním chladem.

Právě se pokoušela přijít na něco, čím by to tísnivé ticho přerušila, když se z mlhy vynořily masivní obrysy starého hradu. V tom podivném večerním světle to docela dobře mohla být iluze, začarovaný zámek ze středověké legendy.

Phoebe se narovнала, jak jí probleskl náhlý zájem. „Dobré nebe, Gabrieli, co je to?“

„To je Ďáblova Mlha.“

„Váš domov?“ Nadšeně se k němu obrátila. „Vy bydlíte na hradě?“

Rty se mu poprvé od chvíle, kdy ji odvedl z hostince, zvlínly v úsměvu. „Tušil jsem, že se vám bude zamlouvat.“

Phoebe ožila jako květina po dešti. „To je báječné. Neměla jsem tušení, že bydlíte na tak úžasném místě. Ačkoli, když tak o tom uvažuji, hodí se k vám.“

„K vám také, Phoebe.“

„Ano,“ přisvědčila okouzleně. „Vždycky jsem toužila bydlet na hradě.“

Phoebe překypovala nadšením ještě hodinu poté, když už s Gabrielem seděla u večeře. Gabriel ji pozoroval a potlačoval spokojený úsměv. Jeho novomanželka je v té obrovské sluji, která mu slouží jako jídelna, už jako doma.

Jeho žena. Gabriela se při tom pohledu zmocnila prudká dychtivost. Už brzy bude jeho.

Phoebina měkká, lehce zaoblená ramena a horní část ňader měly ve světle svíček barvu měsíčního svitu. Na tmavých vlasech jí zářily ohnivé odlesky, topasové oči tajemně jiskřily. Všiml si lehkého zardění tváří a věděl, že myslí na svatební noc, kterou mají před sebou.

Zmocnila se ho neodbytná touha popadnout ji do náruče a odnést rovnou do postele. *Brzy*, umiňoval si. Už brzy bude jeho úplně.

„Zbožňuji Ďáblu a Mlhu, mylordé,“ prohodila Phoebe, když jí komorník naléval víno. „Nemůžu se dočkat, až si ji celou prohlédnu.“

„Po snídani vám ji ukážu,“ slíbil Gabriel. „Uvidíte úplně všechno, včetně katakomb.“

„Katakomy!“ Phoebe to zjevně uchvátilo.

„Ve skutečnosti to byla hlavně skladiště a vězení, o tom není pochyb,“ vysvětlil Gabriel, „ale já jim říkám katakomby, protože mi je připomínají. Ale musím trvat na tom, že do nich nesmíte chodit sama.“

„Proč ne?“

„Protože jsou nebezpečné,“ odpověděl Gabriel. „Je tam plno tajných průchodů a dveří, které se otevírají skrytými mechanismy.“

Phoebe vykulila oči. „Ale to je vzrušující. Nemůžu se dočkat, až to tam prozkoumám.“

„Hned po snídani, má drahá.“ Snídaně bude hodně pozdě, sliboval si v duchu. Nehodlal vstávat brzy, zvláště když bude mít v posteli Phoebe.

„Kde jste přišel k tolika skvělým brněním?“ vyptávala se a nechala si od lokaje naložit porci telecího. „Krásnější sbírku jsem, namouduši, ještě neviděla.“

„Všude možně.“

„A to heslo vytesané nade dveřmi. *Audeo*. Tak zní původní heslo hrabat z Wylde?“

„Je takové teď,“ odvětil Gabriel.

Phoebe prudce vzhledla. „Vy jste si ho vymyslel sám?“

„Ano.“

Nadšeně se usmála. „Znamená to *odvážím se*, vidíte?“

„Ano.“

„Musím přiznat, že se k vám ohromně hodí, mylord.“

„Soudím, že k vám rovněž, madam,“ prohodil Gabriel rozšafně.

Phoebe se rozzářila. „Vážně si to myslíte?“

„Ano.“

„To je velmi lichotivé, mylord.“ Zachichotala se. „Ačkoli mám dojem, že z toho, jak jsem se odvážila dnes ráno, jste zrovna blahem bez sebe nebyl. Víte, že jsem si myslela, že kvůli tomu budete nanejvýš nepříjemný? Ale je to už za námi, vidíte?“

Gabriel poslal pokynem hlavy komorníka a lokaje pryč z místnosti. Když za nimi zapadly dveře, opřel se dozadu a zvedl sklenku.

„Pokud jde o tu záležitost, Phoebe,“ začal klidně.

„Ano, mylord?“ Náhle jí velice zachutnalo telecí.

Gabriel zaváhal, protože se mu vybavily úvahy, které ho mučily, když se za Phoebe hnál. „Víte, já ve skutečnosti nejsem tak hrozný jako Kilbourne.“

Phoebe se zarazila s vidličkou na půl cesty k ústům. Pak ji pomalu položila zpátky na talíř. „To ode mne bylo nelaskavé. Ovšemže nejste jako Kilbourne. Nikdy bych si vás nevzala, kdybyste byl takový jako on.“

„Mohla jste být ke sňatku s ním přinucena, kdyby se mu ten únos zdařil.“ Gabriel si uvědomil ostří ve svém hlase, ale nedokázal je potlačit. Kdykoli na Kilbournův pokus o únos pomyslel, zmocnil se jeho nitra ledový chlad.

„Nevzala bych si ho v žádném případě.“ Phoebe se otrásla. „To bych raději prožila zbytek života zneuctěná a v osamění.“

„Vaše rodina by na sňatku s ním trvala.“

„To je možné, ale já bych se nedala.“

Gabriel přimhouřil oči. „Pokusila jste se uniknout sňatku se mnou a nepodařilo se vám to.“

Phoebe se začervenala a sklopila oči na talíř. „Moc usilovně jsem se nesnažila, mylord.“

Gabriel sevřel v prstech nožku sklenky. „Utekla jste přede mnou, Phoebe.“

„Jen proto, že jsem potřebovala čas na rozmyšlenou. Nelíbilo se mi, jak všichni rozhodujete o mně a beze mne. Ale už když se tomu kočáru polámalo kolo, bylo mi jasné, že jsem udělala chybu.“

„Co vás o tom přesvědčilo?“

Phoebe se chvíli rýpala v jídle. Pak vzhlédla a střetla se s ním pohledem. „Uvědomila jsem si, že proti svatbě s vámi nic nemám.“

„Proč ne?“

„Myslím, že odpověď na tuhle otázku znáte, mylord.“

Rozmarně se usmál. „Tak budu hádat. Vzala jste si mě, abyste si mohla přivlastnit mou knihovnu.“

Phoebe se rozveselila. „Ne tak docela, mylord, ačkoli když se teď o tom zmiňujete, musím přiznat, že vaši knihovnu považuji za velmi zajímavý přínos z vaší strany.“

Gabriel odsunul talíř a opřel se pažemi o stůl. „Vzala jste si mě, protože chcete znovu zažít to, co jste cítila té noci v Brantleyho bludišti?“

Phoebe zrůžověla. „Jak jsem vám řekla už tenkrát, mylord, bylo to velice příjemné, ale jen kvůli zopakování onoho zážitku bych se nevdávala.“

„Tak proč jste si mě vzala?“

Phoebe upila velký doušek vína. Pak trochu vzdorně sklenku postavila na stůl. „Protože vás mám moc ráda, mylord. Jak velice dobře víte.“

„Máte mě ráda?“

„Ano.“ Začala si hrát s vidličkou.

„Raději než Neila Baxtera?“

Phoebe se zamračila. „Samozřejmě. Neil byl ke mně velmi laskavý a zajímal se o středověkou literaturu. Ale pravda je, že jsem ho nemilovala. Pro mě byl odjakživa jenom přítel. To je jeden z důvodů, proč jsem cítila takovou vinu za to, co ho potkalo, chápete? Odjel totiž z Anglie, protože byl odhodlaný najít způsob, jak získat mou ruku.“

„Abyste věděla, Phoebe, váš otec vyplatil Baxterovi pěknou sumičku, aby z Anglie odjel,“ informoval ji Gabriel bez okolků. „To byl důvod, proč Baxter odjel do Tichomoří. Dvořil se vám, aby z vašeho otce vymámil peníze.“

Phoebe se ani nepohnula. Jen oči se jí rozšířily v ohromení a zármutku. „To vám nevěřím.“

„Tak se zeptejte otce.“ Gabriel se napil vína. „Mám to od něj. Snažil se mě totiž zbavit podobným způsobem a mimoděk mu uklouzlo, že na Baxtera to platilo.“

„Otec mi nikdy neřekl, že Neilovi zaplatil, aby odjel z Anglie.“

„Váš otec se bezpochyby snažil šetřit vaše city,“ vysvětlil Gabriel nevrle. „Tušil, že by vás ranilo, kdybyste zjistila, že s vámi Baxter neměl počestné úmysly. Chudák Clarington pochopitelně nevěděl, že jste si vytkla rytířský úkol, abyste našla člověka, který Baxtera zabil. Kdyby to věděl, zaručeně by před vámi pravdu netajil.“

Phoebiny oči naplňoval zmatený úžas. „Víte to jistě?“

„Naprosto jistě. Baxter vás zneužil, aby od vaší rodiny vylákal peníze. To byl jediný zájem, který na vás měl. Zasloužil si, co ho v Tichomoří potkalo.“

„Ale já jsem se celý dlouhý rok cítila příšerně, protože jsem byla přesvědčená, že tam odjel, aby nadělal jmění a mohl se o mne ucházet. Říkal, že je můj Lancelot. Tvrdil, že mi chce sloužit do konce svých dní. Že budu navždy jeho Dáma ve věži.“

„Kvůli Baxterovi už se nemusíte cítit provinile,“ řekl Gabriel. „Zapomeňte na něj.“

„Najít jeho vraha jsem považovala za svůj rytířský úkol celé měsíce.“

„Zapomeňte na ten zpropadený úkol.“

„Mám pocit, jako bych žila v iluzi,“ zašeptala Phoebe. „Jestli je to, co říkáte, pravda, promarnila jsem strašně moc času. Strašně moc energie. A citu.“

„Zapomeňte na něj, Phoebe.“

Phoebe se třáslы prsty, když skládala ubrousek a kladla ho zpátky na stůl. „Takový omyl zpochybňuje můj vlastní úsudek.“

Gabriel pokrčil rameny. „V těchto věcech děláme chyby všichni. U sta hromů, vždyť já se před osmi lety spletl právě tak, když jsem chtěl uprchnout s vaší sestrou.“

„Ano, vidíte? A já jsem teď sňatkem s vámi taky dala hodně v sázku.“

Podivný výraz, který se jí objevil v očích, se mu ani trochu nelíbil. „Phoebe, řekl jsem vám pravdu, abyste mohla na ten pošetilý úkol zapomenout. Není mi zrovna po chuti, aby moje žena pátrala po vrahovi. Nese to s sebou spoustu problémů.“

„Aha.“ Pohlédla na něj. „Vy jste pravdu o Neilovi znal od samého začátku?“

Zaváhal. „Váš otec mi to řekl krátce po mém příjezdu do Londýna.“

„A přesto jste mě nechal věřit, že mi v mém pátrání pomáháte. Jak dlouho byste mě nechal věřit, že máte čestné úmysly, pane?“

„Moje úmysly byly čestné. Nakonec.“ Gabriel si příliš pozdě všiml pasti, kterou si sám nastražil. „Ale já to všechno můžu vysvětlit, Phoebe.“

„Nemyslím, že tady je co vysvětlovat, pane. Obelhal jste mě. Tvrdil jste, že mi pomáháte najít Neilova vraha, ale ve skutečnosti jste to vůbec neměl v úmyslu, je to tak?“

Gabriel byl v pasti. Těžko jí mohl vykládat o své touze po pomstě, jakkoli měla jepičí život. Tím by ji ranil ještě víc. „Nelhal jsem vám.“

„Ale ano, lhal. Povězte mi, proč jste se se mnou oženil?“ otázala se a oči jí plály.

„Protože si myslím, že se k sobě moc dobře hodíme.“ Gabriel se snažil mluvit rozumně a chláholivě. „Totiž, až se usadíte a přestanete se chovat ukvapeně a nerozvázně.“

„Tak ukvapeně a nerozvázně? Jako třeba dnes, když jsem se za vás provdala?“ Phoebe vyrazila kolem stolu. „Ujišťuji vás, mylord, že jsem dostala lekci. Napříště už nic tak nerozvážného a ukvapeného neprovedu.“

Gabriel si uvědomil, že Phoebe je na odchodu. „Vrat' se, Phoebe. Ještě jsme nedomluvili.“

„Domluvte si to klidně sám. Pochybuji, že bych k tomu mohla něco smysluplného dodat. Vy zřejmě máte všechny odpovědi, na kterých záleží.“

„K čertu, Phoebe, řekl jsem, že se máte vrátit.“

„Ale já si to nepřejí, mylord.“

„Jsem váš manžel,“ připomněl jí Gabriel ponuře. „A tohle je naše svatební noc. Jestli jste už dojedla, můžete jít nahoru. Za chvíli přijdu za vámi.“

Měla ruku na klice. Z očí jí sršel hněv, když se na něj ohlédla přes rameno. „Promiňte, mylord, ale nestojím o to, abyste mi rozbil další iluze.“ Práskla za sebou dveřmi. Gabriel zaťal zuby. Rozhostilo se ticho.

Neodvází se před ním zamknout, ujišťoval se v duchu. Je přece jeho žena.

Ale jakkoli se snažil sám sebe v tom směru uklidnit, věděl, že Phoebe je klidně s to upřít mu jeho manželská práva.

Kruci, ta je schopná skoro všeho.

Za hodinu zjistil, že se nezamkla. Vůbec totiž v ložnici nebyla.

Gabriel prohledal celý hrad, ale nemohl ji najít. Nakonec zjistil, že se uchýlila do věžní komůrky, kde měl pracovnu. A že se tam zamkla.

Zabušil na dveře. „Co to provádíte, Phoebe?“

„Hodlám tady strávit noc, Gabrieli,“ zavolala. „Musím přemýšlet. Musím si to všechno srovnat v hlavě.“

Gabriel si vzpomněl, že v jedné knihovně má *Dámu ve věži*. Jestli na ni Phoebe přijde, pravděpodobně s ním nadosmrti nepromluví.

Nikdy nepochopí, proč je v jeho vlastnictví. Bude věřit tomu nejhoršímu. A to nejhorší je v tomto případě pravda. Protože Gabriel je odpovědný za smrt Neila Baxtera.

Při pomýšlení na hrozící katastrofu přeběhl Gabrielovi po zádech mráz. A v té chvíli zjistil, že je také schopen téměř všeho.

12

Phoebe zapálila hraničku dříví nachystanou v krbu. Pak vstala a ve světle plamenů si začala prohlížet malou kamennou místnost. Ihned poznala, že to musí být Gabrielova pracovna.

Připadala si jako vetřelec, současně ji však neodolatelně vábilo pomýšlení, že ta místnost je tak důvěrně spjata s Gabrielem. Jako by tady cítila jeho duši a srdce.

Pokoj ve věži objevila náhodou, když si hledala útočiště. Donesla si s sebou polštář a přikrývku, protože tady hodlala strávit noc. Ani na okamžik nepochybovala, že se Gabriel pokusí dnes v noci uplatnit svá manželská práva. Je to koneckonců velmi smyslný muž. A také není z těch, kdo dokážou ignorovat výzvu, a právě té se mu od ní dnes dostalo.

Provokovat neohroženého rytíře se nevyplácí.

Možná kdyby se mu pokusila vysvětlit své stanovisko, mohla tomu střetu předejít, spekulovala v duchu. Ale na to je nyní příliš pozdě. Škoda už se stala. Mimoto na vysvětlování beztak neměla náladu. Byla příliš rozhořčená a uražená.

Když si představila, kolik měsíců promarnila pocity viny vůči Neilu Baxterovi, chtělo se jí křičet. Opravdu ji obelhal? Nebylo snadné tomu uvěřit. Určitě existuje nějaké jiné vysvětlení.

Když pomyslela na to, jak ji Gabriel ošálil tvrzením, že jí pomůže v pátrání, bylo Phoebe do pláče. Gabriel ji obelhal zcela určitě. To ji ranilo ze všeho nejvíc.

Kdyby k sobě byla naprosto upřímná, musela by si pochopitelně přiznat, že před ním od začátku také několik podstatných bodů tajila. Ale neměla přece v úmyslu vodit ho za nos, hájila se v duchu. Prostě k tomu došlo v důsledku neblahé shody různých okolností, nad nimiž neměla prázdnou moc.

Pokud to může posoudit, Gabriel žádnou omluvu nemá. Jenže on to zřejmě v takovém světle nevidí.

Bylo toho na ni příliš, když uváží, co všechno se ten den zběhlo. Potřebuje čas na rozmyšlenou. Musí se rozhodnout, jak to bude dál. Musí najít způsob, jak zajistit, aby manželství fungovalo.

Posadila se za Gabrielův psací stůl. Tady píše, pomyslela si. V té ohněm prozářené komnatě se jí zmocnil zvláštní pocit blízkosti. Vztáhla ruku a uchopila jedno z jeho per. Jimi vytváří své legendy. To vědomí ji naplnilo posvátnou úctou.

Ze zasnění ji vytrhl šramot za oknem. Polekala se, upustila pero a vstala. Zděšeně se popadla za hrdlo, když se zvuk ozval znovu.

Pomyslela si, že to nemůže být větev stromu. Tahle místnost je tři poschodí nad zemí a za oknem žádné stromy vidět nejsou.

Šramot neustával. Phoebe stísnně polkla. Připomínala si, že na duchy přece nevěří. Na druhou stranu je tohle hodně starý hrad a nepochybně pamatuje nemálo násilností a krveprolití.

Ozval se tlumený náraz a na úzké římse přistálo cosi tmavého. Do okna zprudka udeřila pěst. Phoebe kvapně ucouvla ke dveřím a šmátrala po závoře. Už už otvírala ústa k výkřiku.

Vtom se vězní okno rozletělo a dovnitř skočil Gabriel. V otvoru za jeho zády se kývalo dlouhé tlusté lano. Phoebe pochopila, že se spustil ze střechy. Ohromeně na něj třeštila oči a poněmhu na ni padala hrůza.

„Dobrý večer, paní manželko.“ Gabrielovy oči se zaleskly v záři plamenů, když si stahoval rukavice. Nebyl ani příliš udýchaný. Než se na tu výpravu vydal, odložil sako a kravatu. Bílou košili měl špinavou a holínky celé odřené. „Asi by mě nemělo udivovat, že máte dost zvláštní vkus, i pokud jde o svatební noc.“

Phoebe konečně našla hlas. „*Gabrieli*. Vy zatracený idiote. Proboha, vždyť jste se mohl zabít.“

Proběhla kolem něj a vyklonila se z okna. Těžké lano se jí houpalo nad hlavou. Pod sebou měla strašlivou hloubku. Zavřela oči, protože se jí před očima začaly odvíjet příšerné obrazy. Úplně jasně viděla ležet na kamenech Gabrielovo roztržštěné tělo.

„To jsem rád, že jste rozdělala oheň.“ Gabriel vztáhl ruce k plamenům. „Venku je dnes pořádná zima.“

Phoebe se přestala vyklánět z okna a otočila se k němu. „Vy jste sešplhal ze střechy.“

Pokrčil rameny. „Jinudy to nešlo. Dospěl jsem k názoru, že na dveřích sem do pokoje zřejmě zapadla závora. Bezpochyby náhodou.“

Phoebe se rozhněvala. „To jste riskoval krk, jen abyste mohl prosadit svá manželská práva?“ zaječela.

Gabriel si ji majetnický prohlížel od hlavy k patě. „Lepší důvod neznám.“

„Zbláznil jste se?“ Phoebe by po něm s gustem něčím mrštila. „Taková pitomost, bezhlavost a nerozvážnost. Copak nemáte špetku zdravého rozumu?“

„Od vás to zní dost zvláštně.“

„Tohle vůbec není legrace. Mohl jste se zabít.“

Pokrčil rameny. „Nebylo to o nic obtížnější než vyšplhat na stěžen.“

„Dobré nebe. To je jak vystřižené z *Dámy ve věži*.“ Phoebe k němu dopáleně přiběhla. „Vícekrát nic takového nesmíte provést, slyšíte mě?“

Gabrielovi se v očích zablýsklo. Vzal její tvář do dlaní. „Udělám to vždycky, když ode mne utečeš.“

„Vyděsil jsi mě k smrti, Gabrieli. Jen zavřu oči, vidím tě na těch kamenech dole ležet zabitého. Vícekrát tak riskovat nesmíš.“

Uťal její protesty tvrdým polibkem. „*Slib mi, že ode mne už nikdy neutečeš.*“

Opřela se mu dlaněmi o hrud' a zapátrala pohledem v jeho drsné tváři. „Slibuji. A ty mi přísahěj, že vícekrát neprovedeš nic tak nerozvážného.“

Palci jí přešel po lícních kostech. „Tolik ti na mně záleží?“

Spodní ret se jí zachvěl. „To přece musíš vědět.“

„Takže se přede mnou vícekrát nezamkneš a už nikdy mi neutečeš? Protože jestli to uděláš, přijdu si pro tebe, i kdybych musel sešplhat po hradních zdech.“

„Ale Gabrieli –“

„I kdyby to znamenalo sešplhat do samotného pekla,“ dodal Gabriel tiše.

Phoebe měla pocit, že se v jejím nitru všechno taví. „Ach, Gabrieli...“

„Pojď sem, ty moje Dámo ve věži.“ Gabriel ji přivinul ke svému tvrdému tělu. Sjel dlaněmi po zádech a přitiskl si ji na svá svalnatá stehna.

Vyjekla a Gabriel zakryl ta svůdná ústa polibkem, který Phoebe sežehl od hlavy k patě. Její nitro zaplavilo horko a smísilo se s

touhou, která byla tak palčivá, až jí vehnala slzy do očí. Přivřela víčka, ovinula mu paže kolem krku a poddala se tomu žáru.

„Takhle to mezi námi musí být, má sladká,“ vydechl Gabriel. „Věděl jsem to od chvíle, kdy jsem tě prvně uviděl.“

„Opravdu?“ Phoebe se stěží držela na nohou. Vinula se k němu a rty se dotýkala silné linie jeho brady. Pak otočila hlavu a políbila ho na zápěstí. „Neodvažovala jsem se doufat, že bys ke mně mohl cítit něco z toho, co cítím já k tobě.“

Usmál se s ústy na její tváři. „A co přesně ke mně cítíš?“

Zachvěla se mu v náručí. „Miluji tě.“

„Ach, má sladká Phoebe.“ Objal ji a stáhl dolů na příkrývku, kterou si rozložila před krbem.

Phoebe měla pocit, že se s ní pokoj roztočil. A pak ležela na zádech a sukně se jí vlnily u kolen. Gabriel se natáhl vedle. Propletl svou nohu mezi její, rozevřel jí stehna a jemně ji přimáčkl k podlaze. Když otevřela oči, zjistila, že jí napjatě hledí do tváře.

„Gabrieli, hodně jsem o všem uvažovala.“

„Ano?“ Dlouze a zvolna jí přejížděl ústy po rtech a snažil se vyloudit odezvu.

„Ano. Tvoje polibky se mi moc líbí. A líbí se mi, jak se mě dotýkáš.“

„To jsem rád.“ Gabriel jí vtiskl vřelý polibek do ramenního dlušku. „Protože mně dělá nesmírně dobře, když se tě můžu dotýkat.“

„Ale přesto si myslím,“ pokračovala Phoebe kvapně, „že by bylo lepší, kdybychom ještě počkali, než naše manželství zpečetíme.“

„Měl jsem pocit, že už se na mě nezlobíš.“ Něžně jí hryzal ušní lalůček.

„Nezlobím,“ připustila. Jak by se na něj mohla zlobit, když ji tak rozpaluje? „Ale je toho tolik, co si musíme navzájem vyjasnit. Jako třeba to, co vyšlo na povrch dnes při večeři. Musíme toho o sobě ještě moc zjistit, Gabrieli.“

„Myslím, že jsme se dohodli, že už ode mne neutečeš.“

„Neuteču,“ ujistila ho rychle. „Budeme žít jako muž a žena. Jenom jsem si myslela, že bychom se měli líp seznámit, než se mužem a ženou staneme doopravdy. Jestli mi rozumíš.“

Opět uchopil její obličej do dlaní. Phoebe se na něj dívala přes řasy. Záře z krbu zaostříla hrany jeho jestřábí tváře a prohloubila záhadu jeho očí.

„Pověz mi ještě jednou, že mě miluješ, Phoebe.“

„Miluji tě,“ zašeptala.

Pomalů se usmál. „A jsme sezdáni. Takže není třeba čekat.“

Phoebe sebrala odvahu. „Ale já vůbec nevím, co ke mně cítíš ty, Gabrieli. Dnes ráno jsem utekla, protože jsem se bála, že si mě chceš vzít kvůli svému přehnanému rytířství.“

Znovu uchopil do zubů její lalůček a maličko stiskl, jen tolik, aby ji pozlobil. „Věřte mi, madam, že jsem vám sňatek nenabídl z toho důvodu.“

„Víš to jistě?“ naléhala. „Protože já vážně nechci, abys měl pocit, že si mě musíš vzít.“

Pohlédl jí do očí. „Chci tě víc než všechno, co jsem kdy na tomto světě chtěl.“

Četla mu v očích touhu. „*Gabrieli*. Myslíš to doopravdy?“

„Ukážu ti, jak moc to myslím doopravdy.“ Gabriel něžně drtil Phoebeiny rty svými ústy. Jazyk jí vnořil mezi rty a zval ji, aby ho ochutnala, jako on ochutnával ji.

Se zábleskem ženské intuice Phoebe pochopila, že takhle jí Gabriel dává najevo své city. Miluje ji. Nemohl by se s ní takhle milovat, kdyby jeho city nebyly stejné jako její.

Gabriel nahmatal šňůrky na jejích šatech a několika rychlými pohyby je rozvázal. Netrvalo dlouho a Phoebe ucítila, jak se jí teplo ohně rozlévá po nahé pokožce, zbavené šatů a spodničky. Gabrielova dlaň ji hladila na nadrech.

Když ucítila jeho drsné prsty na bradavkách, polekala se. Zděšeně vytřeštila oči, protože zjistila, že už má na sobě jenom punčochy.

„Tak to má být, má sladká. Jsi tak krásná.“ Gabrielova dlaň po ní přejížděla, hladila ji, zkoumala a laskala. „Bože, ty jsi krásná.“ Sklonil hlavu a zasypal vřelými polibky údolí mezi jejími nadry.

Phoebe se proti němu vzepjala a její rozpaky rychle vyprchaly pod nápořem prudké touhy, kterou v něm vytušila.

Položil jí dlaň na lýtko a hladil ji po noze směřem ke stehnu. Nerozvázal jí podvazky. Phoebe přišlo divné, že má na sobě jenom punčochy.

Zabořila mu tvář do ramene a vsunula zvědavé prsty do výstřihu jeho košile. Dotek tuhých chloupků ji okouznil. Bezděčně se teplé kůže dotkla jazykem. Gabriel hlasitě vtáhl dech.

„Chutnáš dobře,“ zašeptala.

Tiše a chraptivě se zasmál a pak zasténal. Vzal ji za hýždě a jemně je stiskl. „Tak dlouho jsem na tebe čekal.“

Phoebe cítila přes přiléhavé kalhoty jeho ztopořené mužství. Důkaz jeho touhy ji naplnil vědomím ženské moci. Ocitla se v zajetí třpytivé zlaté iluze. Ale tohle není sen, připomínala si. Tohle je skutečnost. „Tak dlouho už tě miluji.“

Vnikl prsty do trojúhelníku chloupků nad jejími stehny a zapátral v kyprých a vlhkých záhybech. Phoebe tiše vykřikla, když ji začal zkoumat prstem.

„Ano,“ řekl tiše. „Ano, má sladká.“ Odtáhl ruku, odsunul se od ní a vyklouzl z košile.

Phoebe přivřenými víčky přihlížela, jak si strhává vysoké boty. Pak vstal a začal si svlékat kalhoty.

Phoebe užasle zírala na jeho plně vzrušené tělo. Nikdy žádného muže v takovém stavu neviděla. Vyschlo jí v ústech a vylétla pohledem k jeho očím.

Gabriel si vedle ní klekl a zvedl ji do sedu. Pevně si ji přitiskl na prsa.

„Neboj se mě, Phoebe. Ať se stane cokoli, nikdy se mě nesmíš bát.“

Objala ho pažemi kolem pasu a silně ho k sobě přitiskla. „Nebojím se tě.“

„Věříš mi?“

„Ano. Odjakživa. Navždycky.“

„To jsem rád.“ Políbil ji na šíji a pak ji zase položil na koberec.

„To jen že jsem nečekala, že budeš tak...“

„Tak co?“ otázal se mezi polibky, kterými jí zasypával hrdlo.

„Tak *legendárních* rozměrů,“ vypravila ze sebe chabě.

Gabriel se rozesmál. Phoebe cítila, jak rudne.

„My dva spolu dnes upředeme nádhernou legendu, má sladká. Věř, že bude hodna toho nejlepšího středověkého barda.“

Jeho ústa na jejím těle byla jako vlahá droga. Konejšila ji, dráždila a posléze vybízela k odezvě. Jeho ruce ji hladily po těle a zkoumaly s důvěrností, která ji lekala. Ačkoli ji svým tělem tiskl k tvrdé podlaze, bylo jí pod jeho váhou blaženě.

Zkusmo mu přejela po silných zádech a pak mu zabořila prsty do pevných svalů na bocích. Je tak silný, pomyslela si, a přece se zachvěje pokaždé, když se o něj třeba jen otru prstem.

Zjistila, že se toho nemůže nabažít. Ať se ho dotkla kdekoli, pokaždé zareagoval, jako by kdesi hluboko v jeho nitru rozpálila oheň. Na vnitřní straně stehna cítila tvrdý tlak jeho mužství.

„Už to dál nevydržím, přísahám.“ Gabrielův hlas zněl nezřetelně potlačovanou vášní. „Otevři se mi, má sladká ženo. Musím být v tobě, jinak zešlím.“

Roztáhla třesoucí se nohy. Pevně se uvelebil mezi jejími stehny a posunul se tak, aby na ni tlačil. Phoebe neklidně zavrtěla hlavou, když si uvědomila, jak je velký.

„Gabrieli?“

„Obejmi mě nohama, Phoebe.“ Uchopil ji pod kolena a zvedl jí nohy vzhůru, aby ho obepínaly kolem pasu. „Ano, takhle. Teď se mě chyt’ za ramena. Drž se pevně, Phoebe. Jak nejvíc to půjde.“

Sevěla jeho hladká a silná ramena. Ještě nikdy si nepřipadala tak zranitelná. Ale miluje ho, připomínala si, a prahne po tom spojení stejně jako on. V té vášni jsou jako jedno tělo, stejně jako v lásce ke středověkým legendám.

„Správně.“ Gabriel ji políbil na hrdlo a zatlačil naléhavěji. „Jsi těsná, ale taky hodně vlhká. Nevím, jak bouřlivá ta první plavba bude, ale musíš mi věřit. Dopadne to dobře.“

„To je v pořádku, Gabrieli.“ Nesměle se proti němu nadzdvihla. „Chci tě.“

„Po tomhle se tě nikdy nenabažím.“ Sáhl dolů, prsty ji otevřel a pomalu vnikal do úzkého klína.

Phoebe zatajila dech. Nevěděla, co má čekat, ale toužila ho mít v sobě. Musí ho mít. Bezděčně sevřela nohy zkrřížené na jeho zádech.

„Počkej, Phoebe, nerad bych ti ublížil.“

Gabrielův obličej byl v nadlidském sebeovládání bledý a stažený jako maska. Když se však Phoebe ještě jednou nadzvedla, něco v něm povolilo. „Ano. Ach, bože, *ano*.“ Jedním mocným pohybem se do ní vnořil.

Otřásl jí šok a úžas. Najednou byla příliš plná, příliš napnutá a také zavalená celou Gabrielovou váhou. *Je v ní*.

Nevěděla, jestli to bolí nebo ne. Nevěděla, co cítí. Bylo to doslova a do písmene nepopsatelné. Tiše vykřikla a sevřela Gabrielova ramena.

Gabriel se znovu zachvěl. „Jen do toho. Zaryj do mě drápky. Bůh ví, že já jsem se do tebe zaryl tak hluboko, že už se možná nikdy nevynořím.“

Phoebe rychle polkla. „Myslím, že už to stačilo,“ vypravila ze sebe zajíkávě. „Snad bychom už mohli skončit.“

„Teď bych nedokázal skončit, ani kdyby se otevřela země a pohltila mě.“ Gabriel se povysunul a pak do ní znovu pomalu zajel. „Jsi tak příjemná, moje sladká. Něco tak krásného jsem jakživ nezažil.“

Phoebe stále Gabriela obepínala nohama kolem pasu. Smyslné kouzlo, které ji předtím ovládalo, vyprchalo. Cítila se nepohodlně, ale nijak zvlášť to nebolelo. Byl to velmi podivný pocit mít Gabriela takhle v sobě. On v tom však očividně nachází rozkoš a ona ho příliš miluje, než aby mu ji odpírala.

„Drž mě.“ Gabrielův hlas zněl drsně. „Drž mě, Phoebe. Potřebuju tě.“

Pevně ho objala, přitiskla se k němu a nadvzdala se, až najednou zdušeně vykřikl a ztuhl nad ní. Svaly na jeho zádech a hýždích se proměnily v ocel.

Pak se na ni zhroutil v celé své délce.

Dlouho Phoebe ležela nehybně pod Gabrielem a naslouchala, jak se jeho dech uklidňuje. Zvolna ho hladila po zádech a cítila, jak mu na nich vyrazil pot. Jako hřebci po náročném závodě, pomyslela si. Mému hřebci.

Po chvíli Gabriel vzdychl a zdráhavě se z ní vysunul. Převalil se na bok, zakryl si oči paží a přitáhl ji k sobě. „Příště to pro tebe bude lepší, Phoebe. Slibuji.“

„Nebylo to tak špatné,“ řekla poctivě. „Trochu divné, ale ne špatné.“

Slabě se uchechl. „Příště budeš křičet rozkoší. To ti přísahám. Beru si to za svůj rytířský úkol a neustanu ve svém úsilí, dokud ho úspěšně nesplním.“

Phoebe se usmála a zkrřížila mu paže na zpocené hrudi. „Nikdy bych nekřičela. Jsem přece dáma.“

„Počkej a uvidíš.“ Odtáhl paži z očí a pročesával jí prsty zcuchané vlasy. „Máš ve vlasech oheň jako v celém těle. Jsi úžasné stvoření, paní manželko.“

„Opravdu?“

„Doslova a do písmene.“ Znovu zavřel oči. „Teď si chvilku odpočineme a pak se oblečeme a půjdeme dolů do mé ložnice.“

„Mně se tady líbí,“ namítla Phoebe.

Gabriel neotevřel oči. „Nemám chuť strávit zbytek své svatební noci na podlaze pracovny.“

V několika vteřinách však tvrdě spal s pažemi obtočenými kolem Phoebe.

Dlouho ležela a dívala se na něj a matně si uvědomovala záplavu nových dojmů. Mezi nohama ji bolelo a na sobě cítila jeho pižmový mužský pach. Bylo jí horko, připadala si lepkavá a zmocnil se jí neklid.

Tak takové to je v manželství. Usoudila, že se to dá vydržet. Ta vlahá důvěrnost se jí docela zamlouvala, i když na samotném milování nic podivuhodného neshledávala. To, co předcházelo, bylo na druhou stranu velmi příjemné. Největší potěšení však nacházela ve vítězném vědomí, že Gabriel je od této chvíle její.

Je vdaná za muže, kterého miluje a který miluje ji, ačkoli se k tomu nedovele bez vytáček přiznat. Věděla, že mnoho žen takové štěstí nemá. Pro mnoho lidí je manželství zcela praktická transakce, uzavřená kvůli majetku, společenskému postavení a věnu.

Je jednou z mála šťastných žen na celém světě, které se provdaly z lásky. A když si pomyslí, že si dnes ráno tím útekem málem všechno pokazila. Možná má Gabriel pravdu, když jí vyčítá ukvapenost.

Opatrně se protáhla, protože byla celá ztuhlá. Gabrielova paže sklouzla z jejího řadra. Neprobudil se však. Je zjevně úplně vyčerpaný. Má za sebou těžký den, to přinejmenším.

Pomalů se posadila a rozhlédla se kolem sebe. Byla podivně čilá a ani trochu se jí nechtělo spát. Zato ji nesmírně vábil obsah Gabrielovy knihovny. Obezřetně vstala z přikrývky a vklouzla do bílé batistové noční košile, kterou si s sebou přinesla. Pak přistoupila k nejbližší skříni.

Prohlížela si přes sklo řadu v kůži vázaných svazků, které na ni udělaly velký dojem. Když si uvědomila, že sama vlastní jen nepatrný zlomek této velkolepé sbírky, užasle potřásla hlavou. Potměšile si pomyslela, že jednou z výhod manželství s Gabrielem bude i to, že bude mít přístup k jeho knihám.

Vystoupila na špičky, aby si přečetla tituly na hřbetech knih o polici výš. Když jí zrak padl na povědomě vyhlížející svazek, vyjekla úžasem. Chvilí na něj němě civěla a nevěřila svým očím. Na hřbetu však stálo zlaceným písmem jasně a zřetelně: *Dáma ve věži*.

Tohle je její kniha. Byla si tím téměř jistá.

Ohromená Phoebe se ohlédl přes rameno na Gabriela. Nepohnul se, ale oči měl otevřené. Pozoroval ji a výraz jeho očí byl v odumírající záři ohně neproniknutelný.

„Slíbil jsem ti, že svůj úkol splním,“ řekl klidně. „Slíbil jsem, že se postarám, abys svou knihu měla zpátky, než skončí sezona.“

Phoebe se k němu zvolna otočila. „Ty jsi ji našel a neřeklš mi o tom? Tomu nerozumím, Gabrieli.“ Pak se rozzářila, protože jí hlavou bleskla odpověď, která se sama nabízela. „Počkej. Měl to být svatební dar, vid’?“

„Poslouchej mě, Phoebe.“

Phoebe však byla přesvědčená, že ví, jak to bylo. „To je báječné překvapení. Je mi líto, že jsem ti ho pokazila, ale neboj se. Jsem nadšená. Kde jsi k ní přišel? Kdo byl její majitel?“

Pomalu se posadil a nestaral se o to, že je nahý. Záře z krbu mu zatančila na širokých ramenou a proměnila jeho pokožku v lesklé zlato. Zvedl jedno koleno a opřel se o něj paží. Jeho smaragdové oči byly plné truchlivých stínů.

„Majitelem knihy jsem já, Phoebe.“

Phoebe nejistě polkla. „Jak to? Jak jsi k ní přišel?“

„Vzal jsem ji z Baxterovy kajuty, když jsme vystoupili na palubu jeho lodi.“ Gabrielův hlas byl podivně bezvýrazný. „Když Baxterovi hrozila šibenice, dal přednost moři. Vrhł se přes palubu a zmizel. Patrně se utopil.“

„Ty jsi vystoupil k němu na palubu?“ Pod Phoebe se podlomila kolena. Klesla na sedátko u okna a křečovitě sepjala ruce v klíně. „Proboha, Gabrieli, snažíš se mi naznačit, že jsi byl pirát? Tomu odmítám uvěřit.“

„To jsem rád, protože pirát jsem nebyl. Pouze tvrdě pracující obchodník, který se snažil vyžít z obchodu s perlami. To Baxter se na ostrovech dal na pirátství.“

„To není možné,“ vyhrkla Phoebe. „Nic takového by neudělal.“

„Na tom, jestli tomu věříš, nijak zvlášť nesejde. Podstatné je, že je to pravda. Zřejmě mu to připadalo snazší a výnosnější. Mně i mnoha jiným způsobil spoustu škody. Někdo mu to musel zatrhnout.“

„Spoustu škody,“ opakovala Phoebe jako ozvěna, protože měla v hlavě úplně prázdko.

Gabriel se tvářil ponuře. „Opatřil si loď. Přepadl dvě lodě, které patřily mé firmě, a zabil při tom řadu členů posádky. Uloupil spoustu zboží, včetně nesmírně cenné soupravy šperků z černých perel, zlata a briliantů. Po tomhle incidentu jsem si umínil, že ho najdu a zneškodním, než stačí napáchat další lumpárny.“

Phoebe na Gabriela zírala v němém ohromení. „Nebesa, to je neuvěřitelné. Nemůžu uvěřit, že bych se v Neilovi mohla tak zmýlit.“

„Protože si hrál na Lancelota a přitom vymýšlel, jak vydírat tvého otce? Baxter byl tuze chytrý darebák. Nebyla jsi jediná žena, kterou ošálil.“

Phoebe zahořely tváře. „Mluvíš, jako bych byla hloupá husa.“

Gabrielův výraz zjhl. „Nejsi žádná hloupá husa, má sladká, ale jsi naivní. Ženy jsou vůči takovým chytrákům jako Baxter zcela bezbranné. Dlouho věří iluzi, kterou jim takový člověk předloží.“

Phoebe sevřela sepjaté ruce. „Mluvíš, jako bys znal i jiné ženy, které uvěřily, že je Lancelot.“

„Na ostrovech se Baxter vydával za prosperujícího obchodníka, který se zabývá legální lodní dopravou. Volně se pohyboval mezi námi, kteří jsme se tím zabývali doopravdy, a získával informace, aby o to snáz mohl vlákat naše lodě do léčky.“ Gabrielův pohled ztvrdl. „Informace o nákladu a trasách obvykle tahal z žen.“

„Z žen?“

„Manželek, dcer a...“ Gabriel nakratičko zaváhal, „...a jiných. Okouzlit je a ony mu prozradily všechno, co potřeboval vědět.“

„Aha.“ Phoebe chvíli mlčela a snažila se v tom, co právě slyšela, vyznat. „Celou tu dobu jsi měl mou knihu. Vlastně jsi ten, po kom jsem pátrala.“

„Svým způsobem ano.“

Vzhlédla k němu. „Proč jsi mi to neřekl?“

„Důvodů bylo víc. Ten hlavní spočíval v tom, že podle tvého mínění je člověk, kdo *Dámu ve věži* vlastní, pirát a vrah.“

Rozechvěle se usmála. „Ovšem. Přirozeně ses bál přiznat, že tu knihu máš, abych si o tobě nemyslela to nejhorší.“

„Zatraceně.“ Gabriel přimhouřil oči. „Já jsem se to nebál přiznat, ale měl jsem jiné plány.“

„Jaké jiné plány?“

„Už mám těch nesmyslů po krk,“ prohlásil Gabriel odhodlaně. „Je nejvyšší čas, abychom si všechno otevřeně řekli. Začneme od začátku. Když jsem se s tebou setkal tenkrát v noci v Sussexu, zjistil jsem, že tě chci. Ta kniha měla být klíčem, který tě měl získat.“

Phoebe vykulila oči. „Ty ses se mnou chtěl hned od začátku oženit? Ale Gabrieli, to je tak romantické. To jsi mi měl povědět.“

Gabriel vstal a udeřil pěstí do krbové římsy. „Krucinál, ženská, proč ve mně musíš za každou cenu vidět hrdinného rytíře se samými poctivými záměry?“ Otočil hlavu a vrhl na ni nasupený pohled. „Řekl jsem, že jsem tě chtěl. Abych byl úplně upřímný, na sňatek jsem nepomyslel. Ne na začátku naší známosti. Chtěl jsem tě dostat do postele. O nic jiného mi nešlo.“

„Ach.“ Nevěděla, co na to říci. No, aspoň ji chtěl, pomyslela si. „Proto jsi souhlasil, že mi pomůžeš s mým pátráním, abys mě líp poznal?“

„Abych tě dostal do postele, ano.“

Plná naděje se usmála. „Takže se dá říct, že tvoje úmysly nebyly na samém počátku úplně čestné, je to tak?“

„Na to můžeš vzít jed, že nebyly.“

„Ale rychle se to změnilo, to je to podstatné. Když jsi mě poznal, tvoje záměry se změnilly.“

„K čertu. Ty odmítáš vidět pravdu, i když ji máš přímo před nosem.“ Gabriel popadl kalhoty a rychlým pohybem si je oblékl. „Moje záměry se nezměnily, když jsem zjistil, že jsi Claringtonova dcera. Naopak, zhoršily se.“

„Zhoršily?“

Znechuceně máchl rukou. „Víš, Phoebe, když jsem zjistil, kdo doopravdy jsi, vyhledal jsem tě s úmyslem využít tě k pomstě na tvé rodině. Umínal jsem si, že tě svedu, abych tak ponížil tvého otce. Tak. Už to chápeš?“

Potlačila slzy a statečně se usmála. „Pomsta byla tvým cílem na počátku, ale ty jsi přece ten plán neuskutečnil, nebo ano? Místo toho ses se mnou oženil.“

S rukama v bok se postavil před ni. „To ano.“

„A to znamená, že tvá od základu čestná povaha nakonec zvítězila,“ uzavřela Phoebe.

„Ksakra. Když tomu chceš věřit, proč bych ti to rozmlouval.“

„Oženil ses se mnou kvůli své od přírody rytířské povaze.“ Phoebe se kousla do roztrěseného rtu. „Ale nemilujete mě, vidíte, mylord?“

Blyšklo mu v očích. „Neobviňuj mě, že jsem tě v tomhle ohledu obelhal. Tohle mi nepřišiješ. Nikdy jsem netvrdil, že tě miluju. Řekl jsem, že tě chci, a to je pravda. Celá pravda.“

„Oženil ses mnou, abys mě zachránil před případným skandálem.“

„Ujišťuji tě, že tak ušlechtilý nejsem,“ zavřel. „Všechny moje rytířské sklony mě přešly před osmi lety. Pobyt v Tichomoří by je

dokázal vzkřísit jen stěží. Nejsem žádný hrdinný bojovník za lásku a spravedlnost.“

„Tak proč ses se mnou oženil?“ vykřikla ze všech sil.

„Oženil jsem se s tebou, protože jsem usoudil, že z tebe bude dobrá hraběnka,“ zařval v odpověď. „Tvoje rodová linie je bez poskvrny. A co je ještě důležitější, ta tvoje zbrkllost a nerozvážnost, jakkoli mi občas lezou na nervy, prozrazují kuráž a odvahu. A já chci, aby takové vlastnosti zdědili mí synové. Mimoto mi připadáš nesrovnatelně zajímavější než všechny ostatní mladé dámy, s nimiž jsem se v poslední době seznámil. A chci tě.“

„Ale nemiluješ mě.“

„To jsem ti nikdy netvrdil.“

„Ne, ale doufala jsem, že by ses to mohl naučit,“ vysvětlila Phoebe. „Proto jsem dnes riskovala víc než kdy předtím.“

Nedůvěřivě se na ni podíval. „Chceš tvrdit, že sňatkem se mnou jsi riskovala nejvíc ve svém životě?“

„Ano.“

„To je urážka,“ prohlásil Gabriel. „Mám pevně v úmyslu být ti dobrým manželem.“

„Vážně?“

Přikročil k ní a tyčil se nad ní. „Ano. A na oplátku očekávám, že mi budeš řádnou manželkou, krucinál.“

Phoebe sklonila hlavu k rameni a pozorně se na něj zadívala. „A co podle tebe představuje termín řádná manželka?“

Uchopil ji za bradu hranou dlaně a v očích mu uraženě blýskalo. „Mám pocit, že mě záměrně provokujete, madam. Přesto vám řeknu přesně, co od vás chci. Požaduji respekt a poslušnost, jaké má *řádná* manželka svému muži projevovat.“

„Já tě respektuji, Gabrieli, ale poslušnost nikdy nebyla mou silnou stránkou.“

„Tak se ji koukej, zatraceně, naučit.“

„Problůh, Gabrieli, nemusíš se tvářit tak výhrůžně. Oba dva víme, že si mou poslušnost nevynutíš bitím.“

„Myslíš?“

Pousmála se a ucouvla od něj. „Tvá od přírody rytířská povaha ti nedovolí použít vůči ženě násilí.“

„V tvém vlastním zájmu ti radím, aby ses přestala utvrzovat v přesvědčení, že mám rytířskou povahu,“ osopil se na ni.

„Upřímně doufám, že mě nepřipravíš o mou poslední iluzi.“ S těmi slovy přistoupila ke knihovně a otevřela skleněné dveře.

„Co tím, k čertu, myslíš?“

„Řekl jste mi, že Neil Baxter, jediný muž, který kdy tvrdil, že mě miluje z čistého srdce, mě obelhal.“ Phoebe vytáhla z police *Dámu ve věži*. „Vzápětí jsem zjistila, že jsem vdaná za muže, který prohlašuje, že mě nemiluje vůbec, což je osud, kterému jsem se odjakživa chtěla vyhnout. Jestli chcete něco vědět, mylord, svatební den, o jakém jsem snila, to rozhodně nebyl.“

„Phoebe –“

„Dobrou noc, mylord.“ S těžkou knihou v náručí zamířila ke dveřím.

„*U všech rohatých*, Phoebe, chci s tebou mluvit.“

„O čem? O podstatě rytířství? Věřte, že s tou jsem nyní obeznámena víc než dost, a o další poučení v tom směru už nemám zájem.“

Otevřela dveře a vydala se dolů po točitém schodišti. Kamenné stupně ji studily do bosých chodidel.

Proč, k čertu, nedokázal udržet jazyk za zuby? Gabriel odhodil pero a přestal se pokoušet o psaní. Vstal a přistoupil k oknu. Lano, po němž se včera večer spustil ze střechy, se dosud líně kývalo za sklem.

Ano, rozhodně měl být zticha, když se včera v noci probudil a uviděl, jak Phoebe zírá na svou vlastní *Dámu ve věži*.

Udělal dobře, když jí pověděl pravdu o tom, jak ke knize přišel, i o Neilu Baxterovi, ale zbytek si měl nechat pro sebe.

Otřásl se při vzpomínce na přednášku o respektu a poslušnosti. Vykládat o takových věcech o svatební noci asi nebyl nejlepší způsob, jak Phoebe přesvědčit, že se skvěle vdala.

Když chtěla za každou cenu věřit, že se do ní zamiloval hned zpočátku a že jeho úmysly byly celou tu dobu čestné, proč jí to, proboha, rozmlouval?

Nechápal, proč jí musel za každou cenu rozbít všechny iluze, které o něm měla.

Trápil se kvůli tomu celý den a ani pak si nebyl odpovědí jist. Byl to těžký den. Hned ráno zjistil, že utekla, a rozzuřil se. Ještě víc ho dopálila, když se pak zamkla nahoře ve věži. A vedle zlosti dostal velký strach. To nemohl popřít. Báł se, aby si nepovšimla *Dámy ve věži*, než jí všechno stačí vysvětlit.

Jde mu přece jen o to, aby mezi nimi vládla upřímnost, přesvědčoval sám sebe.

Zaťal zuby a odvrátil se od okna. Nu, teď tedy pravdu zná. Po včerejší noci je mezi nimi té upřímnosti až až.

Provádala se za muže, který se s ní původně chtěl jenom vyspat, ale posléze se rozhodl, že ji využije k pomstě. Nakonec se s ní oženil kvůli její rodové linii, kvůli její odvaze a také proto, že je zajímavá společnice.

Pokud by tohle nestačilo otřást iluzemi, které každá dáma chová o lásce, pak to nedokáže už nic. Gabriel se ošil. Měl držet jazyk za zuby. Všechno by bylo o tolik jednodušší.

Ale třeba je to tak lepší. On je, koneckonců, na svůj pragmatický a realistický přístup k životu pyšný. Už dávno není sentimentální, důvěřivý a romantický mladík. Je muž a bere svět takový, jaký je.

Phoebe musí pochopit, že si ho nemůže vodit na své dobrodružné výpravy jako pejska. Na středověkého rytíře si hrál už dost dlouho. Phoebe je teď jeho žena a je nezbytné, aby znala pravou povahu svého manžela.

Gabriel se zase vrátil k psacímu stolu a uchopil pero. Několik minut strávil jeho ořezáváním. Pak se posadil a pokusil se po sobě opravit pár odstavců ve *Ztřeštěném podniku*.

Když se po hodině práce kolem něj vršily jen samé zmačkané archy, vzdal to. Vypravil se dolů, aby zjistil, co dělá Phoebe.

Po delším pátrání ji objevil v knihovně.

Nehlučně otevřel dveře a chvíli ji upřeně pozoroval. Všechno se v něm napjalo při vzpomínce na události svatební noci.

Phoebe seděla stočená v křesle u okna a nohy měla schované pod sukněmi dýňové barvy. Mdlé světlo z úzkých oken jí kolem tmavých vlasů tvořilo teplou svatozář.

Gabriela probodl pocit viny. Určitě celé dopoledne proplakala.

„Phoebe?“ promluvil vlídně.

„Ano, mylorde?“ Nezvedla hlavu od knihy.

„Přišel jsem se podívat, co děláš.“

„Čtu si.“ Stále nevzhledla. Zdálo se, že je zcela zabrána do své četby.

„Aha.“ Zavřel dveře a šel k ní blíž. U krbu se zastavil a zadíval se na její sklopenou hlavu. Uvědomil si, že neví, co by řekl. Zoufale pátral po vhodných slovech. „Pokud jde o včerejší noc...“

„Hmmm?“

Její očividný nezájem ho zarazil a znovu nevěděl, co říci. Zhluboka nabral dech. „Omlouvám se, jestli to neodpovídalo tomu, co jsi od svatební noci očekávala.“

„Nesmíte si za to klást vinu, mylorde,“ řekla, ale stále nevzhledla od knihy. „Jistě jste se snažil ze všech sil.“

Její shovívavý tón ho trochu vyvedl z konceptu. „Ano. No, to je samozřejmě pravda. Phoebe, jsme teď muž a žena. Je důležité, aby mezi námi vládla naprostá upřímnost.“

„Já to chápu.“ Obrátila stránku. „Nehodlala jsem si stěžovat, protože jste se opravdu snažil, aby to pro mne bylo příjemné. Ale když tak trváte na upřímnosti, budu zcela otevřená.“

Zamračil se. „Ano?“

„Ovšem. Mám-li být zcela upřímná, mylorde, bylo to dost velké zklamání.“

„Ano, já vím, má drahá, ale to je tím, že máte o manželství tak nerealistické představy.“

„Zřejmě ano.“ Phoebe otočila další list a zahloubala se do ilustrace. „Ale byla to zčásti vaše vina. Po tom, co se mezi námi odehrálo v Brantleyho bludišti, jsem, bohužel, předpokládala, že mě při manželském aktu očekávají tytéž zajímavé pocity. Docela jsem se na ně těšila, ale zřejmě jsem očekávala příliš mnoho.“

Gabriel cítil, jak rudne, když mu došlo, že Phoebe má na mysli to, jak se s ní miloval, a nikoli rozhovor, který vedli poté. „Proboha, Phoebe, o tom nemluví.“

„Ne, mylorde?“ Konečně vzhledla a na tváři měla zdvořilý údiv. „To je mi líto. A o čem vlastně mluvíte?“

S chutí by s ní zatřásl. „O tom rozhovoru, který jsme vedli, když jste našla *Dámu ve věži*.“

„Ach tak, o tomhle.“

„Ano, o tomhle. Ztraceně, ženská, pokud jde o milování, nemusíš mít strach, slíbil jsem ti přece, že příště to pro tebe bude nesrovnatelně lepší.“

Phoebe přemítavě sešpulila rty. „Možná.“

„Žádné možná.“

„A možná ne.“

Gabriel přimhouřil oči. „*Možná* bych tě měl odvést rovnou do tvé ložnice a předvést ti to.“

„To ne, děkuji vám.“

„Proč ne?“ Gabriel sevřel v dlani okraj římsy. Jinak by ji musel popadnout za krk. „Protože je teprve odpoledne? Nepovídej mi, že moje ukvapená Dáma v závoji je najednou upjatá a vychovaná. Snad jsem se neoženil s prudérní husičkou?“

„Tak to není.“ Obrátila pozornost ke knize. „Jde prostě o to, že nevěřím, že se ty zážitky mohou zlepšit, dokud se neujistím, že mě milujete. Z toho důvodu jsem se rozhodla, že k dalším podobným incidentům nedojde, dokud se to nenaučíte.“

Sevřel v prstech křbovou římsu tak pevně, že byl div, že mramor nepopraskal. Upřeně civěl na její andělsky skloněnou hlavu. „Ty malá d'áblice. Tak tohle je tvoje hra, co?“

„Ujišťuji vás, mylorde, že žádné hry nehraju.“

„Myslíš si, že se mnou budeš cvičit stejně jako před svatbou? Ale já už nejsem váš dvorný rytíř, madam. Jsem váš manžel.“

„Dospěla jsem k závěru, že s rytíři je daleko větší zábava než s manželi.“

Nesmím vybuchnout, umiňoval si Gabriel. Nesmím nad sebou ztratit sebekontrolu. Jestli mám v téhle domácí rozmíšce získat vrch, musím zůstat i pod palbou ledově chladný.

„To máte asi pravdu, madam,“ přisvědčil vyrovnaně. „Nepochybuji o tom, že takové svěhlavé a vzpurné osobě, jako jste vy, musí poslušný rytíř připadat nesrovnatelně zábavnější než manžel. Jenže teď máte manžela.“

„Bylo by mi milejší, kdyby to tak mohlo být pro okolí.“

„K čertu. Zbláznila jste se? To je zcela vyloučené. Nepřipustím, abyste se mnou takhle manipulovala.“

„Já se s vámi nesnažím manipulovat.“ Phoebe konečně vzhledla od knihy. „Jenom trvám na tom, abyste se se mnou nemiloval, dokud mě nezačnete mít rád.“

„Víte, že ženy dostávají od mužů výprask za daleko menší prohřešky?“ otázal se Gabriel velmi zdvořile.

„To jsme už probrali, Gabrieli. Vy mě bít nebudete.“

„Jsou jiné způsoby, jak prosadit svá práva. Včera jsem jeden způsob našel, nemám pravdu?“

Povzdychla si. „Jenže včera v noci jsem se stala obětí nedorozumění. Když jste podstoupil tak strašlivé riziko, že jste sešplhal ze střechy, usoudila jsem, že mi tím dokazujete svou lásku. V budoucnu se už nenechám tak snadno obalamutit. Napříště bude zbytečné podobným způsobem riskovat krk.“

„Aha.“ Gabriel sklonil hlavu v ledově zdvořilé pokloně. Usoudil, že tuhle hru mohou hrát klidně dva. „Výborně, madam. Svůj postoj jste dala jasně najevo. Můžete být klidná, já se vám násilím vnucovat nebudu.“

Překvapeně vzhledla. „Toho jsem se ani neobávala.“

Ovládl zlost. „Až budete mít pocit, že jste připravená ujmout se svých manželských povinností, dejte mi laskavě vědět. Do té doby si můžete být jistá, že se s vámi na Dáblově Mlze bude zacházet jako se vzácným hostem.“ Zamířil ke dveřím.

„Gabrieli, počkej. Neměla jsem na mysli, abych byla v tvém domě jako host.“

Neodpověděl hned, protože se snažil zakrýt své uspokojení. „Jak prosím? Usoudil jsem, že právě o takové postavení ti jde.“

„Ne, ovšemže ne.“ Pohoršeně se zamračila. „Chci, abychom se lépe poznali. Jsem si jistá, že se mě můžeš naučit milovat, jenom musíš sám chtít. Myslím to tak, že bychom měli žít jako muž a žena ve všech ostatních ohledech s výjimkou ložnice. Žádám snad tak moc?“

„Ano, Phoebe, žádáš příliš. Jak už jsem řekl, dej mi vědět, až se odhodláš být mi řádnou ženou. Do té doby tě budu brát jako svého hosta.“

Bez ohlédnutí vyšel na chodbu a rázně prošel mezi řadami brnění ke schodišti. Dnes odpoledne musí něco napsat, i kdyby ho to mělo zabít. Umiňoval si, že ten den nebude dočista promarněný.

Tři dny nato se Phoebe opět uchýlila do Gabrielovy knihovny a stočila se ve svém oblíbeném křesle.

Vyhlédla z okna a v duchu si musela přiznat, že jí hrozí vážné nebezpečí, že v té ponuře zdvořilé válce, která se mezi ní a Gabrielem rozpoutala, prohraje. Vážně netušila, kolik toho ještě vydrží. Gabriel dokazoval, že má stejně pevnou vůli jako ona.

Možná jí bylo od samého začátku souzeno, aby prohrála prostě proto, že je zranitelnější než on. Ona ho koneckonců miluje z celého svého srdce a on o tom ví. Zasmušile si přiznala, že to vědomí mu nad ní dává převahu. Je dost chytrý, aby věděl, že mu stačí počkat, až se její obrana zhroutí sama.

Nejhorší na tom všem bylo, že pokud to mohla posoudit, neudělala nejmenší pokrok ve svém předsevzetí naučit Gabriela, aby ji miloval.

Ne že by ji přímo ignoroval, přemítala. Vytrvale jí však prokazoval příšernou zdvořilost, která ji občas doháněla k slzám. Teď už se s ní nehádal, nekázal jí ani si nestěžoval na nedostatek poslušnosti z její strany.

Choval se k ní, jako by byla host, přesně jak to slíbil, a Phoebe to pořádně dopalovalo.

Včera se pokusila najít společné téma k rozhovoru a objevila je v knize z té jeho velkolepé knihovny. U večere je přivedla na přetřes.

„Ta vaše *Morte d'Arthur* od Maloryho je naprosto skvělá,“ prohodila nad králíkem dušeným v cibulové omáčce.

„Děkuji vám,“ odušil Gabriel a napíchl na vidličku kousek brambory.

Phoebe to zkusila znovu. „Vzpomínám si, že ten večer, kdy jsme spolu navštívili pana Nashe, ptal jste se ho na jeden specifický výtisk. Zmínil jste se o věnování na předsádce. Proč jste stál právě o něj, když máte doma tak nádherné vydání?“

„Ten konkrétní výtisk, na který jsem se Nashe ptal, jsem dostal od svého otce, když mi bylo deset,“ odvětil Gabriel. „Byl jsem nucen ho prodat, když jsem odjížděl z Anglie.“

Phoebe to otřáslo. „Musel jste prodat knihu, kterou jste dostal od otce?“

Gabriel na ni ledově pohlédl. „Musel jsem prodat všechny knihy, které jsem po něm zdědil, i celý obsah své knihovny. Potřeboval jsem peníze na cestu do Tichomoří a na to, abych tam mohl začít podnikat.“

„Aha.“

„Když chce člověk přežít, nemůže si dovolit být příliš sentimentální.“

„Muselo to být pro vás strašné, když jste musel prodat věci, které pro vás tolik znamenaly.“

Gabriel pokrčil rameny. „To všechno tak nějak patřilo k lekci, kterou jsem tenkrát dostal. Kulka, kterou mi vpálil do ramene váš bratr, i to, jak mě váš otec finančně zruinoval, mi skvěle doplnily vzdělání. Víckrát jsem nepřipustil, aby mi city přerostly přes hlavu.“

Phoebe si povzdychla, když si ten rozhovor znovu vybavila. Naučit Gabriela lásce bude daleko obtížnější, než si představovala. Zahleděla se z okna knihovny do šedivé mlhy venku a přemítala, jestli má vůbec nějakou naději, že její manžel začne věřit svým citům.

Po chvíli vstala a šla se posadit za Gabrielův psací stůl. Byl nejvyšší čas ozvat se Laceymu. Bezpochyby se už diví, kam se poděla. Kdyby ho nechala, aby si dělal, co ho napadne, zanedlouho by kvetoucí podnik přivedl znovu ke zkáze. Toho člověka zajímala pouze jalovcová kořalka a pak ještě práce na jeho milovaném tiskařském lisu.

Někdy s ním byl opravdu kříž, ale Phoebe od první chvíle, kdy se s ním seznámila, věděla, že pro ni je to ideální obchodní partner. Za

její finanční podporu a redaktorskou schopnost byl ochoten mlčet jako hrob o jejich spojení. Mohla si vybrat jiné tiskaře a vydavatele, když se rozhodla začít podnikat. Většina z nich měla daleko vyšší literární ambice než Lacey. Phoebe se však bála, že by mnozí nedokázali odolat a pustili by si jazyk na špacír. Mít společný podnik s dcerou hraběte z Claringtonu by pro mnoho lidí bylo příliš lákavé sousto, než aby se s tím dokázali tajit. Lacey na druhou stranu nerad marnil svůj drahocenný čas klábosením, natožpak klepy.

Z úvah ji vyrušilo zaklepání na dveře. Zavřela zásuvku a vzhledla. Vešla služka, kterou neznala. Asi nová členka personálu, usoudila Phoebe. Žena byla překvapivě hezká, měla světlé vlasy a vlnitou postavu, na služku však byla trochu stará.

„Kdo jste?“ otázala se Phoebe obezřetně.

Služka zamrkala, jako by takovou otázku nečekala. „Jsem Alice, milostpaní. Nesu vzkaz.“

„Jaký vzkaz, Alice?“

„Jeho lordstvo vám chce ukázat zajímavou část hradu, milostpaní. Pověděl, že na vás počká v katakombách. Mám vám ukázat, kudy se tam jde.“

„Wylde pro mě poslal?“ Phoebe vyskočila na nohy. „Už jdu.“

„Tudy, milostpaní. Budeme potřebovat svíčky. Je tam hrozná tma. A taky špína. Nechcete se nejdřív převléct?“

„Ne,“ vyhrkla Phoebe. „Nechci jeho lordstvo nechat čekat.“

Gabriel pro ni poslal. Phoebe byla radostí bez sebe. Ukáže jí ty tajemné chodby pod hradem. Zřejmě se tím svým neobratným způsobem pokouší zbořit ledovou zeď, kterou mezi nimi vystavěl.

Alice sestupovala před ní po tmavém kamenném schodišti, které začínalo na vzdáleném konci rozlehlé haly. Když sešly po zaprášených schodech až dolů, sňala z háku na zdi klíč a odemkla těžké dveře pobité trámy.

Ze tmy se vyvalil zatuchlý pach. Phoebe kýchlá a sáhla do kapsy pro kapesník.

„Proboha,“ zvolala a vysmrkala se. „Kdy se tady naposled uklízelo?“

Alice škrtla sirkou a zapálila svou i Phoebinu svíčku. Slabé světlo se zalesklo na šedivých kamenných zdech. „Jeho lordstvo říká, že v katakombách se uklízet nemusí.“

„No, to má asi pravdu.“ Phoebe zastrčila kapesník zpátky do kapsy a dychtivě se kolem sebe rozhlížela. „Nebesa, tady je to fascinující.“

Stály v úzkém tunelu bez oken, který zřejmě probíhal pod hradem po celé jeho délce. Slabá mihotavá záře svíčky odhalovala temné otvory označující průchody a vchody. Vzduch tady byl zatuchlý a nehybný a trochu v něm bylo cítit moře.

„V kuchyni povídali, že tady kdysi měl pán hradu hladomornu.“ Alice upřeně zírala před sebe a ostražitě postupovala kupředu podzemní chodbou. Když procházela kolem zívajícího černého otvoru, zatvářila se ustrašeně. „V některých kobkách jsou prej dodneška kosti těch chudáků, co tam byli přikovaní.“

Phoebe se otřásla a dlaní zastínila plamen svíčky. Té atmosféry tady bylo víc, než jí bylo milé. „Kde na nás jeho lordstvo čeká?“

„Povídal, abych vás dovedla na konec chodby, zbytek že vám ukáže sám. Namouduši budu ráda, až budu zase nahoře.“

„Je to úžasné.“ Phoebe zdvihla svíčku a nakukovala do jedné tmavé chodby, která vybíhala z hlavního tunelu. V šeru nevelké kobky se bělala hrstka čehosi, co připomínalo slonovinově zbarvené hůlky. Ztěžka polkla a v duchu se chlácholila, že to jistě nemohou být kosti. „Když pomyslím, kolika historických událostí byl tenhle hrad svědkem.“

„S dovolením, milostpaní, asi to nic pěkného nebude. Tak už jsme tady.“

Phoebe se zahleděla do tmy před sebou, ale neviděla nic kromě dalších metrů kamenné chodby. Uvědomila si, že sem doléhá vzdálený hukot moře. „Kde je Wylde?“

„To teda nevím, milostpaní.“ Alice se na ni dívala se zvláštním výrazem v očích. Ucouvla o krok. Svíčka, kterou nesla v ruce, zlověstně zablikala. „Povídal, že vás mám dovést na tohle místo, že tady bude čekat. Udělala jsem, co řekl, vopravdu. A teď se chci vrátit nahoru.“

„Tak utíkej,“ vybídla ji Phoebe, která se nemohla dočkat svého dobrodružství. Popošla o několik kroků kupředu do tmy a zvedla svíčku do výšky. „Wylde? Jste tady, mylord?“

Z ničeho nic se za ní ozvalo tak strašlivé zaskřípání, že svíčku málem upustila. Vzápětí následoval hromový třesk. Phoebe vykřikla a bleskurychle se otočila.

Ke své hrůze zjistila, že chodbu od stropu až k podlaze přehradila pevná železná vrata. A ona zůstala uvězněná za nimi.

Pochopila, že vrata byla zřejmě ukryta ve zdi. Něco spustilo zařízení, které je ovládalo. Rozběhla se k nim a začala do tlustého kovu bušit pěstmi.

„Alice, Alice, slyšíš mě?“

Žádná odpověď. Phoebe měla dojem, že slyší v dálce ozvěnu prchajících kroků, ale nebyla si tím jistá.

Zhluboka se nadechla, aby se uklidnila. Alice určitě utíkala pro pomoc. Phoebe začala prohlížet kamenné stěny a pátrala po náznaku skrytého mechanismu, který by mohl bránu znovu otevřít. Nic však neobjevila.

Popošla o několik dalších kroků do temné kamenné chodby. Vzdálený rachot moře byl nyní hlasitější.

„Wylde? Jste tady? Jestli ano, okamžitě se mi, prosím vás, ozvěte. Netropte si ze mne žerty, pane. Víím, že jsem vás urazila, ale nezasloužím si, abyste mě takhle trápil.“

Její hlas zopakovala ozvěna v kamenné chodbě. Odpověď se však neozvala. Phoebe se ohlédla na železnou bránu. Určitě nebude trvat dlouho, než Alice sežene pomoc.

Po patnácti minutách však stále nebylo vidu ani slechu po nějaké záchranné akci. Phoebe pohlédla na svíčku a zjistila, že jí už mnoho nezbyvá. Co nevidět dohoří a Phoebe se ocitne v naprosté tmě.

Usoudila, že jí zbývá jen jedno. Musí prozkoumat zbytek chodby a doufat, že objeví nějaký východ. Takový dlouhý tunel má určitě ještě další dveře, nejen ty, které vedou do hlavní části hradu.

Stísněně zamířila dál do chodby. V kamenných stěnách však nyní nezahlédla ani jediný vchod. Připadalo jí to zvláštní.

Všimla si, že svíčka se mezitím povážlivě zkrátila, a zrychlila krok. Pach moře zesílil a Phoebe si najednou uvědomila, že vzduch kolem ní už není tak zatuchlý. Rozveselila se. Určitě odtud najde cestu ven.

Po chvíli k ní dolehlo tiché šplouchání vody. Povzbudilo ji to. Spěšně prošla ohybem chodby a ocitla se v prostorné místnosti, která vypadala jako jeskyně. Daleko vpředu uviděla úzký srpek denního světla.

Zdvihla svíčku do výšky a rozhlédla se kolem sebe. Stála na kamenné hrázi v jakési malé podzemní loděnici. Kameny omývala mořská voda a zrezavělé železné kruhy zasazené do hráze dokazovaly, že zde kdysi kotvily lodě.

Objevila tajnou únikovou cestu z hradu. Bezpochyby ji dal vybudovat původní majitel pro případ obléhání. Ten malý proužek světla na vzdáleném konci je východ.

Jediný problém spočíval v tom, že u hráze nekotvil žádný člun. Phoebe od denního světla dělila spousta černočerné vody.

Svíčka zaprskala. Phoebe na ni pohlédla a zjistila, že jí nevydrží déle než pár minut. Brzy bude v tomhle temném hrobě jako v pasti.

Ohlédla se přes rameno. Neslyšela odtamtud sebemenší zvuk. Nezbylo jí než se smířit s poznáním, že se těm, kteří ji přišli zachránit, nepodařilo těžká železná vrata otevřít. Pak ji napadlo, že možná byla sestrojena tak, aby chodbu uzavřela trvale. Kdyby se pán hradu a jeho rodina chystali uprchnout tímto tunelem, jistě by se postarali, aby je nikdo nemohl pronásledovat.

Svíčka syčela a skomírala. Phoebe se rozhodla. Nevydrží tady čekat ve tmě a doufat v záchranu, která možná vůbec nepřijde.

Bude si pro ni muset doplavat.

Opatrně postavila svíčku na okraj hráze. Pak si rozvázala šněrování na šatech a svlékla nabíraný živůtek.

Když měla na sobě jen košilku, sedla si a opatrně spustila nohy do temné a studené vody. Jakmile chodidla zmizela pod neprůhlednou hladinou, na okamžik se jí zmocnila panika. Neměla ani tušení, jací tvorové v těch černých hlubinách žijí.

Sklouznout do vody ji stálo daleko víc odvahy, než vůbec tušila, že má. Nakonec jí pomohlo i to, že svíčka zablikala naposledy. Když i to nepatrné světýlko zhaslo, zůstal Phoebinou poslední nadějí jen úzký proužek světla daleko vpředu.

Začala k němu plavat, zpočátku velmi zdatnými tempy.

Pak se jí však zmocnila hrůza, protože si uvědomila, že ji v ledové vodě kvapem ubývá síl. Když urazila zhruba polovinu cesty, stěží popadala dech a modlila se, aby tu námahu vydržela. Její slabá levá noha se velmi brzy unavila.

Měla pocit, že doplavat ke vchodu do jeskyně trvá celou věčnost. Jako by ji voda záměrně stahovala pod hladinu. Phoebe plavala mechanicky jako natahovací hračka. S každým dalším tempem trhaně lapala po vzduchu a jenom děs z toho, co na ni číhá v hlubinách, ji popoháněl k dalšímu úsilí.

Když si bolestivě narazila prsty o skálu se zarostlými škeblemi, div se nezhroutila úlevou. Přerývaně dýchala, křečovitě se držela skály a

dychtivě vyhlížela ven do slunečního světla. Zrakem pátrala po pobřeží, které, jak doufala, nebude daleko.

A potom zjistila, že urazila teprve část nelehké pouti. Skrytý vchod do jeskyně totiž ústil několik metrů před pobřežím. Když zůstane, kde je, nikdo ji z útesů neuvidí. A v hukotu tříštících se vln ji nikdo neuslyší.

Bude muset doplavat až k té skalnaté pláži.

Ještě chvíli zůstala na svém útočišti a utěšovala se, že je alespoň na sluníčku. Není ani moc chladno. A zbývá jí urazit už jen krátkou vzdálenost.

Kdyby jen nebyla tak vyčerpaná. Kdyby si mohla ještě chvíličku odpočinout.

Neodvažovala se však déle váhat. Měla pocit, že voda je navzdory slunci, které se do ní opírá, studenější než předtím. Nezbylo jí než se modlit, aby měla na zbytek cesty dostatek sil.

„Kde, k čertu, jsi, když tě tolik potřebuju, Gabrieli?“ zašeptala a různými tempy se pustila ke břehu.

„Kde k čertu je?“ zařval Gabriel. Komorník Rollins sice zakolísal, ale nezhroutil se. „S politováním vám musím oznámit, pane, že nevím, kde se lady Wyldová momentálně nachází. Naposledy jsem ji viděl v knihovně, kde v tuto hodinu obvykle bývá.“

„A každou jinou hodinu jakbysmet,“ zahučel Gabriel. Phoebe poslední dobou každou volnou chvíli trávila v úkrytu v té zpropadené knihovně. „Ihned svolajte služebnictvo.“

„Prosím, mylord.“

V několika minutách postával personál v hloučcích v hlavní hale. Nikdo o Phoebe nic nevěděl. Všichni se shodovali v tom, že ji ještě nedávno viděli v knihovně. Ukázalo se však, že to bylo téměř před dvěma hodinami.

Gabriel zaplašil rostoucí tíseň a obavu, která se pod ní skrývala. Člověk nikdy nic nedokáže, propadne-li silným emocím, připomínal si. „Neprodleně prohledejte každý kout hradu i přilehlých pozemků. Vy, Rollinsi, si to vezmete na povel. Já obejdu útesy. Za hodinu se všichni sejdeme zase tady.“

„Ano, mylord.“ Rollins zaváhal. „Promiňte, pane, ale obáváte se, že se lady Wyldové snad přihodilo něco zlého?“

„S největší pravděpodobností si vyšla na procházku a zabloudila,“ odvětil Gabriel, ačkoli tomu sám nevěřil. „Nezná zdejší kraj. Začněte hledat ihned.“

„Ano, mylord.“

Gabriel vyšel předními dveřmi a seběhl po schodech. Poháněn strašlivým neklidem přešel chvatným krokem přes nádvoří a vyšel ven z brány.

Slíbila, že od něj víckrát neuteče.

Dorazil k útesům a zahleděl se dolů na úzký pruh pláže lemovaný skalami a posetý naplaveným dřívím. Kdyby si vyšla na procházku, určitě by zůstala tady nahoře. Přece by se nepokusila sešplhat dolů k vodě.

Jenže Phoebe je nepředvídatelná. A také je schopná hodně riskovat. Ještě dnes se chvěl při pomýšlení na jejich první setkání. *O půlnoci na opuštěné venkovské cestě, pro všechny svaté.* Ta ženská je sama sobě hrozbou.

Až ji najde, pořádně jí zkrátí opratě. Už má toho jejího vyvádění po krk.

Nemluvě o tom, že nevychází ze strachu.

Přinutil se ke klidu a snažil se rozpomenout, jaké šaty měla toho rána na sobě. Byly citronově žluté a dost křiklavé. Měly nabíraný živůtek. A vypadala v nich tak svěže a vesele.

Vůbec ne jako žena, která se chystá uprchnout od manžela.

Vykočil podél okraje skal. Dokud nevyčerpá všechny ostatní možnosti, nepřipustí si myšlenku, že utekla.

Vtom na skalách bičovaných příbojem zahlédl cosi bílého a sraštil čelo. Na okamžik se domníval, že se to zatřpytilo slunce na mořské pěně. Pak se však bílá skvrna pohnula a posunula se na skále o kousek výš. Objevily se bledé paže a nohy a na kameni se rozprostřely mokré tmavé vlasy.

Phoebe.

Gabriela zastudilo v útrokách. Zpočátku usoudil, že si ta bláznivá ženská šla zaplavat. Vzápětí si však uvědomil, že v rozbouraném příboji zápasí o život.

„Phoebe. Vydrž. Jdu pro tebe,“ zvolal z plných plic a rozběhl se dolů po stezce vedoucí z útesu. Neohlížel se na padající oblázky a písek, který mu ujížděl pod nohama. Posledních pár stop překonal skokem, dopadl na pláž a vrhl se do vody, která mu sahala po stehna.

„Pro všechny svaté, Phoebe.“

Když se k ní začal brodit, chumáč mokrých vlasů se pohnul. Phoebe otočila hlavu, ale nezvedla ji, tváří dál spočívala na tvrdém polštáři ze škeblí. Křečovitě se držela skály a spodní polovinu těla měla stále ve vodě. Pootevřela oči a vyčerpaně se usmála.

„Věděla jsem, že pro mě nakonec přijdeš, Gabrieli.“

„U všech všudy, co tady vůbec děláš?“ Gabriel ji zvedl ze skály a sevřel ji v náručí. Mokrou košilku měla úplně průhlednou. Tmavé květy bradavek viděl tak zřetelně, jako by byla nahá. „Kde máš šaty? Co se, ksakru, stalo?“

„Šla jsem tě hledat.“ Její hlas byl děsivě slabý. Visela mu v náručí bez vlády jako hadrová panenka. Oči měla zavřené.

„Otevři oči, Phoebe.“ Uslyšel ve svém hlase ostrý přízvuk děsu. „Ihned otevři oči a podívej se na mě.“

Poslušně zdvihla víčka. „Proč? Už jsem přece v bezpečí, ne?“

„Ano,“ zašeptal a nesl ji ven z moře na úzkou pláž. „Jsi v bezpečí.“ Neutekla od něj.

O hodinu později ležela Phoebe v posteli opřená o polštáře. Pod Gabrielovým dohledem ji vykoupali v horké vodě a nalili do ní bezpočet šálků horkého čaje. Nebyl spokojen, dokud se jí na rty a do tváří nevrátila barva.

Když začala odmítat další čaj a vyjadřovat námitky, že se kolem toho zbytečně moc nadělá, věděl, že jí je už dobře. Stroze poslal služby pryč z pokoje.

Nechybělo mnoho a byl by ji ztratil. Strašlivá tíha toho faktu mu drásala srdce. Uvědomoval si, že je z toho podrážděný a nervózní. Vždyť o ni málem přišel.

Vší silou ovládl ty sžíravé pocity, ale byl to takřka nadlidský úkol. Použil hněvu, aby zdusil všechny ostatní emoce, které v něm překypovaly, včetně strachu.

„Tak tedy, paní manželko,“ spustil přísně, když se za poslední služkou zavřely dveře. „Co kdybyste mi vysvětlila, co se vám to dnes přihodilo? Co to vykládáte za nesmysl, že jste mě šla hledat?“

Zívla a přikryla si ústa. „Alice říkala, že jsi pro mě poslal.“

„Kdo je Alice?“

„Jedna služka.“

„Jaká služka?“

Phoebe k němu vzhledla zpod víček padajících ospalostí. „No, já vlastně nevím. Myslela jsem si, že už znám veškeré služebnictvo, ale ten hrad je obrovský a musím si pamatovat strašně moc obličejů a jmen.“

„Popiš mi ji,“ nařídil Gabriel zprudka.

„Měla hodně světlé vlasy a dost hezký obličej. Vzpomínám si, že mě napadlo, že na služku je už trochu stará. Člověk by čekal, že v tomhle věku už pomalu povýší na komornou.“

Gabriel nedal najevo žádnou známku neklidu. „Co ti ta Alice řekla?“

„Že se chceš se mnou setkat dole, ve spodní části hradu. Že tam na mě čekáš, protože mi chceš ukázat katakomby.“ Phoebe udělala pauzu. „Velice mě to vzrušilo.“

„A ona tě vzala dolů? Ukázala ti cestu?“

Phoebe přikývla. „Jenže jsme tě nemohly najít. Alice začínala být nervózní, tak jsem ji poslala zpátky a vydala se tou chodbou sama. A pak se stalo něco strašného.“

„Co to bylo?“

„Ze zdi vyjela mohutná železná vrata a chodbu uzavřela. Byla jsem uvězněná na opačné straně. Neslyšela jsem žádné zvuky, které by naznačovaly, že mi někdo přišel na pomoc, a usoudila jsem, že vrata nejdou otevřít. Tak jsem začala hledat jiný východ.“

„A objevila jsi tu tajnou loděnici?“ Gabriel nevěřil svým uším. „Proboha. Chceš říct, že jsi uplavala celý ten kus z jeskyně až k pobřeží?“

„V té chvíli jsem jiné východisko neviděla.“

Gabriel sevřel ústa. „Kde ses naučila plavat?“

„Jednou, ještě jako malá, jsem skočila do rybníka na našem venkovském panství. Bylo horko a já se chtěla zchladit jako Anthony a ostatní kluci. Anthony mě musel vytáhnout ven. Maminka mu pak nařídila, ať mě raději naučí plavat, protože nikdo neví, kdy to udělám podruhé.“

„Chválabohu za tvou matku,“ zahučel Gabriel.

„Na tahle slova si vzpomeň, až si od tebe bude chtít vypůjčit na dluh v kartách,“ prohodila suše Phoebe.

Gabriel se zamračil. „Co to vykládáš?“

„To jsem ti ještě neřekla?“ Phoebe opět zívla. „Maminka k smrti ráda hraje karty a své zetě bere jako své potenciální bankéře.“

„Zatraceně.“

„Byla bych tě varovala předem, kdybys měl tolik slušnosti a požádal o ruku nejdřív mě a až potom mého otce.“

Gabriel se pousmál. „Takže mi nezbude než naříkat jen sám na sebe, až budu muset platit dluhy tvé matky?“

„Ano, mylord, přesně tak.“ Phoebe se na chvíli zamyslela. „Poslyš, myslím, že bychom se o tomhle neblahém incidentu neměli zmiňovat před mou rodinou. Zbytečně by je to vyděsilo a strachu o mne si už užili beztak dost.“

„Nic jim nepovím, když si to přeješ.“

Ulehčeně se na něj usmála. „Děkuji ti. Mohla bych už spát?“

„Ano, Phoebe, už můžeš spát.“ Gabriel odstoupil od okna a zůstal stát u nohou postele.

„Tváříš se nějak divně, Gabrieli. Co se chystáš udělat?“

„Hledat tu nezvěstnou Alici.“

Phoebe zavřela oči a zachumlala se do polštářů. „A co uděláš, až ji najdeš?“

„Přinejmenším ji na hodinu vyhodím,“ sliboval Gabriel.

Phoebe vykulila oči. „Ale to by bylo strašně kruté. Ve svém věku bude těžko hledat jiné místo.“

„Bude moci mluvit o štěstí, když nezavolám soudce a nevznesu proti ní obvinění. Jak já to vidím, nechybělo mnoho a mohla mít na svědomí tvou smrt.“

Phoebe na něj pátravě pohlédla. „Mám tomu rozumět tak, že jsi ji pro mě dnes odpoledne neposlal?“

„Ne, Phoebe,“ potvrdil Gabriel vlídně. „Neposlal.“

„Aha.“ Najednou vypadala nějak ztraceně. „Toho jsem se obávala. Tak trochu jsem doufala, že jsi ji pro mě poslal, víš? Myslěla jsem, že to znamená...“

Zamračil se. „Co to podle tebe mělo znamenat?“

„Že chceš strhnout zeď, kterou jsi mezi nás postavil.“

„Tu zeď jsem mezi nás nepostavil já, ale ty, Phoebe. A strhnout ji musíš taky ty.“ Přistoupil z boku k posteli a vytáhl jí přikrývku přes ramena. „Odpočín si, má drahá. Dám ti poslat večeři.“

„Gabrieli?“

„Ano, Phoebe?“

„Děkuji, že jsi mě zachránil.“ Matně se na něj usmála. „Věděla jsem, že to uděláš.“

„Zachránila ses sama, Phoebe,“ namítl. To děsivé vědomí ho neopustí po zbytek života. *Nechybělo mnoho a byl by Phoebe ztratil.* „Kdybys v té chodbě zůstala, trvalo by hodně dlouho, než by mě napadlo, že můžeš být právě tam. Vydal jsem přísný rozkaz, že beze mne tam dolů nikdo nesmí. Dveře jsou neustále zamčené.“

Pátravě na něj pohlédla. „Tak proč mě tam Alice zavedla?“

„Výborná otázka, má drahá. Nedám si pokoj, dokud na ni nedostanu odpověď.“

Gabriel odešel z pokoje a tiše za sebou zavřel dveře. Na chodbě si zavolal Phoebinu služku.

„Zůstaň u ní, dokud se neprobudí,“ nařídil jí. „Nesmí zůstat sama ani na okamžik.“

„Ano, mylord. Je milostpaní v pořádku?“

„Dostane se z toho. Ale neodcházej od ní, dokud se nevrátím.“

„Ano, mylord.“

Gabriel rychle seběhl po schodech. Rollins našel postávat v hlavní hale.

„Je už milostivé paní dobře?“ dotazoval se starostlivě. „Ano. Ihned mi přiveďte služku Alici.“ Rollins se zatvářil zmateně. „Alici?“

„Blondýna, spíš hezká a na obyčejnou služku trochu stará.“

„Podle mého soudu tady žádnou Alici nemáme, mylord. Ale ověřím si to u paní Crimptonové.“

„Udělejte to. Počkám pod schodištěm, které vede ke katakombám.“

„Prosím, mylord.“

Gabriel si došel do knihovny pro svíčku a vydal se ke vzdálenému konci hlavní haly. Odtud sestoupil po úzkém točitém schodišti a zarazil se, protože zjistil, že těžké dveře jsou zamčené.

Za deset minut za ním přišel Rollins a tvářil se velmi vážně. „Žádnou takovou služku tady nemáme, pane.“

Gabriela znovu zamrazilo. „Dnes byla zde v domě žena, která tvrdila, že se jmenuje Alice a že zde pracuje.“

„Je mi líto, pane, ale já o ní nevím. Smím se zeptat, proč po ní pátráte?“

„To nic. Jdu do katakomb.“ Gabriel sňal klíč z háku. „Snad abych šel s vámi, pane.“

„Ne, Rollinsi. Byl bych raději, kdybyste zůstal tady a hlídal.“ Rollins se napřímil. „Prosím, mylord.“

Gabriel otevřel těžké dveře a vstoupil do tmavé kamenné chodby. Světlo svíčky odhalilo v prachu na zemi stopy dvou lidí. Někdo opravdu zavedl Phoebe do tohoto tunelu. Někdo, kdo tvrdil, že se jmenuje Alice.

Gabriel chvatně sledoval stopy v chodbě. Když před sebou uviděl železná vrata, zaťal zuby. Když si představil, že Phoebe za nimi zůstala uvězněná a byla nucena riskovat život v ledové vodě, aby se dostala na svobodu, znovu se rozlítil.

Ovládl však svůj hněv a sáhl do holínky pro nůž, který tam vždycky nosil. Od seznámení s Phoebe ho používá nějak častěji.

Vsunul hrot nože mezi dva kameny ve zdi a pohnul skrytou pákou. Za okamžik se otevřel tajný panel a odhalil mechanismus ovládající vrata, která se zavírala a otvírala stlačením určitých kamenů v chodbě.

Gabriel si pozorně prohlédl prastaré kladkové soustrojí. Kolečka a řetězy byly ve vynikajícím stavu. On sám tady dole strávil celé hodiny, než to tajemství odhalil.

Bylo pro něj velkým uspokojením, že dokázal mechanismus opět uvést do chodu. Inspirovalo ho to dokonce k tomu, že o něm napsal do své nové knihy *Ztřeštěný podnik*. Škoda že ji jeho tajemná redaktorka a vydavatelka dosud nečetla. Jistě by to zařízení ihned poznala a vzpomněla by si, jaké skrývá tajemství.

Gabriel zařídil, aby se veškerý personál naučil bránu zavírat a otevírat. Vydal sice příkaz, že do tunelů nesmí nikdo bez něj, měl však dost zkušeností s lidskou povahou, aby věděl, že se nemůže spolehnout, že jeho rozkaz budou respektovat úplně všichni. Nechtěl, aby někdo z nich zůstal nešťastnou náhodou uvězněn na nesprávné straně vrat.

Na hradě věděli všichni, jak vrata fungují, všichni s výjimkou Phoebe. Tajemná Alice se o tom mohla dovědět od některého lokaje nebo od pacholků ze stájí.

Ale proč chtěla Phoebe ublížit? podívoval se Gabriel, zatímco otevíral vrata. Nedávalo to žádný smysl.

Železná deska se s úpěním a skřípotem zanořila zpátky do zdi. Gabriel prošel až na konec tunelu ke skryté loděnici.

Při pohledu na zmuchlanou hromádku citronově žlutých šatů, které tam Phoebe nechala ležet, ho znovu zaplavil bezmocný vztek, který v něm celou dobu doutnal. Upřeně hleděl do černé vody, šplouchající o kameny, a představoval si, jak se do ní Phoebe spouští. Věděl, že spoustu otrlých mužů by v takové situaci ochromil strach.

Jeho nerozvážná dáma má odvahu chrabrého rytíře.

A on o ni málem přišel.

Voda ji stahovala dolů a snažila se ji pohltit. *Kletba nechť dopadne na hlavu toho, kdo tuto knihu ukradne. Nechť utone v mořských hlubinách.* Phoebe plavala ze všech sil a horečně kopala nohama v zoufalém úsilí uniknout temnotě pod sebou a černým hlubinám kdesi dole. Obklopovala ji nekonečná noc. Její jedinou nadějí byl proužek světla daleko před ní. Musí k němu doplavat. Voda ji však nechtěla pustit, narážela do ní a snažila se jí zmocnit. Ve chvíli, kdy Phoebe

už už podléhala, vztáhla se k ní ze tmy mužská ruka. Natáhla se po ní, když tu zahlédla ještě jednu. Dva muži jí slibovali bezpečí. Jeden z nich však lhal.

Phoebe věděla, že si musí vybrat. Jestli zvolí špatně, zemře.

Vtom se probudila a v pokoji dosud zněla ozvěna jejího výkřiku.

„Phoebe. Probud’ se. Otevři oči.“ Gabrielův hlas byl drsný a panovačný. Jeho ruce jí pevně svíraly ramena. Netrpělivě s ní zacloumal. „Zdál se ti ošklivý sen. Pro všechny svaté, ženská, probud’ se. To je rozkaz. Slyšíš mě?“

Phoebe ze sebe setřásla poslední zbytky snu. Uvědomila si, že leží v posteli. Oknem proudilo do pokoje měsíční světlo. Vedle ní na pelesti seděl Gabriel v černém hedvábném županu. Jeho obličej v té stříbrné záři vypadal bledý.

Okamžik na něj němě zírala a pak se mu beze slova vrhla do náruče.

„K čertu.“ Gabrielovy paže ji divoce sevřely. „Příšerně jsi mě vyděsila. Víckrát už to nedělej, prosím tě. Tvůj křik by probudil i mrtvého.“

„Měla jsem hrozný sen.“

„Já vím.“

„Byla jsem zpátky v jeskyni a snažila jsem se doplatat ke světlu. Asi mi utkvěla v hlavě ta kletba z *Dámy ve věži*. A všechno se mi pak v tom snu propletlo.“

Zvedl jí obličej, aby se na ni mohl dívat. „O jaké kletbě to mluvíš?“

„Nepamatuješ si to?“ Spěšně potlačila slzy strachu i úlevy, které jí vytryskly. „Na konci *Dámy ve věži* je ta obvyklá písařova kletba. Její součástí je utonutí v hlubinách.“

„Vzpomínám si, Phoebe, ale byl to jen sen.“

„Ano. Ale neuvěřitelně živý.“

„To si dovedu představit, když uvážím, čím jsi dnes prošla. Chceš, abych ti nechal donést něco, po čem budeš líp spát?“

„Ne, budu v pořádku.“ *Dokud mě budeš takhle objímat*, dodala v duchu. Přitiskla se k němu a snažila se do sebe vstřebat jeho sílu.

Dnes v noci jí jeho síla a moc připadají tak úžasně uklidňující. Vzpomněla si, jak ji zvedl ze skály a pronesl rozbourěným příbojem. Poslední zbytky hrůzy zvolna ustupovaly za zamčené dveře kdesi v jejím nitru.

„Phoebe?“

„Ano, Gabrieli?“

„Myslíš, že dokážeš usnout?“ Gabrielův hlas zněl napjatě.

„Já nevím,“ přiznala poctivě.

„Je hodně pozdě. Skoro dvě ráno.“

„Ano.“

„Phoebe...“

Ovinula mu paže kolem pasu a zabořila mu obličej do ramene.

„Prosím tě, zůstaň tady se mnou.“

Náhlé napětí, které se ho zmocnilo, bylo téměř hmatatelné.

„Nepovažuji to za zvlášť dobrý nápad, Phoebe.“

„Vím, že se na mě zlobíš, ale já tady vážně nechci být sama.“

Gabrielova dlaň se jí sevřela ve vlasech. „Nezlobím se na tebe.“

„Ale ano, zlobíš a nemůžu ti to mít za zlé. Zatím jsem ti nebyla moc dobrou ženou, vid’?“

Políbil ji na vlasy. „Zatím jsi byla velmi neobvyklou manželkou, to musím uznat.“

Phoebe se zhluboka nadechla a sevřela ho ještě pevněji. „Chovala jsem se v té věci nanejvýš pošetile. Teď to jasně vidím. Jsem připravena být ti řádnou manželkou, Gabrieli.“

Gabriel nereagoval ihned. „Protože se tady bojíš být sama?“ otázel se nakonec.

Phoebe to popudilo. „Ovšemže ne.“ Zprudka zvedla hlavu a temenem se srazila s Gabrielovou bradou. Přidušeně hekl, ale ignorovala to. „Jak se opovažujete naznačovat, že jsem vás vyzvala, abyste uplatnil svá manželská práva jen proto, že se bojím být sama? Klidně se seberte a jděte pryč, mylord.“

„Nemyslím, že bych to svedl,“ namítl Gabriel a opatrně si osahával bradu. „Kdybych se pokusil vstát, pravděpodobně bych omdlel. Ta rána mě, namouduši, dočista uzemnila. Snad ses nenaučila boxovat?“

Phoebe se polekala. Zlehka se dotkla jeho brady. „Vážně jsem tě tak uhodila?“

„Však já se vzpomatuju.“ Objal ji a položil na polštáře. Naklonil se nad ni a na rtech se mu objevil nezbedný úsměv plný smyslného příslibu. „A s trochou štěstí to stihnu včas, abych ti mohl dát důležitou lekci.“

Phoebe se rozechvěle usmála. „A jakou?“

„Že manželka může mít ze svých manželských práv stejný požitek jako manžel z těch svých.“

Phoebe ho objala kolem krku. „Budu pozorná žačka, mylord.“

„Žádný strach. Kdyby vám to náhodou hned napoprvé nešlo, budeme cvičit tak dlouho, až to zvládnete dokonale.“

Zmocnil se jejích úst v pomalém a dlouhém polibku, který Phoebe okamžitě vzrušil. Reagovala s naprostým odevzdáním, protože prahla po té hluboké důvěrnosti s Gabrielem, která jí tolik scházela. Říkala si, že nezáleží na tom, že ji dosud nedokáže milovat. Kdykoli ji vezme do náruče, dává jí část sebe samého. S tím musí zatím vystačit a stavět na tom, dokud ta nepatrná jiskřička nerozkvete v lásku. Při tom pomyšlení se k němu silně přitiskla.

Gabriel se s ústy na její tváři tiše zasmál. „Ne tak rychle, má sladká. Tentokrát to musíme provést jaksepatří.“

„Tomu nerozumím. My jsme to tak nedělali?“

„Pouze částečně.“ Rozepnul jí noční košili a obnažil její ňadra. „Tentokrát všechny ty kousky složíme dohromady.“

Phoebe vyjekla, když ucítila, jak se jazykem dotkl její bradavky, a bezděčně mu sevřela prsty ve vlasech.

„Líbí se ti to, Phoebe?“

„Ano.“

„Nezapomeň, že mi musíš celou dobu říkat přesně, co se ti líbí.“

Olízla si rty, když začal jemně sát. Hluboko v jejím nitru začalo narůstat příjemné napětí. „Tohle... tohle je moc pěkné.“

„Souhlasím s tebou.“ Trochu se odsunul a shodil ze sebe župan. Jeho tuhé svalnaté tělo se zalesklo ve svitu měsíce.

Phoebe ho hladila po silných ramenou a působilo jí to radostné potěšení. „Jste moc hezký, mylord.“

„Ne, lásko, to nejsem. Ale když jsi ochotná podlehnout takovému omylu, proč bych si měl stěžovat?“ Gabriel sklouzl níž, jemně jí svlékl košili a zasypal horkými polibky ňadra a vláčné břicho. „Zato ty jsi nesporně velmi krásná.“

Chtěla se té nehoráznosti zasmát, ale její smysly se stále rychleji propadaly do naprostého zmatku. Smích přešel v tichý vášnivý povzdech. „Jsem ráda, že si to myslíš, Gabrieli. Když mě líbáš, připadám si opravdu velmi krásná.“

„Tak to tě musím líbat co nejčastěji.“ Gabriel jí roztáhl nohy a uvelebil se mezi nimi. Phoebe se zachvěla, když ucítila jeho ústa na vnitřní straně stehen. Když se pak jeho rty posunuly výš, zalapala po dechu.

„Gabrieli, počkej, co to děláš?“

„Nezapomeň, že mi musíš povědět, jak se ti líbí tohle.“ Políbil ji do změti kudrn, které střežily její hájemství.

Phoebe se pohoršeně odtáhla. „Přestaň, Gabrieli.“ Posadila se a popadla ho za vlasy. „Co to, proboha, provádíš?“

„Nelíbí se ti to?“ Dotkl se jazykem citlivého místečka.

Phoebe vyjekla. „Dobré nebe, to ne. Hned toho nech.“ Prudce mu zacloumala vlasy.

„Au. Nejdřív mě praštíš do brady a teď mi zase chceš vyrvat vlasy. Milovat se s tebou není žádný med, má drahá.“

„Slíbil jsi, že přestaneš, když se mi něco nebude líbit,“ vyrazila ze sebe.

„Nic takového jsem ti nesliboval. Chtěl jsem, abys mi vždycky řekla, když ti to bude příjemné.“

„No, tohle mi každopádně příjemné není. Je to moc...“ Phoebe se zarazila, když ucítila jeho jazyk na tom něžném ženském poupěti. Unikl jí další tichý výkřik. Neschopná odporu se proti němu vzepjala, aby vychutnala víc těch neuvěřitelných pocitů. „Ach, proboha, Gabrieli.“

„Pověz mi, že se ti to líbí, má sladká.“ Neustával v tom útoku na její nejintimnější taje. Vsunul prst do jejího těsného klína, pohyboval jím dovnitř a ven a jazykem dráždil nalité poupě.

„Gabrieli, přestaň, já nemůžu –“

„Pověz, že se ti to líbí.“ Jemně ji uchopil ústy a stísl.

Phoebe stěží dýchala. „Už to nesnesu.“

„Ale sneseš. Jsi přece náramně odvážná žena.“ Vsunul do ní ještě jeden prst a opatrně ji roztahoval.

Phoebe se pod ním zmítala, zatímco jeho smyslné polibky ji dráždily k nesnesení. Na další protesty se nezmohla. Mohla se pouze poddat záplavě vzrušení.

„Pověz mi, že se ti to líbí, Phoebe.“

„Gabrieli, já nemůžu... Já nemůžu... Ano. Ano, líbí se mi to. Strašně moc. Dobré nebe, přivádíš mě k šílenství.“ Pevně ho objímala, tiskla se k němu a zvedala se vstříc těm žhavým polibkům.

Cítila, jak do ní znovu vklouzly jeho prsty a pak to napětí ve spodní polovině jejího těla dosáhlo kritického bodu. „*Gabrieli*.“

„Ano,“ zašeptal. „Teď. Přesně tak. Poddej se tomu. Se mnou jsi v bezpečí.“

Opět ji políbil a Phoebe se rozletěla na tisíc drobných kousíčků. Stěží vnímala Gabrielův vítězný povzdech. Cítila, jak se podél ní

sune vzhůru. Její vlastní chuť na jeho ústech ji vylekala, když přitiskl své rty na její. A pak se do jejího těsného, křečemi zachváceného těla vnořil jeho ztopořený úd.

Jak se snažila tomu vpádu přizpůsobit, drobné záchvěvy rozkoše se znásobily. Phoebe objímala Gabriela křečovitě jako skálu, která jí odpoledne zachránila život.

Je v bezpečí.

Když se Gabriel probudil, v dálce na moři už se třpytilo šedivé jitřní světlo a oknem vnikalo do pokoje. Mimoděk zesílil objetí, aby se ujistil, že se k němu Phoebe stále pevně vine.

Byla přesně tam, kde měla být. Sladká a zralá křivka zadečku se mu tiskla k boku a malé půvabné chodidlo mu leželo na lýtku. Prsty něžně svíral její okrouhlé ňadro.

Gabriel vychutnával prostou a novou rozkoš z toho, že se probouzí do časného jitra s manželkou v náručí. Ten dosud nepoznaný pocit důvěrnosti ho uspokojoval do hloubi duše.

Pomyslel si, že je konečně jeho. Uprostřed noci se mu vzdala, jak po tom už dlouho toužil. Její odezva byla naprostá a bezvýhradná. Uvědomil si, že až na jeden drobný detail dostal konečně všechno, po čem prahl.

Tím drobným detailem bylo, že mu neřekla, že ho miluje. Ani v nejprudším žáru vášně, kdy se mu bezmocně chvěla v náručí a vykřikovala jeho jméno, ta kýžená slova nevyslovila.

Ne že by na tom nějak zvlášť záleželo, ujišťoval se Gabriel. Včerejší nocí mu přece svou lásku vyznala tisíci různými způsoby. Vzpomínal, jak se ho dotýkala, zpočátku nesměle, pak však stále sebejistěji. Něžně ho hladila a učila se poznávat jeho tělo. Při té vzpomínce se znovu vzrušil.

„Gabrieli?“

„Mmmm?“ Obrátil se na bok, odhrnul jí pokrývku a odhalil ňadra s růžovými vrcholky.

Phoebe se netrpělivě zavrtěla a snažila se znovu přikrýt. „Je mi zima.“

„Zahřeju tě.“ Zlíbal nejdřív jedno měkké ňadro a potom druhé.

Vzhlédla k němu široce rozevřenýma očima. „Je to dost divné, že?“

„Co je divné?“ Nemohl se nabažit její bradavky.

„Probudit se ráno s někým dalším v posteli.“

Gabriel zvedl hlavu. „Ale vy máte v posteli manžela, madam, ne někoho dalšího.“

„Ano, já vím, ale stejně je to divné. Ne nepříjemné, ale divné.“

„Však si na to brzy zvykneš,“ ujišťoval ji Gabriel.

„Snad ano,“ přitakala poněkud nepřesvědčeně.

„Věř mi. Ty si na to zvykneš zaručeně brzy.“ Překulil se na záda a přitáhl si ji na hrud'. Jeho plně vzrušený úd ji tlačil do stehna.

„Dobré nebe, Gabrieli.“ Phoebe nesouhlasně stáhla obočí při pohledu na jeho vzrušení. „To se pokaždé probouzíš v tomhle stavu?“

„A ty máš každé ráno tolik řečí?“ Popadl ji za nohu a přetáhl si ji přes bok, takže na něm seděla obkročmo.

„Já nevím. Jak už jsem řekla, nejsem zvyklá spát s někým jiným... Co to děláš, Gabrieli?“ Phoebe vyjekla, když prsty nahmatal její hebký klín a začal ji jemně hladit.

Ucítíl, že téměř vzápětí se dostavila teplá vláha. Zazubil se. „Učím se ovládat svou panovačnou ženušku. Musíš uznat, že jsem vynikající student.“

Nasunul se k vlhkému vchodu do její hebké chodbičky, uchopil ji za boky a pevně ji na sebe nasadil.

„Gabrieli.“

„Tady jsem, má sladká.“

O něco později Gabriel zdráhavě odhodil pokrývky a vstal.

„Ještě pořád je dost časně,“ zaprotestovala Phoebe ospalým hlasem. „Kam jdete, mylord?“

„Jdu se obléci.“ Nahnul se nad postel a něžně a majetnický ji poplácal po nahém zadečku. „A ty jdi také. Hned po snídani vyrazíme do Londýna.“

„Do Londýna?“ Phoebe se zprudka posadila. „Proč bychom se, propánakrále, měli vracet do Londýna? Vždyť jsme tady teprve pár dní.“

„Musím tam něco zařídit, Phoebe. Snad jsi ještě nezapomněla, že k naší svatbě došlo poněkud neplánovaně.“

„Ano, já vím, ale přesto není důvod pospíchat zpátky.“

„Abych vás dohonil, paní manželko, musel jsem spoustu důležitých věcí odsunout na pozdější dobu.“ Zvedl župan. „Ale dál už je odkládat nemohu.“

„Co může být tak důležité, abychom odtud museli tak uhánět? Mně se tady líbí.“

Lítostivě se usmál. „To jsem moc rád, že se ti tvůj nový domov líbí, ale musím trvat na tom, že dnes odjedeme.“

Phoebe zvedla bradu. „Myslím, že bychom si o tom nejdřív měli popovídat u snídaně a teprve pak se rozhodnout, mylord.“

Gabriel vytáhl obočí. „Teď jsi vdaná, Phoebe. To znamená, že se v podobných záležitostech, jako je tahle, budeš řídit mým rozhodnutím. Za dvě hodiny odjedeme do Londýna.“

„To mě ani nenapadne.“ Phoebe vylezla z postele a natáhla se pro župan. „Musím tě varovat, Gabrieli, že pokud máme mít klidné manželství, musíš se naučit nejdřív všechno probrat se mnou a teprve pak vydávat rozkazy. Je mi čtyřicet, nejsem žádná nezralá žába, kterou budeš prohánět, jak se ti zlíbí.“

Obrátil se ve dveřích spojujících jeho ložnici s její, opřel se ramenem o zárubeň a zkřížil ruce na prsou. „Za dvě hodiny odjíždíme do Londýna. Nebudeš-li do té doby oblečená a sbalená, naložím tě do kočáru tak, jak jsi. Je to jasné?“

Phoebe vzpurně sevřela rty a přimhouřila oči. „Nenechám se honit po kraji sem a tam, jen proto, že na to máš zrovna náladu.“

„Chceš se vsadit?“

Už už otevírala ústa k řízné odpovědi, když tu zaváhala. Gabriel v duchu záupěl, když jí na očích viděl, že jí svítlo. Od začátku věděl, že mít za manželku inteligentní a energickou ženu s sebou nese určité nevýhody.

„Počkej,“ pronesla Phoebe zvolna. „Děláš to kvůli tomu, co se včera stalo, je to tak?“

Gabriel odevzdaně vzdychl. Nemělo smysl, aby se jí dál pokoušel namluvit, že se jenom chová jako despota. „Myslím, že to tak bude nejlepší, Phoebe. Chci tě na nějaký čas dostat pryč z Dáblovy Milhy.“

Phoebe k němu přiběhla s úzkostným výrazem v obličeji. „Ale Gabrieli, vždyť to byla jenom nehoda.“

„Opravdu?“

Udiveně potřásla hlavou. „A co jiného by to mělo být?“

„To nevím. Vím pouze, že se ta tajemná Alice úmyslně dopustila závažného činu. Mohla tě zabít. Před odjezdem vyrozumím místního

soudce. Možná bude vědět, kdo ta žena je. Ale dokud se nenajde, chci tě mít v bezpečí daleko odtud.“

Phoebe zamyšleně svráстила čelo. „Ta chudinka je možná šílená.“

„Pak má být zavřena v ústavu pro duševně choré. Rozhodně nepřipustím, aby se mi potloukala po panství,“ prohlásil Gabriel. „Za dvě hodiny, Phoebe.“

Narovnal se a odešel do své ložnice. Uvědomil si, že není zvyklý vysvětlovat. V Tichomoří stačilo, když dokázal své rozkazy prosadit. A toho byl dokonale schopen.

Mít manželku, která každý rozumný rozkaz zpochybní, bude nanejvýš úmorné.

Meredith sebou cukla při pohledu na balík šarlatového hedvábí. „To je ta nejnemodernější barva, jakou jsem kdy viděla, Phoebe. Snažně tě prosím, nedávej si z ní ušít šaty.“

„Víš určitě, že se ti nelíbí? Mně připadá moc pěkná.“ Phoebe pohládila ohnivě zbarvenou a nápadnou látku, která ji uchvátila.

„Je naprosto nevhodná.“

„No, pokud to víš jistě.“

„Vím, že na tobě bude vypadat přímo nehorázně.“

Phoebe si povzdychla, neochotně se od hedvábí odtrhla a pohlédla na prodavačku. „Zřejmě si budu muset zvolit jinou barvu. Co třeba něco purpurového nebo žlutého?“

„Zajisté, madam.“ Žena sáhla po jiném štůčku. „Mám tady nádherný purpurový satén a tohle velice nápadné žluté italské hedvábí.“

Meredith se otrásla. „Phoebe, skutečně si myslím, že bys měla uvažovat o tom bleděmodrém mušelínu nebo růžovém saténu.“

„Ale já dávám přednost výrazným barvám, to přece víš.“

„Vím, jenže teď je z tebe hraběnka.“

„A jaký je v tom rozdíl?“ užasla Phoebe.

„Kvůli svému manželovi musíš začít trochu víc dbát o to, co je v módě. Zkus tenhle růžovobílý mušelín,“ vybízela ji Meredith. „Pastelové barvy jsou posledním výkřikem.“

„Jenže já o ně nestojím. Nikdy se mi nelíbily.“

Meredith si povzdychla. „Já se tě jenom snažím vést, Phoebe. Musíš být pořád tak paličatá?“

„Možná že jsem paličatá, protože se mě celý život někdo snaží komandovat.“ Phoebe objevila zářivě purpurový samet. „Tohle vypadá docela zajímavě.“

„Na plesové šaty? To nemyslíš vážně!“ zvolala Meredith.

„Myslela jsem na středověký kostým.“ Phoebe přiložila k sametu žluté hedvábí a studovala vzniklý dojem. „V létě chci na Ďáblově Mlze uspořádat slavnost.“

„To je skvělé. Při svém nynějším postavení s tím musíš brzy začít. Ale co to má být s tím kostýmem?“

Phoebe se usmála. „Chci, aby tématem slavnosti byl středověký turnaj.“

„Turnaj? To myslíš muže v brnění a na koni?“ Meredith to zjevně vážně polekalo.

„Ďáblova Mlha je na něco takového jako dělaná. Musíme se jenom postarat, aby nikdo nepřišel k úrazu. Uspořádáme soutěže v lukostřelbě a velký bál. Najmu herce na role šašků a trubadúrů. Všichni musí pochopitelně nosit dobové kostýmy.“

„To ale bude obrovský podnik, Phoebe,“ namítla obezřetně Meredith. „Vždyť jsi zatím nepořádala ani nepatrný večírek. Víš jistě, že si troufáš na něco tak velkolepého?“

„Bude to velká legrace. Myslím, že Wylde se bude náramně bavit.“

Meredith na ni pozorně pohlédla. „Promiň, že se na to ptám, ale už jsi o tom s ním mluvila?“

„Ještě ne.“ Phoebe se zachichotala. „Ale jsem si jistá, že to schválí. Je to přesně to, co se mu bude zamlouvat.“

„Víš to jistě?“

„Naprosto jistě.“

Když po dvaceti minutách Phoebe a Meredith odešly z obchodu, lokaj, kterého měly s sebou, za nimi nesl dva balíčky jemných látek, purpurové a ostře žluté. Phoebe byla s nákupem navýsost spokojená. Meredith se očividně smířila s nevyhnutelným.

„Ještě musíme zajít do Laceyho knihkupectví, když už jsme poblíž,“ vzpomněla si Phoebe. „Odtud to není daleko.“

„Tak dobře,“ souhlasila Meredith. Chvilí kráčely mlčky. Pak Meredith přistoupila blíž k Phoebe. „Na něco se tě musím zeptat.“

„Na copak?“ Phoebe se nemohla dočkat, kdy už bude u Laceyho. Gabriel se totiž u snídaně jen tak mimochodem zmínil, že už odeslal svůj nejnovější rukopis vydavateli.

Nechybělo mnoho a Phoebe se málem přiznala, že jeho vydavatel je vlastně ona. Opatrně vyzkoušela terén návrhem, že by si rukopis nejdřív přečetla sama.

„V žádném případě,“ prohlásil Gabriel. „V tom směru mám velmi přísné zásady. Moje rukopisy nesmí číst nikdo kromě mě a mého vydavatele.“ Pak se na ni usmál tak shovívavě, až ji to dopálilo. „Mimoto, co vy víte o posuzování moderních románů? Jste přece expert přes ty staré, madam.“

Phoebe to tak rozhořčilo, že se nadále odmítla užírat pocitem viny za to, že Gabrielovi zamlčela své tajné aktivity.

Meredith zaváhala. „Phoebe, miláčku, jsi v manželství šťastná?“

Phoebe na ni překvapeně pohlédla. Meredithiny krásné oči naplňovala úzkost. „Propána, Meredith, proč se mě na to ptáš?“

„Vím, že ti připadalo, že tě do toho svazku všichni tlačí. Neuniklo mi, že jsi chtěla víc času, aby tě Wylde mohl lépe poznat.“ Meredith se začervenala. „Jde o to, že ten den, co jsi utekla, jsme byli všichni nanejvýš rozčilení.“

„Opravdu?“

„Ano. Všichni, až na Wylde, jsme byli sklíčení. Zato s ním cloumal ledový vztek. Bála jsem se, že až tě dožene, bude ještě pořád rozzlobený. Nebyla jsem si jistá, co by mohl provést, jestli mi rozumíš.“

„Ne, Meredith, to tedy nerozumím.“

Meredith zrudla ještě víc. „Jde o to, že vzhledem k té zkušenosti, kterou s ním mám z doby před osmi lety, znám jeho temperament, Phoebe. Bála jsem se, že vůči tobě nebude laskavý ani trpělivý.“

Phoebe se zamračila. „Nezačal mě mlátit, jestli jsi měla na mysli tohle.“

„To ani ne.“ Meredith se chvatně rozhlédla kolem dokola a zjevně usoudila, že lokaj je z doslechu. „Spíš jsem se snažila naznačit, že vím, že v ložnici se pravděpodobně nebude chovat jako džentlmen. Vždycky byl trochu neomalený a já se obávala, že ve zlosti třeba nebude respektovat vrozenou citlivost dámy.“

Phoebe na ni užasle hleděla. „Proboha, Meredith, jestli ti dělá starosti Wylde jako milenec, můžeš se uklidnit. Tohle je jedna z mála věcí, kde to zatím nezbabral.“

V Laceyho knihkupectví Phoebe sestře oznámila, že se chce podívat na jeden speciální rukopis, který pro ni schovávají vzadu. Prodavače ani Meredith to nepřekvapilo. Phoebe si dost často prohlížela „speciální rukopisy“, které pro ni Lacey schovával.

„Zatím se porozhlédnu tady,“ řekla Meredith. „Ale pospěš si, Phoebe. Chci dnes odpoledne ještě zajít k rukavičkáři.“

„Nebudu tam dlouho.“

Lacey se skláněl nad svým velikým tiskařským lisem se zamaštěným hadrem v ruce a s pozorností milence. Když do zadní místnosti vešla Phoebe, vzhlédl a zamžoural.

„Je tady, pane Lacey?“

„Támhle na stole. Dorazil asi před hodinou.“ Lacey vytáhl z kapsy na zástěře láhev jalovcové kořalky a pořádně si přihrnul. Pak si otřel ústa hřbetem ruky a chamtivě spekuloval: „Hádám, že na tom slušně vyděláme, co?“

„Tím jsem si jistá, pane Lacey. Zatím na shledanou.“

Phoebe popadla zabalený rukopis a chvátala pryč.

Meredith pohlédla na balík v jejím náručí a nesouhlasně mlaskla. „Ty už jsi zase koupila další knihu?“

„Tahle je opravdu jedinečná,“ ujistila ji Phoebe.

O tři noci později na obrovském bále, který uspořádali dlouholetí přátelé manželů Claringtonových, se Phoebe srazila s matkou.

Lydia na ni pozorně pohlédla. „Tady jsi, má drahá. Hledala jsem tě. Kdepak je tvůj manžel?“

„Wylde dorazí později. Víš, že si na plesy dvakrát nepotrpí.“

„Ano, to vím.“ Lydia se bezvýrazně usmála. „Když už o něm mluvíme, myslíš, že je moc brzy požádat ho o půjčku, která by pokryla mé nedávné ztráty? Včera jsem u lady Rantleyové měla trochu smůlu. Co nevidět se zase zahojím, pochopitelně, ale prozatím se mi poněkud nedostává hotovosti na vyrovnání toho malého dluhu.“

„Klidně Wylde požádej, oč chceš, maminko. Hlavně nechtěj, abych mu o to říkala já.“

„Vážně, Phoebe, nemyslím si, že je vhodné, abych se obrátila přímo na něj.“

„Nechápu proč. Jak to, že jsi u lady Rantleyové prohrála tolik peněz? Myslela jsem, že u ní vždycky vyhráváš.“

„Taky že ano,“ potvrdila Lydia hrdě. „Jenže včera se tam vykládaly moc rozkošné klepy a já se nakonec soustředila víc na ně než na karty. A to je vždycky velká chyba.“

„Jaké klepy?“

Lydia se k ní nahnula blíž. „Proslýchá se, že lorda Prudstona vídají poslední dobou velmi často v tom módním nevěstinci, kterému se říká Sametové peklo. Jeho žena se o tom doslechla a zuří. Povídá se, že dokonce chystá pomstu.“

„To by taky měla,“ prohlásila Phoebe. „Co je to Sametové Peklo zač? Nikdy jsem o něm neslyšela.“

„To taky doufám,“ řekla přísně Lydia. „Ale teď, když je z tebe vdaná žena, je na čase, aby ses o světě naučila trochu víc. Sametové peklo prý je jeden z nejexkluzivnějších nevěstinců v Londýně. Docházejí tam pánové z nejlepší společnosti.“

„Jestli tam Wylde někdy jenom strčí nos, uškrtnu ho.“

Lydia už už otvírala ústa k odpovědi, když tu se najednou zarazila a na tváři se jí objevil úlek. „Proboha, Phoebe, ohlédni se. Honem. Nemám sice brýle, ale tamhleten pán je mi nějak moc povědomý.“

„Který pán, maminko?“ Phoebe se ohlédla přes rameno. Pohled na muže s pískově žlutými vlasy a oříškově hnědýma očima, který se k ní prodíral tlačenicí, ji zasáhl jako úder do žaludku. „Proboha, to je Neil.“

„Toho jsem se obávala.“ Lydia se ušklíbla. „Předpokládalo se, že je mrtev. Tvůj otec se v něm nemýlil. Neil Baxter nemá k druhým ani špetku ohledu.“

Phoebe ji neposlouchala. Otřeseně udělala krok kupředu. Stěží se zmohla na slovo. „Neile?“

„Dobrý večer, má překrásná lady Phoebe.“ Neil uchopil její ruku v rukavičce a sklonil se nad ni s vážnou galantností. Jeho úsměv byl smutný a plný lítosti. „Vyrozuměl jsem, že vás nyní musím oslovovat lady Wylďová.“

„Vy žijete, Neile. Mysleli jsme, že jste mrtev.“

„Ujišťuji vás, že nejsem přízrak, Phoebe.“

„Panebože, já tomu nemůžu uvěřit.“ Phoebe byla příliš omráčená, aby dokázala uvažovat jasně. Třeštila na něj oči a nepříjemně ji zasáhlo poznání, jak se změnil. Ten Neil, kterého znávala před třemi lety, vypadal daleko mírně ji. Nyní měl v očích hořkost a kolem úst

rýhy, které tam nebyly. Vypadal také mnohem silnější. Byla v něm jakási drsnost, na kterou se u něj nepamatovala.

„Zatančíte si se mnou, mlady? Je to už tak dávno, co jsem měl to potěšení mít vedle sebe svou milovanou Phoebe.“

Nečekal na odpověď, uchopil ji za ruku a odvedl na parket. Sál naplnily tóny pomalého a důstojného valčíku a Phoebe mu vkročila do náruče. Tančila mechanicky a mysl jí překypovala otázkami.

„Je to neuvěřitelné, Neile. Vůbec vám nedovedu povědět, jak jsem ráda, že jste živ a zdrav. Musíte mi vyprávět, co se vám přihodilo.“ Vybavilo se jí, co o Neilových aktivitách v Tichomoří vyprávěl Gabriel. „Tady se o vás vykládaly hrozné drby.“

„Opravdu? Nepochybuji, že je šíří váš nový manžel. Až zjistí, že se mu nepodařilo mě zavraždit, vymyslí si bezpochyby ještě utrhačnější.“

Phoebe vyschlo v ústech. „Chcete tvrdit, že Wylde lhal? Že jste nebyl pirát?“

„Já? Pirát? Jak jste mohla uvěřit něčemu takovému o svém jediném pravém Lancelotovi?“ Neilův pohled zvažněl. „Bojím se o vás, má láska.“

„Nejsem vaše láska, Neile, a nikdy jsem nebyla.“ Zaváhala. „Proč se o mne bojíte?“

„Moje nejdražší Phoebe, provdala jste se za nejkrvelačnějšího bukanýra, jaký kdy brázdil Tichý oceán. Ten člověk byl metlou námořních cest. Zajal mou malou loď a vyplenil ji. Pak dal všem mužům na palubě na vybranou mezi mořem a smrtí mečem. Zvolil jsem si moře.“

„Ne, tomu nemůžu uvěřit, Neile, musel jste se zmýlit.“

„Vždyť jsem u toho byl a málem jsem to zaplatil životem. Věřte mi, má nejdražší, je to pravda. Každé slovo, které jsem vám řekl.“

„Co s vámi bylo? Jak jste dokázal přežít?“

„Několik dní jsem plaval na kusu dřeva, než mě moře vyvrhlo na jeden ostrov. V té době jsem už byl pološilný žízní, hladu a pražícím sluncem. Jen vzpomínka na vaši sladkou tvář mě držela při životě.“

„Dobré nebe.“

Neil sevřel rty. V oříškových očích mu blýskl hněv. „Trvalo mi několik měsíců, než jsem se mohl hnout z té prokleté skály. A když jsem se konečně dostal do přístavu, neměl jsem peníze. Wylde mě zruinoval. Potopil mi loď, do které jsem investoval všechno, co jsem

měl. Nekonečně dlouho mi trvalo, než jsem shromáždil dost prostředků na návrat do Anglie.“

Phoebe se na něj chvíli upřeně dívala. „Nevím, co na to říci, Neile, nebo čemu věřit. Nic z toho mi nedává žádný smysl. Dozvěděla jsem se, že vám můj otec zaplatil, abyste odjel z Anglie.“

„My oba víme, že váš otec nebyl naším rostoucím přátelstvím právě nadšen,“ připomněl jí Neil vlídně.

„Ano, ale zaplatil vám, abyste mě nechal na pokoji? To je to, co chci vědět.“

Neil se ponuře usmál. „Cestu do Tichomoří mi zaplatil anonymní dobrodinec. Nikdy jsem nezjistil jeho jméno. Usoudil jsem, že mi přispěl na pomoc starý přítel. Někdo, kdo věděl, že potřebuji zbohatnout, abych vás byl hoden. Přirozeně jsem se té příležitosti chopil.“

Phoebe se točila hlava, a nejen kvůli tanci. Horečně se snažila vyrovnat se slovy, která slyšela. „Vůbec tomu nerozumím, Neile.“

„Ne, má nejdražší, toho jsem si vědom. Já však rozumím až příliš dobře. Wylde se vrátil do Anglie s majetkem nahromaděným po osmi letech plenění a stal se úctyhodným členem vysoké společnosti.“

„Ale on nebyl pirát,“ trvala na svém Phoebe. „Znám ho příliš dobře, abych tomu věřila.“

„Ne tak dobře jako já,“ oponoval jí Neil tiše. „Uloupil mi jedinou ženu, s níž jsem se kdy chtěl oženit.“

„Je mi to líto, Neile, ale víte dobře, že bych si vás nikdy nevzala. Řekla jsem vám to už tenkrát.“

„Mohl jsem vás přesvědčit, abyste mě začala milovat. Ale nebojte se, já se na vás nezlobím. Ten sňatek s Wylde vám nekladu za vinu. Namluvili vám, že jsem mrtev.“

„Ano.“ Bylo zbytečné zdůrazňovat, že by na něj nečekala, i kdyby si myslela, že je živ. Nikdy neměla v úmyslu provdat se za něj a od začátku se mu to snažila dát najevo. Viděla v něm pouze přítele, ne milence nebo manžela.

„Wylde mě obral o všechno, co pro mne mělo cenu, o mou loď, o ženu, kterou miluji, i o tu nejdražší upomínku ze všeho.“

Phoebe se zmocnilo nepřijemné tušení. Vykulila oči. „Jakou upomínku?“

„Vzal mi knihu, kterou jste mi darovala, má nejdražší. Ten den, kdy vtrhl na mou loď, jsem ho při tom viděl na vlastní oči. Sebral z

mé kajuty všechny cennosti a potom narazil na *Dámu ve věži*. Snažil jsem se mu v tom zabránit a málem mě to stálo život. Její ztráta mě trápí víc, než dokážu vyslovit. Byla to jediné, co jsem od vás měl.“

Utkvělý pocit viny, který Phoebe mučil, zesílil. „Jsem tak zmatená, Neile.“

„Chápu to, má lásko. Krmili vás pěkně spředenými výmysly a vy najednou nevíte, čemu věřit. Žádám jen jediné, abyste nezapomněla, co jsme kdysi jeden pro druhého znamenali.“

Phoebe přepadla děsivá myšlenka. „A co budete dělat teď, Neile? Budete se snažit dostat Wylde do vězení? Protože jestli ano, tak vás musím upozornit –“

„Ne, Phoebe. Nehnu ani malíčkem, aby Wylde potkal trest, jaký si zaslouží, a to z prostého důvodu, že nemám žádný důkaz. Všechno se přihodilo tisíce mil odtud a on a já jsme jediní, kdo známe pravdu. Bylo by to moje slovo proti jeho. A on je dnes hrabě. Navíc je bohatý jako sám ďábel a já jsem naopak bez peněz. Komu podle vás soud uvěří?“

„Ach tak.“ Phoebe si oddechla. Aspoň s tímhle problémem si prozatím nemusí lámat hlavu.

„Phoebe?“

„Ano, Neile?“

„Vím, že jste v tom manželství jako v pasti.“

„V pasti zrovna ne,“ zamumlala.

„Zena je manželovi vydaná na milost a nemilost. A já chovám soucit vůči každé ženě, která je vydaná na milost a nemilost Wyldovi. Vy jste mi velmi drahá a budu vás milovat až do konce svých dní. Chci, abyste to věděla.“

Phoebe polkla. „To je od vás moc laskavé, Neile, ale nesmíte se kvůli mně trápit. Musíte začít nový život.“

Usmál se. „Přežiju to, má nejdražší, stejně jako jsem přežil ty strašné dny na moři. Ale bylo by pro mne velkou útěchou, kdybych zase měl knihu, kterou jste mi věnovala, když jsem odjížděl z Anglie.“

„Vy chcete *Dámu ve věži*?“

„Je to to jediné, co od vás kdy budu mít, Phoebe. Předpokládám, že ji Wylde přivezl z Tichomoří i se zbytkem kořisti.“

„No, to ano.“ Phoebe se zachmuřila. „Lépe řečeno, přivezl si ji z Tichomoří s celým svým majetkem.“

„Ta kniha náleží vám, má lásko. Je vaše, ať už ji chcete někomu dát, nebo si ji ponechat. Jestli ve vás zbyla jen špetka citu vůči oddanému Lancelotovi, úpěnlivě vás prosím, abyste mi *Dámu ve věži* darovala. Nedovedu ani vyjádřit, jak moc pro mě znamená.“

Phoebe se zmocnila panika. „Neile, je od vás velice galantní, že tolik stojíte o upomínku v podobě *Dámy ve věži*, ale bohužel nejsem v postavení, abych vám ji mohla dát.“

„Chápu. Musíte být opatrná kvůli Wyldovi. Je to nanejvýš nebezpečný člověk. Bude nejlepší, když mu vůbec neřeknete, že chci svou zástavu zpátky. Kdo ví, co by mohl provést. Nenávidí mě.“

Phoebe se zamračila. „Bylo by mi milejší, kdybyste se zdržel osobních poznámek o mém manželovi. Nic takového nechci poslouchat.“

„To je samozřejmé. Zena se musí ze všech sil snažit, aby si o manželovi myslela jen to nejlepší. Je to její povinnost.“

„To není úplně přesné,“ odsekla Phoebe, kterou podráždila zmínka o povinnostech manželky. „Jde spíš o to, že nemůžu uvěřit, že Wyld byl pirát.“

„Přece nevěříte, že pirát jsem byl já?“ otázal se Neil vlídně.

„No, to ne,“ připustila. „Je dost těžké představit si vás jako krvežíznivého bukanýra.“

Neil sklonil hlavu v pokloně. „Díky alespoň za to.“

Phoebe vytušila Gabrielovu přítomnost ještě předtím, než ho uviděla. Zaplavila ji prudká úleva. Když však otočila hlavu a zjistila, že k ní rázuje dlouhými kroky, dostala strach.

Zmocnilo se jí strašlivé tušení, že dojde k ohavné scéně.

Gabriel toho večera vypadal každým coulem jako jestřáb. Zelené oči měl dravé a nelítostné. Černý večerní oblek ještě zdůrazňoval strohé linie jeho obličeje a pohyby šelmy. A ani na okamžik z nich nespustil oči.

Když došel až k nim, sejmul Phoebinu dlaň z Neilova ramene a přitáhl ji k sobě. Pak se obrátil k Neilovi a promluvil nebezpečně tichým hlasem.

„Tak tys to nakonec přece jen přežil, Baxtere.“

„Jak vidíš.“ Neil se posměšně uklonil.

„Dám ti radu,“ odušil Gabriel. „Jestli chceš přežít i nadále, drž se dál od mé ženy.“

„Mám dojem, že tohle záleží na Phoebe,“ namítl Neil. „Je na tom dost podobně jako legendární Guinevera, nemám pravdu? Myslím,

že si docela rád zahraju na Lancelota, milý Artuši Wylde. A všichni víme, jak to dopadlo v té pověsti. Dáma zradila svého pána a oddala se milenci.“

Phoebe ten náznak, že by mohla zradit Gabriela, rozhořčil. „Okamžitě přestaňte s těmi nesmysly. Oba dva. Nedovolím to.“

Gabriel ani Neil jí nevěnovali pozornost.

„Já jsem na rozdíl od Artuše odhodlán svou dámu bránit,“ odtušil Gabriel klidně. „Artuš udělal chybu, když Lancelotovi důvěřoval. Já mám proti němu tu výhodu, že je mi o tobě známo, že jsi lhář, vrah a zloděj.“

Neilovi blýskl v očích hněv. „Však Phoebe brzy pozná pravdu sama. Její srdce je čisté. Tu jsi nemohl zkazit ani ty, Wylde.“

Otočil se na patě a odešel.

Phoebe si uvědomila, že tají dech. Když ji Gabriel chtěl odtáhnout z parketu, podlomila se pod ní levá noha. Okamžitě ji zachytil.

„Jsi v pořádku?“ otázal se.

„Ano, ale ocenila bych, kdybys se mnou přestal takhle smýkat, Wylde. Lidé na nás civějí.“

„At'si.“

Phoebe si povzdychla. Ten zase bude nemožný. „Kam jdeme?“

„Domů.“

„Taky dobře,“ prohlásila Phoebe. „Večer je už beztak zkažený.“

Jak se Baxterovi, u všech čertů, podařilo přežít? podívoval se Gabriel. Všechno přece nasvědčovalo tomu, že je mrtev. Zatímco kočár rachotil přeplněnými ulicemi, Gabriel nespouštěl pohled z Phoebe. Neměl nejmenší tušení, nač myslí. Poznání, že neví, jak Phoebe reaguje na skutečnost, že Baxter je živ, ho nebyvale znepokojovalo.

Měl pocit, že s Baxterovým přízrakem bojuje od chvíle, kdy se s Phoebe setkal poprvé. Ten člověk jako by byl po celou tu dobu s nimi, jako by se vždycky vznášel někde v pozadí. Bylo beztak zlé vypořádat se s Phoebinými vzpomínkami na něj. A teď najednou zjistil, že má co dělat s mužem z masa a kostí. Copak ten lotr nemohl zůstat mrtvý?

Gabriel sevřel prsty kolem vyřezávané hlavy své vycházkové hole. Nemohl se dočkat, až s Phoebe budou doma, naneštěstí však jeli velmi pomalu. Cestu jim tarasily elegantně lakované kočáry a módní gigy. Bylo k půlnoci a londýnská smetánka měla nejvíc napilno, protože přejížděla z jednoho večírku na druhý v horečném víru, který přetrvá až do rána.

Daleko rychleji by domů došli pěšky, ale Phoebe měla obuté saténové taneční střevíčky, ze kterých by dláždění v několika minutách nadělalo cáry. A pak tady samozřejmě byl problém s lapky. Na ulicích není bezpečno, připomenul si Gabriel.

A jak se ukázalo, ani v tanečních sálech. Usoudil, že z těch dvou nebezpečí by dal stokrát přednost ulici.

Baxter měl být přece mrtev.

Pohlédl na Phoebin nečitelný výraz. „Co ti řekl?“

„Moc toho nebylo,“ odvětila Phoebe zvolna a dál se dívala ven z okna. „Abych byla úplně upřímná, dělalo mi potíže vnímat, co mi říká. Byl to pro mě příšerný šok, když jsem ho uviděla. Nevěřila jsem svým očím.“

„Pověz mi úplně přesně, co říkal, Phoebe.“

Otočila se od okna a pohlédla mu do očí. „Řekl, že nebyl pirát.“

Gabriel sklopil oči na svou ruku a zjistil, že křečovitě svírá hlavici hole. Přinutil se uvolnit prsty. „Je pochopitelné, že to popřel.“

„Ano, soudím, že to tak bude. Který pirát by se k takovému darebáctví přiznal?“

„Co jiného ti řekl?“

Phoebe se kousla do spodního rtu. Ten výraz už Gabriel znal až příliš dobře. Znamenalo to, že přemýšlí. V duchu zaúpěl. Když Phoebe přemýšlela, byla nanejvýš nebezpečná. Ta dáma je příliš inteligentní, než aby jí to sloužilo ku prospěchu, a má fantazii, která si nezadá s tou jeho.

„Povídal,“ zamumlala Phoebe, „že metlou pro zákonné podnikání na ostrovech jsi byl ty, ne on.“

Gabriel čekal, že něco takového přijde, i když s tím však počítal předem, jeho zlost to nezmenšilo. „K čertu s tím chlapem. Je to vrah a ještě k tomu arcilhář. Ovšemže jsi mu to neuvěřila.“

„Ne, ovšemže ne.“ Phoebe uhnula očima a znovu se zahleděla na temnou ulici přečpanou kočáry a lidmi.

Gabrielovi se sevřel žaludek. To se Phoebe nepodobá, aby před ním uhýbala pohledem. Vztáhl paži a uchopil ji za ruku v plesové rukavičce. „Podívej se na mě, Phoebe.“

Zpod přivřených řas na něj vrhla zřetelně usouzený pohled. „Ano, mylorde?“

„Neuvěřila jsi mu to, vid’?“ Už když ta slova vyslovil, zněla i jemu samotnému spíš jako rozkaz než otázka.

„Ne, mylorde.“ Sklopila pohled na svou ruku, která se v té jeho ztrácela. „Bolí mě to, Gabrieli.“

Uvědomil si, že jí drtí prsty, a zdráhavě ji pustil. Musí zůstat klidný, nesmí se přestat ovládat. Nesmí připustit, aby mu city zakalily úsudek a ovlivnily jeho činy. V sázce je příliš mnoho. Přinutil se pohodlně opřít a nasadit výraz, který, jak doufal, byl znuděný.

„Odpusť mi, má drahá. Baxterův návrat z mrtvých vyvedl z míry nás oba. Ten člověk má dar dělat potíže.“

„Musím se tě na něco zeptat, Gabrieli.“

„Ano?“

„Existuje nějaká možnost, třeba nepatrná, že ses mohl zmýlit, pokud šlo o to, čím se Neil na ostrovech skutečně zabýval?“

K čertu s tím chlapem. Za jeden valčík toho stačil napáchat víc než dost. Jenomže Baxter to se ženami vždycky uměl.

„Ne,“ odpověděl Gabriel a z celé duše toužil, aby mu uvěřila. „Baxter byl odsouzeníhodný pirát. O tom není sporu.“

„Doufala jsem, že by třeba mohlo jít o nějaké strašné nedorozumění.“

„Kdybys viděla mrtvoly, které za sebou Baxter nechával, když byl se svou prací hotov, ani by tě nenapadlo mluvit o nedorozumění.“

Phoebe to otřásl. „Mrtvoly?“

„Mrzí mě to, ale nutíš mě, abych byl nepříjemně otevřený. Pokud o další podobné detaily nestojíš, musíš přijmout to, co jsem ti řekl. Baxter byl hrdlořez. Myslela sis, že se takoví lidé chovají galantně?“

„No, ovšemže ne, ale –“

„Na pirátství není pranic romantického. Je to krvavá řezničina.“

„To si uvědomuji.“

Přesto jí v očích četl pochybnost. Zjevně si svého vzácného Neila nedovede představit jako netvora. „Pozorně mě poslouchej, Phoebe, protože bych to nerad znovu opakoval. Baxterovi se budeš vyhýbat. Slyšíš mě?“

„Slyším, mylord.“

„Vůbec se s ním nebudeš stýkat.“

„Říkáte to velmi srozumitelně, pane.“

„Ten chlap lže, jako když tiskne. A nenávidí mě. Je velice dobře možné, že se tě pokusí zneužít, aby se mi pomstil. Slyšela jsi, co povídal o tom, že on bude Lancelot a já Artuš.“

Ve Phoebiných očích blýskl hněv. „Já ale nejsem Guinevera, mylord. Já vás bez ohledu na okolnosti nezahlavím s jiným mužem.“ Její výraz zjihl. „Mně můžeš věřit, Gabrieli.“

„Mnohokrát jsem se přesvědčil, že tak křehkou věc jako důvěra není radno podrobovat zkoušce. Ty se k Baxterovi ani nepřiblížíš. Víckrát s ním nebudeš tančit. Nebudeš s ním mluvit. Jeho přítomnost vůbec nevezmeš na vědomí. Je to jasné?“

Phoebe přivřela oči. „Není to tak dávno, co se mi moje rodina snažila nařizovat něco podobného ohledně tebe, Gabrieli.“

Vytáhl obočí. „A ty jsi je neposlechla. Toho jsem si vědom. Ale mě v této věci poslechněš. Jsi moje žena.“

„Možná že jsem tvoje žena, ale chci, abys se mnou jednal jako rovný s rovným. Každý ti řekne, že na poslušání rozkazů moc nejsem.“

„Ale moje rozkazy poslechněš, Phoebe. Jinak si to zatraceně odskáčeš.“

Jednal s ní ohavně.

Gabriel se po odchodu sluhy znovu a znovu zamýšlel nad rozhovorem, který v kočáře vedli. Nalil si sklenku brandy a začal přecházet sem tam po pokoji.

Pravda byla prostě taková, že nedokázal přijít na jiný způsob, jak si s tou věcí poradit. V očích jí četl nejistotu. Baxter jí nasadil do hlavy pochybnosti.

Gabriel věděl, že musí Phoebe za každou cenu držet co nejdál od Baxtera. A nevěděl jiný způsob, jak toho docílit, než jí zakázat, aby s mužem, kterého před lety nazývala svým jediným pravým Lancelotem, měla cokoli společného.

Naneštěstí však Phoebe rozkazy poslouchá nerada.

Gabrielovi zatepalo ve slabinách náhlou a prudkou touhou. Zmocnilo se ho neodbytné nutkání vnořit se do jejího měkkého klína. Když se mu vzdala v posteli, byl si jí bezvýhradně jistý. Po celou tu horkou a vlhkou dobu, kdy byl v ní, věděl, že patří jen jemu.

Nechal přecházení a postavil sklenku s brandy. Pak přistoupil ke spojovacím dveřím a otevřel je.

Phoebina ložnice byla zahalena ve tmě. Pokročil k posteli s nebesy a zamračil se, když zjistil, že Phoebe sebou na polštářích neklidně hází. Spala, úzkostně však ze spaní sténala. Vytušil, že je vyděšená, a věděl, že se jí opět zdá něco ošklivého.

„Probud' se, Phoebe.“ Usedl na pelest, vzal ji za ramena a jemně jí zatřásl. „Otevři oči, má sladká. Něco se ti zdá.“

Phoebiny řasy se zatřepaly. Vykřikla, probudila se a pak se zvedla na loktech. Chvilí měla v očích zdivočelý výraz. Potom si pozvolna uvědomila jeho přítomnost. „Gabrieli?“

„Jsi v bezpečí, Phoebe. Jsem tady. Zase se ti zdálo něco ošklivého.“

„Ano.“ Zatřásla hlavou, jako by si ji chtěla pročistit. „Totéž jako nedávno na Dáblově Mlze, když jsem vyplavala z té jeskyně. Byla jsem někde ve tmě a sáпали se po mně dva muži. Oba dva mi přísahali, že mě zachrání. Ale já věděla, že jeden z nich lže. Musela jsem si vybrat.“

Gabriel ji k sobě přivinul. „Byl to jenom sen, Phoebe.“

„Já vím.“

„Pomůžu ti na něj zapomenout, jako jsem to udělal posledně.“ Položil ji na polštáře a vstal.

Neprotestovala, když si rozeplnul župan a ledabyle ho odhodil na podlahu. Její oči byly vážné a pozorné, když uviděla jeho vzrušené tělo. Neodporovala však, když odhrnul příkrývku a vklouzl vedle ní.

„Pojď ke mně, má sladká.“ Vztáhl po ní ruce v touze znovu rozpálit oheň, který mezi nimi pokaždé rychle vzplál. Dnes v noci se potřeboval ujistit, že její odezva bude stejná jako dosud pokaždé.

Projela jím hluboká úleva, když zvedla paže a pomalu ho objala. Pohladil ji po měkké křivce řadra a umiňoval si, že si dá na čas, aby byla stejně vzrušená jako on.

Bylo to však beznadějně. Horečná touha zmocnit se jí jeho předsevzetí zhatila. Pevná vůle se zhroutila pod přívalem vášně, která v něm vybuchovala. Musel se ujistit, že je stále jeho.

„Nedokážu čekat, Phoebe.“

„Ano, já vím. To nevádí.“

Už plápolal. Krev mu v žilách bouřila, když Phoebe roztáhl nohy a položil se mezi její hedvábná stehna. Pomohl si rukou, přisunul se až na okraj a pak do ní pronikl s chraplavým výkřikem beze slov.

Phoebe zatajila dech a její tělo se kolem něj instinktivně sevřelo. Gabriel jí pohlédl do tváře a zjistil, že má zavřené oči. Toužil, aby se na něj podívala, ale nemohl najít slova, jimiž by si o to řekl. A neměl ani čas po nich pátrat. Teď záleželo jen na tom, aby naplnil tu všezaplavující touhu, která v něm běsnila.

Začal se pohybovat rychleji a znovu a znovu vnikal do Phoebina těsného tepla. Přijala ho, ovinula a učinila z něj část sebe samé. Sáhl dolů a nahmatl malé citlivé poupě.

„*Gabrieli.*“

Její tichý výkřik už byl na něj příliš. Každý sval v těle mu ztuhl v tom okamžiku plném očekávání. Prohnul se v zádech, zaskřípal zuby a pak se do ní nekonečně dlouho vléval.

Přijímala všechno, co jí dával, tiskla ho k sobě celou dobu, co se nad ní otřásal. Ucítit její drobné záchvěvy a v té chvíli byl ztracen.

Ještě dlouho potom bděl. Zíral do tmy a usilovně přemýšlel, jak Phoebe co nejučinněji ochránit před Baxterem.

Phoebe dorazila do domu svých rodičů nazítří dopoledne přesně v jedenáct. Velice dobře znala otcovy zvyky a věděla, že ho touto dobou najde ponořeného do práce na nejnovějším matematickém problému.

Když ji uvedli do jeho pracovny, měl zrovna plné ruce práce s velkým strojem složeným z kol, pák a závaží.

„Dobré jitro, tatínku.“ Rozvázala si stuhy na klobouku. „Jak jsi daleko s tím mechanickým počítadlem?“

„Vypadá to velice nadějně.“ Clarington se na ni ohlédl přes rameno. „Napadlo mě použít děrované karty k předávání příkazů pro jednotlivé úkony.“

„Děrované karty?“

„Podobné, jaké se používají při vzorování na těch Jacquardových stavech.“

„Aha.“ Phoebe k němu přistoupila a objala ho. „To všechno je tuze zajímavé, tatínku, ale víš přece, že mně počty nikdy moc nešly.“

„Možná je to dobře,“ zabručel Clarington. „Beztať je toho nadání v rodině trochu moc. Tak mě napadá, nehodilo by se tohle zařízení Wyldovi v té jeho lodní dopravě?“

„To je docela dobře možné, tatínku. Musím s tebou mluvit.“ Phoebe se posadila. „Přišla jsem se tě zeptat na něco moc důležitého.“

Clarington se zatvářil ostražitě. „Tak podívej, jestli ses mě přišla vyptávat na manželský život a na své manželské povinnosti a tak podobně, tak to si budeš muset probrat s maminkou. To není pole mé působnosti, abys věděla.“

Phoebe máchla netrpělivě rukou. „Já se s manželským životem vyrovnávám docela dobře. Kvůli tomu jsem za tebou nepřišla.“

Claringtonovi se viditelně ulevilo. „Tak dobře. A co tedy chceš vědět?“

Phoebe se odhodlaně nahnula kupředu. „Tatínku, odjel Neil Baxter z Anglie před třemi lety, protože jsi mu za to zaplatil? Vyplatil jsi ho, protože jsi nechtěl, aby požádal o mou ruku?“

Clarington hněvivě svraští huňaté obočí. „Kdo ti o tom, ksakru, pověděl?“

„Wylde.“

„Aha.“ Clarington si povzdychl. „Předpokládám, že k tomu měl dobrý důvod.“

„Ale o to nejde, tatínku. Já chci znát pravdu.“

„Proč?“ podivil se Clarington a v očích se mu objevil prohnaný záblesk. „Protože je Baxter zpátky v Anglii?“

„Částečně. Ale taky proto, že jsem se dlouho cítila velmi provinile, když jsem se doslechla o jeho smrti. Říkala jsem si, že se to nemuselo stát, kdyby neodjel hledat štěstí ve světě, aby zbohatl a mohl mě požádat o ruku.“

Clarington na ni udiveně vyvalil oči. „Dobrý bože. Taková pitomost. Neměl jsem tušení, že si něco takového myslíš.“

„Ale bylo to tak.“

„Holý nesmysl. Jediné, čeho lituji, je, že ten darebák neměl dost slušnosti, aby zůstal mrtvý,“ bručel Clarington. „Ale to je celý Baxter. Dělá mu dobře, když může tropit potíže.“

„Tatínku, musím vědět, jestli jsi mu opravdu dal peníze, aby se ode mne držel dál.“

Clarington se rozpačitě zavrtěl a začal si hrát s ozubeným kolečkem. „Promiň mi to, má drahá, ale opravdu to tak bylo.“ Probodl ji přísným pohledem. „Ne že by na tom dnes záleželo. Jsi šťastně provdaná za Wylde, a to je to hlavní, ne?“

„Proč jsi mi to neřekl?“ pustila se do něj Phoebe.

„Že jsem Baxtera podplatil, aby vypadl ze země? Protože jsem nechtěl, abys to věděla.“

„Proč ne?“ vyhrkla Phoebe prudce.

„Protože jsem se bál, že tě to raní,“ odsekl Clarington. „Pro romantickou mladou dívku není nic příjemného, když zjistí, že si dotyčný mladík pohrával s jejími city, aby mohl vydírat jejího otce. Ty jsi vždycky byla moc sentimentální, Phoebe. Baxtera jsi považovala za sira Galahada nebo co já vím za koho.“

„Za Lancelota,“ opravila ho Phoebe tiše. „Vždycky jsem na něj myslela jako na Lancelota.“

Clarington sraštil obočí. „Jak prosím?“

„To nic.“ Phoebe seděla strnule na židli. „Měl jsi mi povědět pravdu, tatínku.“

„Nechtěl jsem tě rozrušit.“

„No, nebylo by to nic příjemného, to ti dávám za pravdu,“ připustila Phoebe. „Ale aspoň bych se celý loňský rok neužírala pocitem viny.“

„Tak podívej. Jak jsem měl vědět, že se užiráš? Nikdy ses nezmínila ani slovem.“

Phoebe zabubnovala prsty v rukavičce na okraj židle. Zamračila se a přemýšlela o tom, co jí minulého večera Neil řekl. „Dal jsi mu peníze osobně?“

„Proboha, to ne.“ Clarington se zatvářil dotčeně. „Šlechtic si přece něčím takovým nebude špinit ruce. Obstaral to můj advokát.“

„Neil tvrdí, že neví, kdo mu zaplatil jízdenku do Tichomoří. Prý mu bylo sděleno, že to zařídil nějaký tajemný dobrodinec.“

Clarington se zakabonil ještě víc. „To je lež. Ten chlap náramně dobře ví, kdo mu zaplatil jízdné, a mnohem víc. Uzavřeli jsme dohodu. Já se zavázal, že mu poskytnu hotovost na slušné živobytí pod podmínkou, že vypadne z Anglie.“

Phoebe si povzdychla. „Je opravdu těžké vědět přesně, čemu má člověk věřit.“

Clarington se urazil. „Chceš snad tvrdit, že ti lžu?“

„Ne, tatínku, samozřejmě že ne.“ Phoebe se smířlivě usmála. „Nemyslím si, že mi lžeš. Jen mi pořád vrtá hlavou, jestli si aktéři v téhle malé hře nevykládali různé věci různě.“

„Zatraceně, Phoebe, tady nebylo nic nejasného. Když můj advokát nabídl Baxterovi výměnou za odjezd ze země menší jmění, ten chlap po něm hrábl všemi deseti. Přesně tak to bylo.“

„Možná.“ Phoebe nejistě zaváhala. „A možná ne. Chtěla bych vědět, čemu mám věřit.“

Claringtonovi zaškubalo hustým obočím. „Ty budeš věřit svému otci. A svému manželovi, proboha. Tomu přece musíš věřit.“

Phoebe se smutně usmála. „Víš, v čem je problém, tatínku? Že se mě každý tak usilovně snaží chránit. A já se vždycky dovím jen část pravdy, nikdy ne celou.“

„Já mám s tebou takovou zkušenost, že s celou pravdou sis nikdy moc nevěděla rady.“

„Jak to můžeš říct, tatínku?“

„Protože je to tak, Phoebe. Ty jsi vždycky všechno viděla v jiném světle, jestli chápeš, jak to myslím.“

„Ne, tatínku, to tedy nechápu.“

„Nebýváš vždycky úplně realistická, má drahá, a to je svatá pravda. Odmalička jsi byla jiná. Nikdy jsi nebyla jako my ostatní. Já osobně po pravdě nikdy moc nechápal, oč ti jde. Pořád jsi hledala nějaké dobrodružství a pokaždé jsi skončila v pořádné kaši.“

„To není pravda, tatínku.“

„Je to pravda, Bůh je můj svědek.“ Clarington se tvářil ponuře. „Nikdy jsem pořádně nevěděl, co s tebou. Pořád jsem se děsil, že tě jednoho dne postihne nějaká katastrofa, i když jsem se tě snažil sebevíc chránit před tvou zbrklou náturou. Nemůžeš mít otci za zlé, že se snaží chránit dceru.“

„Já ti to za zlé nemám, tatínku. Jen mám někdy pocit, že proti vám všem nic neznamenám. Vždyť vy jste všichni tak chytří.“

„Pche, chytří. To je snad vtip. My všichni se s tebou vůbec nemůžeme měřit.“ Clarington ji probodl pohledem. „Něco ti povím, Phoebe. I když tě mám opravdu moc rád, jsem teď blahem bez sebe, že tě má na krku Wylde. Teď je na něm, aby ti utahoval otěže, a je mu přáno. Je to úleva, že už se o tebe můžu přestat strachovat.“

Phoebe sklopila oči na kabelku, kterou měla na klíně. Najednou ji v očích začaly pálit slzy. Potlačila je. „Je mi líto, že jsem pro tebe byla takový problém, tatínku.“

Clarington zasténal. Přistoupil k ní a postavil ji na nohy.

„Stálo to za to, Phoebe.“ S drsnou něhou ji objal. „Tvoje matka s oblibou tvrdí, že jen tvou zásluhou se z nás nestali totální otravové, a asi bude mít pravdu. Život kolem tebe byl vždycky zajímavý, o tom není sporu.“

„Děkuji ti, tatínku. Je hezké vědět, že jsem byla aspoň k něčemu.“ Otřela si slzy a usmála se.

„Ale no tak, holčičko, přece bys neplakala, že ne? Já si s ubrečenými ženskými moc nevím rady.“

„Ne, tatínku, nebudu plakat.“

„Výborně.“ Claringtonovi se ulevilo. „Bůh ví, že to nebylo vždycky snadné a možná jsem cestou napáchal pár chyb. Ale přísahám, že jsem vždycky dělal to, co jsem považoval za nutné, aby sis neublížila.“

„Chápu to, tatínku.“

„Výtečně,“ pochvaloval si Clarington a poplácal ji po rameni. „Výtečně. Tak to bychom měli, ne? Bez urážky, má drahá, ale opravdu jsem rád, že jsi teď Wyldův problém.“

„A on je zase můj problém.“ Zavázala si stuhý na klobouku. „Už musím běžet, tatínku. Děkuji ti, že jsi mi pověděl všechno, co jsi o té věci s Neilem věděl.“

Clarington se zarazil. „Tak poslyš, já jsem ti řekl celou pravdu.“

„Sbohem, tatínku.“ Phoebe se zastavila u dveří. „Mimochodem, na konec sezony mám naplánovanou domácí slavnost na Ďablově Mlze.

Nemůžu se dočkat, až ty, maminka a všichni ostatní uvidíte můj nový domov.“

„Určitě přijedeme,“ ujistil ji kvapně Clarington. Pak zaváhal. „Poslyš, Phoebe, nebudeš Wylda zbytečně moc rozčilovat, vid’? Je to slušný člověk, ale nevím, jestli bude dost trpělivý, až mu začneš dělat ze života peklo. Je zvyklý rozkazovat a vyžadovat poslušnost. Dej mu čas, aby si na tebe zvykl.“

„Nedělej si starosti, tatínku. Ani ve snu by mě nenapadlo, abych Wylda rozčilovala zbytečně moc.“ *Jen tolik, kolik zaslouží*, dodala v duchu.

Rozhovor s otcem Phoebe nescházel z mysli, ani když později toho dne vystupovala z kočáru před Greenovým knihkupectvím. Lokaj George, který ji na nákupní výpravě doprovázel, jí a její komorné otevřel dvířka.

Phoebe se rozhlédla po ulici. Všimla si, že ji napjatě pozoruje mužik v zelené čapce. Když zjistil, že si ho všimla, kvapně od ní odtrhl pohled a tvářil se, že se dívá do výkladu.

„Znáš toho člověka, Betsy?“ zeptala se, když vystupovaly po schodech ke knihkupectví.

Betsy pohlédla na mužíka a zavrtěla hlavou. „Kdepak, madam. Děje se něco?“

„Nevím,“ odpověděla Phoebe. „Ale jsem si skoro jistá, že jsem ho zahlédla, když jsme vycházeli z kloboučnictví. Měla jsem dojem, že mě sleduje.“

Betsy se zamračila. „Mám zavolat George, aby ho zahnal?“

Phoebe se na muže zamyšleně zadívala. „To ne. Počkáme a uvidíme, jestli se tady bude potloukat, až budeme vycházet od Greena.“

Vystoupila po schodech a vešla do obchodu. Jakmile jí pan Green vyšel vstříc, malý mužik se jí rázem vykouřil z hlavy. Postarší knihkupec se spokojeně culil.

„Pěkně vítám, lady Wyldová. Jsem tuze rád, že jste přišla tak rychle. Jak už jsem vám oznámil písemně, mám tu knihu, o kterou jste mě žádala.“

„Přesně ten výtisk?“

„Jsem si tím jistý. Uvidíte sama.“

„Kde jste k němu přišel?“ vyzvídala Phoebe.

„Díky kontaktu, který mám v Yorkshiru. Počkejte tady a já vám knihu donesu.“

Pan Green zmizel v zadní místnosti a zakrátko se objevil znovu se starou knihou vázanou v černé marokénové kůži. Phoebe knihu opatrně otevřela a na předsádce si přečetla věnování:

Mému synu Gabrielovi u příležitosti jeho desátých narozenin v naději, že po celý svůj život bude zachovávat vznešené zásady rytířství.

John Edward Banner

„Ano,“ řekla Phoebe a s nábožnou úctou zavřela *Morte d'Arthur* od Maloryho. „Tohle je ten správný výtisk. Nemohu vám ani dost poděkovat, pane Greene.“

„Bylo mi potěšením,“ ujistil ji pan Green. „Těším se, že spolu v budoucnu uděláme další obchody.“

Mužík v zelené čapce tam ještě stále byl, když Phoebe s komornou vyšla z obchodu.

„Je tam furt, milostpaní,“ zasyčela Betsy spiklenecky. „Stojí před krámem se sklem.“

Phoebe se rozhlédla po ulici. „Opravdu. To bych ráda věděla, co má tohle znamenat. Tuším záhadu.“

Betsy vytřeštila oči. „Ten nás klidně bude sledovat až domu a pak nás zamorduje v posteli, milostpaní.“

„Možná máš pravdu,“ přitakala Phoebe. „Tohle v sobě nese všechny známky nebezpečné situace.“ Otočila se k lokajovi. „Pověz kočímu, Georgi, že mám dojem, že nás sleduje zloděj, který nás chce oloupit. Musíme mu nějak uniknout v provozu.“

George na ni udiveně pohlédl. „Zloděj, milostpaní?“

„Ano. Pospěš si. Musíme rychle vyrazit. Chci mít jistotu, že nás ten člověk nedohoní.“

„Ale na ulicích je nával, milostpaní,“ upozornil ji George, když ji vysazoval do kočáru. „Pěšky s náma lehko udrží krok.“

„Když budeme mazaní, tak ne,“ přemýšlela Phoebe a posadila se. „Pověz kočímu, ať na příštím rohu zahne doleva, pak doprava a

potom zase doleva. Takhle ať to dělá, dokud nebude mít jistotu, že se ten prcek s tmavozelenou čepicí nikde kolem nepotlouká.“

„Ano, milostpaní.“ George se zatvářil zděšeně. Zavřel dvířka a vyhoupl se na kozlík vedle kočího.

Chvilí nato se kočár velkou rychlostí rozjel. Phoebe se na Betsy spokojeně usmála, když se vyhnuli faetonu s vysokými koly a zatočili doleva. „Tohle by mělo stačit. Ať je to, kdo chce, určitě nečeká, že pojedeme zrovna sem.“

Betsy vyhlédla z okénka. „To určitě nečeká, milostpaní. Já jenom doufám, že není tak rychlej, aby nás dohonil.“

„Zanedlouho se ho zbavíme,“ prorokovala Phoebe. „Na Wylda určitě udělá skvělý dojem, jak brilantně jsme vyřešili tuhle potenciálně nebezpečnou situaci.“

„Vy jste ji ztratil?“ Gabriel si nedůvěřivě měřil mužíka v zelené čepici. „Jak se, k čertu, opovažujete tvrdit, že jste ji ztratil? Platím vám přece za to, abyste na ni dohlížel, Stintone.“

„To já vím, vaše lordstvo.“ Stinton se napřímil a vrhl na Gabriela dotčený pohled. „A vopravdu dělám, co je v mejch silách. Ale to ste mně neřek, že Její Milost má ve zvyku lítat sem a tam. Liběji vodpustit, ale vona asi bude kapánek nepředvídatelná, že jo?“

„Její Milost je vskutku impulzivní,“ procedil Gabriel mezi zuby. „Právě z toho důvodu jsem vás najal, abyste na ni dohlédl. Z Bow Street mi vás vřele doporučovali. Ujistili mě, že bezpečí své manželky mohou do vašich rukou svěřit bez obav. A vy mi klidně oznámíte, že jste ji nedokázal sledovat ani na nákupech?“

„Bez urážky, mylorde, ale to nebylo vobyčejný nakupování,“ hájil se Stinton. „Můžu s hrdostí tvrdit, že až k Arkádě sem s ní držel krok a po Oxford Street sem se jí držel jako klíště, i když běhala sem a tam. Naposled zašla ke knihkupcovi. A votamtad' vylítla ven jako liška, co má v patách smečku psů.“

Gabriel jen s největším vypětím všech sil zachoval klid. „Neopovažujte se Její Milost přirovnávat k lišce, Stintone.“

„Máte recht, vaše lordstvo. Chtěl sem jen říct, že sem jakživo žádnou dámu neviděl tak rychle utíkat. Klidně se mohla měřit s každým dlouhoprstákem, co sem je honil na Špitálskejš polích.“

Gabrielova tíseň vzrůstala. „A víte jistě, že se tam nepohyboval nikdo podezřelý?“

„Jenom její služka, lokaj a kočí.“

„A když vám zmizela, seděla v kočáře?“

„Ano, pane.“

„Nikdo jiný ji nesledoval?“

„Ne, vaše lordstvo. Akorát já. A když sem s ní neudržel krok já, tak nevím, kterej jinej by to sved.“

„K čertu.“ Fantazie už Gabrielovi vykreslila dobrou stovku nejrůznějších pohrom, které mohly Phoebe postihnout. Připomenul

si, že nebyla sama. Měla s sebou komornou, lokaje a kočího. Přesto dokázal myslet jen na to, že někde tam venku je Neil Baxter, který bez nejmenších pochyb chystá pomstu. *Lancelot proti Artušovi*.

Stinton si odkašlal. „Ráčeť vodpustit, vaše lordstvo, ale budete chtít, abych Její Milost stopoval dál?“

„Nezdá se mi, že to má smysl,“ odvětil Gabriel znechuceně. „Zvlášť potom, co se vám ztratila.“

„Co se toho teče, příště se můžu držet blíž. Když teď kon už znám ty její podfuky, nenechám se zaskočit jako dneska.“

„Moje manželka žádné podfuky nedělá,“ napomenul ho Gabriel ponuře. „Je jenom trochu moc odvážná a impulzivní.“

Stinton si diskrétně odkašlal. „Ano, pane. Když to říkáte, pane. Mně to ale jako podfuk připadalo, mylord, jestli proti tomu nic nemáte.“

„Mám. Mám proti tomu hodně, abyste věděl, Stintone. A jestli pro mne dál chcete pracovat, laskavě se o mé ženě přestaňte vyjadřovat tak urážlivým způsobem.“

Nechybělo mnoho a byl by Stintonovi zakroutil vychrtlým krčkem, našťástí ho však vyrušil hluk z haly. Zaplavila ho vlna úlevy, protože zaslechl Phoebin hlas.

Dveře knihovny se rozletěly a dovnitř vtrhla Phoebe s vlajícími stuhami na klobouku a balíčkem v ruce. Mušelínové sukně křiklavých zelenožlutě pruhovaných šatů jí vířily kolem kotníků a obličej jí hořel vzrušením.

„Právě jsme zažili úžasné dobrodružství, Gabrieli. Jen počkej, až ti to všechno vyličím. Myslím, že nás sledoval skoro až domů jeden zloděj. Možná to byl dokonce vrah. Ale musím se pochlubit, že jsme mu naprosto brilantně zkřížili plány.“

Gabriel vstal. „Uklidni se, má drahá.“

„Víš, Gabrieli, bylo to strašně divné. Byl tam takový mužíček v zelené čepici.“ Phoebe se zarazila, protože si právě všimla Stintona. Vytřeštila oči. „Dobré nebe, vždyť to je on. Tenhle člověk nás sledoval.“

„A moc se nevycajchnoval,“ dodal Stinton. Pochvalně se usmál a předvedl několik mezer mezi zažloutlými zuby. „Její Milost se mi vyšmejtko tak šikovně jako nákej kriminální živel.“

„Děkuji vám.“ Phoebe na něj nesmírně zvědavě zírala.

Gabriel zaklel a obrátil se k Stintonovi. „Laskavě přestaňte srovnávat mou ženu s kriminálníky.“

„Ano, pane,“ přitakal Stinton zdvořile. „Nemyslel sem to jako urážku, milostpaní. Sfoukla ste to fakticky chytře, to teda jo.“

Phoebe se na něj potěšeně usmála. „Vidíte?“

„V tý první zatáčce už sem vás hnedle měl, ale jak váš kočí zatočil podruhé, to už sem neměl žádnou šanci.“

„Dost důkladně jsem si to promyslela,“ ujistila ho Phoebe.

„Jak už sem řek, hotovej profík.“

Phoebe se vřele usmívala. „Musím přiznat, že jsem taky měla štěstí. Když jsme zatočili potřetí, ocitli jsme se v dost podivném místě. Naštěstí to tam kočí trochu znal, jinak jen bůhví kde bychom skončili.“

„Tak tohle by od vás obou stačilo,“ zarazil je Gabriel a obrátil se k Stintonovi. „Můžete jít.“

„Ano, mylordé.“ Stinton zatočil čepicí v prstech. „A budete mě ještě potřebovat?“

„Jinou možnost zřejmě nemám. Bůh nám pomáhej, jestli opravdu není k mání nikdo lepší. Budete se tady hlásit zítra ráno, až lady Wyldová pojede ven.“

Stinton se zazubil. „Děkuju, vaše lordstvo.“ Připlácí si čepici na hlavu a bujarým krokem se vydal ke dveřím.

Gabriel počkal, dokud s Phoebe neosaměl, a pak jí ukázal na židli proti svému psacímu stolu. „Posaďte se, madam.“

Phoebe užasle zamrkala. „Gabrieli, co propána –“

„Sednout.“

Phoebe se posadila a balíček si položila na klín. „Kdo byl ten človíček, Gabrieli? A proč mě dnes sledoval?“

„Jmenuje se Stinton.“ Gabriel usedl také a zkřížil ruce před sebou na stole. Umiňoval si, že zůstane klidný a racionální, i kdyby ho to mělo stát život. Nesmí se rozzuřit. „Najal jsem ho, aby vás dnes sledoval, když jste si vyjela ven.“

„Vy jste ho najal, aby mě sledoval?“ užasla Phoebe. „A nic jste mi o tom neřekl?“

„Ne, madam. Neřekl. Neviděl jsem důvod, proč bych vás měl znepokojovat.“

„Proč bych se měla znepokojovat? Co se tady děje, Gabrieli?“

Gabriel ji chvíli upřeně pozoroval a zvažoval, kolik jí toho má prozradit. Problém byl v tom, že o Stintonovi už věděla. Nezbyvalo mu než jí prozradit i to ostatní. Jinak mu nedá pokoj, dokud to z něj

nevytáhne. „Najal jsem Stintona, abych se ujistil, že vás nebude obtěžovat Baxter.“

Phoebe na něj chvíli zírala a omráčeně mlčela. Rukama pevně svírala balíček na svém klíně. „Neil?“ vypravila pak ze sebe poněkud přiškrceně.

„Podle mého soudu je velmi pravděpodobné, že se s vámi pokusí spojit, jakmile budu z dohledu.“

„Nerozumím vám, mylordě.“

Gabriel cítil, jak v něm navzdory veškeré snaze propuká hněv. „Nechápu, co je na tom nejasného, Phoebe. Baxter pro tebe představuje nebezpečí, protože mě nenávidí. Už jsem ti přece řekl, že pouze podnikám opatření, abych měl jistotu, že k tobě nepronikne.“

„Ty se bojíš, že uvěřím tomu, co mi řekne, vid’?“ Ve Phoebině pohledu se objevil vychytralý záblesk. „Nevěříš mi, že přijmu tvou verzi o tom, k čemu došlo na ostrovech.“

„Nehodlám riskovat.“ Gabriel zprudka vstal a přistoupil ke stolku s láhví brandy. „Znám Baxtera až příliš dobře. Ten člověk je naprostý lhář.“

„Ale z toho přece nevyplývá, že já těm lžím uvěřím.“

„Proč ne?“ Gabriel se napil brandy a třáskl sklenkou o stůl. „Už jednou jsi uvěřila.“

Phoebe vstala a přitiskla si balíček k nadřím. „To není fér. Tenkrát jsem byla mnohem mladší. Neměla jsem takovou zkušenost se světem, jakou mám teď.“

Prudce se k ní otočil. „Zkušenost se světem? Ty si myslíš, že máš dostatečné zkušenosti, aby ses mohla vypořádat s člověkem Baxterova typu? Jsi zbrklá, naivní a impulzivní husička. Věř mi, když ti říkám, že proti Baxterům tohoto světa jsi bez šance.“

„Takhle se mnou nemluv, Gabrieli.“

„Budu s tebou mluvit, jak budu chtít.“

„Ne, to tedy nebudeš. A navíc nechci, abys najímal lidi, kteří mě budou sledovat bez mého vědomí. Bylo to velmi nepříjemné a já to napříště nehodlám trpět. Pokud trváš na tom, že na mě někdo musí dohlížet, musíš to nejdříve probrat se mnou.“

„Vážně?“

Phoebe zdvihla bradu. „Ano. Já sama se rozhodnu, jestli se za mnou má někdo plížit. Ale vzhledem k tomu, že ti jde jen o to, aby se mnou Neil nemluvil, musím tě ujistit, že ten Stinton je zcela zbytečný.“

„Pak jsi ještě naivnější, než jsem si myslel.“

„Krucinál, Gabrieli, já si s Neilem dokážu poradit.“

Gabriel k ní přistoupil a uchopil ji za jemnou bradičku. „Vy vůbec nemáte ponětí, o čem mluvíte, madam. Vy toho svého zlatovlasého Lancelota neznáte zdaleka tak dobře jako já.“

Tváře jí zrudly. „On není můj Lancelot.“

„Kdysi jím býval.“

„To bylo před třemi lety,“ vybuchla Phoebe. „Ted’ je všechno jinak. Musíš mi věřit, Gabrieli. Nehrozí mi nejmenší nebezpečí, že by mě Neil Baxter mohl svést. Musíš mi věřit.“

Gabriel jí z očí vyčetl zoufalou výzvu a cítil, jak jeho odhodlání zakolísalo. „To není otázka důvěry, ale opatrnosti.“

„To není pravda. Je to otázka důvěry. Dal jsi mi jasně najevo, Gabrieli, že mě ještě pořád nemiluješ. Jestli mi ještě k tomu ani nevěříš, pak nás nespojuje pranic.“

Nespojuje nás pranic. Spár úzkosti a hněvu se mu zaryl hluboko do útrob a probodl mu duši. Gabriel ze všech sil bojoval o udržení kontroly. „Naopak, madam, je toho hodně, co nás spojuje.“

„Jako co třeba?“ vyzvídala posměšně.

„Jako třeba manželství,“ odušil ledově. „Jsi moje žena. Budeš dělat, co ti řeknu, a smíříš se s opatřeními, která budu pokládat za nezbytná. Tím je řečeno vše. Ode dneška se nepokusíš Stintonovi zmizet.“

Vrhla na něj vyzývavý pohled plný vzteku. „A když to udělám?“

„Tak tě nepustím ven vůbec. Zavřu tě v domě.“

Phoebe na něj chvíli omráčeně zírala. V očích se jí zračil hněv a ještě cosi jiného. Gabriel si uvědomil, že by to mohl být žal. Chvilí tam jen tak stála a křečovitě k sobě tiskla balíček.

„Tak je to tedy pravda,“ řekla nakonec hlasem prosyceným beznadějí. „Nespojuje nás ani důvěra a vzájemný respekt. Nemáme vůbec nic.“

„K čertu, Phoebe.“

„Tumáš. Tohle je pro tebe.“ Vrazila mu do rukou balíček. Pak se otočila na patě a zamířila ke dveřím. „Phoebe, vrať se!“

Neotočila se a bez jediného slova vyšla ze dveří.

Gabriel dlouho upřeně civěl na zavřené dveře. Pak se vrátil za psací stůl a ztěžka dopadl na židli.

Kdesi hluboko v nitru cítil podivnou otupělost. Několik minut zíral na balíček, který měl před sebou, a pak ho pomalu a mechanicky rozbalil.

Když byl hnědý papír konečně pryč, uviděl důvěrně známou knihu a znovu na ni dlouho upíral pohled. Napadlo ho, že je to první dárek, který od Phoebe dostal. Ne, opravil se v duchu, to není pravda. První dárek byla ona sama. Tenhle je už druhý.

On sám jí zatím nedal nic, co by stálo za řeč.

Byla už půlnoc, Phoebe však ještě nespala. V noční košili a v županu seděla na židli u okna a vyhlížela ven do tmy. Okno měla otevřené, aby dovnitř mohl chladný noční vzduch. Aby se jí lépe přemýšlelo.

Usilovně přemýšlela už několik hodin.

Celé odpoledne i večer zůstala ve svém pokoji a cítila, jak v ní narůstá neklid. Postupně dospěla k názoru, že jí trucování moc nejde. Zřejmě na to nemá tu správnou povahu. Samozřejmě že si hned po tom výstupu v knihovně od srdce poplakala, zanedlouho se však začala trochu nudit. Když odmítla sejít dolů k večeři, tak trochu očekávala, že Gabriel přijde bušit na dveře a poručí jí sejít dolů. Jenže on jí místo toho nechal poslat do ložnice čaj a toasty. V důsledku čehož teď měla pořádný hlad.

Neuniklo jí, že Gabriel povečeřel ve svém klubu. Nějakou dobu byl pryč z domu a teprve před několika minutami se zase vrátil. Věděla, že nyní je ve své ložnici. Slyšela ho, když propouštěl sluhu. Teskně pohlédla na zavřené dveře, které její pokoj spojovaly s Gabrielovým. Její vnitřní hlas jí napovídal, že se dnes v noci neotevrou. Jeho pýcha mu to nedovolí.

Phoebe velmi obezřetně zvažovala svou vlastní pýchu, která se předtím jevila jako dosti značná překážka, ale v téhle chvíli se už tak nepřekonatelná nezdála.

Ukázalo se sice, že Gabriel by jako manžel člověka dohnal k nejhoršímu, uznávala však, že má jisté polehčující vlastnosti. Svým způsobem se ji snaží chránit. A zjevně je mu naprostou záhadou, proč Phoebe o jeho ochranu nestojí.

Ukazuje se, že se mají oba dva o sobě ještě hodně co učit.

Pomalu vstala a přistoupila ke spojovacím dveřím. Přiložila ucho k dřevěné výplni a napjatě naslouchala. Nedolehl k ní jediný zvuk. Gabriel už je nejspíš v posteli. Pravděpodobně ho ani ve snu nenapadne, že by se měl omluvit. V některých věcech je opravdu neuvěřitelně tupý.

Phoebe se zhluboka nadechla, sebrala odvalu a opatrně otevřela dveře. Vyhlédla zpoza rohu a uviděla Gabriela sedět na židli. Na sobě měl svůj černý župan a na klíně mu ležela otevřená kniha. Četl při světle svíčky, která stála na stolku vedle něj.

Když Phoebe vešla do pokoje, vzhlédl. Ze zachmuřeného obličeje mu vyčetla temné a zlověstné napětí a zachvěla se. Zkřížila paže pod řadry a ruce si zasunula do rukávů. Kousek od něj zůstala stát a tiše si odkašlala.

„Dobrý večer, mylorde,“ pozdravila zdvořile.

„Dobrý večer, madam. Myslел jsem, že touhle dobou budete už dávno spát.“

„Ano, hm, nemohla jsem usnout.“

„Aha.“ V očích mu spokojeně zajiskřilo. „Přišla jste se mi omluvit za ten vzteklý výbuch a několikahodinové trucování?“

„Ne, ovšemže ne. Měla jsem právo vybuchnout a trucovat, jak dlouho se mi chtělo.“ Přišla blíž a pohlédla na knihu, kterou držel v rukou. Srdce jí zazpívalo, když poznala, co to je. „Jak vidím, čtete Maloryho *Morte d'Arthur*.“

„Ano. Mám nesmírnou radost, že mi zase patří.“ Gabriel se pousmál. „Myslím, že jsem vám za ni ani pořádně nepoděkoval.“

„To nemusíte.“ Nadchlo ji, že ho její dárek potěšil. „Jsem ráda, že se mi ji podařilo sehnat.“

Gabriel z ní nespouštěl oči. „Rozhodně vám to náležitě oplatím.“

„Jsme víc než vyrovnáni, nemyslíte?“ namítla. „Dá se říct, že se mi *Dáma ve věži* vrátila vaší zásluhou, třebaže trochu oklikou, nemám pravdu?“

„Svým způsobem ano.“ Gabriel na ni dál upíral napjatý pohled. „Proč jste nemohla usnout?“

Phoebe cítila, jak pod jeho planoucím pohledem rudne. Byla ráda, že stojí ve stínu. „Přemýšlela jsem.“

„Opravdu? A bylo to zajímavé cvičení?“

„Nemusíte být hned sarkastický, mylorde. Myslím to naprosto vážně. Přemýšlela jsem o našem manželství.“

Gabrielův pohled byl neproniknutelný. „Napadlo vás, jestli jste třeba neudělala chybu? Na to je trochu pozdě, madam. Znáte to přísloví o uspěchaných vdavkách.“

„A spouště času na litost? Ano, znám je dobře, děkuji. O tom jsem ale nechtěla mluvit.“

Gabriel zaváhal, jako by právě tuhle odpověď neočekával. „A o čem tedy?“

„O naší budoucnosti, mylord.“

„A co s ní má být?“

„Jsem obeznámena s tím, že cit lásky ve vás budí nedůvěru, Gabrieli.“

„Ještě jsem nezažil, aby zrovna tenhle cit člověku přinesl něco jiného než potíže.“

Phoebe už dál to napětí nemohla snést. Aby je odstranila, začala bezcílně chodit po pokoji. Na chvíli se zastavila před krbem a pozorně si prohlížela hodiny stojící na římse. „Ano, ale jde o to, Gabrieli, že já se podobných citů neobávám tolik jako vy.“

Ironicky zkrivil ústa. „To je mi známo.“

„Přemýšlela jsem o rozdílech, které mezi námi v tom ohledu jsou,“ nedala se odradit. „Zpočátku jsem se domnívala, že vaše neochota poddat se lásce je důsledkem toho, jak moje sestra změnila názor, když s vámi před osmi lety utekla. Víím, že vás to muselo ranit.“

„Z téhle rány bych se vylízal celkem snadno,“ odpověděl Gabriel chladně. „Z rány po kulce a finančního úpadku mi to trvalo podstatně déle. Ale připouštím, že mi ten incident uštědřil důkladnou lekci o tom, jaké nebezpečí číhá na toho, kdo se nechá ovládat city.“

„Ale na tu lekci by jeden incident jistě nestačil, vidíte?“ opáčila Phoebe mírně.

„O čem to, k čertu, mluvíte?“

Přistoupila k jeho toaletnímu stolku a začala si prohlížet předměty, které na něm ležely. Zdvihla černou lakovanou krabičku zdobenou stříbrem. „Myslím, že tu lekci jste možná dostal daleko dřív. Vy a já jsme vyrostli v docela jiném prostředí, nemám pravdu, Gabrieli?“

„Myslím, že o tom není spor,“ připustil. „Váš otec má titul starý několik generací a nesmírné bohatství. Vy jste celý život žila v přepychu. Peníze a moc znamenají obrovský rozdíl.“

„Jenže o tomhle nemluvím. Mám na mysli to, jak jsme si v mé rodině všichni blízci. Můžete namítnout, že se mnou se celý život zacházelo jako s malým děckem. Je pravda, že moji blízci měli od

počátku sklon přehnaně mě ochraňovat, a vlastně mi tak moc nerozumějí. Ale milovali mě. A já jsem to vždycky věděla. Vy jste tuhle výhodu neměl.“

Gabriel se zarazil. „Co tím chceš naznačit, Phoebe?“

Otočila se k němu. „Matka ti zemřela, když jsi byl ještě malý. Měl jsi jenom otce a ten zřejmě dával přednost knihám. Nebylo to tak?“

„Můj otec byl učenec.“ Gabriel zavřel knihu, kterou měl na klíně. „Bylo jen přirozené, že byl oddán svému studiu.“

„Mně to tak přirozené nepřipadá,“ odporovala mu Phoebe. „Myslím, že měl být oddán tobě. Přinejmenším ti měl věnovat stejnou pozornost, jakou věnoval svým knihám.“

„Tahle debata je bezpředmětná, Phoebe. Nemáš vůbec ponětí, o čem mluvíš. Myslím, že by sis měla jít zase lehnout.“

„Neposílej mě pryč, Gabrieli.“ Phoebe spěšně odložila černostříbrnou krabičku na stolek a přešla přes místnost až k němu. „Prosím.“

Ironicky se usmál. „Neposílám tě pryč. Posílám tě do postele. Není třeba tu situaci tak dramatizovat, má drahá.“

„Přemýšlela jsem o tom celý večer a vím jistě, že se lásky bojíš, protože jí nedůvěřuješ. A nedůvěřuješ jí, protože tě opustilo příliš mnoho lidí, kteří ti tvrdili, že tě milují.“

„To je nesmysl, Phoebe.“

„Ne, poslouvej mě. Dává to náhodou smysl a hodně to vysvětluje.“ Zprudka vedle něj poklekla a položila mu ruku na stehno. „Tvá matka tě milovala, ale zemřela. Tvůj otec tě měl milovat, ale většinu času tě ignoroval. Myslel sis, že tě má ráda moje sestra, ale ta jen potřebovala uniknout před jiným problémem. Žádný div, že jsi tak nedůvěřivý.“

Gabriel vytáhl obočí. „A nad tímhle logickým problémem sis lámala hlavu celý večer?“

„Ano.“

„To je mi líto, ale musím tě upozornit, že jsi marnila čas, má drahá. Měla jsi raději sejít dolů a sníst si večeři. Určitě ti pořádně vyhládlo.“

Phoebe na něj upřeně hleděla. „Jsi neuvěřitelně paličatý chlap.“

„Jestli to znamená, že se nedám přesvědčit ženskou logikou, kterou mi tady právě předvádíš, tak to máš asi pravdu.“

Phoebe to urazilo. Vyskočila na nohy. „Víš, co si myslím? Myslím si, že jsi nejen paličatý, ale navíc zbabělý.“

„Není to poprvé, co mi nadáváš do zbabělců,“ připomněl jí Gabriel mírně. „Ještěže se tak snadno neurazím. Mnoho jiných mužů by takovou poznámku přijalo daleko hůř. Zvláště od manželky.“

„Vážně? Tak já ti něco povím, Gabrieli. Je velké štěstí, že jsem zrovna tak paličatá jako ty. Pořád v hloubi duše věřím, že mě miluješ. Myslím si, že se to bojíš přiznat, a proto tvrdím, že jsi zbabělec.“

„Na ten názor máš přirozeně právo.“

„Krucinál, Gabrieli.“ Phoebe v zoufalství dupla nohou. „Někdy jsi vážně nemožný.“ Otočila se a jako bouře prolétla spojovacími dveřmi do své setmělé ložnice.

Práskla za sebou dveřmi a začala rozčileně přecházet po pokoji. *K čertu s tím chlapem.* Přivede ji k šílenství tou svou zatvrzelou neochotou poddat se jemnějšímu citu. Věděla, že imunní není. Odmítala uvěřit, že se v něm mohla splést.

Představa, že by se v Gabrielovi mýlila tolik let, byla příliš nesnesitelná, aby se jí na ni chtělo jen pomyslet. Je za toho muže vdaná. Její budoucnost je s ním neúprosně spjatá. Musí přijít na to, jak dostat na světlo toho šlechetného a idealistického rytíře, který se, a tím si byla jistá, pod Gabrielovým cynickým zevnějškem skrývá.

Rozhněvat se na něj a nazvat ho otevřeně zbabělcem asi nebyl nejlepší způsob, jak toho dosáhnout.

Otevřeným oknem přilétl dovnitř z ulice bez nejmenšího hluku jakýsi předmět. Phoebe si vůbec ničeho nevšimla, dokud nezaslechla, jak cosi tlumeně udeřilo o postel.

Polekaně se otočila a zadívala se do ztemnělé místnosti. Ať to bylo cokoli, skutálelo se to k okraji matrace. Chvilí neviděla vůbec nic. Upřímně doufala, že to není netopýr.

Vtom se ozvalo tiché a přidušené zašustění a vzápětí z té věci vyšlehly oranžové plameny. Byly podivně tiché a hltavě požíraly krajku, již byl prošívaný přehoz olemovaný.

Zanedlouho bude celá postel v plamenech.

Phoebe se vytrhla z omráčení, které ji přimrazilo na místě, vrhla se na opačný konec místnosti a uchopila džbán, který stál vedle umyvadla. „*Gabrieli,*“ zaječela a vychrstla obsah džbánu do ohně.

Dveře se zprudka rozlétly. „Co u všech...?“ Ihned uviděl plameny. „Prokristapána. Dones džbán z mé ložnice a utíkej vzbudit služebnictvo. Pospěš si, Phoebe.“

Phoebe vběhla do vedlejšího pokoje, popadla džbán a chvátala zpátky. Gabriel mezitím strhl z postele hořící přehoz a smotal jej, aby oheň udusil v záhybech těžké látky.

Phoebe mu podala džbán a vyběhla z pokoje zburcovat domácnost.

Škoda byla minimální, zato Gabrielův hněv byl obrovský. Ještě hodinu poté, co se jim podařilo zdolat požár a služebnictvo se vrátilo do postelí, s ním lomcoval vztek při pomýšlení, jaká z toho mohla vzejít pohroma. Seděl rozvalený v křesle se sklenkou brandy v ruce a zamyšleně pozoroval Phoebe, která se uvelebila u něj na posteli s nohama skrčenýma pod sebou. Upíjela brandy, kterou jí nalil, a tvářila se zamyšleně.

Znovu ji málem ztratil. To vědomí ho nenechávalo v klidu.

Dokázal myslet jen na to, jak málo scházelo. Kdyby Phoebe spala, nemusela se probudit včas. On by zřejmě neucítil kouř až do chvíle, kdy by už bylo příliš pozdě.

Chválabohu že ještě byla vzhůru.

„Ted’ už tě nepustím z dohledu vůbec,“ prohlásil napůl pro sebe a hodil do sebe zbytek brandy.

„Jak se to mohlo stát, Gabrieli?“ Phoebe se na něj podívala.

„Určitě to byla ta pomatená služka, která tě na Ďáblově Mlze zavedla do katakomb.“

„Myslíš Alici?“

Gabriel otáčel sklenkou v prstech. „Musela nás sledovat do Londýna. Z nějakého důvodu se tě snaží vyděsit. Nebo ti dokonce ublížit. Nedává to ale žádný smysl.“

„Pomatenost většinou smysl nedává. Jinak by to ani pomatenost nebyla.“

„Ale proč se soustředila na tebe? Vždyť ji ani neznáš.“

„Osoba, která mi vhodila do okna tu lucernu, nemusela být Alice,“ namítla Phoebe zvolna. „Mohl to být kdokoli. Třeba se dnes potulovala v ulicích nějaká tlupa darebáků a tropila lumpárny. Však víš, jaké to je, když se taková smečka dostane do varu. Házejí do oken kameny a zapalují a ničí, co jim přijde pod ruku.“

„Proboha, Phoebe, dnes přece žádná taková tlupa neřádila, nebylo nic slyšet.“

„To je pravda,“ připustila a zamyšleně si hryzala spodní ret. „Něco mě napadlo.“

„Copak?“ Gabriel vstal a netrpělivě přešel k oknu. Každou chvíli vyhlížel na ulici a doufal, že zahlédne něco, co mu poskytne vodítko.

„Ten oheň dnes v noci.“

„Co je s ním?“

„Víš,“ začala Phoebe pomalu, „dost nápadně se to podobá té události, kdy jsem unikla z katakomb a musela přeplavat jeskyni.“

Gabriel se na ni přes rameno zamračil. „Jak to?“

„Nechápeš? Je to další kletba, vyřčená na konci *Dámy ve věži*.“

„To je přece nemožné! Nepřipustím, abys do toho ještě ke všemu zatahovala nadpřirozené síly. Ztraceně, ty nedávám ani do svých románů.“

„Ano, já vím. Ale vzpomínáš si na tu poslední stránku?“ Phoebe seskočila z postele a zmizela ve své ložnici. Za okamžik byla zpátky s *Dámou ve věži*.

„To je přece směšné, Phoebe.“

„Tak poslouchej.“ Phoebe se znovu uvelebila na posteli a otevřela starou knihu na poslední straně. „Kletba nechť dopadne na hlavu každého, kdo tuto knihu vezme neoprávněně do ruky. Nechť utone v hlubinách. Nechť zhyne v plamenech. Nechť prožije věčnou noc v pekle.“

„K čertu, Phoebe, to je nesmysl.“ Gabriel se zarazil. „Ledaže ovšem Alice o té kletbě ví a ve své pomatené mysli se ji snaží uskutečnit.“

„Jak by se o ní ale mohla dovědět?“ Phoebe knihu opatrně zavřela.

„Celou tu dobu, co jsem zpátky v Anglii, je *Dáma ve věži* v mém držení. Je možné, že někdo z mého služebnictva byl tak drzý, že se mi hrabal v knihovně, a pak o tom Alici pověděl.“

Phoebe se zamračila. „I kdyby tomu tak bylo, kletba je napsaná starou francouzštinou. Jaká je pravděpodobnost, že by jí někdo z tvého služebnictva rozuměl?“

„Dobrá otázka.“ Gabriel znovu vyhlédl na setmělou ulici. „A kdo, ksakru, ta Alice je?“

„To nevím, Gabrieli. Lámala jsem si tím hlavu nekonečně dlouho a vím naprosto jistě, že jsem ji nikdy předtím neviděla.“

„Nepracovala někdy v minulosti v domě tvých rodičů?“

„Ne.“

„Nějaká spojitost tady přece musí být.“

„Gabrieli?“

„Ano?“ Neobrátil se; v mysli mu vířily dohady a předpoklady. Spojitost. Mezi knihou, Alicí a těmi incidenty musí existovat spojitost.

„Váhám se o tom zmínit, protože vím, že jsi proti Neilovi beztak zaujatý, ale —“

Gabriela zamrazilo. Bleskurychle se k ní otočil a zamířil k posteli. „Co má, k čertu, Baxter společného s tímhle?“

„Nic.“ Phoebe se polekaně napřímila, když viděla, jak hrozivě se k ní blíží. „Alespoň nemám dojem, že by s tím měl něco společného. Ne, vím jistě, že nemá.“

„Ale?“

Phoebe polkla. „Víš, když se mnou onehdy tancoval, požádal mě o *Dámu ve věži*. Má prý pocit, že mu po právu patří, protože je to jediná věc, kterou ode mne kdy bude mít, takže to nejmenší, co můžu udělat, je dát mu ji.“

„Ten prokletý lotr.“

„Nesmíš dělat ukvapené závěry, Gabrieli. Jen uvaž, k té první události přece došlo na Ďáblově Mlze a v té době jsme ještě ani netušili, že Neil je naživu. A do katakomb mě zavedla Alice, ne Neil.“

„To znamená, že mezi Alicí a Baxterem je nějaká spojitost,“ prohlásil Gabriel s urputným zadostiučiněním. „Musím jen zjistit jaká.“

„V tomhle stadiu bychom nic takového předpokládat neměli,“ mírnila ho Phoebe spěšně. „Neilův zájem o knihu je ryze citový.“

„Baxter má asi tolik citu jako žralok.“

Phoebe sevřela rty. „Ať máš na něj jakýkoli názor, nemá přece důvod mi ubližovat.“

„Zato má důvod ublížit mně a je dost chytrý, aby věděl, že k tomu může využít tebe.“

„Nic takového nemůžeš dokázat, Gabrieli.“

„Najdu spojitost mezi Alicí a Baxterem a tím pádem získám i důkaz.“

„Tebe úplně posedla touha udělat z Neila darebáka, Gabrieli. Mám z tebe strach.“

Gabriel ovládl hněv a pocit tísně. „Odpusť mi, má drahá. Nechtěl jsem tě vyděsit.“ Vztáhl k ní paže a zvedl ji do náruče. Postavil ji

vedle postele a odhrnul pokrývku. „Měli bychom se trochu vyspat. Ráno pověřím Stintona pátráním po té tajemné Alici.“

„A co já?“ podivila se Phoebe a poslušně vklouzla pod pokrývku. „Myslela jsem, že chceš, aby Stinton hlídal mne.“

„Nemůže být na dvou místech najednou.“

Rozzářila se. „Znamená to, že mi přece jen začínáš věřit? Že už si nemyslíš, že mě někdo musí hlídat?“

„Znamená to, že tě zítra nebude muset nikdo hlídat, protože nikam nepůjdeš,“ vysvětlil Gabriel, sfoukl svíčku a uleh k ní.

Zarazila se a vykulila oči. „To nemůžete myslet vážně, mylord. Mám zítra spoustu pochůzek. A chci navštívit sestru.“

„Sestra přijde navštívit tebe.“ Gabriel ji objal. „Nevytáhneš odtud paty, dokud se to nedá do pořádku.“

„Nikam? To mi, Gabrieli, přece nemůžeš udělat.“

„Můžu a udělám. Je mi známo, že pomýšlení, že bys měla poslechnout kohokoli, natožpak manžela, se ti z celé duše příčí. Ale v tomhle ohledu si tvou poslušnost hodlám vynutit.“ Cítil, jak jí celé tělo ztuhlo odporem. Vynasnažil se promluvit vládněji, protože chtěl, aby to začala chápat. „Je mi to líto, má drahá, ale nemůžu si dovolit riskovat. Nesmíš odejít z domu bez mého nebo Stintonova doprovodu.“

Phoebe se s námahou posadila. „Nepřipustím, abyste mě uvěznil v mém vlastním domově, mylord.“

Gabriel ji povalil na polštář a lehl si na ni. Zuřivě se snažila vyprostit, dokud jí nohou nezaklínil stehna a neuvěznil její vzdorovitý obličej ve svých dlaních.

„Nezlob, Phoebe,“ napomenul ji vládně. „Tohle není žádné vzrušující dobrodružství, ale náramně nebezpečná situace. Musíš se ode mne nechat vést.“

„Proč?“

„Protože jsem tvůj manžel a protože o takových věcech vím nesrovnatelně víc než ty.“

Vzpourně na něj pohlédla, pátrala mu v očích a zkoušela sílu jeho vůle. Mlčel a v duchu se modlil, aby se podřídila.

Zápas o to, kdo s koho, trval jen několik vteřin, za chvíli bylo po všem. Phoebe se uvolnila a Gabriel věděl, že zvítězil. Alespoň pro tentokrát. Pocit úlevy byl málem silnější než on.

„Občas mi manželství jde pořádně na nervy, mylord,“ postěžovala si Phoebe.

„Toho jsem si vědom,“ zašeptal Gabriel.

To, že se mu podřídila, jí nejde pod nos, uvědomil si. Měsíční světlo, které proudilo dovnitř, mu odhalilo její znechucený výraz.

Náhle se mu vybavilo, kdy spatřil její rysy v měsíčním světle poprvé. Když oné noci na osamělé cestě v Sussexu zvedl její závoj a vrhl jediný pohled na tu ohromenou a vzdorovitou tvář, ihned po ní zatoužil. Něco v jeho nitru už tenkrát vědělo, že neustane, dokud Phoebe nebude jeho.

Audeo. Odvážím se.

A teď je jeho. Je však tak velice zranitelná a tak strašně nerozvážná. Musí ji chránit, protože nevěří, že se dokáže ochránit sama.

„Proboha, Phoebe,“ promluvil na jejích ústech, „ty ani nevíš, co se mnou děláš. Přisahám, že to sám nedokážu pochopit. Ale vím, že jsi moje, a udělám, co je třeba, abys byla v bezpečí.“

Drtil jí rty pod svými ústy, vpíjel se do ní a snažil se zmocnit její duše stejně jako toho sladkého těla. Po chvíli ze sebe Phoebe vyrazila tichý povzdech a ovinula mu paže kolem krku.

„Co se, k čertu, děje?“ Anthony sáhl po láhvi kletu a nalil si sklenku. Nasupeně pohlédl na Gabriela, který se posadil na židli naproti němu.

„Mluv potichu.“ Gabriel se významně rozhlédl po klubové místnosti. Bylo sice teprve časně odpoledne a v klubu bylo dosud poloprázdno, několik členů však postávalo dost blízko, aby mohli zaslechnout hlasitý hovor. „Nemám chuť vytrubovat své problémy do světa.“

Anthonyho podráždění poněkud ustoupilo. „No dobře,“ souhlasil a ztišil hlas. „Tak mi pověz, oč jde. Proč ten naléhavý vzkaz?“

„Někdo se pokouší ublížit Phoebe, nebo ji přinejmenším pořádně vyděsit.“ *Někdo se ji možná dokonce pokouší zabít*, dodal Gabriel v duchu. Nahlas to však vyslovit nedokázal.

„Proboha,“ vydechl ohromeně Anthony a upřeně si ho měřil. „Víš to jistě?“

„Tak jistě, jak jen je to možné.“

„Kdo je to? Já ho zabiju.“

„Tak to, bohužel, budeš muset počkat, až na tebe přijde řada, protože na to potěšení mám přednostní nárok já. Jak to zatím vypadá, osoba, která je za to přímo zodpovědná, se jmenuje Alice. Je buď pomatená, nebo je to člověk z podsvětí s hereckým talentem. Před Phoebe si hrála na služku. Jsem přesvědčený, že je do toho velmi pravděpodobně namočený i Neil Baxter.“ Stručně shrnul průběh událostí.

Anthony mlčky naslouchal, bylo však vidět, jak v něm všechno vře. Když Gabriel domluvil, málem vybuchl. „Zatracený chlap. Měl být přece mrtvý. Ujistil jsi nás, že nežije.“

„Můžeš mi věřit, že mě opak zklamal daleko víc než tebe.“

„Co s ním, k čertu, provedeš?“

„Zbavím se ho znovu,“ odvětil Gabriel. „Ale tentokrát hodlám zajistit, aby se mi víckrát do cesty nepřípletl.“

Anthony přimhouřil oči. „Opravdu je to hrdlořez?“

„Podle tvrzení hrstky námořníků, kteří z mé lodi přežili, mu zabíjení působí přímo rozkoš.“

„Proč se zaměřil na Phoebe?“

„Myslím si, že je to Baxterův způsob, jak si vyřídit účty se mnou.“

„A proč využívá tu Alici?“ nedal se odbýt Anthony.

„Možná proto, aby se nedalo dokázat, že za útoky stojí on.“ Gabriel se zachmuřil. „Pokud někoho chytí, bude to ona. Jestli je skutečně pomatená, nebude s to Baxtera obvinít. Jestli je to kriminálnice, její slovo by stejně nemělo proti Baxterovu velkou váhu, i kdyby chtěla vypovídat.“

„Možná jeho totožnost ani nezná,“ prohodil Anthony zvolna. „Možná ji na tu špinavou práci najal bez toho, aby jí sdělil, kdo je.“

Gabriel přikývl. „I to je možné. Já se ale přesto pokusím vypátrat, jestli mezi nimi neexistuje nějaké spojení.“

„Jak to chceš udělat?“

Gabriel se k němu nahnul a ještě víc ztišil hlas. „Zaměstnal jsem jednoho policistu z Bow Street. Nařídil jsem mu, aby zjistil, jestli má Baxter milenkou nebo nějaké spojení na podsvětí.“

Anthony ho chvíli mlčky pozoroval. „Co uděláš, pokud se ti podaří prokázat, že za tím násilím vůči Phoebe stojí Baxter?“

Gabriel pokrčil rameny. „Nejraději bych byl, kdyby to stačilo jen potvrdit, aby Phoebe pochopila, že není Lancelotem, za kterého ho má. Ale tak nebo onak se ho budu muset zbavit. Nakonec to možná budu muset udělat, i když důkazy nezískám.“

„Phoebe bude důkaz vyžadovat. Ta se ke starým přátelům zády neobrací. Je nesmírně loajální.“

„Já vím.“ Gabriel jen s obtížemi zachovával bezvýraznou tvář. „Jenže Baxter představuje příliš velké nebezpečí, než abych ho nechal kroužit kolem Phoebe. Takové neviňátko, jako je ona, by snadno obalamutil. Tam dole na ostrovech obloudil nejednu ženu a z každé vytáhl manželovo obchodní tajemství. A nejednu milenkou, aby se dověděl, jaké plány má ten který milenec.“

Anthony povytáhl obočí. „Nešlo náhodou o tvou milenkou?“

„Ne tak docela. S tou ženou jsem byl zasnoubený,“ vysvětlil Gabriel klidně. „Byla to dcera jednoho mého společníka. Jmenovala se Honora. Ironie, co? Jestli někdy měla nějaká žena méně ctnosti než Honora Ralstonová, tak jsem ji našťástí nepotkal.“

„Předávala Baxterovi informace?“

„Stal se sám jejím milencem. Přesvědčil ji, že jsem nebezpečný pirát, který se tváří jako zákonů dbalý obchodník. Namluvil jí, že se na mě snaží nastražit past.“

„Aha.“ Anthony zaváhal. „Ale tys zjistil, co se děje, je to tak?“

„Ano.“

„A cos udělal?“

Gabriel pokrčil rameny. „To, co se samo nabízelo. Podstrčil jsem Honoře falešnou informaci pro Baxtera a pak jsem na něj nastražil past.“

„Skoro se bojím zeptat, jak to s Honorou nakonec dopadlo.“

„Když její otec zjistil, že se oddala Baxterovi a málem zruinovala společnost, v níž měl značnou účast, bez velkých cavityků ji provdal.“

„Za koho?“ zeptal se Anthony zvědavě.

„Za svého obstarožního společníka.“

Anthony přimhouřil oči. „Bylo by možné, aby ona byla ta tajemná Alice? Která se chce pomstít?“

„To není pravděpodobné. Když jsem o ní slyšel naposled, čekala druhé dítě a stále žila na ostrovech. Její manžel si zřejmě umínil, že založí dynastii.“

„Takže nám pořád zbývá ta neznámá Alice a její případné spojení s Baxterem.“ Anthony o tom chvíli uvažoval. „A co Phoebe?“

Gabriel se neochotně vytrhl z přemítání. „Co s ní má být?“

„Víš jistě, že je v bezpečí, když ty hledáš Alici?“

„No ovšem. Snad si nemyslíš, že bych ji nechal bez ochrany?“

„To ne, ale tak mě napadlo, že touhle dobou už jsi asi zjistil, že je dost obtížné chránit Phoebe, pokud ona sama odmítá spolupracovat. Kde vůbec je?“

„Doma. Služebnictvo dostalo příkaz, že nikoho cizího nesmí pod jakoukoli záminkou pustit do domu.“

Anthony se zachmuřil. „A Phoebe přistoupila na to, že celý den zůstane doma?“

„Zůstane tam, jak dlouho bude třeba. Nakázal jsem jí, že nesmí odejít beze mne nebo bez Stintona.“

Anthony mu spadla brada. „Ty jsi Phoebe zavřel doma?“

„Ano.“

„Na neurčitou dobu?“

„Ano.“

„A ona s tím souhlasila?“ ujišťoval se Anthony ostražitě. Gabriel zabubnoval prsty na opěradlo židle. „Udělá, co jí řeknu.“

„K čertu, člověče. Zešlél jsi? Mluvíme přece o Phoebe. Ta si dělá jen to, co chce sama. Jak si můžeš namlouvat, že tě poslechne?“

„Je přece moje žena,“ pravil Gabriel.

„A jaký je v tom rozdíl? Jakživa se nenamáhala poslechnout otce ani mě, ačkoli jsem její starší bratr. Vždycky dělala jen to, k čemu ji vedla její impulzivní náтура. Proboha, co když se zrovna teď žene do neštěstí. Nejspíš si v téhle chvíli už stačila namluvit, že vytáhla na rytířskou výpravu za tajemnou Alicí.“

Gabriel vstal a snažil se nedat najevo, jaké obavy v něm Anthony vzbudil. „Přísně jsem jí nakázal, že se dnes nesmí hnout z domu. Má dost rozumu, aby věděla, kdy má poslechnout.“

„Krásná slova,“ lamentoval Anthony. „Jenomže je řeč o mé sestře. Už jednou ti utekla, pokud si vzpomínáš.“

Gabriel sebou cukl. „To bylo něco úplně jiného.“

„To říkáš ty. Já za ní ale raději zajedu. Chci mít jistotu, že je opravdu doma.“

„Bude tam.“

Anthony po něm šlehl posměšným pohledem a zamířil ke dveřím. „O deset liber, že není. Já Phoebe znám. Ta je moc svěhlavá na to, aby si nechala poroučet od manžela.“

„Doprovodím tě,“ navrhl Gabriel. „A nepleť se. Těch deset liber z tebe dostanu.“

„A co když nebude doma? Co uděláš potom?“ popichoval ho Anthony.

„Najdu ji a zamknu v ložnici,“ sliboval Gabriel.

„Jenže Phoebe umí moc dobře svazovat prostěradla,“ připomněl mu Anthony.

Meredith a Lydia přispěchaly za Phoebe sotva půlhodinu poté, co od ní dostaly vzkaz. Rázně vešly do salonu a v obličejích se jim zračil neklid.

„Co to má znamenat, že tě Wylde nepustí z domu?“ spustila Lydia, vytáhla z kabelky brýle a ustaraně si Phoebe prohlížela. „Co se stalo? Zmlátil tě? Přísahám, to mu tatínek nedaruje. A já taky ne. Přistoupili jsme na ten sňatek, protože jsme se domnívali, že tě dokáže zvládnout, ale teď zašel příliš daleko.“

Meredith, která si rozvazovala stuhy na klobouku, vrhla na Phoebe pohled plný úzkosti. „Ublížil ti, Phoebe? Varovala jsem tě, že to není trpělivý člověk. Ale neboj se, tohle mu neprojde.“

Phoebe se zářivým úsměvem zvedla čajovou konvici. „Posad'te se, prosím vás. Je to strašně vzrušující povídání. A jelikož se nemůžu dočkat, až to někomu vyklopím, rozhodla jsem se, že pošlu pro vás dvě.“

Lydia si ji ostražitě měřila. „Není to nějaký žert, vid', že ne, Phoebe? Když jsem dostala tvůj vzkaz, strašlivě jsem se vylekala. Tak smíš z domu, nebo ne?“

„Mám zakázáno odejít, pokud se mnou nepůjde Wylde.“ Phoebe nakrčila nos. „Nebo pokud jistý pan Stinton nebude mít čas mě hlídat. Je to pěkná otrava, na to můžete vzít jed.“

„Tak je to přece pravda? Zavřel tě tady proti tvé vůli?“ Meredith si od ní vzala šálek čaje a pátravě jí přitom hleděla do obličje.

„No, mé zbožné přání to rozhodně nebylo,“ odpověděla Phoebe.

„A proč si to tedy necháš líbit, jestli se smím zeptat?“ vyhrkla Lydia bez obalu.

„Protože si Wylde dělá hrozné starosti kvůli mému bezpečí.“ Phoebe se napila čaje. „Vlastně v tom vidím dost nadějně znamení. Myslím si totiž, že se o mne tolik bojí, protože mě miluje. Ne že by to připustil, pochopitelně.“

Meredith si s Lydií vyměnila pohled a pak se obrátila zase k Phoebe. „Co kdybys nám to vyprávěla od začátku?“

„To bych asi měla,“ přitakala Phoebe a stručně shrnula minulé události. „Jde totiž o to, že nevíme, kdo ta Alice je. A taky netušíme, jak mohla něco zjistit o kletbě v *Dámě ve věži*. Gabriel má podezření, že je do toho zapletený Neil Baxter.“

„Dobré nebe,“ záupěla Lydia. „Copak se toho odporného chlapa nikdy nezbavíme?“

Phoebe sešpulila rty. „Nejsem si tak docela jistá, že s tím má Neil co do činění. Podle mne je docela dobře možné, že Wylde udělal ukvapený závěr prostě proto, že Neila nemůže vystát a protože na něj trošičku žárlí.“

„No, to by jeho reakci dost vysvětlovalo, ne?“ zamumlala Meredith.

„Ráda bych si to myslela,“ souhlasila Phoebe vesele. „Skutečností nicméně zůstává, že mi Wylde zakázal s Neilem komunikovat, takže s ním nesmím ani promluvit, ačkoli bych ráda slyšela jeho verzi.“

„To je jediné dobře, jestli chceš znát můj názor,“ prohlásila Lydia. „A co tedy máme udělat my dvě? Bavit tě tady, dokud nebudeš smět ze žaláře ven?“

„Ale maminko,“ napomenula ji Meredith. „Ve vězení přece není.“

„Ale ano, jsem,“ oponovala Phoebe.

„To se ví, že je,“ přidala se k ní Lydia.

Meredith se po nich nasupeně podívala. „Wylde dělá dobře, že tě tady bezpečně ukryl, dokud nezjistí, co se vlastně děje, Phoebe. Já mu to tedy nemám ani v nejmenším za zlé.“

„Jsem si jistá, že to myslí dobře,“ přisvědčila Phoebe. „Wylde to totiž většinou myslí dobře. Problém je v tom, že všechno prosazuje hrozně tyransky. Ale doufám, že ho ten zlozvyk časem odnaučím.“

„Báječný postoj,“ pochválila ji Lydia. „Já vždycky věděla, že z tebe bude chytrá manželka, Phoebe.“

Meredith opět svažila půvabné obočí. „Neměla bys vymýšlet, jak změnit manželovy zvyky, Phoebe. Měla bys být vděčná, že tě dovede věst.“

„Navrhuji, abychom změnily téma,“ nadhodila odhodlaně Phoebe. „Tak tedy, pozvala jsem vás sem z jistého důvodu. Mám rozhodně v úmyslu vypadnout z tohoto vězení, jak nejrychleji to půjde.“

Lydia povytáhla obočí. „A jak to chceš provést?“

„Pochopitelně s vaší pomocí,“ odpověděla Phoebe s úsměvem.

Meredith zalapala po dechu. „To snad nemyslíš vážně, že ti maminka a já budeme pomáhat vykrást se z domu. Nebylo by

správné takhle se manželovi protivit. Zvlášť když se tě snaží chránit. A Wylde bude zuřit, když ti pomůžeme k útěku.“

„V tomhle se proti Wyldovi stavět nehodlám,“ vysvětlila Phoebe.

„Chválabohu,“ oddychla si Meredith.

„Mám ale v úmyslu Wyldovi pomoci s vyřešením oné záhady,“ pokračovala Phoebe medově. „Pomohu mu najít osobu, která za těmi podivnými událostmi stojí.“

„Pro všechny svaté,“ zamumlala Meredith.

Lydia na Phoebe pozorně pohlédla. „A jak to hodláš udělat?“

„Tak za prvé,“ spustila Phoebe a nalila do šálků čerstvý čaj, „musíme zjistit o Neilovi pravdu. Chci mít jistotu, jestli je doopravdy darebák, nebo jen oběť nešťastných okolností a nedorozumění.“

„A jak to chceš udělat?“ Lydiiny oči za čočkami brýlí zvědavě jiskřily.

„Myslím, že s tím bys mi mohla pomoci zrovna ty, maminko. Potřebuji totiž, abys vyzpovídala své karetní partnery, ovšem opatrně a velmi rafinovaně. Ti jsou přece vždycky vynikajícím zdrojem klepů. Vytáhni z nich, jestli něco nevědí o Neilovi a ženě jménem Alice.“

„To není špatný nápad,“ usoudila Lydia.

„A ty, Meredith, by ses také mohla leccos dozvědět.“

Meredith svitlo. „Protože pořádám tolik večírků, vid’?“

„Přesně tak. A protože s tebou lidé hovoří bez zábran. Vidí v tobě totiž pouze cudný vzor ženské ctnosti.“

„Nemusíš zacházet do podrobností,“ zarazila ji Meredith. „Je mi samozřejmě známo, že většina lidí nevěří, že mám v hlavě nějaký mozek. A připouštím, že dobrý postřeh se může občas hodit. Už mockrát se mi podařilo posbírat informace, které pak Trowbridgovi přišly při investování vhod.“

„Však ty moc dobře víš, že jsi svému manželovi víc než rovnocenným partnerem při jeho obchodech a že na tvé schopnosti spoléhá. Tak co, pomůžeš mi?“

„Samozřejmě,“ přisvědčila Meredith.

Lydia se celá rozzářila. „Musím říct, že jsem odvedla docela slušnou práci, jak jsem vás dvě vychovala.“

V té chvíli se dveře salonu rozletěly a dovnitř vtrhl Gabriel s Anthonyem v patách. Všechny tři ženy se překvapeně otočily.

Gabrielův pohled zaletěl ze všeho nejdřív k Phoebe. Vyčetla v něm hlubokou úlevu smíšenou s dosti značným mužským uspokojením. Vytáhla jedno obočí v němé otázce.

„Říkal jsem ti, že tady bude,“ obrátil se Gabriel k Anthonymu.

„No to mě podrž,“ rozchechtal se Anthony. „Vážně tady je. Klobouk dolů, Wyldo. Kdybych to neviděl na vlastní oči, neuvěřil bych tomu. Dobré odpoledne, dámy.“

„Dobré odpoledne, pánové,“ odvětila zdvořile Phoebe. „Nečekaly jsme vás. Dáte si s námi čaj?“

Gabriel k ní zamířil a zubil se od ucha k uchu. „To zní báječně, má drahá. Vidím, že sis pozvala hosty, abys v tom svém vězení nebyla tak osamělá.“

„Ano, maminka a Meredith byly tak hodné, že za mnou zašly.“ Phoebe mu podala šálek čaje. Už už otevírala ústa, že mu vyloží svůj úžasný plán, když tu se zvenčí ozvaly povědomé kroky. A vzápětí zaburácel dobře známý hlas.

„Kde je, krucinál, moje dcera?“

„Á, to je Clarington,“ prohodila Lydia. „Nejvyšší čas, že se taky dostavil.“

Gabriel se zamračil. „Co, k čertu, chce?“

Dveře se znovu rozletěly a Clarington se vřítel do pokoje. Pohledem zkontroloval Phoebe a pak se vrhl ke Gabrielovi.

„Dověděl jsem se, že bijete mou dceru, pane.“

„Zatím ne,“ odsekl suše Gabriel. „Připouštím, že už jsem párkrát v pokušení byl, ale až dosud jsem se dokázal udržet.“

„Co to má znamenat, že ji zamykáte v jejím vlastním domě?“ zahřměl Clarington.

„Phoebe se poslední dobou tak intenzivně zajímá o domácnost, že se jí z domu vůbec nechce,“ odvětil Gabriel a vyzývavě se na Phoebe usmál. „Nemám pravdu, má drahá?“

„Nejspíš by se to tak taky dalo říci,“ odvětila Phoebe. „Dáš si šálek čaje, tatínku?“

„Ne, díky. Jdu na schůzi Analytické společnosti.“ Clarington vrhl ostrý a tázavý pohled na ostatní členy rodiny. „Je tedy všechno v pořádku?“

Lydia se sladce usmála. „Mezi Phoebe a Wyldem to ohromně klope, drahý. Jediný problém, jak se zdá, představuje ten ohavný Neil Baxter.“

Clarington se nasupil na Gabriela. „A proč s ním, člověče, něco neuděláte?“

„Mám to rozhodně v úmyslu,“ ujistil ho Gabriel.

„Výborně. Nechám tedy Baxtera na vás. Vypadáte, že si s ním dokážete poradit. Kdybyste potřeboval pomoc, neostýchejte se o ni požádat. A teď už musím běžet.“ Clarington kývl manželce a odešel.

Phoebe počkala, dokud otec nebyl pryč, a pak se na Gabriela zářivě usmála. „Mám pro vás skvělou novinu, Wylde. Maminka a Meredith mi pomůžou zjistit pravdu o Neilu Baxterovi. Žádný strach, my se tomu dostaneme na kloub.“

„Zpropadeně.“ Gabrielovi zaskočil čaj. Anthony přešel přes pokoj a s gustem ho několikrát praštil mezi lopatky.

„Snad by ses nedivil, Wylde?“ prohodil, zatímco Gabriel prskal a kašlal. „Už bys měl přece vědět, že s Phoebe nudou trpět nebudeš.“

Gabriel se dokázal udržet, dokud se Phoebina rodina konečně nezvedla k odchodu. Jakmile však poslední příbuzný vytáhl paty z domu, pustil se do ní.

„Okamžitě pusťš z hlavy ten šílený nápad s vyšetřováním Baxtera,“ nařídil jí. „Nedovolím ti, aby ses do toho pletla.“

„Jenže já už do toho zapletená jsem,“ namítla Phoebe. „A kromě toho pátrat budou maminka a Meredith. Já mám přece zakázáno vycházet z domu, pokud si vzpomínáš.“

S chutí by s ní zacloumal. „Nemáš tušení, jak je Baxter nebezpečný.“

„Maminka ani Meredith nebudou nic riskovat,“ chlácholila ho Phoebe. „Jenom se tu a tam pozeptají. Maminka prohodí Neilovo jméno nad partii whistu a Meredith se o něm zase zmíní těm vetchým dědouškům, kteří se u ní opíjejí.“

„Vůbec se mi to nezamlouvá.“ Gabriel začal přecházet po salonu. „Už na tom přece pracuje Stinton.“

„Jenže ten se nepohybuje ve vysoké společnosti jako maminka a Meredith.“

„Společnost si vezmu na starost já s tvým bratrem.“

Phoebe potřásla hlavou. „Jenže ty z těch matčiných dlouholetých karetních partnerů klepy nevytáhneš a Anthony také ne. Přiznej to, Gabrieli. Můj plán je náhodou skvělý.“

Gabriel si prohrábl vlasy a bezradně se na ni podíval. Nejhorší na tom bylo vědomí, že Phoebe má pravdu. Lady Claringtonová a Meredith mohly pátrat tam, kam by on ani Anthony nepronikli. „Ale nelíbí se mi to.“

„Já vím, Gabrieli. To proto, že o mne máš strach. Je to od tebe moc milé.“

„Milé?“

„Ano. Ale tady v domě jsem přece naprosto v bezpečí. A ani mamince a Meredith nic nehrozí, když položí tu a tam nějakou diskrétní otázku. Přiznej si to.“

„No dobře,“ ustoupil zdráhavě. „Ale představa, že se do toho zaplete celá tvoje rodina, je mi dost proti srsti.“

Phoebe vstala, přešla přes místnost a přistoupila k němu. Kolem úst jí pohrával laskavý a trochu teskný úsměv. „Víš, v čem je tvůj problém, Gabrieli?“

Ostražitě si ji změřil. „V čem?“

„Že nejsi zvyklý být součástí rodiny. Staral ses sám o sebe tak dlouho, že vůbec nevíš, jaké to je mít kolem sebe své lidi, kterým na tobě záleží. Nevíš, jaké to je mít někoho, kdo je na tvé straně za všech okolností.“

„Jenže je to tvoje rodina, ne moje,“ namítl. „Sešikovali se kolem tebe, ne kolem mne.“

„To je teď přece jedno a totéž. Pokud jde o ně, jsi členem naší rodiny, protože ses se mnou oženil.“ Phoebin úsměv se rozšířil. „Budeš se muset smířit s tím, že už nejsi na světě sám, Gabrieli.“

Už nejsi na světě sám. Shlédl do jejich vřelých očí a cítil, jak se v jeho nitru cosi uvolňuje a rozplétá. Instinktivně odolával tomu náznaku slabosti, který v sobě cítil. Tím směrem leží katastrofa. Nesmí dovolit, aby ho ovládly city.

„Ty si myslíš, že je to jenom zase další dobrodružství, vid', Phoebe? Nikdo z vás neví, co je Baxter zač.“ Gabriel se odmlčel a zamyslel se. „Ale asi nemůžu nic dělat, abych tvou matku a Meredith zastavil. Třeba něco užitečného zjistí. Ale ty musíš zůstat celou tu dobu doma.“

Phoebe se zašklebila. „Ano, mylordě.“

Gabriel se navzdory své chmurné a stísněné náladě pousmál. Uchopil Phoebe za ramena, přitáhl si ji k sobě a políbil na čelo. „Připomeň mi, abych k tvé čtvrtletní apanáži přidal deset liber.“

„A proč? Mám peněz dost.“

„Dlužím ti je. Je to svým způsobem čestný dluh.“ Gabriel ji pustil z náruče a zamířil ke dveřím. „Tvůj bratr se se mnou vsadil, že neuposlechněš můj příkaz, abys zůstala doma. Jelikož si ty peníze od něj hodlám vyinkasovat, připadá mi jedině spravedlivé dát tu sumu tobě, protože bez tvé pomoci bych nevyhrál.“

Phoebe uraženě zalapala po dechu. „Ty jsi uzavřel sázku ohledně mé poslušnosti? Jak jsi mohl?“ Vrhla se k pohovce, strhla z ní vyšívaný polštář a mrštila ho Gabrielovi na hlavu.

Gabriel se ani neotočil. Zvedl ruku a zachytil polštář, právě když mu svištěl kolem ucha. „Gratuluji ti, má drahá. Touhle rychlostí z tebe co nevidět bude vzor ženské ctnosti.“

„To nikdy.“

Gabriel se pro sebe usmál a vyšel ze dveří. Doufal, že se nemýlí.

Dvě hodiny nato už se neusmíval. Vstoupil do krčmy a rychlým pohledem přelétl malý a poloprázdný výčep, kde na něj u stolu čekal Stinton. Gabriel k němu zamířil a posadil se na protější židli.

„Dostal jsem váš vzkaz,“ spustil zostrá. „Co to má znamenat?“

„To já vlastně pořádně nevím, vaše lordstvo.“ Stinton zvedl džbáněk a zhluboka si zavdal piva. „Ale chtěl ste, abych najal kluka na hlídání vašeho městského domu na dobu, co se budu zabývat tím Baxterem. Dovolil sem si k tomu použít svého syna. Aby se peníze udržely v rodině, vědí?“

„Na tom mi nesejde, koho jste najal. Stalo se něco?“

„Možná vůbec nic. A možná to bude zajímavý. Těžko říct.“

Gabriel se obrnil trpělivostí. „Co to melete, člověče?“

„Můj hoch povídal, že asi před hodinou donesli k zadnímu vchodu vašeho domu dopis.“

„Jaký dopis?“ zeptal se Gabriel popuzeně.

„To nevím. Rek jenom, že donesli dopis. Myslel sem si, že byste vo tom měl vědět.“

Gabriel se znechuceně ušklíbl. „To přece mohlo být cokoli. Některá zamilovaná služka si asi dopisuje s lokajem z jiného domu.“

„Zamilovaný psaníčko to asi nebylo, vaše lordstvo.“ Stinton se zatvářil vychytrale. „Anebo jestli jo, tak ale zaručeně ne pro služku. Hoch slyšel, že je určený pro paní domu.“

Gabriel vyletěl ze židle a hodil na stůl pár mincí. „Děkuji vám, Stintone. Tohle je za to vaše pivo. A pracujte dál na té druhé věci.“

„V tom ohledu sem velký štěstí zatím neměl,“ povzdychl si Stinton. „Vo panu Baxterovi nějak nikdo nic neví. A před pár dny se vypařil.“

„Tak pátrejte důkladněji.“ Gabriel už byl na cestě ke dveřím.

Dvacet minut nato vyběhl po schodech svého domu. Shelton mu okamžitě otevřel.

„Kde je Její Milost?“ otázal se Gabriel klidně.

„Mám dojem, že ve své ložnici,“ odvětil komorník a odebral Gabrielovi bobří klobouk s ohrnutou krempou. „Mám k ní poslat služku se vzkazem, že jste přišel domů?“

„To nebude nutné, povím jí to sám.“

Prošel kolem komorníka ke schodišti a bral schody po dvou.

Na podestě rázně zahrnul k Phoebinu pokoji. Nezaklepal a rovnou otevřel dveře.

Phoebe v ostře fialových šatech se žlutými lemy seděla u malého pozlaceného sekretáře. Když Gabriel vtrhl dovnitř, polekaně vzhlédla.

„Gabrieli. Co tady děláš? Nevěděla jsem, že jsi doma.“

„Prý jsi před krátkou dobou obdržela nějaký vzkaz.“

Oči se jí zmateně rozšířily. „Jak to víš?“

„To není důležité. Rád bych ten dopis viděl, když dovolíš.“

Phoebe se zatvářila zděšeně. Při pohledu na její výraz se Gabrielovi potvrdily ty nejhorší obavy. V tom dopise je něco nebezpečného.

„Mylorde, ujišťuji vás, že to nebylo nic důležitého. Pouze vzkaz od jedné známé,“ řekla kvapně. „Přesto bych ho rád viděl.“

„Ale není nejmenší důvod, abyste si kvůli tomu dělal takové starosti.“ Phoebe viditelně polkla. „Dokonce ani nevím, jestli ho ještě mám. Nejspíš jsem ho zahodila.“

Gabrielovy obavy se rozhořely a hrozily, že ho stráví jako plameny. „Ten dopis, Phoebe. Chci ho. Hned teď.“

Phoebe vstala. „Ujišťuji vás, mylorde, že by bylo mnohem moudřejší, kdybyste ho nečetl. Vím jistě, že vás hrozně naštvě.“

„Oceňuji vaši starost,“ opáčil Gabriel ponuře. „Ale vy mi ten dopis okamžitě dáte, jinak si ho najdu sám.“

Phoebe si povzdychla. „Přísahám, mylorde, z vás se stává nesmírně otravný manžel.“

„Jsem si vědom, že nejsem takový, za jakého jste mě kdysi považovala,“ připustil Gabriel. „Ale jak jste sama dnes odpoledne poznamenala, máte mě na krku.“ Pousmál se. „Jsem členem vaší rodiny, jestli si vzpomínáte.“

„Až moc dobře,“ zabručela Phoebe. Vytáhla malou zásuvku uprostřed sekretáře a vyndala složený arch papíru. „Tak dobře. Nechtěla jsem vám ho ukázat, protože jsem věděla, že vás rozčilí, ale když na tom trváte.“

„Trvám.“ Přikročil blíž a vytrhl jí papír z ruky. Rozložil ho a rychle přelétl očima.

*Má nejdražší Phoebe,
s každým dalším dnem se moje obava o Vaše bezpečí stupňuje. Nedávno jsem se doslechl, že jste jen o vlásek unikla utonutí, a vím také o požáru ve Vaší ložnici. Chvěji se o Váš život, má drahá.*

Dospěl jsem k závěru, že o život Vám usiluje Váš manžel a že se snaží, aby to vypadalo jako nešťastná náhoda. Wylde je pirát a jde mu jen o to, aby shrábl Váš majetek. Používá metod, které jsou vypsány v kletbě na konci Dámy ve věži. Povšimla jste si toho?

Provдалa jste se za krutého a nebezpečného netvora, který měl vždycky vražedné choutky. Jen se zeptejte té hrstky mužů, která jeho zhoubné útoky na moři přežila.

Moje nejdražší Phoebe, musím s Vámi mluvit. Musíte mi dát příležitost, abych Vám mohl všechno vysvětlit. Nepochybuji o tom, že Vám Wylde o mně namluvil samé lži. Víím, že těm zlovolným povídačkám neuvěříte, ale bezpochyby se budete chtít ptát. Ve jménu toho, co jsme kdysi jeden pro druhého znamenali, dovolte, abych Vaše dotazy zodpověděl. Mám důkaz. Dovolte mi, abych Vás směl před tím netvorem zachránit.

Váš nejoddanější obdivovatel

Lancelot

„Ten lotr.“ Gabriel zuřivě zmačkal dopis v dlani. Přimhouřil oči a shlédl do Phoeby ustarané tváře. „Ale nevěříš mu to, vid’?“

„Ovšemže ne.“ Dívala se na něj upřeně, jako by mu chtěla vidět pod kůži. „Zlobíš se, Gabrieli?“

„A ty se divíš? Baxter se ti snaží namluvit, že on je nevinný, kdežto já jsem zlosyn, který se tě pokouší zavraždit, aby se mohl zmocnit tvých peněz. Navíc je zjevné, že je odhodlaný hrát si dál na tvého Lancelota.“

„Už jednou jsem ti řekla, že nejsem žádná Guinevera,“ prohlásila Phoebe hrdě. „Já jsem daleko chytřejší než ona. Musíš mi věřit, Gabrieli.“

Ponuře se usmál. „Musím? Tak mi pověz, má drahá, kdy bys mi ten dopis asi tak ukázala?“

Zbledla. „Řekla jsem ti, že tě nechci lekat.“

„Ujišťuji tě, že mě daleko víc děsí fakt, že jsi mi o něm vůbec povědět nechtěla.“

„Vůbec nic nechápeš.“

„Chápu to až moc dobře. Musím najít Baxtera. A musím to udělat rychle. Musím s tímhle nesmyslem co nejdřív skoncovat.“

Napětí v místnosti přerušilo zaklepání na dveře. „Co je?“ zvolala Phoebe.

Dveře se otevřely a služka jí vysekla pukrle. „Promiňte, milostpaní, přišla lady Claringtonová a chce s vámi hned mluvit.“

„Už běžím,“ odvětila Phoebe. Zamířila ke dveřím a ohlédla se přes rameno na Gabriela. „Asi byste měl jít se mnou, mylordě,“ vyzvala ho chladně. „Maminka pro nás možná má nějaké novinky.“

„Počkej, Phoebe.“ Gabriel už už vztahoval ruku, aby ji zadržel, ale pak si to rozmyslel. Věděl, že ji už zase urazil, nevěděl však, jak by to měl napravit. *Zpropadený Baxter*, láteřil v duchu. *Tohle je jen a jen jeho vina.*

Mlčky sešel ze schodů po boku nemluvné Phoebe. Jakmile však vešla do salonu, ihned rozjasnila tvář.

Na pohovce seděla Lydia, zosobnění poslední módy v tlumeně broskvové barvě, a překypovala dychtivostí. „Tady jsi, Phoebe. Jsem ráda, že přišel i Wylde. Tohle ho bude zajímat.“

„Dobré odpoledne, lady Claringtonová,“ pozdravil Gabriel zdvořile.

„Co jsi zjistila, maminko?“ vyzvídala Phoebe a posadila se k ní.

„Dnes odpoledne jsem hrála karty u lady Clawdalové,“ spustila Lydia. „Prohrála jsem dvě stě liber, ale snad to bylo pro dobrou věc. Jen tak náhodou jsem prohodila Baxterovo jméno.“

Gabriel se zamračil. „A co jste se dověděla?“

Lydii zajiskřilo v očích. „Zdá se, že si lady Rantleyová vzpomíná, že Neil Baxter měl před třemi lety krátce před svým odjezdem z Londýna milenku. Byla to prý herečka.“

„Milenku.“ Phoebe to očividně urazilo. „Chceš tvrdit, že zatímco přede mnou si hrál na oddaného Lancelota, vydržoval si milenku? Taková zatracená drzost.“

Lydia vyhledala Gabrielův pohled a mrkla. Gabriel se truchlivě usmál. Pomyslel si, že je své tchyni nekonečně zavázán. Pro zničení Baxterovy reputace ve Phoebiných očích udělala v několika vteřinách víc než on za několik dní.

„A ví lady Rantleyová o té Baxterově kočičce něco konkrétního?“ vyzvídal. Neuniklo mu, že Phoebe překypuje hněvem.

„To ani ne,“ zklamala ho Lydia. „Pouze to, že si po Baxterově odchodu z města ohromně polepšila.“

„Jak si polepšila?“ užasla Phoebe.

Lydia se vítězně usmála. „Jak se zdá, otevřela si nějaký moc populární nevěstinec. Lady Rantleyová o něm přirozeně nic nevěděla. Ale já jsem o tom tak trochu přemýšlela a došla jsem k názoru, že ho určitě má dodnes. Vsadím se, že ho nezavřela.“ Pohlédla na Gabriela. „Kdyby se vám ho podařilo objevit, mohl byste si s Baxterovou bývalou milenkou promluvit a vyzvědět něco důležitého.“

„To bych mohl,“ souhlasil Gabriel už na cestě ke dveřím. Tahle informace by mu podstatně zúžila okruh pátrání.

„Počkat, mylord,“ ozvala se Phoebe. „Kam tak honem?“

„Zjistit o Baxterově milence, co se dá.“

„Ale to znamená, že půjdete do nevěstince. Možná dokonce do několika,“ protestovala. „Nechci, abyste se k takovému místu třeba jen přiblížil.“

Gabriel na ni vrhl netrpělivý pohled. „Buďte bez obav, madam. Nemám v úmyslu ochutnávat zboží. Půjdu tam jenom pro informace.“

„Ale já nechci, abyste tam šel sám,“ vyhrkla. „Půjdu s vámi.“

Lydia si povzdychla. „Nebud' hloupá, Phoebe. Tam s ním prostě nemůžeš.“

„Tvá matka má pravdu,“ přidal se okamžitě Gabriel, vděčný za Lydiinu podporu. Přistoupil k Phoebe a uchopil její ruku do své. Musel se usmát té neskrývané žárlivosti, která ho zahřála u srdce. „Uklidni se, má drahá. Oceňuji tvou starost, ale nemáš se čeho bát. Věř mi.“

Chladně vytáhla obočí. „Tak já ti mám věřit, přestože ty mně nevěříš? To mi nepřipadá dvakrát spravedlivé, Wylde.“

Gabriel pustil její ruku a přestal se usmívat. „Bezpochyby přijdu domů pozdě. Nemusíš na mě čekat.“

Phoebe ho probodla dopáleným pohledem. „Skvělé. Takže se můžu těšit na další veselý večer doma se služebnictvem. Už toho mám plné zuby, Wylde.“

„To mi připomíná,“ přerušila je Lydia medově, „že jsem se vás chtěla zeptat, Wylde, jestli byste Phoebe na dnes večer nepropustil z

vězení. Jdeme s Meredith do divadla. Doprovodí nás Anthony. Vidíte důvod, proč by Phoebe nemohla jít s námi?“

Phoebe se rozzářila. „Vůbec žádný.“ Obrátila se ke Gabrielovi. „V kruhu své rodiny budu naprosto v bezpečí, mylord. Proti tomu zaručeně nemůžete nic namítnout.“

Gabriel zaváhal. Ten nápad se mu nezamlouval, uvědomil si však, že nemá důvod jí divadlo zakázat. Bude mít kolem sebe svou rodinu, a kdyby se něco semlelo, bude u toho bratr.

„Tak dobře,“ souhlasil zdráhavě.

Phoebe udělala obličej. „Vaše laskavá velkodušnost mě přímo ohromuje, mylord. Kdo by si pomyslel, že budu muset žebrotit o svolení k návštěvě divadla. Přísahám, vy jste mi změnil život od základu, pane.“

„Takže jsme vyrovnáni,“ odsekl. „Protože vy jste mi můj život převrátila vzhůru nohama.“ Pohlédl na Lydii. „Jsem vaším dlužníkem, madam.“

„Já vím,“ zachechtala se Lydia. „Žádný strach, já si to vyberu.“

Phoebe hlasitě zaúpěla a obrátila oči ke stropu. „Neříkej, že jsem tě nevarovala, Wylde.“

Gabriel se truchlivě usmál a uklonil se své rozzážené tchyni. „Mám dojem, že jste se zmínila, že jste při tom shánění informací o Baxterově milence přišla o dvě stě liber, madam. Musíte mi dovolit, abych vaši ztrátu nahradil.“

„To bych nepřipustila ani ve snu,“ prohlásila Lydia.

„Trvám na tom,“ nedal se Gabriel.

„Inu, v tom případě vám asi budu muset dovolit, abyste jednal, jak uznáte za vhodné,“ podvolila se Lydia. „A to se nám někteří lidé pokoušejí namluvit, že rytířství už dávno vymřelo.“

Phoebe se na Gabriela rozzlobeně podívala. „Někteří se ho totiž právě vydali pohrbít. Wylde, já nechci, abys chodil do těch nevěstinců.“

„Tak to ber tak, že jsem se vydal splnit rytířský úkol, má drahá,“ doporučil jí Gabriel a zamířil ke dveřím.

Phoebe se spokojeně rozhlédla po zaplněném divadle. „Bůh je mi svědkem, že mi opera ještě nikdy nepřišla tak zábavná,“ prohodila k Meredith.

Meredith, která seděla v plyšm potažené lóži vedle Phoebe, si urovnala bleděmodré sukně svých večerních šatů. „Mám podezření, že to bude tím, že poslední dobou moc nechodíš ven.“

„To formuluješ velice mírně,“ ohradila se Phoebe. „Poslední dobou jsem byla jako ve vězení.“

„Ale jdi, Phoebe,“ usmála se Meredith. „Když tě člověk slyší, myslel by si, že jsi nesměla ven celé měsíce, a zatím šlo o jeden jediný den. Mimoto přece víš, že Wylde dělá jen to, co považuje za nejlepší.“

„Bohužel je zřejmě mým osudem být nadosmrti obklopena lidmi, kteří vědí, co je pro mě nejlepší.“ Phoebe se rozhlížela po lóžích přeplněných blýskavě oděnými návštěvníky divadla. „Taková tlačence. Po představení budeme muset čekat na kočár dobrou hodinu.“

„To není na vrcholu sezony nic neobvyklého,“ poznamenala Lydia. Růžová pera na čelence se jí zahoupala, když zvedla k očím kukátko. „Mám dojem, že tamhle je lady Markhamová. Kdopak asi je ten pohledný mladík vedle ní? Její syn zaručeně ne. Že by si našla nového milence? Toho posledního se přece zbavila teprve nedávno.“

Meredith se zatvářila káravě. „Máti, ty vždycky přijdeš s tak neuvěřitelnými klepy.“

„Dělám, co můžu,“ řekla Lydia hrdě.

Sametový závěs lóže se zavlnil a dovnitř vešel Anthony. Phoebe vytáhla obočí, když si všimla, že se bratr tváří jako kakabus. „Donesl jsi nám limonádu?“

„Ne, nedonesl. Objevilo se cosi daleko naléhavějšího.“ Usedl na stoličku potaženou sametem. „Srazil jsem se totiž s Rantleym. Právě si se dvěma dalšími povídal o Wyldovi.“

„A co říkali?“ chtěla vědět Phoebe.

Anthonyho ústa ztvrdla. „Když jsem k nim přišel, začali mluvit o něčem jiném, ale něco jsem zaslechl ještě předtím. Probírali možnost, že tvůj manžel přišel ke svému bohatství pirátským.“

„Jak se opovažují?“ vybuchla Phoebe a vyskočila. „Vyhledám je a povím jim od plic, aby si podobné řeči nechali zajít.“

„Copak je to?“ Lydia odtáhla od očí kukátko a zamračila se na ni. „Posad' se, děvenko. Nepůjdeš nikam.“

Meredith vrhla na Phoebe káravý pohled. „Máti má pravdu. Okamžitě si sedni. Chceš, aby se na nás lidé začali dívat a domysleli si, co se tady děje?“

Phoebe se neochotně posadila. „S těmi strašnými klepy musíme něco udělat. Nemůžu nečinně přihlížet, jak o Wyldovi vykládají takové nehoráznosti.“

„Jenže klepy nezažehnáš, když vynadáš těm, kteří je roznášejí,“ poučila ji Lydia stroze.

„A co mám podle tebe dělat?“ vyjela Phoebe.

Lydiin úsměv byl plný blažené bojechtivosti. „Nechat je přijít k nám, co jiného?“

Phoebe zamrkala. „Co prosím?“

„Máti má pravdu,“ přidala se klidně Meredith. „Je vždycky snazší nepřítele zničit na svém vlastním bojišti.“

Phoebe nechápavě vzhledla k Anthonymu. „Ty víš, o čem ty dvě mluví?“

Anthony se uchechtl. „Ne, ale v tomhle ohledu chovám vůči máti a Meredith obrovský respekt.“

Lydia spokojeně přikývla. „Pochybuji, že na první zkrřížení zbrání budeme čekat moc dlouho.“ Znovu si přiložila k očím kukátko. „No ovšem, lady Rantleyová právě odchází ze své lóže. Oč se vsadíte, že je na cestě k nám?“

„Ty myslíš, že nám bude klást neomalené otázky o Wyldově minulosti?“ podivila se Phoebe.

„Myslím, že je to vysoce pravděpodobné, vzhledem k tomu, že její pán a vládce o tom hovoří se svými přáteli.“ Lydia nasadila zamyšlený výraz. „Na Evženie je zajímavé to, že o všech finančních transakcích v jejich domácnosti rozhoduje ona. Rantley pouze vykonává její příkazy. Vzpomeneš si na to, až sem dorazí, vid', drahoušku?“

„Ano, maminko,“ odvětila Meredith.

Anthony se zazubil. „Už chápu.“

„Výtečně.“ Lydia se odmlčela. „To bych ráda věděla, kdo sem dnes s tím drbem přišel.“

„Bezpochyby Baxter,“ řekl Anthony. „Wylde už s ním vážně musí něco udělat. Začíná být přímo nesnesitelný. Wylde mi vykládal, jak to dovede se ženami. Jeho bývalá snoubenka totiž také podlehla Baxterovu kouzlu.“

Phoebe na bratra vytřeštila oči. „Jaká bývalá snoubenka?“

Anthony sebou cukl. „Promiň. Neměl jsem o tom mluvit. Je to dávno skončené. Vzala si někoho jiného.“

„*Jaká bývalá snoubenka?*“ opakovala umíněně Phoebe.

„Prostě někdo, s kým tam na ostrovech byl nějakou dobu zasnoubený,“ chlácholil ji Anthony. „Wylde se o tom zmínil jen tak mimochodem. Nebylo to nic důležitého.“

Phoebe se zmocnila nevolnost. „Nebylo to nic důležitého,“ opakovala. „Tak já nejdřív zjistím, že Wylde hledá ženskou, která vede nevěstinec, a vzápětí se dozvím, že byl už jednou zasnoubený. O tom se mi vůbec nenamáhal zmínit.“

„Na světě jsou dva typy lidí, Phoebe,“ vysvětlila Lydia a upřeně zírala do kukátka. „Jeden typ o své minulosti vykládá v jednom kuse, kdežto ten druhý se o ní téměř nezminí. Bud’ ráda, že jsi narazila na zástupce druhého typu. Ti první jsou totiž příšerně otravní.“

„Přesto mi zjištění, že můj manžel byl nedávno zasnoubený s jinou ženou, připadá dost otřesné,“ namítla Phoebe.

„Tak nedávno zase ne,“ opravil ji Anthony. „To zasnoubení skončilo zhruba před rokem. Hned jak Wylde zjistil, že jeho snoubenka Baxtera informuje o datu vyplutí a nákladu jeho lodí.“

„Proboha,“ zvolala Phoebe. „A jaká byla?“

„Ta snoubenka?“ Anthony pokrčil rameny. „Nepopsal mi ji. Podle všeho byla dost naivní a nijak zvlášť loajální. Svést ji zřejmě Baxterovi nedalo moc práce.“

Phoebe si povzdychla. Měla pocit, že se v jednom kuse objevují další a další důvody, proč Gabriel nikomu nevěří. Chvillemi dokonce ztrácela naději, že rytířský úkol, který na sebe vzala, dovede ke zdárnému konci. Jak ho má naučit lásce, když ho nedokáže naučit důvěře?

Pochmurně si vybavila chladný vztek v jeho očích, když vpochodoval do ložnice a požadoval Neilův dopis. Očividně od začátku předpokládal to nejhorší.

Ona sama měla co dělat, aby se vzpamatovala ze šoku, který jí ten dopis způsobil, a nestihla si ani promyslet, jak by na něj měla reagovat, natožpak uvažovat, jestli by to měla probrat s Gabrielem. První, co ji napadlo, bylo dopis ukrýt, a tak to také udělala, protože věděla, jak by Gabriel zuřil a jak by se strchoval, že Phoebe Neilovým lžím uvěří.

Zvolila však zjevně špatnou taktiku. Gabriel se teď asi bude mít ještě víc na pozoru než předtím.

„Dobrý večer, Lydie.“

Phoebe se za tím dunivým hlasem otočila. Lady Evženie Rantleyová vplula do lóže jako majestátní loď. Měla na sobě saténové šaty ametystové barvy, které obepínaly její mohutnou hrud' a široké boky, turban zdobily obrovské umělé květiny.

Anthony vstal a Meredith jí zdvořile pokývla na pozdrav.

„Dobrý večer, Evženie.“ Lydie se pouze ohlédlá přes rameno. „Vidělas už Millyin nový objev? Je to okouzlující mladý muž.“

„Milly ho sem nepochybně přivedla, aby se mohla předvádět,“ prohlásila lady Rantleyová. „Ale kvůli tomu jsem za tebou nepřišla. Už jsi slyšela ty klepy, Lydie?“

Phoebe chtěla promluvit, Meredith však zachytila její pohled a umlčela ji.

„Jaké klepy by to měly být?“ Lydie dál obhlížela obecnostvo kukátkem.

„O Wyldovi, samozřejmě.“ Lady Rantleyová pohlédla na Phoebe. „Povídá se, že ten člověk zbohatl z pirátství.“

„Vážně?“ opáčila Lydie klidně. „To je ale vzrušující. Já si mockrát říkala, že by každá rodina měla mít v rodokmenu aspoň jednoho piráta nebo i dva. Vylepšuje to dědičné vlastnosti, víš?“

Lady Rantleyová vykulila oči. „Chceš tvrdit, že je ti známo, že Wylde skutečně byl pirát?“

„Ovšem. Anthony, lady Cressboroughová má s sebou dnes dceru. Chci, aby ses na ni podíval. Myslím, že to pro tebe bude skvělá žena.“

Anthony se ušklíbl. „Onehdy jsem s ní tančil u Tannershamových. Má úplně prázdnou hlavu.“

„Propána. No tak to se nedá nic dělat. Pitomou snachu bych těžko snášela,“ prohodila Lydie suše. „Marná sláva, na dědičnost člověk nesmí zapomínat.“

Lady Rantleyová si hlasitě odkašlala. „Promiň, Lydie, ale chápu to správně, že si tropíš žerty z těch nanejvýš pobuřujících klepů?“

Meredith se na ni matně usmála. „Můj manžel tvrdí, že Wylde je pohádkově bohatý a že má rozsáhlé zájmy v lodní dopravě.“

„To jsem slyšela taky,“ pravila lady Rantleyová zlověstně.

„Trowbridge mimoto tvrdí, že Wylde spouští nějaký nový podnik, ze kterého se očekává veliký zisk.“ Meredith se usmála ještě o něco líbezněji. „Všechny Wyldovy podniky jsou prý ziskové. Mám

dokonce dojem, že Wylde má v úmyslu prodat nějaké akcie. Alespoň Trowbridge jich pár kupuje, pokud vím.“

Pohled lady Rantleyové se prudce zaostřil. „Vskutku? Říkáte, že budou k mání akcie?“

„Nu ano.“ Meredith se zlehka ovívala. „Já ovšem téměř věcem nikdy nevěnuji přílišnou pozornost. Ale jestli myslíte, že by váš manžel měl zájem o pár akcií toho Wylдова projektu, možná bych se mohla Trowbridgovi zmínit, jestli by Wylda nepřemluvil, aby mu nějaké prodal.“

„To bych ocenila,“ vyhrkla lady Rantleyová.

„Nejsem si jistý, že to půjde,“ vložil se do hovoru Anthony a zatvářil se hloubavě. „Znáš Wylda, Meredith. Na klepy nepohlíží právě laskavě. A jestli zjistí, že ty řeči o pirátech šíří lord Rantley, určitě s ním nebude chtít nic mít.“

Meredith na Anthonyho ustaraně pohlédla. „To máš asi pravdu.“ Obrátila se k lady Rantleyové. „Asi bych ten slib, že promluví s Trowbridgem, měla vzít zpátky. Wylde bude určitě hrozně dopálený na každého, kdo o něm bude šířit klepy, že byl pirát.“

„Ne, počkejte,“ vyhrkla lady Rantleyová naléhavě. „Nemám tušení, odkud se ta strašná historka o pirátech vzala, ale postarám se, aby se nešířila dál.“

„To je od tebe moc moudré, Evženie.“ Lydia konečně odložila kukátko a zářivě se na lady Rantleyovou usmála. „Ono je strašně zábavné předstírat, že máme v rodině piráta, jenže nevíme úplně jistě, že se tím Wylde bude bavit zrovna tak nadšeně jako my ostatní, až se mu to donese. A když se Wylde vzteká, je s ním k nevydržení.“

„A to nemluví o tom, co udělá papá, až se dozví, jaké řeči kolují o jeho zeťovi,“ přidala se ustaraně Meredith. „On s tím vším tolik nadělá. Co když se bude cítit povinován omezit obchody s pány, kterým nebude moci věřit, že nebudou opakovat tak nevhodné zvěsti?“

„Svatá pravda,“ přitakala Lydia. „Tak se mi zdá, Evženie, že Rantley si nedávno koupil akcie v Claringtonově důlním projektu, nemám pravdu?“

„Ano, to si skutečně koupil. Děláme si značnou naději na úspěch,“ odvětila lady Rantleyová obezřetně.

„Byla by to škoda, kdyby Clarington usoudil, že s Rantleym nemůže uzavírat obchody.“

Anthony se zatvářil velmi vážně. „To by bylo zlé.“

„Chápu.“ Lady Rantleyová důstojně vstala. „Bud’te ujištěni, že s těmi klepy je ámen.“ Velkolepě vyplula z lóže.

Phoebe se blaženě usmála na matku, bratra a sestru. „Já vždycky tušila, že ty nudné obchodní informace, které v jednom kuse přetřásáte, mají přece jen nějaké použití.“

„Já vím, že ti z času na čas přijdeme příšerně úzkoprsí a otravní, Phoebe, ale nejsme hloupí,“ ozval se Anthony.

„To jsem si o vás nikdy nemyslela,“ ujistila ho sestra. „Děkuji vám za to, jak jste se dnes postavili za Wylde. On na to není zvyklý, to víte.“

Lydia naposledy přejela kukátkem po hledišti. „Však on si zvykne. Patří přece do rodiny.“

„Dobré nebe, to je ale nával.“ Tlačénice před divadlem byla skutečně tak zlá, jak Phoebe prorokovala. „Měla jsem pravdu, že na kočár budeme čekat věčnost.“

„A prší,“ zvolala Meredith. „Tím se všechno ještě zhorší.“

„Pokusím se to nějak uspíšit,“ nabídl se Anthony. „Vy tři počkejte tady. Podívám se po některém lokajovi.“

Oddělil se od nich a ztratil se v davu elegantně oděných návštěvníků. Phoebe stála s Lydií a Meredith pod střechou u vchodu do vestibulu a pozorovala hemžení před divadlem.

Ulice byly zatarasené kočáry, které se snažily dojet na místo určení. Rozčilení stoupalo. Kočí na sebe pokřikovali a snažili se ukořistit výhodnější místo. Kousek od Phoebe se dohadovalo několik lidí.

„Tak co, Phoebe,“ zeptala se Lydia se spokojeným úsměvem. „Jak se ti líbilo uniknout na chvíli z vězení?“

„Moc. Jsem ti navěky zavázaná za to, co jsi pro mě udělala, maminko.“

Meredith na ni pohlédla. „Mě po pravdě dost překvapilo, že tě Wylde dnes večer pustil ven, třeba jen nakrátko.“

Phoebe se zazubila. „To mě taky. Máti ho přemluvila.“

V té chvíli spor, který nedaleko nich už nějakou chvíli doutnal, propukl v hlučnou rvačku. Jeden muž udeřil druhého. Ten zařval vzteky a smýkl s tím prvním stranou.

„Jdi mi z cesty, bastarde. Já tu drožku viděl dřív.“

„To určitě.“

Pustili se do sebe pěstmi, aby si drožku vybojovali. Pak vykřikl jeden z těch, kdo stáli kolem, protože rány pršely hlava nehlava. A ze všech stran se ozývaly nadávky.

Meredith se zatvářila ustaraně. „Pojďte kousek dál. Kéž by si Anthony pospíšíl.“

Phoebe vykročila zpátky k divadlu za sestrou a matkou, ale rvačka se už rozpoutala všude kolem. Lidé se strkali a kopali. Dámy

vřískaly. Zvuk trhajícího se hedvábí přiměl Phoebe otočit hlavu. Jakási žena fackovala dva mladé šviháky, kteří tlačence využili k tomu, aby ji osahávali.

Phoebe švihla kabelkou po hlavě toho nejbližšího. Zasáhla cíl a mladík zavrával. S překvapivou rychlostí však kabelku popadl a vztekle ji začal rvát Phoebe z ruky.

Tahala vši silou za šňůrky. Přetrhly se a malá korálková kabelka zmizela v nenávratnu.

Zena, již přispěchala na pomoc, zatím využila chvilkového rozptýlení pozornosti a uchýlila se do bezpečí vestibulu. Phoebe se otočila a zjistila, že ji od matky a sestry odděluje rozvlněný dav. Úzkostně se rozhlédla. Lidé se kolem hemžili a vzdouvali jako vlny na moři a bránili jí ve výhledu.

Vystoupila na špičky, aby viděla přes nejbližší hlavy, když tu do ní vrazil opilý mladík. Podlomila se jí levá noha, takže ztratila rovnováhu.

„Krucinál,“ zaláťčila a chvíli se nemotorně potácela, podařilo se jí však udržet na nohou. Přitiskla si sukně těsně k tělu a snažila se protlačit ke světlům ve vestibulu divadla.

Vtom ji kolem pasu objala mužská paže.

Phoebe dopáleně zaječela a pokoušela se vyprostit. „Pusťte mě, vy zatracený blázne.“

Muž však nereagoval a vytrvale ji vlekl davem pryč. Phoebe zaječela, tentokrát ještě hlasitěji, nikdo z lidí, kteří ji obklopovali, však jejímu křiku o pomoc nevěnoval pozornost. Každý měl co dělat sám se sebou, aby se uchránil před davem, z nějž se pomalu, ale jistě stávala zdivočelá smečka.

Vedle muže, který vlekl Phoebe, se objevil další. „Víš určitě, že je to ta pravá?“ vyhrkl a popadl Phoebe za paži.

„To doufám,“ zavrčel jeho společník. „Má žlutý a zelený šaty, jak nám bylo řečeno. Já se tam teda rozhodně nehodlám cpát znova a hledat nákou jinou.“

Phoebe švihla rukou a její prsty narazily na obličej s licousy. Zaryla do něj divoce nehty a poškrábala ho. Muž vztekle zavyl.

„Ty potvoro mrňavá.“

„Je s ní dřina,“ lamentoval ten první. „Je kočár na místě?“

„Je tam. Sakra.“

„Co je?“

„Kopla mě.“

„Už tam hnedle sme. Vtevři dveře.“ První muž zvedl Phoebe vzhůru.

Pokusila se zachytit dvířek kočáru, ale prsty v rukavicích se jí smekaly po dřevě. Vzpírala se vši silou, její úsilí však bylo marné.

Někdo ji zezadu udeřil mezi lopatky, až vletěla dovnitř a přistála na podlaze mezi sedadly.

První muž křikl na kočího a pak naskočil za ní. Druhý následoval vzápětí.

Phoebe ucítila, jak se kočár s trhnutím pohnul kupředu. Začala hlasitě křičet a divoce kolem sebe kopala, hrubé ruce jí však přesto svázaly nohy a zápěstí. Její křik o pomoc umlčel kus špinavé látky, který jí nacpali do úst.

„Prokristapána,“ ulevil si jeden z mužů zničeně a zhroutil se do polštářů. „Taková dračice. Bejt moje, já bych ji naučil držet zobák.“

Ten druhý se uchechtl a špičkou boty nakopl Phoebe do boku. „Však vona bude ráno zpívat jinou. Jedna noc v Aliciným domě každou naučí, aby si dávala pozor na jazyk.“

Phoebe na podlaze strnula. V *Aliciným domě*.

Přinutí se ke klidu a pokusila se logicky uvažovat. Dokud je takhle svázaná, nemůže stejně nic dělat, dřív nebo později se jí však jistě naskytne nějaká příležitost. Prozatím se alespoň nepozorovaně snažila vyprostit ruce z provazu, kterým je měla spoutané.

V přeplněných ulicích se dalo jet pouze krokem. Případalo jí jako věčnost, než kočár konečně zastavil. Jeden z mužů otevřel dvířka a pak se obrátil, aby svému partnerovi pomohl. Společně vytáhli Phoebe z kočáru a pak ji vynesli nahoru po schodech.

Rozhlížela se kolem sebe, aby se zorientovala. Nesli ji dlouhou chodbou kolem několika dveří, bez výjimky pevně zavřených. Zpoza jedné se ozval výbuch ženského smíchu. Zpoza jiných zazněl úder biče následovaný mužským záupěním.

„Co to nesete?“ dotazoval se opilý ženský hlas. „Snad né novou holku?“

„Přesně tak. A tobě je do toho putna,“ odsekl jeden z únosců.

„To sem nevěděla, že je Alice teďkon shání na ulici,“ zabručela žena a prošla kolem nich. „V Sametovým pekle se nám přece s uchazečkama dveře netrhnou.“

„Tahle je něco zvláštního. Alice povídala, že má klienta s divnejma choutkami,“ vysvětlil jeden muž.

Phoebe slyšela, jak se otevřely dveře. Vnesli ji do tmavé místnosti a hodili na postel. Ležela nehybně a snažila se přijít na to, kde je.

„Tak to bysme měli,“ prohlásil jeden muž se slyšitelnou úlevou. „Ted' si dojdeme pro prachy a tradá pryč.“

Dveře za nimi pevně zapadly. Vzápětí se ozvalo cvaknutí, jak se klíč otočil v zámku. Kroky se vzdalovaly pryč chodbou.

Rozhostilo se ticho.

Phoebe se pomalu posadila. Krev jí prudce tepala ve spáncích a srdce bušilo jako o závod. Na chvíli se zděsila, že ji roubík udusí. Strach její nesnáze ještě zhoršoval. Temný svět kolem se roztočil. Polekala se, že snad omdlí.

Pomalu a s obtížemi se Phoebe podařilo ovládnout hrůzu, která ji přiváděla téměř k šílenství. Musí zůstat klidná, jinak je všechno ztraceno.

Ze všeho nejdřív se musí zbavit roubíku a provazů, které jí poutají ruce a nohy.

Přisunula se ke kraji postele a spustila nohy na podlahu. Určitě někde poblíž postele bude stolec, na který se kladou takové nezbytnosti jako svíčka a jiné podobné potřeby. Ona by tam ze všeho nejraději objevila nůž.

Stolec byl opravdu přesně tam, kde by se ho člověk nadál. Phoebe se podařilo vsunout knoflík zásuvky pod roubík a postupně vypáčit špinavý hadr z úst. Zhluboka nabrala dech a otočila se k zásuvce zády. Chvilí s ní zápasila, ale nakonec ji přece jen svázanýma rukama vysunula ven.

Uvnitř ležela malá lahvička, v jaké se obvykle uchovávalo opium.

Její neobratné pátrací pokusy přerušilo zarachocení klíče v zámku. Spěšně zásuvku přibouchla a svalila se zpátky na postel.

Dveře se otevřely a na přehoz dopadlo světlo z chodby. Ve dveřích stála žena.

„Pěkně vítám v Sametovém pekle,“ řekla. „Jsem ráda, že jste tady. Však to trvalo. Na tenhle podnik už jsem vyplývala příliš mnoho času i peněz.“

Vešla dovnitř a zavřela za sebou. Phoebe slyšela, jak na stolku rozsvěcuje svíčku. Když plamínek zaplápolal, odhalil záplavu zlatých vlasů a půvabný obličej tajemné Alice.

„Vidím, že jste si polepšila, Alice,“ prohodila. „Soudím, že vlastnit nevěstinec vynáší víc než místo sluzky.“

„Nesrovnatelně víc.“ Alice se pousmála. „To víte, žena v mém postavení musí využít každou příležitost.“

Phoebe na ni ostražitě pohlédla. „Co chcete udělat se mnou?“

„Vymyslela jsem plán a připadal mi docela chytrý.“ Alice přistoupila k pelesti a zadívala se na Phoebe. „Ale obávám se, že mi už nezbývá čas. Neil každou chvíli zjistí, co se děje, takže musím svůj původní plán opustit a postupovat jinak.“

Phoebe se ani nepohnula. „O čem to mluvíte? Jaký plán jste původně měla?“

„No přece vyděsit vás tak, abyste tu knihu prodala. Mezi klienty Sametového pekla je několik sběratelů a ti, jak jsem zjistila, jsou neuvěřitelně pověřiví.“

„Chtěla jste, aby to vypadalo, že se vyplňuje kletba, vidíte?“

„Ano. Neil mi o tom pověděl všechno, víte? O té zpropadené knize mluvil v jednom kuse. Když jsem uskutečnila druhou část kletby, doufala jsem, že uvěříte, že *Dámu ve věži* chce koupit anonymní kupec. Říkala jsem si, že tou dobou už budete celá nedočkavá, abyste se jí zbavila.“

„To vy jste byla před třemi lety Neilovou milenkou?“

„Ach ano,“ přitakala Alice trpce. „Byla jsem Neilovou milenkou celou tu dobu, co si před vámi hrál na oddaného Lancelota. Pověděl mi, že má plán, jak vymámit peníze z vašeho otce. Sliboval, že se hned potom ožení se mnou. Dušoval se, že miluje mě, ne vás. A já blázen mu to věřila.“

„Je to všechno tak zmatené,“ zašeptala Phoebe. „Nevím, komu nebo čemu mám věřit. Jak jste se dověděla o těch katakombách?“

„Z řečí služebnictva, v té vesničce u Ďáblovy Mlhy.“ Alice se posadila na židli s půvabem vznešené dámy. „Jsem docela dobrá herečka. Hrát pár dní holku z krčmy pro mě byla hračka. Vyzvěděla jsem o hradu všechno, co bylo třeba.“

„Aha.“

„Nejdřív jsem vás prostě jen chtěla shodit ze skal do moře. Ale když jsem se doslechla o těch katakombách a o tajné chodbě, zaujalo mě to. Mně vlastně nešlo ani tak o to vidět vás mrtvou. Chtěla jsem vás hlavně postrašit.“

„Když jste mi podpálila ložnici, mohla jste mě zabít.“

„To nebylo pravděpodobné.“ Alice pokrčila rameny. „Předpokládala jsem, že s vámi bude váš manžel a že ještě nebudete

spát. Jste koneckonců teprve krátce vdaná a o Wyldovi se povídá, že je do vás blázen.“

„A co hodláte udělat teď?“ vyzvíдалa Phoebe.

„Žádat za vás výkupné, co jiného? Váš manžel obdrží vzkaz, že vás dostane zpátky výměnou za tu knihu. Bude to tak maličko složitější, ale já opravdu nemám na vybranou. Jak už jsem řekla, Neil zjistil, co mám za lubem, a mně už nezbývá čas.“

Phoebe se na ni udiveně zadívala. „Nač tu knihu chcete, Alice? Co je na ní tak důležitého?“

„To nevím,“ odvětila Alice prostě.

„Tak vy kvůli ní podstupujete tolik námahy, ačkoli nevíte proč?“ užasla Phoebe.

„Vím jenom, že Neil chce *Dámu ve věži* získat za každou cenu. A to mi stačí.“ Aliciny prsty sevřely opěradlo židle a oči jí zaplály potlačovaným hněvem. „Od svého návratu mluví jen o tom, že tu pitomou knihu musí mít. Jenže teď se o ni bude muset dohadovat se mnou a já na ni vysadím zatraceně vysokou cenu.“

Phoebe zapochybovala, jestli nemá co dělat se šílenou osobou. „Myslím, že Neil tu knihu chce výhradně z citových důvodů.“

„V tom je něco víc,“ trvala na svém Alice. „Určitě. Neil k vám žádnou nehynoucí oddanost nechoval. To všechno jen hrál. Vím to jistě.“

„Mám dojem, Alice, že touha pomstít se Neilovi vám trochu zakalila rozum,“ prohodila Phoebe mírně.

„To je možné.“ Alice vstala a přistoupila k posteli. „Žena mé profese tráví příliš mnoho nocí v pekle. To by dohnalo k šílenství každého. Jen ty nejsilnější z nás přežijí.“

„Vy jste přežila.“

„Ano,“ zašeptala Alice, „přežila. A jedna z věcí, která mě držela při životě, byla naděje, že se jednou pomstím Neilu Baxterovi. To on mě odsoudil k Sametovému peklu.“

Phoebe na ni upřeně hleděla. „A co bude se mnou?“

„S vámi?“ Alice na ni vrhla hloubavý pohled. „Myslím, že by mohlo být docela zábavné, kdyby se pro vás uskutečnila i poslední část kletby, jako se to stalo mně.“

„O čem to mluvíte?“

„Jak zní poslední část v knize?“ Alice se k ní sklónila. „Něco o prožití nekonečné noci v pekle. Tak to vám s chutí umožním, lady

Wyldová. Strávit noc v tomhle domě a být po vůli mým klientům bude pro ženu jako vy jistě učiněné peklo.“

Phoebe neodpověděla. Zachytila pohled Aliciných zdivočelých očí a v ústech jí vyschlo.

„Ale tak velkou zášť k vám zase nechovám,“ pokračovala Alice tiše. „Vy jste pro mě jen prostředek k dosažení cíle.“ Vztáhla ruce, pevně sevřela tenoučkou látku na živůtku Phoebiných zářivých hedvábných šatů a roztrhla je až k lemu. V několika vteřinách měla na sobě Phoebe jen spodničku a kolem ní se vršily cáry rozervané látky.

„Proč jste to udělala?“ vykřikla Phoebe rozhořčeně.

„To jen pro jistotu. Pochybuju sice, že se dokážete dostat z těch pout, ale i kdyby ano, zabrání vám v útěku aspoň nedostatečné oblečení.“

„Myslíte?“

Alice se na ni mrazivě usmála. „Nemůžete vědět, koho v Sametovém pekle potkáte, madam. Naskytá se dokonce skvělá možnost, že to bude starý rodinný přítel. Váš manžel vám nepoděkuje, dáte-li všanc jeho čest a svou vlastní dobrou pověst tím, že se necháte vidět na takovém místě. A co uděláte, až se dostanete na ulici?“

Phoebe musela uznat, že Alice má pravdu. „Poslouchejte mě, Alice –“

„Uvažujte rozumně. Zůstaňte tady a nepokoušejte se nic provést, dokud váš pán a vládce za vás nezaplatí výkupné.“

Alice smetla rozsápané hedvábí na podlahu a odešla z pokoje. Velmi tiše za sebou zavřela. Pak v zámku zarachotil klíč.

Phoebe počkala, dokud neměla jistotu, že žena je už daleko. Když bylo všude ticho, posadila se znovu na okraj postele. Obrátila se a začala zápasit se zásuvkou u nočního stolku. Chvilí nato její prsty nahnátly lahvičku od opia.

Uhodila s ní o zem a rozbila ji na několik kusů. Pak si sedla do dřepu, zaklonila se a opatrně jeden střep zvedla.

Trvalo to celou věčnost, a když skončila, měla ruce samou krev, ale pouta se jí přefezat podařilo. Spěšně si rozvázala provazy kolem kotníků a vstala.

Z chodby zazněl opilý chechtot. Zachvěla se. Musí se odtud co nejrychleji dostat, ale naneštěstí měla Alice pravdu. Nemůže riskovat, že ji někdo na chodbě uvidí.

Otevřela šatník v naději, že v něm nějaké šaty najde, ale byl prázdný.

Přistoupila k oknu a vyhlédla ven. Neviděla nic, čeho by se mohla zachytit. Zed' spadala kolmo dolů do tmavé uličky. Kdyby se pokusila vyskočit, zaručeně by si zlámala nohy.

Otočila se a začala si prohlížet setmělou místnost. Neviděla nic, co by jí mohlo pomoci k útěku z toho příšerného pokoje.

Až na prostěradla na posteli.

Vrhla se k nim.

Netrvalo dlouho a měla svázaná dvě veliká prostěradla. Jeden konec improvizovaného lana přivázala ke sloupku postele a zbytek vyhodila z okna.

Vydrápala se na římsu, pevně uchopila prostěradlo a začala se spouštět po zdi do uličky.

„Phoebe,“ zazněl z hlubiny pod ní tichý hlas Neila Baxtera. „Probůh, dávejte na sebe pozor, má lásko. Přicházím vás zachránit.“

Phoebe se tak vyděsila, že se málem pustila. Přerušila svůj nemotorný sestup a pohlédla pod sebe. „Neile? Jste to vy?“

„Ano. Vydržte. V minutce vás dostanu bezpečně dolů.“ Vstoupil do kuželu měsíčního světla.

Phoebe na něj upřeně shlížela. „Co tady děláte? Jak jste věděl, že jsem tady?“

„Když se mi doneslo, že vás Alice unesla, šel jsem rovnou sem. Měl jsem nápad, jak vás zachráním, ale jak vidím, vy už jste se do toho pustila sama. Vždycky jste byla chytré děvče. Spouštějte se pomalu dolů, má lásko, ale opatrně.“

Phoebe zaváhala. Křečovitě svírala prostěradla a snažila se něco vyčíst z Neilovy pohledné tváře. Ve tmě mu však příliš dobře do obličeje neviděla.

Jak se tam tak kývala na prostěradle sem tam zmítaná nejistotou, co má udělat, uslyšela, že se v pokoji nad ní otevřely dveře.

„Phoebe?“ Gabrielův hlas zněl tlumeně, ale nebylo pochyb, že je to on. „Jsi tady někde, Phoebe?“

„Gabrieli?“ vykřikla rozpačitě. „U všech rohatých, kde jsi, Phoebe?“

„To je Wylde,“ zasyčel Neil. „Phoebe, snažně tě prosím, miláčku, pusť se. Jinak tě dostane.“

„Je to moc vysoko,“ protestovala Phoebe.

„Já tě chytím,“ sliboval Neil. Jeho hlas zněl zoufale. „Pospěš si, láska. Dověděl jsem se, že tě chce zabít. Mám důkaz.“

Gabriel se vyklonil z otevřeného okna nad Phoebe a rukama sevřel parapet. „*Phoebe*. Krucinál, ženská, polez zpátky nahoru.“ Popadl svázaná prostěradla a začal je vytahovat vzhůru.

„Musíš mi věřit, Phoebe,“ zavolal zdola Neil. „Jestli ho necháš, aby tě vytáhl zpátky, podepíšeš si vlastní ortel smrti.“ Rozpřáhl paže. „Pusť se. Chytím tě, má láska. Se mnou budeš v bezpečí.“

Phoebiny paže se napínaly námahou. Ramena ji bolela a prsty zatínala tak křečovitě do prostěradla, až se jí trásly. Nevěděla, jak dlouho to ještě vydrží.

„Jestli se toho zpropadeného prostěradla pustíš, přísahám, že tě nepustím celý rok z domu ani na krok,“ vyhrožoval Gabriel.

„Phoebe, zachraň se.“ Neil k ní úpěnlivě napřahoval paže. „Ve jménu všeho, co jsme kdysi jeden pro druhého znamenali, prosím tě úpěnlivě, důvěřuj svému věrnému Lancelotovi.“

„Jsi moje žena, Phoebe.“ Gabriel dál vytahoval prostěradlo nahoru. „A budeš mě poslouchat. *Nepouštěj to prostěradlo*.“

Phoebe se neúspěšně sunula vzhůru a uvědomila si, že je to přesně jako v tom snu. Dva muži se k ní natahovali a slibovali jí bezpečí. A ona se mezi nimi musela rozhodnout.

Jenže ona už se přece rozhodla dávno.

Křečovitě svírala prostěradlo a najednou byla sotva na stopu od římsy.

„U všech všudy, Phoebe, ty budeš namouduši moje smrt.“ Gabriel k ní vztáhl paže, uchopil ji za zápěstí a protáhl oknem dovnitř. „Jsi v pořádku?“

„Ano, myslím, že ano.“

Bez velkých cavyků ji upustil na podlahu a vyklonil se z okna. „Zatracený lotr. Bere nohy na ramena.“

Phoebe vstala z podlahy a uhlazovala si potranou spodničku. „Jak jsi mě našel, Gabrieli?“

Bleskurychle se otočil a měsíční světlo odhalilo na jeho obličeji velice divoký výraz. „Hlídali jsme tenhle dům se Stintonem od chvíle, co jsme se o něm dnes dověděli. Viděli jsme, jak tě nesou dovnitř, ale byli jsme příliš daleko a nedostali jsme se k vám včas. Museli jsme počkat na vhodnou příležitost. Pojď. Musíme odtud zmizet.“

„Nemůžu jít ven jen tak v košili.“ Phoebe si zkřížila paže na prsou.
„Někdo by si mě mohl všimnout.“

Gabriel se zachmuřil. „Třeba jsou nějaké šaty v té skříni.“

„Ta je prázdná.“

„Nemůžeme tady zůstat. Pojd’.“ Popadl ji za zápěstí a otevřel dveře. Rozhlédl se chodbou na obě strany. „Nikdo tady není. Myslím, že se k zadnímu schodišti dostaneme nepozorovaně.“

Phoebe si přidržovala přední část košile a chvatně kulhala za Gabrielem. V jemném spodním prádle si připadala jako nahá. „Jak ses dostal dovnitř?“

„Po zadním schodišti, stejnou cestou, kudy sem donesli tebe. Nikdo mě neviděl.“

Od hlavního schodiště na opačném konci chodby zazněl ryčný mužský smích. A ženské hihňání.

„Někdo sem jde,“ vyděsila se Phoebe a ohlédla se přes rameno.
„Jakmile vyjde nahoru, uvidí nás.“

„Honem sem.“ Gabriel otočil klikou na nejbližších dveřích. Naštěstí se otevřely. Zatáhl Phoebe dovnitř.

Mladá žena oděná pouze záplavou rudých vlasů a černými punčochami se užasle otočila. Ve zdvižené ruce držela bič. Zřejmě ho používala na macatý zadek rozložitého muže, který byl přivázaný obličejem dolů ke sloupkům postele. Oči měl zavázané černou páskou.

Gabriel přiložil prsty k ústům, aby naznačil žádost o mlčení. Rudovláška vytáhla obočí a cynicky se pousmála při pohledu na Phoebin šokovaný výraz.

„Nepřestávej, ty moje tyranko,“ žebronil muž na posteli. „Musíme to rychle skoncovat, jinak je po všem.“

Rudovláška poslušně práskla bičem a Phoebe sebou trhla.

„Víc,“ vykřikl muž. „Víc.“

„To víš, že jo, lásko moje,“ zapředla rudovláška. „Jestlipak už budeš hodný, co, drahoušku?“

„Ano, ano, už jsem hodný.“

„Myslím, že ještě ne dost.“ Rudovláška se znovu pustila do bičování a nadělala při tom dost rámusu.

Muž na posteli sténal v rostoucí extázi.

Gabriel hodil na toaletní stolek několik bankovek a ukázal na šatník. Rudovláška pohlédla na peníze a přikývla. Ani na chvíli

přítom nepolevila ve svém úsilí. Bič svištěl a muž stále vzrušeněji úpěl. Gabriel zatím tiše otevřel šatník.

Phoebe při pohledu na změt' pestrobarevných šatů dočista zapomněla na bizarní scénku za svými zády. Okouzleně kulila oči na ty křiklavé barvy.

„Vyber si jedny,“ naznačil Gabriel nehlasně.

Byl to téměř nemožný úkol. Phoebe se k zbláznění líbily všechny. Jenže Gabriel přešlapoval netrpělivě vedle ní a ona věděla, že nesmí otálet. Vytáhla ze skříně ostře karmínové šaty z tenkého saténu a přetáhla si je přes hlavu.

Úpění muže na posteli nabývalo na síle a vášni. Gabriel sáhl nahoru na skříň, sundal blond paruku a narazil ji Phoebe na hlavu. Výhled jí zastřel závoj blond kudrlinek.

Rudovláska ukázala na zásuvku uvnitř skříně. Gabriel ji otevřel a vyndal odtamtud černou krajkovou masku, kterou si Phoebe chvatně nasadila.

Gabriel ji popadl za ruku, pokývl těžce pracující kurtizáně na znamení díky a nehlučně otevřel dveře. Muž na posteli blaženě zajížděl. Phoebe a Gabriel vykročili chodbou a málem vrazili do rozložitého pána, který si to zrovna šněroval kolem. Phoebe na něj přes masku vytřeštila oči, protože zjistila, že ho poznává. Byl to lord Prudstone, veselý dědečkovský typ, který s ní často rozprávěl na různých večírcích.

Prudstone sebou trhl, když poznal Gabriela; pak se vědoucně zazubil a praštil ho do ramene.

„No tohle, Wylde. Vás bych tady tak brzo po veselce nečekal. To vás už omrzely manželské radovánky?“

„Jsem na odchodu,“ zahučel Gabriel.

„A zboží si berete s sebou, jak koukám.“ Prudstone se uchechtl a zálibně spočinul pohledem na náramně hlubokém výstřihu karmínových šatů.

„Zvláštní dohoda s ředitelstvím.“ V Gabrielově hlase zaznělo obtížně skrývané diamantové ostří. „Musíte nás omluvit, Prudstone. Máme trochu naspěch.“

„Jen běžte, hrdličky. A dobře se bavte.“ Prudstone se rozkymáčeně vydal svou cestou a vesele jim mával.

Gabriel prakticky vlekl Phoebe k zadnímu schodišti. Rozrazil dveře a postrkoval ji po tmavých schodech.

„Dobré nebe, Gabrieli,“ šeptala Phoebe, „to byl lord Prudstone.“

„Já vím.“

„Jak se opovažuje předpokládat, že bys přišel na takové místo? Jsi přece ženatý.“

„Já vím. Věř mi, že to vím. Nikdy jsem si toho nebyl vědom tak silně jako dnes v noci. Prokristapána, Phoebe, tys mě vyděsila. Dej pozor, pod schody leží tělo.“

„Tělo?“ Phoebe se chtěla zastavit, ale Gabriel ji vlekl dolů. „Tady někde leží mrtvola?“

„Je v bezvědomí, není mrtvý. Hlídal zadní schody.“

„Aha.“ Phoebe polkla. „Ty jsi ho tedy omráčil?“

„Ne, zeptal jsem se ho, jestli si se mnou nezahraje karty,“ odvětil Gabriel a na hlase mu bylo neomylně znát, že mu dochází trpělivost. „Kde jsem asi tak přišel ke klíči od toho pokoje, co myslíš? *Hod' sebou*, Phoebe.“

Phoebe tedy zrychlila krok.

Za pět minut seděli v bezpečí drožky. Na kozlíku seděl Stinton a držel opratě. Gabriel celou cestu nepromluvil ani slovo.

Když dojeli k městskému domu, strhl Phoebe paruku a masku. Pohled jeho očí byl ve světle kočárových luceren neproniknutelný.

„Ted' půjdeš rovnou do své ložnice,“ nařídil jí. „Já za tebou přijdu za pár minut. Musím něco říct Stintonovi a pak bych s tebou rád probral pár věcí.“

Gabriel zůstal stát na schodech před domem a vydal Stintonovi nové příkazy. „Pokuste se najít Baxtera. Pokud se vám to podaří, nehněte se od něj, ale snažte se, aby vaši přítomnost nezjistil. Udělejte to, jak chcete, ale neztraťte ho.“

„Jo, mylord, udělám, co budu moci.“ Stinton, který dosud neslezl z kozlíku, se uctivě dotkl klobouku. „Sem rád, že je panička v pořádku. To je vážně ženská jako břitva, když dovolíte.“

S Gabrielem ten výraz škubl, ale zdržel se dalšího pokárání. Nebyl na to čas. „Vyfídím Její Milosti, že k ní chováte velký obdiv,“ řekl suše.

„Správně, pane. Jako břitva, přesně jak sem řekl. Takovou dámu člověk hned tak nepotká.“ Trhl opratěmi a kočár se rozjel ulicí.

Gabriel se vrátil do domu, zavřel dveře a po dvou schodech vyběhl na horní poschodí. V hlavě měl zmatek a z těla mu dosud nevyprchalo napětí. Rázně zamířil chodbou k Phoebině pokoji, ale pak se s rukou na klíce zarazil. Uvědomil si, že neví, co jí řekne.

Vybrala si jeho.

Co bude živ, nevymizí mu z paměti pohled na Phoebe visící na svázaných prostěradlech mezi dvěma muži, kteří o ni usilují. Vybrala si jeho.

To poznání ho rozpalovalo jako oheň. Nikdy jí neřekl, že ji miluje, dokonce ani nepřipustil, že jí věří. A ona si přesto vybrala jeho a věří jemu, ne tomu zlatovlasému Lancelotovi.

Gabriel stiskl kliku, otevřel dveře a tiše vstoupil. Pak zůstal stát jako omráčený, když uviděl Phoebe stát před zrcadlem.

Měla na sobě ty křiklavé karmínové šaty, které jí koupil od prostitutky, a nemohla se na sebe vynadávat.

„Strašně moc ti děkuji za tyhle šaty, Gabrieli. Vždycky jsem tušila, že mi červená sluší, jenže Meredith tvrdila, že na mně bude vypadat děsně.“ Otočila se a oči jí vzrušeně zářily. „Nemůžu se dočkat, až si je vezmu na nějaký večírek. Tak jako já tam nebude oblečená žádná.“

„Tak o tom není sporu.“ Gabriel se při bližším pohledu na šaty musel pousmát. Laciný materiál se leskl tak, až se od něj odráželo světlo. Vlnitý lem sukně ukončený volány odhaloval značný kus Phoebiných nohou. Přespříliš hluboký výstřih zdobily obrovské květiny z černé krajky, které jí stěží zakrývaly bradavky.

„To bych ráda věděla, jestli by mi ta rudovláska v Sametovém pekle prozradila jméno své švadleny,“ spekulovala Phoebe. Pak se znovu otočila k zrcadlu a urovnávala si nepatrné rukávky.

„To se zřejmě nikdy nedozvíme, protože se jí na to rozhodně nepůjdeš zeptat.“ Gabriel vztáhl paže, uchopil ji za ramena a otočil čelem k sobě. „Pověz mi, Phoebe, o všem, co se dnes večer zběhlo. Víš, že tě Alice dala unést. Co ti řekla?“

Phoebe zaváhala. „Chtěla za mě požadovat výkupné.“

„Měla na mysli peníze?“

„Peníze ne, ale *Dámu ve věži*.“

„Proč, proboha?“

„Protože ji chce Neil a ona udělá cokoli, aby se mu pomstila. Víš, slíbil jí, že se s ní ožení, a svůj slib nedodržel. Odjel do Tichomoří a ji zanechal na ulici. Nikdy mu to neodpustí.“

„K čertu,“ zašeptal Gabriel a pokoušel se v tom vyznat. „Takže celou dobu po té knize pasou dva lidé, ne jen jeden.“

„Zdá se, že je to tak.“

„Mou knihovnu ještě před naší svatbou nejspíš prohlídal Baxter.“ Pátravě jí pohlédl do obličeje. „Proč jsi, pro všechny svaté, slézala po těch prostěradlech do Baxterovy náruče?“

„Snažila jsem se uprchnout. Nevěděla jsem, že je v té uličce, dokud jsem se nespustila o hodný kus níž. Co to všechno má znamenat, Gabrieli?“

„Bude v tom patrně pomsta, ale nejen ta. Vše asi souvisí s tou zpropadenou knihou.“ Gabriel se přinutil odtrhnout ruce z Phoebiných nahých ramen a přistoupil k oknu.

„Pokaždé skončíme u *Dámy ve věži*, vid’?“

„Problém je v tom,“ přemýšlel bezradně Gabriel, „že samotná kniha nemá tak velkou cenu. Vůbec nestojí za tolik námahy.“

Phoebe nad tím chvíli přemítala. „Třeba nastal čas prohlédnout si ji podrobněji.“

Udiveně vzhlédl. „Proč? Nic neobvyklého na ní není.“

„Přesto si myslím, že bychom se na ni měli znovu podívat.“

Phoebe přešla přes pokoj a vytáhla *Dámu ve věži* ze spodní zásuvky svého šatníku.

Gabriel přihlížel, jak knihu klade na stůl, nahýbá se nad ni a pozorně si ji prohlíží. Světlo svíčky se zalesklo na tmavých vlasech a ozářilo její inteligentní tvář. Dokonce i v šatech po prostitutce vypadá jako dáma. Má v sobě vrozenou vznešenost, na kterou nevhodný oděv nebo prostředí nemají nejmenší vliv. Tohle je žena, které smí muž svěřit svůj život i svou čest.

A ona si vybrala jeho.

„Ta kniha je vážně trochu jiná, Gabrieli.“

Svraštil obočí. „Tvrdila jsi přece, že je to právě ta, kterou jsi darovala Baxterovi.“

„To ano, ale někdo s ní něco dělal. Mám dojem, že vazba byla znovu přišitá. Vidiš? Část vypadá nově.“

Gabriel prohlížel tlustě vyztuženou koženou vazbu. „Vypadá jinak, než když jsi ji Lancelotovi dávala?“

Phoebe nakrčila nos. „Neříkej mu tak. A abych odpověděla na tvou otázku, ano, vypadá jinak. Stehy byly všechny do jednoho staré.“

„Možná bychom se měli pod tu kůži podívat.“

Gabriel vzal z Phoebina psacího stolku perořízek a opatrně nařízl nově přišitou kůži. Pak napjatě přihlížel, když Phoebe nadzdvihla růžek. Pomaloučku kůži odloupla a odhalila měkkou bílou bavlnu.

„Co to má být?“ Phoebe opatrně bavlnu odsunula.

Gabriel uviděl lesk tmavých perel, diamantů a zlata a hned věděl, co je to. „Ach ano. Však jsem si něco nalámal hlavu, kam se poděl.“

„Co je to?“ otázala se Phoebe užasle.

„Náhrdelník, který jsem nechal vyrobit v Kantonu z několika velmi neobvyklých perel.“ Gabriel vyzvedl šperk z knihy. „Při troše štěstí bychom mohli najít i náramek, brož a pár náušnic.“

„To je krása.“ Phoebe nemohla od klenotů odtrhnout oči. „Perly takové barvy jsem jakživa neviděla.“

„Jsou velmi vzácné. Trvalo několik let, než jsem jich shromáždil dostatečné množství.“ Přidržel náhrdelník nad plamenem svíčky. Diamanty zasvítily vnitřním ohněm, perly však vydávaly tajemnou temnou záři. Bylo to jako dívat se do nekonečného půlnočního nebe.

„Nejdřív jsem myslela, že jsou to černé perly,“ poznamenala Phoebe. „Ale ony vůbec nejsou černé. Ta barva se snad vůbec nedá popsat. Je to nějaká fantastická kombinace stříbrné, zelené a tmavomodré barvy.“

„Temný svit měsíce.“

„Temný svit měsíce,“ opakovala Phoebe obdivně. „Ano, to je vystihuje dokonale.“ Zlehka se jich dotkla. „Jsou neobyčejné.“

Gabriel pohlédl na její pleť ozářenou světlem svíčky. „Budou na tobě vypadat nádherně.“

Rychle vzhlédl. „Opravdu ti ten náhrdelník patří?“

Přikývl. „Kdysi mi patřil. Baxter ho uloupil, když přepadl jednu mou loď.“

„A teď ho máš zase zpátky,“ konstatovala Phoebe spokojeně.

Zavrtěl hlavou. „Ba ne. Našla jsi ho ty, má sladká. Takže teď patří tobě.“

Phoebe na něj chvíli zmateně hleděla. „Nemůžeš mi přece dát takový dar.“

„Ale ano.“

„Ale Gabrieli –“

„Musíš být ke mně shovívavá, Phoebe. Zatím jsem ti toho moc nedal.“

„Tak to není pravda,“ vyhrkla. „Ani trochu. Zrovna dnes večer jsi mi koupil tyhle krásné šaty.“

Gabriel pohlédl na tu ohavnost a od srdce se rozesmál.

„Nějak nechápu, co je na tom tak k smíchu, mylord.“

Gabriel se rozesmál ještě hlasitěji. Při pohledu na Phoebe v těch laciných a nevkusných šatech se ho zmocnilo neovladatelné veselí. Vypadá nádherně, pomyslel si. Jako princezna ze středověké legendy. Oči měla veliké a zářivé a ústa slibovala vášeň, která, jak věděl, patří jenom jemu. Je jeho. „Ty se mi směješ, Gabrieli?“

Rychle vystřízlivěl. „Ne, má sladká. To nikdy. Ten náhrdelník je tvůj, Phoebe. Nechal jsem ho udělat pro ženu, kterou si jednou vezmu.“

„Pro tu snoubenku, která tě na ostrovech zradila?“ vyzvídala podezřívavě.

Podivil se, kde se dozvěděla o Honoře. Nepochybně od Anthonyho. „V době, kdy jsem ho nechal udělat, jsem ještě nebyl zasnoubený. Nevěděl jsem, s kým se v budoucnu ožením,“ odpověděl Gabriel poctivě. „Chtěl jsem mít vhodný šperk, který bych mohl dát své budoucí ženě, právě tak jako jsem chtěl odkázat vhodné motto svým potomkům.“

„Tak sis vymyslel zbrusu nové rodinné šperky i heslo.“ Pohlédla na náhrdelník a pak zase na Gabriela. „Určitě jsi to myslel dobře, ale já od tebe takový honosný dar nechci.“

„Proč ne?“ Udělal krok, ale nepokračoval, když zjistil, že před ním ucouvla. „Můžu si to dovolit.“

„Já vím, že můžeš. V tom to není.“

Postoupil o další krok a přitiskl Phoebe zády ke zdi. Zapnul jí náhrdelník okolo hrdla, pak se opřel dlaněmi o stěnu po obou stranách její hlavy a políbil ji na čelo. „Tak v čem to je?“

„K čertu, Gabrieli, teď se mě nepokoušej svádět. Náhrdelník od tebe nechci, a ty to moc dobře víš.“

„A co tedy chceš?“

„To taky moc dobře víš. Chci tvou důvěru.“ Maličko se usmál. „Ty to nechápeš, vid’?“

„Co nechápu?“ vydechla. „Věřím ti, má sladká.“

Vzhlédla k němu a do očí se jí začala vkrádat naděje. „Ty mi věříš? I přes naše drobná nedorozumění?“

„Možná že právě kvůli nim,“ přiznal. „Žádná žena, která by se mě úmyslně snažila oklamat, by to nemohla pokaždé takhle zbabrat. Alespoň ne tak chytrá žena jako ty.“

Rozechvěle se usmála. „To mi nepřipadá moc jako kompliment.“

„Problém není v tom,“ pokračoval Gabriel a hlas mu zdrsněl, „jestli ti věřím. Mě totiž celé dny nesnesitelně trápilo, jestli mi nadále budeš důvěřovat ty.“

„Jak si můžeš myslet, že bych ti věřit přestala, Gabrieli?“

„Důkazy proti mně se množily. Nakonec jsem nevěděl, jestli se nerozhodneš spíš pro toho svého zlatovlasého sira Lancelota než pro čím dál popudlivějšího, panovačného a tyranského manžela.“

Phoebe mu zvolna ovinula paže kolem krku a v očích jí nezbedně a láskyplně zajiskřilo. „Dalo by se říct, že jsem dospěla k podobnému závěru. Protože žádný muž, který by mě chtěl ošálit a podvést, by si nepočínal tak otřesně těžkopádně.“

Lítostivě se usmál. „Myslíš?“

„Řeknu to jinak. Neměla jsem jistotu, že se Neil nestal obětí nedorozumění, ale o tobě jsem od začátku nepochybovala, Gabrieli. Když jsem dnes v noci visela mezi vámi dvěma, věděla jsem, komu mám uvěřit.“

Gabriel se zaradoval. „Jak jsi na to přišla?“

Phoebe ho zlehka políbila na rty. „Neil udělal chybu, když hrál dvorného a galantního rytíře až do samého konce.“

„Já ho slyšel,“ poznamenal Gabriel.

„Ty ses totiž choval jako upřímně zděšený manžel, který se snaží zachránit manželku. Vůbec ses mě nepokoušel okouzlit. Byl jsi příliš zoufalý, abys myslel na nějakou lest.“

Gabriel na ni vrhl rozladěný pohled. „Tak to je nejspíš pravda.“

Phoebe se tiše zasmála a uchopila jeho obličej do dlaní. „Myslím, mylord, že my dva si navzájem věříme tam, kde na tom doopravdy záleží.“

Její něžný a vřelý pohled v Gabrielovi vzbudil bolestnou touhu. „Ano, ano, Phoebe.“

S tichým výkřikem ji zvedl v náručí a odnesl na postel. Karmínové sukně nevkusných šatů mu zavlály kolem nohou, když na ni nalehl.

Phoebe k němu vzhledla zpod přivřených řas a oči jí zářily jako brilanty. Gabriel měl pocit, že se v tom pohledu utopí. Začal ji líbat se zoufalou vášní. Jeho jazyk jí divoce a majetnický vpadl do úst jako předvoj ještě důvěrnějšího útoku, který měl brzy následovat.

„Nikdy se tě nenabažím,“ zašeptal přidušeně. Sklonil hlavu, aby ochutnal jednu růžovou bradavku, která vyklouzla zpod černé krajkové květiny.

Phoebe se pod ním prohnula se štědrrou smyslností, která ještě víc rozpálila Gabrielovu beztak plápolající touhu. Shrnul jí křiklavě karmínové šaty k pasu, aby se mohl kochat pohledem na její ňadra. Phoebe mu rozeplula košili a něžně mu projížděla prsty v porostu na hrudi.

„Miluji tě,“ řekla se rty na jeho tváři.

„Proboha tě prosím, nikdy nepřestaň,“ slyšel Gabriel sám sebe žebrotit zmučeným hlasem, který nepoznával. „Neunesl bych to.“

Vyhrnul jí rudé sukně a zmuchlal je kolem pasu. Laciná látka zářila ve světle svíček jako italské hedvábí. Pohlédl na měkké kučery, střežící její klín, a přešel po něm dlaní. Byla už vlhká.

Phoebe se při tom doteku zachvěla. Gabriel cítil, jak se v ní stupňuje žár, a uvědomil si, jak mu jeho mužství napíná kalhoty. Sáhl dolů a rozeplnul si je.

„Gabrieli? To se ani nezuješ?“

„Nevydržím na tebe tak dlouho čekat.“ Posunul se mezi její měkká stehna. „Drž mě a nepouštěj. Nikdy.“

Opatrně pronikl do jejího horkého a těsného klína. Cítil, jak se kolem něj sevřela, a schýlil hlavu, aby ji mohl začít znovu líbat. Ovinula kolem něj paže i nohy. Dala se mu celá a Gabriela ten dar ománil.

Vnořil se hluboko do ní, jako by se chtěl stát její součástí.

A na ten nádherný okamžik mimo čas se jí stal.

Phoebe se protáhla. Gabrielovo silné a teplé stehno se tisklo na její. Jeho paže ji objímala. Poznala, že je vzhůru.

„Gabrieli?“

„Hmmm?“

„Nač myslíš?“

Něžně ji stiskl. „Na nic, miláčku. Spi.“

„To ani náhodou.“ Zprudka se posadila. Zmačkaný tenký satén karmínových šatů zašustil. Zděšeně vytřeštila oči. „Ach ne, Gabrieli, podívej na moje krásné šaty. Doufám, že nejsou úplně zničené.“

Složil si ruce pod hlavou a pobaveně se na ni zadíval. „Myslím, že byly ušity tak, aby něco vydržely.“

„Myslíš, že budou v pořádku?“ Phoebe vylezla z postele a stáhla si šaty přes boky. Vystoupila z nich, zvedla je, vytřepala a ustaraně si je prohlížela.

„Myslím, že to přežily. A jestli ne, koupím ti jiné.“

„Pochybuji, že by se dala sehnat tak úžasná barva,“ odporovala Phoebe lítostivě. Pečlivě šaty rozprostřela v nohách postele. „Jsou trochu zmačkané, ale jinak jim nic není.“

Gabriel jí pohledem přejel po těle oblečeném jen do tenké spodničky. „Pust' ty šaty z hlavy, Phoebe.“

Napřímila se a pátravě mu pohlédla do obličeje. „Na co jsi myslel, Gabrieli?“

„Nebylo to důležité. Pojd' zpátky do postele.“

Posadila se místo toho na pelest. „Pověz mi to. Teď když jsme vyhlásili vzájemnou důvěru, musíme si říkat všechno.“

Gabriel se ošil. „Všechno?“

„Naprosto.“

Usmál se. „Tak dobře. Stejně to dřív nebo později zjistíš. Uvažoval jsem, jak nastražit past na Baxtera.“

„Tak jako minule?“

„Ne tak docela.“ Gabrielova ústa ztvrdla a oči mu zledověly.
„Tentokrát mi neunikne.“

Phoebe se zachvěla. „Jak to provedeš?“

„Jelikož netuší, že jsme v *Dámě ve věži* objevili ten náhrdelník,“ začal pomalu Gabriel, „nepochybují, že se znovu pokusí knihy zmocnit. Napadlo mě, že bych mu to usnadnil.“

„Chceš ho při tom příštím pokusu chytit?“

„Ano.“

„Aha. A jak ho chceš vlákat do pasti?“

„V tom je ta potíž.“

Phoebe zajiskřilo v očích, protože dostala nápad. „Myslím, že jsem na to přišla.“

Gabriel povytáhl obočí. „Ano?“

„Použij jako návnadu mě,“ navrhla Phoebe s triumfálním úsměvem.

Gabriel na ni vytřeštil oči. „Zešléla jsi? To je naprosto vyloučené.“

„Ale zabralo by to, Gabrieli. Víím, že ano.“

Posadil se, spustil nohy v holínkách na podlahu a postavil se. S rukama na bocích a rozepnutou košilí se nad ní tyčil a tvářil se hrozivě. „Řekl jsem,“ opakoval s ledovým klidem, „že je vyloučené, abych jako návnadu použil tebe. A myslím jsem to naprosto vážně.“

„Ale Gabrieli –“

„Už o tom nechci slyšet ani slovo.“

Probodla ho dopáleným pohledem. „Vážně, Gabrieli, to už zacházíš příliš daleko. Byl to přece jenom návrh.“

„A pořádně směšný. Opovaž se o něm ještě někdy zmínit.“ Přistoupil ke stolu a zadíval se na *Dámu ve věži*. „Musím najít způsob, jak v Baxterovi vzbudit dojem, že tu knihu může získat.“

Phoebe chvíli přemýšlela. „Mohl bys rozhlásit, že je na prodej.“

„Jak to myslíš?“

„Kdyby se Neil dověděl, že tu knihu prodáváš, mohl by se ji pokusit získat při dopravě k novému majiteli, protože v té chvíli bude napadnutelná.“

Gabrielův úsměv byl pomalý a zlomyslný. „Moje nejdražší ženuško, dovol, abych ti sdělil, že by ses moc dobře hodila k potírání tichomořských pirátů. Tohle je vážně báječný nápad.“

Phoebe zahřálo u srdce. „Děkuji vám, mylordě.“

Gabriel začal se soustředěným výrazem v obličeji chodit po pokoji. „Myslím, že bychom naši knihu mohli prodat starému příteli Nashovi. To, že trvá na obchodování za noci, by se nám mohlo náramně hodit. Pokud si Baxter bude myslet, že tomu výstřednímu sběrateli knihu povezeme kočárem v noci a po opuštěných cestách, mohl by se pokusit o malé silniční pirátství.“

„Myslíš, že by si na ten kočár počíhal?“

„Přesně tak. My bychom samozřejmě byli připraveni.“

„Ano, ovšem.“ Phoebe byla nadšená. „Já bych si mohla vzít mužské šaty a dělat agenta, který knihu Nashovi veze. Ty by ses převlékl za kočího. Jakmile by nás přepadl, vrhli bychom se na něj oba.“

Gabriel se zastavil přímo před ní, oběma rukama ji popadl za ramena a zvedl z postele. „Ty se k té zatracené knize vůbec nepřiblížíš, až se Baxter o její získání pokusí. Nebudeš mít s tímhle podnikem vůbec nic společného, rozumíš?“

„Chci se na tom dobrodružství s tebou podílet, Gabrieli. Mám na to právo.“

„Právo?“

Vzpurně po něm šlehla pohledem. „*Dáma ve věži je moje.*“

„Ne, to tedy není. To já jsem ji vzal Baxterovi, když jsem přepadl jeho loď. Podle zákonů moře patří mně.“

„Tenhle argument je bezcenný, Gabrieli, a ty to moc dobře víš.“

„Tak si tu knihu беру jako část tvého věna,“ zavrčel. „A basta. Jsi spokojená?“

„Ne. Trvám na tom, že se chci Neilova polapení zúčastnit.“

„Trvej si, jak chceš a na čem chceš. Nedovolím ti vystavovat se nebezpečí.“ Drsně ji políbil a odsunul stranou. „A teď si to musím ještě pořádně promyslet. Tvůj nápad s prodejem knihy je výborný, ale moc se mi nelíbí, že bychom měli Baxtera vyprovokovat k přepadení kočáru. Je v tom příliš mnoho nepředvídatelných momentů.“

Phoebe na něj znechuceně pohlédla. „Každopádně nečekej, že přijdu s dalším báječným nápadem. Ne, když mě k tomu nechceš pustit.“

Nevšímal si jí. „Ano, ten nápad s prodejem se mi líbí.“ Přistoupil ke stolu, uchopil nůž a začal prořezávat stehy na zadních deskách knihy. „Ale možná někomu jinému než Nashovi. Některý londýnský knihkupec by byl lepší.“

„To je pravda,“ souhlasila Phoebe, která se nedokázala udržet, aby o plánu nepřemýšlela, ačkoli ji tak zlobilo, že se na jeho uskutečnění nesmí podílet. „Neilovi by určitě připadalo snadné uloupit ji z obchodu.“

„Zařídíme, aby se rozneslo, že ses rozhodla knihu prodat z pověřivého strachu.“

„To bude snadné. O to se postará maminka s Meredith.“

„Mohlo by se to podařit.“ Gabriel prořízl poslední steh.

Phoebe uhranutě přihlížela, jak odloupává kůži, sahá do bavlněné vycpávky a vytahuje hrst třpytivých drahokamů.

„Uskutečníme ten obchod za jasného denního světla,“ pokračoval Gabriel. „Knihkupce budu varovat předem. Řeknu mu, že budu obchod hlídat a čekat, jak Baxter zareaguje.“

„Mohla bych hlídat s tebou,“ navrhla Phoebe chvatně.

„Ani náhodou, má sladká.“ Gabriel vztáhl otevřenou dlaň s náramkem, náušnicemi a broží ve stejném stylu jako náhrdelník.

„Požádám o pomoc tvého bratra. A asi i Stintona.“

„No tak dobře.“ Phoebe zkřížila paže pod řadry. „Po pravdě, Gabrieli, nezbývá mi než doufat, že se takhle nebudeš chovat pořád. Nehodlám se nechat připravit o každé dobrodružství.“

Pousmál se. „Dávám ti své slovo, že se vynasnažím zaměstnat tě jinými dobrodružstvími, má drahá.“

„To jistě.“

Uchechtl se. „Věř mi.“

Phoebe sešpulila rty. „Budeš potřebovat knihkupce ochotného ke spolupráci.“

„Ano.“

„Někoho, komu ten tvůj plán nebude proti mysli. Ne každý knihkupec bude ochoten udělat ze svého obchodu terč pro zloděje.“

Gabriel se přemítavě zamračil. „To je pravda.“ Phoebe se na chvíli odmlčela. „Mám návrh.“ Zvědavě na ni pohlédl. „Ano?“

„Co kdybys požádal svého vydavatele Laceyho, jestli by ti nedovolil použít za tím účelem svůj obchod?“

„Toho starého opilce? Ten by se možná přesvědčit dal.“

Phoebe na něj úkosem vrhla zkoumavý pohled. „Jsem si jistá, že se nechá přemluvit.“

„A kdepak, má drahá, bereš takovou jistotu?“ Gabrielovi v šeru blýsklo v očích.

Phoebe od něj odvrátila pohled a sklopila jej na své bosé palce u nohou. „Je tady něco, co jsem zatím neměla příležitost vysvětlit, mylord.“

„Vskutku?“ Přešel místnost a ovinul ruku kolem sloupku u postele. „A copak to je?“

Phoebe si odkašlala. Velice pronikavě si uvědomovala, jak se nad ní tyčí. „Pořád jsem ti to chtěla říct, ale nějak se to nikdy nehodilo.“

„To se mi nechce věřit, má sladká. Měli jsme přece spoustu příležitostí prodebatovat i ty nejdůvěrnější záležitosti.“

„Ano, víš, jde totiž o to, že jsem nevěděla, jak tu věc přivést na přetřes. Věděla jsem, že z toho blahem bez sebe nebudeš. A čím déle jsem to před tebou tajila, tím víc jsem se bála, že si budeš myslet, že jsem tě oklamala úmyslně.“

„Což jsi zcela nepochybně udělala.“

„Ne doopravdy. Jenom jsem se o tom nezmínila. Chápeš ten rozdíl? Jde o to, že jsi mi na začátku řekl, že se ti přičí klam. A i bez toho ti dělalo potíže začít mi věřit, a tak to všechno bylo čím dál složitější. A kromě toho jsem nechtěla, aby se o mém tajemství dověděla moje rodina, a ty sis byl s nimi poslední dobou dost blízký. Třeba bys měl pocít, že je tvou povinností sdělit jim, čím se zabývám.“

„Tak dost.“ Gabriel jí něžně zakryl ústa dlaní a přerušil vodopád jejích slov. „Co kdybys mi dovolila, abych ti tu zpověď usnadnil?“

Vzhlédla k němu přes okraj jeho dlaně a zjistila, že mu oči překypují smíchem.

„Tak tedy.“ Gabriel zvedl dlaň z jejích úst. „Podíváme se na to z trochu jiného úhlu. Jak se vám líbí *Ztřeštěný podnik*, paní redaktorko?“

„Strašně moc, mylord. Nadchl mě. První vydání musí mít aspoň patnáct tisíc výtisků. A taky zvýšíme cenu,“ dodala Phoebe potouchle. „Před Laceyho knihkupectvím na něj budou stát fronty. Podomní obchodníci se o něj budou rvát. Vyděláme na něm jmění –“ Vtom se zarazila a zděšeně na něj vytřeštila oči.

Gabriel se opřel o sloupek, ruce měl založené na prsou a na rtech svůj nebezpečný úsměv.

„Tys to celou tu dobu věděl?“ vypravila ze sebe. „Skoro od začátku.“

„Aha.“ Napjatě si ho prohlížela. Z jeho výrazu nevyčetla pranic. „Mohl bys mi přesně sdělit, jak moc tě naštvalo, že zrovna já jsem tvůj vydavatel a redaktor?“

„Myslím, že ti to raději předvedu názorně.“

Vrhl se k ní a povalil ji na záda. Pak se s ní na rozházené posteli překulil, aby ležela na něm.

Phoebe byla celá udýchaná. „Upřímně doufám, že téhle techniky nehodláš v budoucnu používat k ovlivňování mého názoru na tvé výtvary.“

„To se uvidí. Zoufalý autor je schopen takřka všeho, aby dosáhl zveřejnění svých děl. Myslíš, že by tahle technika mohla mít úspěch?“

„Velice pravděpodobně ano,“ odtušila Phoebe.

„V tom případě můžeš počítat s tím, že se k ní budu uchylovat co nejčastěji.“

Když před Laceyho knihkupectvím hlídali druhou noc, zahalila Londýn hustá mlha. V ulicích se povalovaly šedivé chuchvalce a připomínaly nekonečný průvod přízraků. Pohlcovaly i to málo světla, které na zem dopadalo z olejových lamp na železných podstavcích. Do této části města dosud nedospělo nové plynové osvětlení, kterým se honosily ulice Pall Mall a St. James Street.

Gabriel se nemohl zbavit pocitu, že rozhodnutí dovolit Phoebe, aby s ním a Anthonym držela noční hlídku, bylo závažnou chybou. Nedokázal však vzdorovat jejímu přemlouvání a vytrvalým prosbám. Jeho dáma byla právě tak umíněná jako on. A nebylo sporu, že měla právo být u toho, až sklapne past na Neila Baxtera.

Pomyslel si, že se mu alespoň podařilo zamítnout všechny četné a rozmanité návrhy, jak z ní udělat návnadu. Některé její nápady byly povážlivě tvůrčí. On však všechny tvrdě zdusil v zárodku. Chtěl sice chytit lotra, který všechno to trápení způsobil, nehodlal však riskovat její krk.

Kompromis, k němuž s Phoebe dospěli po nesčetných dohadech, prosbách a vášnivých proslovech, spočíval v tom, že jí bude dovoleno přihlížet z bezpečného úkrytu v kočáře.

Pohlédl na ni. Seděla vedle něj v šeru uvnitř vozu. Měla na sobě černé šaty a plášť s kapucí a vypadala právě tak tajemně a nehmotně jako mlha, která je obklopovala. Nepatrnou skulinou v záclonkách na okně napjatě vyhlížela ke knihkupectví.

Ačkoli na počátku večera, když s kočárem zastavili v postranní ulici, překypovala vzrušením, v poslední hodině upadla do zamyšlení. Stejně to bylo i včera, kdy na Baxtera čekali marně. Gabriel by tuze rád věděl, co se jí asi honí hlavou.

Náhle si uvědomil, že jistá část její osobnosti mu zůstane tajemstvím navždy. Možná tomu tak mezi mužem a ženou bývá. Je to možná součást jejího kouzla. Věděl pouze, že bez ohledu na to, kolikrát se Phoebe zmocní, bez ohledu na to, jak často se s ní bude smát nebo hádat, všechna její tajemství nikdy neprobádá. A ačkoli

nepochyboval, že je naprosto a neodvolatelně jeho, věděl také, že pro něj nadsmrti zůstane vábivou, fascinující a opojnou Dámou v závoji.

S hlubokým pocitem zadostiučinění si uvědomoval i to, že je schopen se z toho příležitostného náznaku neznáma v ní těšit, protože jí věří tak, jak dosud nikdy nikomu nevěřil. Ona ho nikdy neopustí.

A tak to má být, říkal si v duchu. Každý spisovatel má mít svou Múzu. Tou jeho bude Phoebe. A bude i jeho redaktorkou a vydavatelkou. To mu nahánělo daleko větší strach. Ale zase si budou mít u stolu o čem povídat, dodal pro sebe s prchavým pousmáním.

„Doufám, že si to s tou pastí na Lancelota nerozmýšlíš,“ prohodil klidně, aby přerušil dlouhé ticho.

„Ne, vím jistě, že Neil je takový, jak jsi tvrdil, a nejen to.“

„Nejen to?“

„Nejsem jediná žena, kterou oklamal. K Alici se zachoval velmi ukrutně. Uvěřila mu, ale on neměl ani v nejmenším úmyslu zachránit ji z jejího pekla.“

Gabriel nevěděl, co na to říci. Pomyslel na všechny ty muže, kteří si vesele užívali s nesčetnými Alicemi a pak je zanechali v pekle nevěstinců. „Byl to mistr iluzí.“

„Mistr určitě nebyl,“ opravila ho Phoebe pomalu. „Ne všechno, do čeho se pustil, mu vyšlo. Před třemi lety se mu nepodařilo ošálit mého otce. A ačkoli se hodně snažil, nezamilovala jsem se do něj. A ani v pirátství se mu nedařilo nekonečně dlouho.“

„Hlavně že se mu nepodařilo namluvit ti, že ten krvežíznivý pirát, kterému jde jen o tvé peníze, jsem já,“ podotkl Gabriel.

„To vůbec nehrozilo. Odjakživa jsem věděla, jaký jsi.“ Ohlédla se na něj přes rameno. „Myslíš, že se dnes v noci ukáže, Gabrieli? Včera po něm nebylo vidu ani slechu.“

„Teď už určitě ví, že to musí provést dnes nebo zítra v noci. Nechali jsme kolovat zvěsti, že *Dáma ve věži* přejde do vlastnictví bohatého sběratele pozítří. Po tři noci bude v Laceyho krámku, a to bude jediná doba, kdy bude dosažitelná.“

Ze střechy zavřeného kočáru se ozvalo tiché zaklepání. Gabriel vstal a zvedl poklop. Na kozlíku se v plášti s kapuci a s drožkářským kloboukem na hlavě choulil Anthony. Imitovat klimbajícího kočího dokázal skvěle.

„Objevil se Baxter?“ vyzvídal tiše Gabriel.

„To ne, ale začínám si dělat starosti o Stintona. Šel se podívat dozadu do uličky, jak jsi mu nařídil, a už by měl být zpátky.“

Gabriel se zadíval do mlhy. „Asi máš pravdu. Zajdu se tam podívat. Dohlédni na Phoebe.“

„A co kdybys ji jednoduše ke kočáru připoutal řetězem, abys měl jistotu?“ navrhl suše Anthony. „Nerad bych, aby to bylo na mně, až ji popadne chuť jít se podívat, co se děje.“

„To si nezasloužím,“ ohradila se Phoebe. „Slíbila jsem, že příkazy dodržím.“

Gabriel tlumeně zaklel. „Vy dva zůstanete tady, dokud nezjistím, co je se Stintonem.“

Phoebe se dotkla jeho paže, když otevíral dvířka. „Buď opatrný, miláčku.“

„Budu.“ Vzal ji za ruku, políbil na vnitřní stranu zápěstí a vyskočil ven.

Ihned zmizel v nejhlubší tmě. Mlha se mu hodí stejně dobře jako Baxterovi, říkal si. Využil hodně hustého chuchvalce a přešel na protější stranu ulice. Bylo tady pusto, nikde ani človíčka. Obchody byly tmavé a tiché. Přes cestu mu přeběhla kočka a rozplynula se v mlze.

Sotva došel na okraj uličky, vytušil, že něco není v pořádku. Chvilí stál nehybně a snažil se vycítit, co nemohl vidět. Pak sáhl do kapsy širokého pláště a vytáhl pistoli.

Držel se při zdi a pomalu vešel do uličky. Nedopadalo sem prakticky žádné světlo, nechtěl se však vracet pro lucernu. Navíc, pokud je Baxter někde poblíž, světlo by ho mohlo varovat.

Udělal další krok do tmy a špičkou nohy zavadil o něco podezřele měkkého. Pohlédl dolů a uviděl u svých nohou něco, co připomínalo ranec starých šatů.

Našel Stintona.

Poklekl u ležícího muže a snažil se mu nahmatat tep. Naštěstí ho našel. Stinton je tedy pouze v bezvědomí. Jsou dvě možnosti. Stintona ve tmě napadl buď poberta, nebo Baxter, který se do uličky nepozorovaně vloudil a teď je asi uvnitř krámků.

Gabriel se neslyšně připlížil uličkou k zadnímu vchodu do knihkupectví. Dveře byly dokořán. Vklouzl do temnoty uvnitř. Ze své předešlé návštěvy věděl, že je v místnosti, kde má Lacey tiskařský lis. V chabém světle, které sem dopadalo okny, byly vidět obrysy stroje.

Zmocnil se ho drásavý pocit nebezpečí jen zlomek vteřiny předtím, než za zády uslyšel zaskřípání podrážky na podlaze.

Bleskurychle se otočil, bylo však příliš pozdě na to, aby uskočil před postavou, která se na něj ze tmy vrhla. Pod nárazem upadl a rychle se odvalil, aby útočníka setřásl. Pistole mu vypadla z ruky.

„Ty zatracený, mizerný lotře.“ Neil švihl paží ke Gabrielovu hrdlu a v dlani se mu zaleskl nůž.

Gabrielovi se podařilo ránu zachytit. Vykroutil se zpod Neila, vydrápal se do podřepu a sáhl si do holínky pro svůj nůž.

„Tentokrát mě nezastavíš,“ sykl Baxter. „Podřežu ti krk.“

S napřaženou paží se vrhl na Gabriela. Ten uskočil a narazil zády na tiskařský lis. Sklouzl stranou právě ve chvíli, kdy po něm Baxter znovu skočil.

„Rozmysli si, Baxtere, než to uděláš podruhé. Mám zbraň.“

„Slyšel jsem, jak ti pistole upadla na zem.“ Baxterovy zuby se ve tmě zablýskly jako škleb žraloka v mořských hlubinách. „Máš prázdné ruce, Wylde. Tentokrát jsi mrtvý muž.“

Znovu se vrhl kupředu s nožem namířeným na Gabrielovo břicho. Ten si strhl z ramen široký plášť a máchl jím přímo Baxterovi do cesty. Neil se do pláště zamotal a zařval vztekem.

Gabriel svižně vykopl. Těžkou holínkou zasáhl Neila do stehna a zbavil ho rovnováhy. Neil znovu zařval, zapotácel se a upadl.

Gabriel k němu přiskočil a přidupl mu napřaženou paži. „Odhoď ten nůž.“

„Ne, zpropadeně.“

Gabriel se shýbl a přitiskl špičku svého nože Neilovi k hrdlu. „Tohle není Excalibur a já nejsem Artuš. Skončím to velice rychle. Pravidla rytířství můžou jít k čertu. Zahod' ten nůž, Baxtere.“

Neil zkrátí. „Ty ho nepoužiješ, Wylde.“

„Myslíš?“

Neilovy prsty se rozevřely a nůž spadl na podlahu. Vrhhl na Gabriela zlobný pohled. „Phoebe by ti nikdy neodpustila, kdybys mě zabil, to moc dobře víš.“

„Phoebe v tobě už dávno nevidí Lancelota. Iluze, kterou jsi ji ošálil, se rozplynula, když se Phoebe setkala s Alicí. Moje žena moc neschvaluje, jak jsi svou milenkou opustil. Lancelot má dámy zachraňovat, ne je opouštět.“

Baxter na něj udiveně pohlédl. „Zbláznil ses. Proč by mělo Phoebe záležet na nějaké lehké holce?“

Dopadlo na ně světlo z lucerny. „Ano, proč?“ otázala se žena, která vstoupila zadními dveřmi. V ruce držela pistoli. „Tobě na ní nezáleželo ani za mák, vid', Neile? Nedal jsi mi nic a jenom jsi mi lhal. A já ti věřila.“

„Alice.“ Žluté světlo lucerny odhalilo úlek na Neilově tváři. „Alice, proboha, seber mu ten nůž. Zastřel ho. Hoď sebou, ženská.“

„Nemám důvod zastřelit Wylde,“ namítla klidně Alice. „Jestli někoho zastřelím, tak tebe. Kde je ta kniha?“

„Já nevím,“ vyhrkl Neil. „Wylde mě vyrušil, než jsem cokoli stačil najít.“

„Je v tom psacím stole v rohu,“ informoval ji Gabriel.

„Děkuji,“ opáčila Alice. Přistoupila ke stolu, nepřestávala však mířit na oba muže.

„Druhá zásuvka,“ napověděl Gabriel.

Alice ji otevřela. „Aha. Jste náramně ochotný ke spolupráci, Wylde. To oceňuji.“

Couvala ke dveřím, jimiž vešla. Pistole v její ruce se ani jednou nezachvěla. „A teď půjdu.“

„Alice, má láska nejdražší, musíš mi pomoci,“ šeptal Neil chraptivě. „Jsi jediná žena, která pro mě kdy něco znamenala. Dobře to víš.“

„Měl jsi mě vzít s sebou, když jsi odjížděl z Anglie s Claringtonovými penězi,“ odbyla ho Alice.

„Jak jsem mohl milovanou ženu vystavit drsným podmínkám tak daleké plavby?“ zvolal Neil.

„Myslel sis, že v nevěstinci se mi líbí víc? Nevím přesně, proč je pro tebe ta kniha tak důležitá, ale jelikož jsi jí od návratu do Londýna posedlý, hodlám to zjistit.“

„Pomoz mi a já ti ukážu, proč je tak důležitá,“ žebronil Neil.

Alice zavrtěla hlavou a ucouvla o další krok. Gabriel uviděl, že se za ní ve dveřích objevil Anthony. Alice udělala ještě jeden krok a narazila do něj. Anthonyho ruka se jí sevřela kolem hrdla.

„Omlouvám se za to nepohodlí,“ zamumlal Anthony a vyrazil jí pistoli z ruky. „Odložte pěkně pomalu tu lucernu.“ Alice zaváhala.

„Udělejte to,“ radil jí Gabriel. „A pak odejděte. O vás nemáme nejmenší zájem. Chceme Baxtera.“

Alice postavila svítilnu na podlahu. Anthony ji pustil a pokročil do místnosti.

„A teď tu knihu,“ řekl tiše Gabriel. Viděl, jak se její ruka sevřela na těžkém svazku a její pohled zaletěl k Neilovi.

V té chvíli se na prahu objevila Phoebe v plášti. Gabriel tiše zaklel. Mělo ho napadnout, že si to nenechá ujít.

„Chci, aby si Alice tu knihu nechala,“ prohlásila Phoebe.

Gabriel si povzdychl. „Tak dobře, ať si tu zpropadenou knihu nechá. Hlavně ať už odtud vypadne.“

„Ne, počkat,“ vykřikl Neil. „Nevíte, co děláte. Prozradím vám tajemství knihy, když slíbíte, že mě pustíte. Ta kniha má cenu celého jmění, přísahám, ale musíte znát její tajemství.“

„To asi mluvíš o těch klenotech, které jsi schoval do vazby, vid’?“ pousmál se Gabriel. „S jejich osudem už si nemusíš lámat hlavu, Baxtere. Našli jsme je.“

„K čertu s vámi.“ Baxter vrhl na Alici pohled plný beznaděje. „K čertu s vámi všemi.“ Jeho zoufalý pohled padl na Phoebe. „Musíte mě vyslechnout, Phoebe. Wylde je přesně takový, jak jsem vám řekl, a ještě horší. Já se vás jen snažil zachránit.“

„Viděla jsem, jak jste *zachránil* Alici,“ řekla Phoebe. „Alice je děvka,“ běsnil Neil. „Nic jiného než děvka.“

„Alice je žena stejně jako já. Lhal jste jí a zradil jste ji. Proč bych vám, prosím vás, měla věřit?“

„Copak jste mě neslyšela? Ta ženská není nic. Nicka, která si o sobě moc myslí. Mizerná běhna.“

„Pravý rytíř nezrazuje ty, kteří mu důvěřují,“ prohlásila Phoebe klidně.

„Vy s těmi vašimi věčnými žvásty o rytířství a dvornosti. Zbláznila jste se, huso hloupá?“

Gabriel mu zaryl botu hloub do zápěstí. Neil zařval bolestí.

„Myslím, že by to už stačilo,“ rozhodl Gabriel a pohlédl na Alici. „Řekl jsem vám, že jste volná a můžete jít. Ať už jste pryč.“

Alice přitiskla knihu k hrudi a obrátila se ke dveřím. Phoebe jí zastoupila cestu.

„Ještě chvíličku, Alice. Chci, abyste si vzala tohle.“ Otevřela dlaň a odhalila brož posázenou perlami a diamanty.

Alice na ni užasle hleděla. „Co jsou ty divné stříbřité kameny?“

„Temný svět měsíce,“ odvětila Phoebe. „Perly, jaké jste dosud neviděla. Jsou nesmírně vzácné.“

Alice pohlédla Phoebe do očí. „Tohle bylo schované v té knize?“

„Ano, a ještě několik dalších klenotů, které Neil ukradl a ukryl ve vazbě. Wylde je všechny dal mně. Ty ostatní si nechám, ale brož chci dát vám.“

„Proč?“ chtěla vědět Alice.

„Protože jste mě ušetřila noci v pekle, ačkoli jsem byla ve vaší moci a měla jste všechny důvody mě nenávidět.“

Alice zaváhala. Pak vztáhla ruku a brož si vzala. „Děkuji vám. Použiju ji, abych si vykoupila cestu z pekla,“ zašeptala. Podala Phoebe knihu. „Tumáte. Už ji nebudu potřebovat.“

Obešla ji a zmizela ve tmě.

Gabriela zaplavil prudký nával hrdosti. Pohlédl na Phoebe. „Dovolte, abych vám řekl, že jste podle slov pana Chaucera ,nejdokonalejší rytíř‘.“

Phoebe ho obdařila zářivým úsměvem a Gabriel si najednou uvědomil, že jeho láska k ní je tak strašlivě silná, že nepomine, dokud mu v těle zbude jiskřička života. Zatoužil jí to povědět. Jenže teď na to není čas.

„Phoebe, musíte mě poslouchat,“ naléhal Neil. „Ve jménu naší velké a nehynoucí lásky mi musíte pomoci.“

Phoebe ho neuznala za hodna pohledu.

„Asi bychom se měli podívat po Stintonovi a vzkřísit ho, aby konečně Baxtera zatkl,“ navrhl Gabriel Anthonyemu. „Už mě nebaví otravovat se s tím pirátem.“

O dvě hodiny později Phoebe, opřená o polštáře v Gabrielově mohutné posteli, přihlížela, jak ze sebe shazuje poslední kusy oděvu. Světlo svíček se lesklo na jeho silných zádech a stehnech.

„Vypadáte vskutku velkolepě, mylorde.“ Tiše se zasmál a vlezl si k ní do postele. Objal ji a přitáhl si ji na hrud'. „Velkolepá jsi ty, má láska.“ Zamrkala. „Cos to řekl?“

„Že jsi velkolepá.“

„Ne, to, co jsi řekl potom,“ naléhala netrpělivě. „Jak jsi mi to řekl?“

Usmál se. „Mám dojem, že jsem ti řekl ,má láska‘.“

„Ach ano. Moc se mi líbí, jak to zní.“

„Je to pravda, abys věděla. Opravdu tě miluji. Myslím, že jsem tě miloval od chvíle, kdy jsem otevřel tvůj první dopis.“

„To jsem ráda,“ zašeptala.

Vzal její obličej do dlaní. „Tak se mi zdá, že tě to moje monumentální vyznání nehynoucí lásky nijak zvlášť neudivilo.“

Sklonila hlavu a políbila ho na hrdlo. Když zase vzhledla, oči jí plály. „Přiznávám, že jsem začala mít podezření, že mě asi miluješ, když jsi v jednom kuse dělal, že nevidíš ta moje malá a bezvýznamná dobrodružství.“

„Měl jsem to podezření mít sám,“ prohodil suše. „Protože tvoje dobrodružství nebyla vůbec malá ani bezvýznamná. Jsi tak nerozvážná, že by z toho člověk předčasně zešedivěl.“

„Všech upřímně lituji,“ prohlásila Phoebe vášnivě. „A přísahám, že už nikdy žádné další nebude.“

Gabriel se tiše zasmál. „To samozřejmě slyším moc rád.“ Ovinul jí ruku kolem šíje a přitiskl si její ústa na svá. „A zatím mi prostě jenom říkej, že mě miluješ, a já ti slibuji, že ti občas nějakou tu nerozvážnost prominu. Pokud však budu s tebou, abych na tebe dohlédl, jinak ne.“

„Miluji tě,“ zašeptala Phoebe.

„Miluji tě,“ řekl Gabriel s ústy na jejích rtech. „Víc než sám život.“

Phoebe naplánovala velký turnaj na Ďáblově Mlze na den, kdy vyšel *Ztřeštěný podnik*. Turnaj i kniha zaznamenaly obrovský úspěch, o jakém se jí nesnilo ani v nejdivočejších snech.

Večer po turnaji se konal ples. Velký sál na Ďáblově Mlze byl plný lidí ve středověkých kostýmech. Řady starých brnění vypadaly najednou mezi pestře oblečeným davem přirozeně. Hudba zněla ozvěnou mezi kamennými stěnami. Když se to tak vezme kolem a kolem, říkala si Phoebe pyšně, hrad určitě vypadá přesně tak jako před několika staletími, když se sem sjížděli slavnostně vyšňoření rytíři se svými dámami.

„Že ale mám chytrou dceru,“ prohlásila Lydia se zadostiučiněním, když se rozhlédla po velkém sále, „Milá Phoebe, tobě se povedl opravdu bravurní kousek.“

„To myslíš ten dnešní turnaj?“ opáčila Phoebe s úsměvem. „To byl ode mne vážně chytrý nápad, že? Bez Wylldovy pomoci by to samozřejmě vůbec nešlo. Musím přiznat, že se postaral o většinu detailů. Trochu jsem se bála, aby se koně náhodou nesrazili nebo aby se účinkující doopravdy nezranili těmi válečnými sekýrami. Ale všechno vyšlo nakonec skvěle.“

Lydia pobaveně vytáhla obočí. „Turnaj byl ohromně zábavný, ale ten jsem na mysli neměla. Mluvila jsem o tom, že jsi smetánce představila autora *Dobrodružné výpravy*. Neotřesitelné postavení skvělé hostitelky máš zaručené na pár let dopředu.“

„Nebylo to vůbec snadné,“ vykládala Phoebe. „Wylde byl strašně proti, aby se prozradilo, že je autorem tak úspěšné knihy. Myslím, že je ve skutečnosti dost plachý. Zvláštní, nezdá se ti?“

„Náramně,“ přisvědčila Lydia. Usmála se na manžela, který se k nim blížil. „Tady jsi, můj drahý. Bavíš se dobře?“

„Ujde to.“ Clarington se napil ze sklenky šampaňského, kterou držel v ruce, a rozhlédl se kolem sebe. „Ten hrad je přímo fascinující. Prohlížel jsem si brnění. Jsou velice důvtipně vyrobená. Dnes ráno mi Wylde předvedl jeden nanejvýš neobvyklý stroj dole ve sklepení. Je ukrytý ve zdi a otevírá a zavírá vrata. Už jsi ho viděla, Phoebe?“

Phoebe se při té vzpomínce otřásla. „Ano, tatínku, viděla.“

„Ten kladkový systém je na svou dobu nesmírně moderní. Zvlášť když se uváží, že ho vyrobili před několika staletími.“

„Já vím, tatínku,“ přerušila ho Phoebe, protože se k nim blížila Meredith s manželem.

Meredith v bleděružových šatech se stříbrnou obrubou jako vždy zářila. Trowbridge, kterému to ve středověké tunice moc slušelo, se na Phoebe usmál.

„Náramně neobvyklá slavnost,“ prohlásil pochvalně. „Nesmírně zábavná. Velice úspěšná, musím říci.“

„To opravdu ano,“ přidala se k němu Meredith. „Jako hostitelka jsi debutovala skvěle, Phoebe. A musím ti prozradit, že se všichni baví jen o tvých špercích. Všechny přítomné ženy ti je závidí.“

Phoebe se usmála a uvědomila si váhu Wylldova náhrdelníku na své šíji. „Líbí se ti?“

„Velmi,“ odvětila Meredith. „Každý by tak zvláštní perly nosit nemohl, ale na tobě se vyjímají ohromně. A dokonale se hodí k těm tvým trochu moc sytě červeným šatům.“

„Děkuji ti.“ Phoebe přejela pohledem sukně svých karminových šatů. „Chtěla jsem si vzít jiné, které mi před časem koupil Wylde. Ale on mi připomněl, že nejsou podle středověké módy, tak jsem si nechala ušít tyhle.“

V té chvíli se u nich objevil Anthony. „Asi by ses měla poohlédnout po manželovi, Phoebe. Potřebuje vysvobodit od obdivovatelů. Přepadli ho tamhle u dveří.“

Phoebe vystoupila na špičky a rozhlížela se po Gabrielovi. Stál u dveří s gotickým obloukem v hloučku dychtivě se tvářících lidí. Zachytil Phoebin pohled a němě k ní vyslal zoufalou prosbu.

„Omluvte mě,“ vyhrkla Phoebe ke své rodině. „Anthony má pravdu. Musím Wylde vysvobodit.“

Nadzdvihla si sukně a razila si cestu ke Gabrielovi. Když se k němu prodrala, popadl ji za ruku.

„Potřeboval bych si s manželkou pohovořit o samotě, když dovolíte,“ oznámil skupince, která ho obklopovala.

Obdivovatelé pochopili narážku a neochotně se rozešli. Gabriel se otočil k Phoebe.

„Říkal jsem ti, že to je zhola nerozumný nápad. Vůbec se mi nezamlouvá hrát slavného spisovatele.“

„Nesmysl,“ chlácholila ho Phoebe. „Většinu času budeš tady na Dáblově Mlze bezpečně mimo. Snad při těch vzácných příležitostech, jako třeba dnes, sneseš pár obdivovatelů.“

„Radím ti, aby ty příležitosti byly opravdu hodně vzácné,“ varoval ji Gabriel a v očích mu zablýsklo.

„To víš, že budou,“ slibovala Phoebe a poťouchle se na něj usmála. „Jen pomysli, co to bude znamenat pro tvou kariéru. Vsadím se, že po návratu do Londýna budeme muset vytisknout dobrých pět šest tisíc výtisků navíc. Tady z těch se už nikdo nemůže dočkat, až svým přátelům vyklopí skutečnou totožnost autora *Dobrodružné výpravy*. Laceyho knihkupectví na tom slušně vydělá.“

„Ty máš ale ziskuchtivou povahu, má drahá.“

„Máme to v rodině,“ ujistila ho vesele. „To jen v mém případě nějakou dobu trvalo, než se to projevilo.“

„Kdy vašim prozradíš, že jsi Laceyho společnice?“

„Jednou to jistě udělám,“ zasmála se Phoebe. „Ale nejdřív bych ráda něco prozradila tobě.“

Gabriel se na ni ostražitě podíval. „Další malé tajemství, o kterém ses zapomněla zmínit?“

„Tentokrát hodně maličké.“ Phoebe se začervenala. „Myslím, že čekám dítě, mylorde.“

Gabriel na ni několik vteřin ohromeně zíral. Pak mu zelené oči zazářily a na rtech se mu objevil úsměv. „Nemyslel jsem si, že můžu být ještě šťastnější, než už jsem, má lásco. Ale vidím, že jsem se mýlil.“ Přitáhl si ji do náruče.

„Probůh, Gabrieli.“ Phoebe to proti její vůli šokovalo. Chvatně se rozhlédla kolem sebe. „Co to, propánakrále, děláš? Přece se mě neopovázíš políbit před tolika lidmi.“

Gabriel vzhlédl k heslu vytesanému v kameni nad jeho hlavou. AUDEO. Zazubil se od ucha k uchu. „Tak v tom se tedy pleteš, má lásco. Můžeš vzít jed na to, že se opovážím. A co víc, ty mi ten polibek oplatíš, protože jsi stejně nerozvázná a impulzivní jako já.“

Uvěznil její ústa a v tom polibku byla všechna láska nashromážděná za celý jeho život. Phoebe mu ovinula paže kolem šíje a polibek opětovala.

„Chci, aby se náš první syn jmenoval Artuš,“ pošeptala mu.

„Samozřejmě,“ souhlasil Gabriel a v očích mu vesele a láskyplně jiskřilo. „Jak jinak bychom ho měli pojmenovat? A až budeme mít Artuše, nezbude nám než postupně zplodit celý Kulatý stůl, aby měl společnost.“

„Pokud ti ovšem nebude vadit, že někteří z těch našich mladých rytířů budou ženského pohlaví,“ připomněla mu Phoebe.

„To ani v nejmenším.“ Gabriel ji znovu pevně objal. „Nebudu tvrdit, že mě pomyšlení na dcery, které by se mohly vyvést po své nerozvázné matce, nenaplnuje do jisté míry děsem, ale doufám, že se s tím vyrovnám.“

„Tím jsem si jistá, mylorde. To vy přece dokážete vždycky.“

Hrdinkou románu Dáma re věži je Phoebe Laytonová, nejmladší dcera bohatého hraběte z Claringtonu.: která si k zoufalství rodičů i sourozenců počíná velice zbrkle a nerozvázně – je prostě nezkrotná. Když si usmyslí, že musí stůj co stůj najít vraha muže, který se kvůli ní vypravil do světa hledat štěstí, rozhodne se požádat o pomoc Gabriela Bannera, někdejšího nápadníka její starší sestry, kterého její otec před osmi lety zruinoval a přinutil ho opustit Anglii.

Phoebe přivábí Gabriela na opuštěné místo, kam se sama dostaví zahalená v závoji. Oprávněně se obává, že Banner už nebude chtít mít nic společného s žádným členem Claringtonovy rodiny. Gabriel však její pravou totožnost odhalí a usmyslí si, že nerozvážnou dívku, která ho fyzicky přitahuje, svede a pomstí se tak jejímu otci. Když se však Phoebe dostane do vážného nebezpečí, Gabriel pochopí, že ji musí za každou cenu ochránit před důsledky její vlastní zbrklosti. Ožení se s ní a odveze ji na svůj hrad. Tam však na Phoebe čekají další nástrahy a také urputný zápas o důvěru milovaného manžela.